

Sa Ngã

“Quyén rũ, lôí cuốn và rùng rợn” - P.C Cast

LAUREN KATE

Lauren Kate

Sa Ngã

Nguyên tác: **Fallen (novel Fallen #1)**

Người dịch: **Vân Anh**

Nhà xuất bản Văn hoá Thông Tin 2012

*«Những cánh cửa thiên đàng đã khép lại và cài then...
Chúng ta phải chu du khắp thế gian này để xem liệu chẳng cửa sau có
còn để ngõ.»*
— *Heinrich Von Kleist (On the Puppet Theater)*

KHÚC DẠO ĐẦU

Helston, Anh Quốc

Tháng 9, 1854

Chừng nửa đêm, thần thái trong đôi mắt nàng cuối cùng cũng hiện ra. Cái nhìn yêu kiều, nửa quyết đoán, nửa lại do dự – đầy bối rối. Phải rồi, cặp mắt ấy, vẫn luôn như vậy. Cao hơn vàng trán thanh mảnh, duyên dáng của nàng chút xíu là sợi tóc đen chảy dài.

Hắn giữ giấy vẽ cách một khoảng, ngắm nghía thành quả. Thiếu người mẫu thật không dễ vẽ, nhưng kể cả có đi nữa hắn cũng chẳng thể phác nổi dáng hình nàng. Từ khi tới Luân Đôn – không, là ngay từ lần đầu thấy nàng – hắn đã phải hết sức cẩn trọng để luôn giữ khoảng cách với nàng.

Giờ đây mỗi ngày kề cận nàng là thêm một ngày khó kiềm lòng. Vậy nên hắn đã quyết sáng ra sẽ đi ngay – tới Ấn Độ, hay tới Mỹ, hắn không cần biết mà cũng chẳng quan tâm. Bất kể là nơi nào cũng đều dễ thở hơn ở bên nàng.

Lại cặm cụi với bản vẽ, hắn thở dài miết ngón cái qua lớp chì than, hoàn thiện bờ môi dưới đầy đặn của nàng. Tờ giấy tẻ nhạt này, bản sao đáng kinh này, lại là cách duy nhất để hắn chạm tới nàng.

Rồi, khi ngồi thẳng lại trên chiếc ghế tựa bọc da, hắn cảm thấy nó. Một luồng hơi ấm khẽ phả vào gáy hắn.

Là nàng.

Nàng chỉ mới đứng kề bên mà trong hắn đã dấy lên một xúc cảm kỳ lạ mãnh liệt, như sức nóng toả ra từ một khúc gỗ vừa cháy rụi trong lửa vậy. Hắn biết mà không cần quay lại: Nàng ở đó. Hắn vờ những bức chân dung vào lòng hòng che dấu nhưng, chẳng thể dứt khỏi những hình ảnh của nàng.

Mắt hắn dừng tại chiếc trường kỷ bọc vải màu ngà phía bên kia phòng khách nơi chỉ mới mấy giờ trước, nàng bất ngờ xuất hiện tại buổi tiệc muộn hơn tất thảy trong chiếc váy lụa dài phớt hồng, vỗ tay tán thưởng người con gái lớn của vị chủ nhà sau một khúc nhạc clavico tuyệt diệu. Ánh mắt hắn thoáng lướt qua căn phòng tới hàng hiên bên ngoài cửa sổ, nơi mới hôm

trước, nàng đã khiến hấn rùng mình với những cánh mẫu đơn đại trắng muốt nằm trong tay. Nàng vẫn cứ nghĩ sức hút toả ra từ hấn là tự nhiên, rằng những cuộc chạm mặt thường xuyên trên ban công đơn thuần chỉ là ... những trùng hợp lý thú. Thật quá đổi ngây thơ! Hấn sẽ chẳng bao giờ tiết lộ với nàng—bí mật hấn luôn phải chịu đựng một mình.

Hấn đứng dậy rồi quay lại, những bản phác hoạ nằm lại trên ghế. Và nàng đứng đó, trong bộ váy dài trắng giản dị, tựa mình vào tấm màn nhung đỏ sẫm. Dài tóc tết đen tuyền đang lơ lửng. Thần sắc nàng hết như trong hình mẫu hấn phác hoạ không biết bao nhiêu lần. Có chút sắc đỏ đang ửng dần trên đôi gò má nàng. Phải chăng nàng tức giận? Hay ngượng ngùng nhỉ? Hấn ước ao được biết nhưng cố ngăn mình không hỏi.

“Cô làm gì ở đây?” Hấn như nghe thấy tiếng gằn trong giọng nói của chính mình và rồi thấy hối hận vì nó, tự nhủ thầm nàng sẽ không thể hiểu.

“Tôi – tôi không ngủ được,” nàng lấp bắp trả lời, tiến đến bên ngọn lửa và chiếc ghế hấn ngồi. “Tôi thấy phòng anh vẫn sáng nên” – nàng ngừng lại, nhìn xuống tay mình – “hành lý của anh ở ngoài cửa. Anh định đi đâu à?”

“Tôi cũng định nói với cô – ” Hấn đột ngột ngừng lại. Hấn không nên nói dối. Hấn chưa bao giờ có ý định để nàng biết những kế hoạch của mình. Nói ra sẽ chỉ khiến tình hình thêm tồi tệ. Dù vậy hấn đã đẩy mọi việc đi quá xa, hy vọng lần này sẽ khác.

Nàng lại gằn hơn, và rồi mắt nàng dừng tại cuốn phác hoạ của hấn. “Anh vẽ tôi đấy à?”

Giọng nói thảng thốt đó nhắc hấn về khoảng cách khổng lồ giữa nhận thức của hai người họ. Thậm chí sau cả quãng thời gian bên nhau mấy tuần rồi, nàng vẫn chưa hề có ý niệm nào về bản chất thật sự ẩn sau thứ sức hút họ cảm nhận được từ nhau.

Vậy là tốt – hay ít nhất cũng còn hơn. Trong mấy ngày qua, từ lúc quyết định ra đi, hấn phải dẫn mình tránh xa khỏi nàng. Nỗ lực quá lớn đến nỗi cứ hễ ở một mình, hấn lại trút hết mọi khát khao bị dồn nén vào những bức vẽ. Cuốn phác hoạ của hấn chìm ngập hình ảnh chiếc cổ thon nhỏ, đôi vai gầy tựa cầm thạch, mái tóc đen thăm thẳm của nàng.

Ngay lúc đó, hắn quay phắt lại cuốn phác hoạ, không tỏ ra ngỡ ngàng vì bị lộ mà chỉ thấy tệ hại. Một luồng khí lạnh thổi qua khi hắn nhận ra việc nàng biết chuyện – với việc tất cả những cảm xúc của hắn bị phơi bày – sẽ huỷ hoại nàng. Hắn cần thận trọng hơn nữa. Và sẽ luôn bắt đầu bằng một việc như thế này.

“Sữa nóng thêm một thìa mật ong,” hắn lẩm nhẩm, vẫn quay lưng về phía nàng. Rồi hắn nói tiếp với giọng trầm buồn, “Nó sẽ giúp cô ngủ ngon.”

“Sao anh lại biết? Làm sao mà mẹ tôi vẫn thường làm như thế – ”

“Tôi biết,” hắn nói, quay lại đối diện với nàng. Giọng nói đầy ngạc nhiên của nàng không làm hắn bất ngờ nhưng hắn vẫn không cách nào giải thích cho nàng hiểu làm sao hắn biết, hay nói với nàng không biết bao lần hắn mang cho nàng thứ thức uống này mỗi khi màn đêm buông xuống, cả việc hắn từng vỗ về cho đến khi nàng chìm sâu vào giấc ngủ.

Hắn cảm nhận được cái chạm khẽ của nàng như thiêu đốt qua lớp áo, tay nàng đặt nhẹ nhàng lên vai khiến hắn sững sốt. Họ vẫn chưa hề chạm vào nhau trong kiếp này và thường những khởi đầu như vậy luôn khiến hắn ghệt thờ.

“Nói tôi nghe,” nàng nói khê khàng. “Anh định đi à?”

“Phải.”

“Vậy hãy đưa tôi đi cùng,” nàng thốt lên. Rồi ngay lập tức, hắn thấy nàng thở sâu như ước muốn được rút lại điều vừa nói. Hắn có thể thấy chuỗi cảm xúc biểu lộ qua những cái nhíu mày của nàng: hắn nàng thấy quyết tâm không gì lay chuyển nổi sau đó thấy bối rối hoang mang và rồi thấy xấu hổ vì đã quá sốt sắng. Nàng luôn như vậy và dù cho bao lần đi nữa, hắn vẫn luôn phạm một sai lầm là chiều theo ý nàng vào đúng lúc này đây.

“Không,” hắn thì thầm, rồi nhớ lại ... luôn luôn là thế, hắn nhớ lại ...”Tàu nhổ neo vào sáng mai. Nếu cô thực sự quan tâm đến tôi, xin đừng nói thêm gì nữa.”

“Nếu tôi quan tâm đến anh à?” nàng lặp lại nhưng dường như đang nói cho chính mình nghe. “Tôi – tôi yêu – ”

“Dừng.”

“Tôi phải nói. Tôi – tôi yêu anh, tôi khá chắc đấy và vì thế nếu anh đi thì –”

“Nếu tôi ra đi là tôi đã cứu cô đấy.” Hấn chậm rãi nói, cố gắng gợi nàng nhớ lại một chút gì đấy. Chẳng phải nó vẫn còn, chỉ bị chôn vùi ở đâu đó thôi sao? “Có nhiều thứ quan trọng hơn cả tình yêu. Cô không hiểu đâu nhưng, cứ tin tôi đi.”

Mắt nàng xoáy sâu vào hấn. Rồi nàng lùi lại, tay khoanh trước ngực. Cũng lại tại hấn, luôn buộc nàng phải lộ vẻ cao ngạo đó khi nói giọng khó chịu như vậy.

“Ý anh là có những thứ còn quan trọng hơn cả cái này sao?” nàng nói vẻ thách thức, nắm lấy tay hấn rồi đặt ngay lên tim mình.

Chỉ nàng mới chẳng cần biết chuyện gì sẽ xảy ra như thế! Và phải có ai mạnh mẽ chí ít là hơn hấn thì mới cản nổi nàng. Nếu hấn không ngăn nàng, nàng sẽ chẳng bao giờ học được bài học và rồi quá khứ cứ thế lặp lại, hành hạ cả hai mãi mãi.

Cảm nhận được làn da ấm áp thân thuộc của nàng khiến hấn ngẩng đầu rên rỉ. Hấn chỉ cố xua đi ý nghĩ về việc nàng đang kề ngay bên, về cảm giác tuyệt vời khi mơn trớn đôi môi nàng, và rồi cay đắng đến thế nào khi mọi chuyện kết thúc. Nhưng những ngón tay nàng chạm vào da thịt hấn quá dồi dào. Hấn có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim nàng xuyên qua lớp vải mỏng.

Nàng nói đúng. Còn có gì sánh kịp điều này chứ. Chẳng thể có được. Người hấn như chùng xuống, kéo nàng vào lòng mình và khi đó hấn bắt gặp ánh mắt nàng. Cứ như đang nhìn thấy ma quỷ vậy.

Nàng là người chủ động đẩy hấn ra, một tay đặt lên trán, nàng thì thào:

“Tôi cảm thấy kỳ lạ quá đấy,”

Không thể – phải chẳng đã quá muộn?

Mắt nàng nhìn đăm đăm những bức phác họa rồi quay lại nhìn hấn, đặt tay lên ngực hấn, đôi môi nàng mở ra như mong đợi điều gì đó. “Cứ nói tôi mất trí đi nhưng tôi thề là trước đây tôi đã từng ở nơi này.”

Vậy là không thể cứu vãn được nữa rồi. Hấn ngược lên, rùng mình thấy như bóng tối đang phủ xuống. Hấn tóm lấy cơ hội cuối cùng níu giữ nàng, ôm nàng chặt như hấn vẫn hằng mong muốn.

Chùng nào môi họ còn quện lấy nhau thì chùng đó cả hai đều bất lực. Thứ mật ngọt từ đôi môi nàng khiến hấn chìm trong ngây ngất. Nàng càng nép sát lại, hấn càng cảm thấy trong người sục sôi khuấy động cả linh hồn lẫn thể xác. Lưỡi họ cuốn lấy nhau khiến ngọn lửa trong tim họ như bùng cháy sáng hơn, nóng bỏng hơn, mãnh liệt hơn nữa với mọi động chạm mới, mọi khám phá mới. Chưa kể những chuyện này cũng đâu mới mẻ gì nữa.

Căn phòng rung động. Bầu không khí quanh họ dần trở nên rùng rục.

Nàng không để ý, không nhận thức mà cũng chẳng còn hiểu được gì ngoại trừ nụ hôn của hai người.

Chỉ mình hấn hiểu sắp có chuyện gì xảy ra, những tâm tối nghiệt ngã nào chuẩn bị rơi xuống cuộc hội ngộ của họ. Mặc dù hấn biết không thể thay đổi dòng chảy cuộc đời của cả hấn và nàng lần nữa.

Những cái bóng ngay lập tức cuộn xoáy phía trên họ. Quá gần, đáng lý hấn đã chạm tới chúng. Thật quá gần, hấn nhủ thầm liệu nàng có nghe thấy tiếng chúng rì rầm đó không. Hấn trông rõ một bóng đen lướt qua gương mặt nàng. Rồi chỉ trong thoáng chốc, hấn thấy một tia nhận thức sáng dần lên trong đôi mắt nàng.

Và rồi, chẳng còn gì, chẳng còn gì nữa cả.

CHƯƠNG 1. HOÀN TOÀN XA LẠ

Luce chạy xộc vào tiền sảnh sáng ánh đèn huỳnh quang trong ngôi trường Kiếm và Thánh Giá, nơi mà đáng lý cô phải có mặt từ mười phút trước. Một giám thị lực lưỡng với hai má đỏ ửng, cánh tay gọng kìm kẹp một cặp hồ sơ, đang nói như vờ lệnh—điều đó có nghĩa Luce đã lỡ mất phần đầu.

“Vậy hãy nhớ lấy bệnh xá, ký túc xá và nhân xá,” giám thị thét lớn vào một tùm ba học viên khác đứng ngay trước Luce để chắc chắn họ hiểu cả. “Cứ nhớ những điều cơ bản đấy thì không ai làm sao hết.”

Luce vội lẩn vào sau nhóm người. Đầu óc cô vẫn đang mãi miết bới móc xem đã điền đúng hết chõng giấy tờ khổng lồ vừa nãy chưa, phân vân không hiểu viên giám thị có cái đầu cua đang đứng trước mặt đám học viên đây là ông hay bà, tự hỏi liệu có ai đó giúp mình vác cái túi hành lý to tướng này không, lo sợ sau khi thầy cô xuống đây, bố mẹ có tống khứ con Plymouth Fury yêu quý của cô ngay khi họ về đến nhà không. Bố mẹ dọa bán con xe suốt cả mùa hè và bây giờ, họ đã có lý do mà ngay cả Luce cũng không thể chống đối: Tại trường mới của Luce, không ai được phép có xe riêng. Ngôi trường cải huấn này của cô, nghiêm ngặt quá đáng.

Cô rồi cũng phải quen với nó.

“Có thể, ưm, có thể nhắc lại được không ạ?” cô hỏi giám thị. “Cái gì mà bệnh xá ấy ạ—?”

“Ô hô, xem chúng ta có ai này” giám thị gầm lên, rồi tiếp tục, dẫn từng từ: “Bệnh xá. Nếu em đau yếu chỗ nào thì đó sẽ là nơi giúp em tỉnh táo, minh mẫn, đây sức sống, gì cũng được.”

Phụ nữ, Luce kết luận, sau một hồi nghiên cứu vị giám thị. Không người đàn ông nào đủ thâm hiểm để nói được cái giọng ngọt phát lợm như vậy.

“Rõ rồi ạ.” Luce thấy lòng trĩu xuống. “Bệnh xá.” Cô cũng chỉ vừa thoát khỏi những năm quẩn quại trên giường bệnh mới đây thôi. Sau vụ tai nạn

vào mùa hè năm ngoái, Bác sỹ Sanford, bác sỹ phụ trách điều trị cho cô tại Hopkinton—và nguyên nhân bố mẹ bằng mọi giá gửi cô tới học tại ngôi trường ở New Hampshire này—muốn cô tiếp tục điều trị. Dù cuối cùng cô cũng thuyết phục được ông tình trạng của mình đã gần như ổn định, thế mà vẫn mất thêm một tháng kiểm tra này nọ mới thoát được mấy trò dở hơi ấy.

Đó cũng là lý do cô chuyển vào học trường Kiếm và Thánh Giá muộn đến một tháng. Là người mới cũng đủ tẻ lắm rồi mà lại còn nhảy ngang vào mấy lớp đã xếp xong chỗ, điều này khiến Luce thấy bồn chồn. Nhưng cứ nhìn cả dãy người đi cùng thì xem ra cô không phải là học viên mới duy nhất nhập học hôm nay.

Cô len lén nhìn nhóm ba học viên khác đang đứng thành nửa vòng tròn quanh cô. Tại ngôi trường trước của cô, Dover Prep, trong ngày đầu tựu trường, cô đã gặp người bạn thân của mình, Callie. Vào cái ngày đó, riêng việc hầu hết những đứa khác đều tùm tùm lại với nhau đủ để thấy Luce và Callie chẳng có tí ti liên hệ gì. Nhưng chẳng mất quá lâu để hai con nhóc nhận ra chúng đều có cùng nỗi ám ảnh với cùng những bộ phim kinh điển—đặc biệt những bộ phim có Albert Finney đóng. Sau năm học đầu tiên, cả hai khám phá ra rằng trong khi xem phim *Two for the Road* (Hai lối rẽ đến một con đường) không đứa nào làm nổ một túi bắp rang mà không gây cháy nổ, kể từ lúc đó Callie và Luce không rời nhau nửa bước. Cho tới khi ... tới khi chúng bị buộc phải thế.

Bên cạnh Luce hôm nay là hai nam sinh và một nữ sinh. Đứa con gái trông có vẻ dễ đoán biết, tóc vàng, xinh đẹp kiểu mấy cô trên quảng cáo truyền hình với bộ móng sơn màu hồng rất hợp với tấm bìa kẹp giấy cô ta đang cầm.

“Mình là Gabbe,” cô ta kéo dài giọng, thoáng nở nụ cười tươi rói với Luce rồi tàn ngay như lúc nó nở trước cả khi Luce kịp giới thiệu tên mình. Cái kiểu gây chú ý nửa mùa ấy khiến cô ta chẳng khác nào một phiên bản miền nam của mấy nữ sinh ở Dover, chẳng như Luce trông đợi ở trường Kiếm và Thánh Giá này. Luce không biết liệu điều này có đáng hoan hỉ hay không nữa, nó hoàn toàn vượt quá những tưởng tượng của cô về một nữ sinh học trong ngôi trường kiểu cách thế này mà lại như thế kia.

Đứng bên phải Luce là một nam sinh với mái tóc ngắn màu hạt dẻ, mắt nâu và lổm đổm tàn nhang vắt ngang qua mũi cậu ta. Nhưng cái cách cậu ta không nhìn thẳng cô, chỉ đứng chơi với ngón tay cái của mình, cho Luce ấn tượng rằng, cũng giống như cô, cậu ta hẳn vẫn đang lơ mơ và ngượng nghịu đi tìm chính mình ở nơi đây.

Nam sinh đứng bên trái cô, nói theo cách nào đó, khớp với hình ảnh ngôi trường này trong mắt Luce đến hoàn hảo. Cậu ta cao và gầy, quàng qua vai chiếc túi xách DJ, mái tóc đen bù xù và đôi mắt màu xanh lá, to, sâu thẳm. Đôi môi đầy đặn với sắc hồng tự nhiên có thể khiến hàng tá các cô nàng chết đứng. Phía sau cổ cậu ta có một hình xăm mặt trời màu đen, như toả ánh hào quang rực rỡ trên làn da sáng màu, đang lộ lên từ cổ chiếc áo phông đen cậu mặc.

Không giống hai người kia, khi cậu quay lại chạm phải cái nhìn chăm chăm của Luce, cậu kìm giữ nó không buông. Môi cậu mím lại thành đường thẳng nhưng đôi mắt lại ấm áp và đầy sức sống. Cậu chăm chú nhìn cô, như thể một bức điêu khắc khiến Luce cũng đứng bất động như bị chôn chân xuống đất. Cô thở dồn dập. Đôi mắt đó mãnh liệt, đầy cảm dỗ và, có chút gì đó như ngòi ngoai.

Với chất giọng vang, rõ ràng và đặc biệt lớn, cô giám thị cắt đứt cái nhìn như thôi miên của cậu ta. Luce đỏ mặt, làm ra vẻ rất bận rộn với việc gỡ đầu.

“Những ai đã rõ thì có thể đi sau khi bỏ lại hết mấy thứ đồ chơi nguy hại.” Giám thị trở vào cái thùng bằng bìa cứng to tướng phía dưới tấm biển đề dòng chữ đen đầy đe dọa ĐỒ CẤM. “Và khi tôi nói có thể đi, Todd”—cô giám thị đặt tay lên vai đưa con trai mặt tàn nhang, khiến cậu ta nhảy dựng lên—”thì có nghĩa là tập trung ở phòng thể chất để biết nội quy trước khi nhập học. Em”—giám thị chỉ thẳng vào Luce—”bỏ hết mấy đồ-gây-nguy-hại lại rồi qua đây với tôi.”

Bốn người bọn họ lê bước về phía cái thùng và Luce lặng nhìn, do dự trong khi những người khác bắt đầu dốc hết đồ trong túi ra. Đưa con gái khi này phải bỏ ra một con dao hiệu Swiss Army cỡ ba inch^[1] màu hồng. Cậu

traí có đôi mắt xanh lá miến cường vút lại hộp sơn xít và một cái mở nắp lon. Kể cả cậu trai xui xẻo tên Todd cũng phải trút bỏ mấy hộp diêm và một bình nhỏ đựng dầu. Luce bỗng cảm thấy ngu ngốc vì cô chẳng có lấy một thứ gì được gọi là đồ-gây-nguy-hại cả—và rồi, cô thấy có mấy đũa lôi điện thoại di động từ trong túi ra, bỏ vào thùng, cô nuốt khan.

Rướn lên phía trước đọc tấm biển ĐỒ CẤM ngày càng nhích lại gần mình, cô thấy trên đó viết: điện thoại di động, máy nhắn tin, tất cả các loại thiết bị máy móc có sóng thu phát hai chiều đều bị cấm-tuyệt-đối. Việc cô không có được chiếc xe đã đủ tồi tệ quá xá rồi! Bằng bàn tay đẫm mồ hôi, Luce nắm chặt chiếc di động trong túi, thứ duy nhất kết nối cô với thế giới bên ngoài. Khi giám thị thấy vẻ mặt của Luce liền vỗ vỗ mấy cái lên má cô. “Đừng có kích động quá thế, nhóc con, người ta không trả đủ tiền cho tôi đi làm công việc hồi sức cấp cứu đâu. Thêm nữa, em còn được gọi điện mỗi tuần một lần ở khu sảnh chính cơ mà.”

Gọi điện mỗi tuần một lần? Nhưng—

Cô cúi xuống nhìn chiếc di động lần cuối và thấy hai tin nhắn mới nhận được. Có khả năng đó chính là hai tin nhắn cuối cùng của cô. Tin thứ nhất từ Callie.

Gọi ngay lập tức! Sẽ ngồi chờ bên điện thoại cả đêm nên chuẩn bị tinh thần đi. Và nhớ đến câu thần chú tớ đã bảo cậu. Cậu sẽ sống sót! Nhân tiện, dù gì thì, tớ nghĩ mọi người đã hoàn toàn quên chuyện...

Đúng là kiểu của Callie, dài dòng lê thê đến nỗi màn hình di động của Luce phải cắt tin nhắn thành bốn phần. Theo cách nào đó Luce lại thấy nhẹ nhõm. Cô thật chẳng muốn đọc xem mọi người ở trường cũ làm thế nào lại quên được chuyện đã xảy ra với cô, việc cô đã làm để đến nỗi phải hạ cánh tại cái nơi này.

Cô thở dài, bấm xuống đọc tin nhắn thứ hai. Tin này từ mẹ, người chỉ mới biết cách nhắn tin mấy tuần trước và chắc chắn chẳng biết gì tới cái vụ mỗi-tuần-một-cuộc-gọi này hay bà chẳng thể bỏ rơi con gái mình ở cái nơi khi gió này. Phải thế không nhỉ?

Con yêu, bố mẹ luôn nghĩ tới con. Hãy ngoan ngoãn và ăn uống đủ chất nhé. Chúng ta sẽ nói chuyện khi nào có thể. Yêu con! Mẹ và Bố.

Thở dài cái nữa, Luce nhận ra bố mẹ cô biết rõ vụ này rồi. Làm sao diễn tả được khuôn mặt sầu thảm của họ khi cô vẫy tay tạm biệt tại cổng trường hồi sáng nay với túi đồ trong tay đây? Lúc ăn sáng, cô đã cố đùa về chuyện cuối cùng cũng bỏ được cái giọng vùng Tân Anh nghe phát ớn mà cô bị nhiễm khi học ở Dover nhưng bố mẹ còn chẳng buồn nhếch mép cười. Cô nghĩ họ vẫn còn giận mình. Bố mẹ không bao giờ làm mấy chuyện kiểu vút-cao-một-tiếng-đàn mắng mỏ cô, nghĩa là chỉ khi Luce thực sự rơi vào rắc rối, họ sẽ đả ngộ cô bằng một bầu không khí trầm mặc cổ quái. Giờ thì cô đã hiểu thái độ kỳ lạ sáng nay của họ: Bố mẹ cô đã chuẩn bị tinh thần cắt đứt những liên hệ cuối cùng với đứa con gái duy nhất của họ.

“Chúng ta còn phải đợi một người nữa,” giám thị ngân nga. “Tôi tự hỏi là ai đây nhỉ.” Mỗi quan tâm của Luce lại quay về với cái Thùng Đồ Cấm mà hiện giờ đầy ắp những thứ đồ trái phép đến cô cũng chẳng nhận ra là gì. Cô có thể cảm thấy đôi mắt xanh lá của cậu trai tóc đen kia đang nhìn mình chăm chăm. Cô ngược lên và nhận thấy mọi người đều đang dính mắt vào mình. Cô quay lại. Cô nhắm mắt và từ từ duỗi dần từng ngón tay, thả chiếc di động từ nắm tay, để nó rơi xuống đỉnh đồng đồ với một tiếng thụp nồm nồm. Thứ âm thanh của sự cô độc tuyệt đối.

Todd và cô gái robot Gabbe thẳng tiến hướng cánh cửa không bận tâm nhiều lắm tới Luce nhưng cậu trai còn lại quay về phía giám thị.

“Em có thể đổi cho bạn ấy,” cậu nói, gật đầu với Luce.

“Không có trong điều khoản ban đầu,” giám thị trả lời máy móc như thể đã lên lời thoại cho cuộc nói chuyện này vậy. “Em lại làm lính mới ở đây lần nữa—nghĩa là phải theo những quy định hạn chế của người mới. Thành thật đi. Em không thích chuyện này đâu, nên nghĩ thật kỹ trước khi phá vỡ cam kết.”

Cậu trai đứng im bất động, không chút biểu cảm khi giám thị lôi Luce—người vẫn đang cứng đờ vì từ “cam kết”—đi thẳng tới cuối dãy hành lang sơn vàng.

“Đi nào,” giám thị nói như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. “Ký túc xá.” Giám thị chỉ ra ngoài cái cửa sổ đón nắng hướng tây đến một khu nhà xỉn màu tro phía đằng xa. Luce có thể trông thấy Gabbe và Todd đang rề rà

lê từng bước về phía họ, còn cậu trai kia bước đi chậm chậm, như thể việc bắt kịp bọn họ là điều sau cùng trong cái danh sách việc-cần-làm của cậu ta vậy.

Khu ký túc xá hình vuông trông đến là kinh dị với những dãy nhà vững chãi màu xám và những cánh cửa đôi dày cộp đến con kiến cũng không bò qua nổi chứ đừng nói gì đến những ai sống sau chúng. Một phiến đá nằm giữa bãi cỏ úa, Luce nhớ lại từ trang web về những từ khắc trên phiến đá: KÝ TÚC XÁ PAULINE. Nhìn nó dưới ánh mặt trời mờ sương sớm còn xấu xí hơn cả trong bức ảnh đen trắng tẻ nhạt.

Thậm chí từ khoảng cách này, Luce có thể thấy những đường gờ mốc meo bao quanh bề mặt khu ký túc. Tất cả các cửa sổ đều bị chặn ngang bởi các thanh sắt dày. Cô nheo mắt nhìn. Có cả hàng rào thép gai bao phía trên khu nhà đúng không ta?

Giám thị nhìn xuống tấm bản đồ, dò đến dòng có tên Luce. “Phòng 63. Giờ để đồ của em tại văn phòng tôi cùng đồ của những người khác. Em có thể dỡ đồ chiều nay.”

Luce kéo lê cái túi cắm trại màu đỏ của mình về phía ba cái gì đó trông như hòm hay rương màu đen khác. Rồi theo phản xạ, cô thò vào túi áo tìm di động, cô vẫn dùng nó để ghi lại những gì cần nhớ. Nhưng tay cô chỉ chạm vào đáy túi rỗng không, cô thở dài và cố ghi nhớ số phòng của mình.

Cô vẫn không hiểu tại sao mình không thể ở với bố mẹ; nhà cô tại Thunderbolt đi tới trường Kiếm và Thánh Giá này mất chưa tới nửa giờ. Thật tuyệt vời khi được ở ngôi nhà tại Savannah, nơi mà, như mẹ cô luôn nói, đến cả gió cũng lười thổi. Bước đi uyển chuyển, chậm rãi của Georgia thích hợp với Luce hơn kiểu cách Tân Anh.

Nhưng Kiếm và Thánh Giá không hề cho cảm giác giống với Savannah. Khó mà cảm thấy giống ở bất kỳ đâu, ngoại trừ một nơi vô vị, xám xịt, nơi toà án chỉ định cô tới học. Một hôm, cô nghe lỏm bố nói chuyện trên điện thoại với hiệu trưởng, gật gật theo cái kiểu giáo sư sinh học ngơ ngẩn của ông và nói, “Vâng, vâng, có lẽ điều tốt nhất với con bé là phải giám sát nó mọi lúc. Không, không, chúng tôi không hề muốn can thiệp vào cách thức quản lý của quý trường.”

Rõ ràng bố cô không hề biết tí gì về phương cách giám sát mà cô con gái duy nhất của ông phải chịu. Nơi này chẳng khác gì một nhà tù loại kiên cố bậc nhất.

“Và còn cái, cái mà cô nói—nhãn xà gì đó là sao ạ?” Luce hỏi giám thị, chực sẵn để được giải thoát khỏi màn hướng dẫn du lịch này.

“Nhãn xà,” giám thị nói, chỉ lên một cái máy nhỏ gắn trên trần nhà: một thấu kính với tia đỏ chớp nhoáng. Luce chưa từng nhìn thấy nó trước đó nhưng ngay khi giám thị chỉ cho thấy cái đầu tiên, cô nhận ra chúng có ở khắp nơi.

“Camera à?”

“Rất tốt,” giám thị cúi người hạ giọng nói. “Chúng tôi cài chúng hiển nhiên là để nhắc nhở các em. Mọi lúc, mọi nơi, từng cử chỉ của các em đều bị giám sát. Vì thế đừng có làm trò gì ngu ngốc—là như thế đấy, hãy tự cứu lấy mình đi.”

Mỗi khi có ai đó nói với Luce như thế cô là một đứa khùng toàn tập, cô lại càng tin đó là sự thật.

Cả mùa hè, những ký ức đó cứ ám ảnh cô, trong những giấc mơ của cô và trong những khoảng khắc hiếm có lúc bố mẹ bỏ cô lại một mình. Có chuyện gì đã xảy ra trong cái cabin đó mà tất cả mọi người (kể cả Luce) đều muốn biết chính xác là gì.

Cánh sát, thẩm phán, nhân viên xã hội đều nỗ lực dò hỏi sự thật từ cô nhưng cô hoàn toàn chẳng biết tí gì về chuyện ấy. Cô và Trevor đang đùa nhau cả buổi tối hôm đó, đuổi nhau đến dãy cabin bên hồ, cách biệt hoàn toàn khỏi bữa tiệc. Cô đã cố gắng giải thích đó là một trong những đêm tuyệt vời nhất trong đời cô, cho đến khi nó trở thành tội tệ nhất.

Cô đã mất rất nhiều thời gian hồi tưởng lại đêm hôm ấy, nhớ lại tiếng cười của Trevor, cảm nhận lại đôi bàn tay anh vòng qua eo mình và cố thương lượng với bản thân rằng mình thật sự vô tội.

Thế nhưng vào lúc này đây, mọi phép tắc vào luật lệ ở ngôi trường Kiểm và Thánh Giá này dường như đang chống lại ý niệm đó, như đang buộc tội cô là một kẻ nguy hiểm và cần phải được quản giáo.

Luce cảm thấy một bàn tay rắn chắc đặt lên vai mình.

“Xem này,” cô giám thị nói. “Nếu điều này khiến em thấy ổn hơn chút nào thì tôi sẽ nói, ở đây em có thể tránh khỏi những chuyện tồi tệ nhất.”

Đó là cử chỉ giống-với-một-con-người đầu tiên mà Luce nhận được từ giám thị và cô tin rằng hành động đó thật sự để xoa dịu cô. Nhưng. Người ta đưa cô tới đây chính bởi cái chết đáng ngờ của chàng trai khiến cô điên đảo thì cái việc “tránh khỏi những chuyện tồi tệ nhất” liệu có còn tác dụng? Luce tự hỏi thực chất thì mình phải làm cái gì ở ngôi trường này.

“Rồi, dẫn đường đến đây thôi,” giám thị nói. “Em có thể tự đi từ đây. Bản đồ này sẽ giúp em tìm nơi nào em muốn.” Giám thị đưa cô một bản photo tấm bản đồ vẽ tay thô sơ rồi nhìn đồng hồ. “Em có một tiếng trước khi vào học tiết đầu còn tôi đang bận việc vì vậy”—giám thị giơ tay xua xua Luce—”đi nhanh nhanh đi. Và nhớ lấy,” giám thị dặn, chỉ vào những cái camera lần cuối. “Nhãn xà luôn dõi theo em.”

Trước khi Luce kịp đáp lại, một cô gái gầy nhom có mái tóc đen nhảy ra, vẫy những ngón tay dài của mình trước mặt cô.

“Ồ ồ ô,” cô nàng vút lên giọng kể-chuyện-ma của mình rồi lượn đúng một vòng tròn quanh Luce. “Nhãn xà đang dõi theo ngườiiiiiiiii.”

“Biển khỏi đây, Arriane trước khi tôi cho em một trận,” giám thị nạt, giọng thì đe dọa nhưng nụ cười kia cho thấy giám thị quý mến đứa con gái có vấn đề này.

Và cũng thật rõ ràng là Arriane chẳng may muốn đáp lại tình cảm đó. Cô làm điệu bộ giật mình trước giám thị rồi trân trối nhìn Luce ra vẻ có lỗi lắm.

“Vậy là đủ rồi,” giám thị nói, tốc ký vài ghi chú vào cuốn sổ tay, “đoái công chuộc tội, hãy dẫn Hoa hậu nhí Hương dương của chúng ta đi tham quan trường hôm nay nhé.”

Cô giám thị chỉ vào Luce, trông chẳng có gì là hướng dương trên cái quần jean đen, đôi boots đen và cái áo chần đen cả. Dưới mục “Trang phục”, trang web trường Kiểm và Thánh Giá phẩn khởi quy định chừng nào học viên còn cư xử tốt thì chừng đó họ được phép ăn mặc tùy ý, chỉ với hai điều kiện: giản dị và màu đen. Tự do vậy đó.

Cái áo cổ lọ quá khổ mẹ bắt Luce mặc sáng nay chẳng thể tôn những đường cong của cô, thậm chí những nét nổi bật của cô cũng chẳng còn: Mái tóc đen dài và dày thường được thả xoã xuống tận eo nay bị xén gần hết. Ngọn lửa trong cabin khi đó đã liếm cháy xém cả da đầu cô và để lại những dải tóc thưa thưa nên sau chuyến đi trầm mặc từ Dover về nhà, mẹ dẫn Luce vào bồn tắm, mang dao cạo bằng điện của bố vào rồi không một lời nào, xử luôn đầu cô. Qua mùa hè, tóc cô mọc dài thêm chút ít đủ để lộ rằng cô từng có một mái tóc dợn sóng bị bao người ghen tỵ nhưng nay chỉ còn loăn xoăn tí ti ngay dưới hai tai.

Arriane nhìn ngó đánh giá một hồi rồi gõ nhẹ một ngón tay lên đôi môi nhợt nhạt của cô. “Hoàn hảo,” cô nàng nói, bước lên trước, ngoắc cánh tay mình vào tay Luce. “Tớ đang nghĩ có thể dùng người hầu mới của mình rồi đây.”

Cánh cửa bước vào hành lang rung lên rồi mở ra và cậu trai cao gầy với đôi mắt xanh lá bước vào. Cậu ta lắc đầu rồi nói với Luce, “Nơi này không ngại làm mấy trò như khám người đâu. Nên nếu cậu đang giấu bất cứ thứ đồ nguy hại nào”—cậu ta nhướn mày và ném một vài thứ không-hiểu-là-cái-gì vào trong thùng—”tự cứu mình đi.”

Đằng sau Luce, Arriane cười khùng khục. Cậu ta ngay lập tức ngẩng lên, khi cặp mắt cậu xác nhận Arriane, cậu mở miệng ra rồi lại ngậm vào giống như không biết bắt đầu thế nào.

“Arriane,” giọng cậu đều đều.

“Cam,” Arriane quăng trả bằng giọng điệu y xì.

“Cậu biết cậu ta à?” Luce thì thầm, tự ngẫm không biết có phải ở cái trường cải huấn này cũng chơi bè kết cánh giống bên Dover không.

“Đừng bắt tớ nhớ lại nữa,” Arriane nói, lôi Luce khỏi cánh cửa ra ngoài khung trời xám xịt và ẩm ướt. Ngay sau khu nhà, một con đường dạo bộ sỏi seot seot ngay khoảng sân hoang tàn. Cỏ trên sân mọc quá cao khiến cả khu này trông giống một bãi đất hoang hơn là sân vận động trường nhưng tấm bảng ghi tỷ số bạc màu và cụm khán đài bằng gỗ trông lại hoàn toàn tương phản.

Phía đằng xa khoảng sân là bốn toà nhà mang dáng vẻ hà khắc: một khu ký túc xá sạm màu xỉ nằm bên trái, một nhà thờ cũ kỹ xấu xí nằm bên phải và hai cái ụ to tướng nằm ở giữa kia có thể là dãy lớp học theo suy đoán của Luce.

Là vậy đây. Cả thế giới của cô giờ chỉ còn là khung cảnh thê lương trước mắt.

Arriane ngay tức thì đổi hướng, kéo Luce tới khoảng sân, ấn cô ngồi lên một chỗ trên khán đài gỗ ướt sũng.

Hồi ở Dover sân bóng nơi đội tuyển Ivy League tập luyện như điên là một mớ hỗn tạp những tiếng hô hào và hò reo vì thế Luce thường tránh qua lại. Nhưng khoảng sân hiu lạnh với mấy cái cầu môn gỉ sét, xộc xệch kia lại là chuyện hoàn toàn khác. Và còn một điều gì đó nữa mà Luce khó nhận ra ngay. Ba con chim kền kền nhào qua đầu họ cùng một cơn gió nào nề quất mạnh vào những cành sồi trụi lá. Cổ Luce tự động rụt xuống cổ chiếc áo len ấm áp.

“Vậy làààà,” Arriane nói. “Cậu đã gặp Randy.”

“Tôi tưởng tên cậu ta là Cam mà.”

“Chúng ta không nói về hắn,” Arriane nhanh nhẩu. “Tớ muốn nói tới kẻ không rõ giới tính khi này cơ.” Arriane hất đầu về phía văn phòng nơi họ để lại vị giám thị ngồi với cái màn hình vô tuyến. “Cậu nghĩ sao—ông hay bà?”

“Ờ, là bà à?” Luce ngập ngừng. “Một loại kiểm tra à?”

Arriane bật cười. “Mới là khai vị thôi và cậu đạt. Ít nhất tớ nghĩ là cậu đạt. Hãy còn giới tính của toàn thể giáo viên trường này nữa, đề tài nóng của cả trường đấy. Đừng lo, cậu sẽ nhanh vào bữa chính thôi.”

Luce nghĩ Arriane đang đùa—vào những lúc thế này cũng hay đấy chứ. Nhưng điều này quả thực một trời một vực với Dover. Ở ngôi trường đó, những nhà lãnh đạo tương lai đeo cà-vạt xanh lá, tóc bôi sáp thơm cứ lướt qua những dãy hành lang đáng điệu trường giả khinh mạn vẻ có-tiền-mua-tiền-cũng-được.

Thường xuyên nhất, Luce hay nhận được những cái liếc xéo đầy “trìu mến” kiểu vân-tay-cậu-làm-bẩn-tường-kìa. Luce cố tưởng tượng nếu

Arriane mà ở đó: lăn lê trên mấy cái ghế khán đài, hò hét, đùa cợt bằng cái giọng châm chích của mình. Rồi cô lại cố mường tượng xem Callie nghĩ gì về Arriane. Chẳng có ai như thế ở Dover cả.

“Rồi, giờ thì khai đi.” Arriane ra lệnh. Cô ngồi phịch xuống, ra hiệu cho Luce ngồi cạnh mình rồi hỏi, “Sao cậu phải vào đây?”

Giọng Arriane nghe như đùa nhưng nó khiến Luce phải làm theo. chuyện này thật lố bịch, cô những mong ngày đầu tiên của mình ở đây trôi qua bình yên không phải rùng mình nhớ lại chuyện cũ mà vẫn giữ được cái vẻ bình thản giả vờ. Nhưng hiển nhiên mọi người ở đây đều muốn biết.

Cô có thể cảm nhận máu tụ lại giật giật hai bên thái dương. Nó luôn thế mỗi khi cô cố nhớ lại—cố hồi tưởng lại—đêm hôm ấy. Cô luôn cảm thấy tội lỗi về những chuyện xảy ra với Trevor nhưng cô cũng gắng hết sức để không bị những cái bóng nhấn chìm, thứ duy nhất về vụ tai nạn cho tới giờ còn lưu lại trong trí óc cô. Những điểm tối loang lổ, những vật thể mơ hồ mà cô không thể kể với ai.

Quay ngược lại khi đó—cái đêm cô bắt đầu kể cho Trevor nghe về thứ hiện hữu kỳ quái mà cô cảm nhận được, về những hình thù cuộn xoắn đang lờn vờn trên đầu họ, báo trước tàn cuộc cho buổi tối hoàn hảo của họ. Hẳn là, mọi chuyện đã quá muộn màng. Trevor đã không còn nữa, thân thể anh bị thiêu cháy đến không thể nhận ra nổi, còn Luce liệu rằng ... liệu cô ... có tội không?

Không ai biết về những hình thù tăm tối mà nhiều lúc cô vẫn thấy trong bóng tối. Chúng luôn quần quanh cô. Chúng hiện ra rồi biến mất nhiều đến nỗi Luce chẳng thể nhớ nổi lần đầu thấy chúng là khi nào. Nhưng cô vẫn còn nhớ như in cái lần cô chợt nhận biết những cái bóng không hề hướng tới những người khác—không ai khác mà là chính cô. Khi cô lên bảy, cả nhà có chuyến đi nghỉ tại Hilton Head và bố mẹ đưa cô lên một chiếc du thuyền. Vào lúc hoàng hôn khi những cái bóng bắt đầu cuộn xoắn vào nước, cô liền quay ra hỏi bố, “Chúng đến đây thì mình phải làm sao hả bố? Bố không sợ mấy con yêu quái đó à?”

Chẳng có con yêu quái nào cả, bố mẹ quả quyết như vậy với cô con gái nhỏ nhưng Luce cứ lặp đi lặp lại về thứ gì đó ươn éo và u tối, việc này dẫn

đến kết quả cô phải đi khám mắt vài lần, đeo kính và rồi lại phải khám tai sau khi cô sai lầm tả lại những thanh âm ri rí khàn đục thỉnh thoảng phát ra từ mấy cái bóng—rồi đến các liệu pháp tâm lý, tiếp tục điều trị nhiều hơn và cuối cùng là các đơn thuốc chống chứng loạn tâm thần.

Nhưng chẳng có gì khiến chúng biến đi cả.

Thấm thoát cũng mười bốn tuổi, Luce từ chối điều trị tiếp. Đó là khi gia đình cô biết đến Bác sỹ Sanford và ngôi trường Dover ngay gần đấy. Họ đáp chuyến bay tới Hampshire, bố lái chiếc xe vừa thuê được qua một con đường vừa dài vừa quanh co tới toà nhà lớn mang tên Shady Hollows (Thung lũng u tối) tọa lạc trên đỉnh đồi. Họ cầm Luce trước mặt một người đàn ông khoác áo blouse trắng rồi hỏi cô có còn nhìn thấy mấy “vật thể không xác định” kia nữa không. Lòng bàn tay bố mẹ đều ướt đẫm mồ hôi khi họ nắm lấy tay cô, hai vầng trán hằn sâu những nếp nhăn sợ hãi khi biết có điều gì đó cực kỳ bất thường xảy đến với con gái họ.

Chẳng ai hiện ra nói với cô rằng nếu cô không kể cho Bác sỹ Sanford tất cả những điều họ muốn cô nói thì cô sẽ còn phải ở lại mà khám phá cả cái khu Thung Lũng U Tối này. Khi cô nói dối và cố tỏ ra bình thường, cô được phép vào học ở Dover và chỉ phải gặp Bác sỹ Sanford mỗi tháng hai lần mà thôi.

Luce cũng không bị ép uống mấy thứ thuốc kinh dị chừng nào cô còn giả vờ như không hề trông thấy những cái bóng nữa. Nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được mỗi khi chúng xuất hiện. Tất cả những gì cô biết là một danh sách kinh hoàng những địa điểm chúng xuất hiện từ trước tới nay—những khu rừng rậm, những hồ nước u ám—là những nơi cô luôn tránh xa bằng mọi giá. Tất cả những gì cô biết là khi chúng đến, thường mang theo những cơn lạnh thấu xương cào xé dưới lớp da cô, một cảm giác rờn rợn khó chịu chẳng giống với bất cứ thứ gì.

Luce ngồi chân trong chân ngoài trên cái ghế khán đài, day day hai thái dương bằng ngón cái và ngón giữa. Nếu hôm nay thoát được, cô nhất định vùi mấy chuyện quá khứ vào những nơi sâu kín nhất trong đầu mình. Cô không thể chịu nổi việc cứ phải dò dẫm tìm lại từng mảnh ký ức về đêm

hôm ấy vì vậy chẳng việc gì cô phải tâm sự những chuyện khủng khiếp đó cho người lạ, một kẻ xa lạ khùng điên.

Thay vì trả lời, cô nhìn Arriane, kẻ đang nằm lăn ra những khúc gỗ tròn kia, diện một cái kính râm to bự đen xì che hết cả phần dễ coi nhất trên khuôn mặt. Kể ra thì cũng khó nói nhưng có vẻ như cô nàng cũng đang chăm chú quan sát Luce, bởi vì, chỉ sau đấy vài giây, cô bật dậy, hai mép kéo đến tận mang tai.

“Cắt tóc tớ cho giống cậu đi,” cô nàng nói.

“Cái gì?” Luce há hốc miệng. “Tóc cậu rất đẹp mà.”

Đó là sự thật: Arriane có mái tóc dài, dày khiến Luce đau đớn nhớ đến tóc của mình. Những lọn tóc quăn mềm mại đen mượt óng ánh dưới nắng, lấp loá đầu đầy chút sắc đỏ. Luce vén tóc ra sau vành tai, dù vẫn chưa đủ dài để buộc lên hay tạo kiểu nhưng cũng không đến nỗi húi cua.

“Đẹp cái lẹp tẹp bẹp,” Arriane nói. “Tóc cậu trông xệch-sy , cá tính hơn. Tớ cũng muốn thế.”

“A, cũng được thôi,” Luce đáp. Vừa rồi là một lời khen đúng không nhỉ? Luce không rõ có phải tại cái điệu bộ muốn gì phải có nấy cóc-cần-biết-là-của-ai của Arriane đã khiến cô thấy mềm lòng, ưu ái cô nàng này hơn không nữa. “Nhưng chúng ta lấy đâu ra—”

“Ta-da!” Arriane thò tay vào túi lôi ra con dao hồng chính hiệu Swiss Army mà Gabbe đã phải quăng vào thùng Đồ Cấm. “Sao?” cô nàng nói khi thấy bộ dạng ngẩn tò te của Luce. “Mấy ngón tay của tớ chẳng thể nào yên trong ngày xá-đồ của lũ lính mới cả. Chỉ có thể mới giúp tớ vượt qua những ngày thê lương ở cái cũi... ý tớ là cái trại hè Kiếm và Thánh Giá này.

“Cậu ở đây suốt cả mùa hè?” Luce nhăn mặt hồ nghi.

“Há! Đúng là câu hỏi của ma mới. Chắc cậu còn mong tới kỳ nghỉ xuân nữa hả.” Ném con dao Swiss Army cho Luce, cô nàng nói nốt. “Đừng mong thoát khỏi cái chốn khi ho cò gáy này. Mơ đi. Còn giờ thì CẮT.”

“Thế còn mấy cái nhân xà gì đó.” Luce phập phồng ngó quanh, tay nắm chặt con dao. Hắn phải có hàng tá máy quay đặt quanh đây.

Arriane lắc đầu. “Tớ không thèm kết giao với lũ thỏ đế. Cậu có làm hay không?”

Luce gật gật.

“Và đừng có bảo tớ là cậu chưa từng cắt tóc trước đây đấy nhé.” Arriane giăng lại con dao Swiss Army rồi lại lôi ra cây kéo, đặt vào tay Luce. “Từ giờ chỉ được mở miệng tả lại hình hài yêu kiều của tớ mà thôi.”

Tại salon mang tên “bồn tắm”, mẹ Luce đã cột vớng những-gì-còn-sót-lại từ mái tóc dài của con gái thành một cái đuôi ngựa lôm nhôm trước khi xuống tay không thương tiếc. Luce cư nhiên biết rõ còn nhiều sách lược để mà cắt tóc nhưng sống cả một chặng đời dưới cái lốt không-đụng-tới-tóc thì xén đuôi ngựa là tất cả những kiểu cô biết. Cô nắm mớ tóc của Arriane, cột nó lại bằng sợi chun đeo trên cổ tay, cầm chặt cái kéo nhỏ trong tay và bắt đầu xĩa lia lia.

Cái đuôi ngựa rơi xuống chân cô vừa lúc Arriane há hốc, quay ngoắt qua. Cô nàng nhặt nó lên hướng về phía mặt trời ngắm nghía. Tim Luce chột thắt lại trước cảnh tượng đó. Cô vẫn cảm thấy đau lòng vì mái tóc cũ của mình, hay chính là những thứ đã mất không bao giờ lấy lại được. Nhưng đôi môi Arriane chỉ khẽ cong tạo nên một nụ cười nhạt thoáng qua. Cô nàng lướt những ngón tay qua cái đuôi tóc một lượt rồi cho nó vào túi.

“Được đấy,” cô nàng reo lên. “Tiếp đi.”

“Arriane,” tiếng thốt của Luce đã chuyển thành tiếng thì thào trước khi bị chặn ứ lại trong họng. “Cố cậu. Toàn là—”

“Sẹo?” Arriane nói nốt hộ. “Cứ nói huých toẹt ra.”

Lớp da trên cổ Arriane, kéo dọc từ dưới tai trái xuống đến xương đòn, là một mảng lộn xộn, điểm đầy những vân trắng trắng trơn bóng. Hình ảnh của Trevor thoáng vụt qua tâm trí Luce—rồi những cảnh tượng hãi hùng cũng theo đó mò tới. Thậm chí cả bố mẹ cũng không buồn nhìn đến cô sau khi chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó. Vì thế ngay lúc này cô cảm thấy thật khó khăn khi nhìn Arriane.

Arriane nắm lấy tay Luce và ấn nó vào vùng da đầy sẹo của mình. Cùng lúc cô cảm thấy nóng và lạnh, mềm mại và thô ráp.

“Tớ không sợ mấy cái thứ này,” Arriane bảo. “Còn cậu?”

“Không,” Luce đáp, thầm ước Arriane rút tay lại để cô có thể thu tay mình về thật tự nhiên. Luce bỗng thấy chộn rộn trong lòng, ngắm lại không

biết làn da của Trevor khi chạm vào có như thế này không.

“Bạn có sợ con người thật của mình không Luce?”

“Không,” Luce đáp lại, thật vội vã. Hiển nhiên là cô đang nói dối. Cô khép chặt mí mắt lại. Tất cả những gì cô muốn ở ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này là một khởi đầu mới, một nơi mà mọi người không nhìn cô theo cái cách Arriane đang nhìn cô bây giờ đây. Sáng nay ở cổng trường, lúc bố thì thầm bên tai cô câu châm ngôn của gia đình Price—”Nhà Price vững như tường đồng chắc như vách sắt”—lúc đó thì chắc thật nhưng giờ Luce cảm thấy tường đồng xiêu vẹo, vách sắt ngổn ngang. Cô giật mạnh tay ra. “Vậy, sao cậu lại bị thế này?” cô hỏi, mắt cụp xuống.

“Có nhớ lúc cậu ngồi im thin thít tớ đã chẳng ép cậu khai ra lý do phải vào đây không?” Arriane nhướn mày hỏi lại.

Luce gật đầu.

Arriane chỉ vào cái kéo nói, “tĩa phía sau đi nhé. Phải làm tớ trông thật xinh vào đây. Làm sao cho thật giống cậu.”

Kể cả có cắt tóc y xì nhau, Arriane trông vẫn chỉ như một phiên bản thiếu ăn của Luce thôi. Và trong khi Luce đang thử sức với mái tóc mở hàng thì Arriane thao thao thuyết giảng về hàng loạt những phiền toái khi sống ở trường Kiếm và Thánh Giá này.

“Cái toà nhà trông như nấm mồ đằng kia là Augustine. Đó là nơi chúng ta tham dự những buổi gọi là những sự kiện mang tính xã hội vào mỗi tối thứ Tư hàng tuần. Còn lại là khu lớp học,” cô nàng vừa nói vừa chỉ tay vào toà nhà có màu như màu mấy cái răng ố vàng và hai toà nhà nằm bên phải khu ký túc xá. Trông nó như thể được kiến thiết bằng chính bàn tay cái gã thiếu năng thẩm mỹ nào đó đã thiết kế ký túc xá Pauline vậy. Đó là một khối vuông thiếu não, cũng giống một pháo đài u ám được bồi thêm nào là dây kẽm gai rồi đến đám cửa sổ có chấn song. Một làn sương xám xịt thiếu tự nhiên phủ lên mặt tường trông như rêu khiến chẳng ai thấy được gì dù có đứng ở ngay đó.

“Một lời cảnh báo chân thật nhé,” Arriane tiếp tục. “Bạn sẽ ghét những lớp học ở đây. Cậu sẽ chẳng còn là người người nữa nếu không ghét chúng.”

“Sao lại thế? Mấy lớp học đó thì có gì xấu?” Luce hỏi. Có thể là Arriane không thích trường học. Móng tay đen bóng, mắt kẻ đen và cái túi đen như chỉ lớn đủ để nhét mình con dao hiệu Swiss Army vừa thó được, trông cô nàng không có vẻ gì là một kẻ ham gặm sách thay cơm cả.

“Những lớp học ấy nhạt nhẽo lắm, chẳng có sức sống gì hết,” Arriane giảng giải. “Tệ hơn nữa, chúng sẽ tước mất linh hồn cậu. Trong số tám mươi đứa nhãi ở đây, tớ đếm chắc chỉ còn lại ba linh hồn vẹn toàn.” Cô nàng đảo mắt nhìn lên. “Cái này không nói rõ được, dẫu sao thì...”

Điều này nghe chẳng có vẻ gì hứa hẹn nhưng Luce lại quan tâm tới chuyện khác. “Đợi đã, chỉ có tám mươi học viên trong cả cái trường này thôi sao?” Mùa hè trước khi tới Dover, Luce đã miệt mài nghiên cứu cuốn sổ tay Những điều cần biết và ghi nhớ mọi điều trong đó. Nhưng tất cả những gì cô được biết về trường Kiếm và Thánh Giá này khiến cô té bổ chửng và rồi nhận ra mình được đưa tới một ngôi trường đang-trên-đà-cải-tạo.

Arriane gạt gù xác nhận khiến Luce vô tình xoẹt vào một lọn tóc cô đang định buông ra. Hú hồn. Hy vọng Arriane không chú ý—hoặc cũng có thể cô nàng sẽ nghĩ như vậy thật cá tính.

“Có tám lớp cả thầy, mỗi lớp mười đứa. Cậu sẽ biết đủ thứ chuyện tào lao của bọn nó rất nhanh thôi,” Arriane bảo. “Và ngược lại.”

“Chắc vậy.” Luce cắn môi đồng tình. Arriane đùa vậy nhưng Luce không thể biết cái cô nàng đang ngồi đây với nét cười tự mãn quái gở trong đôi mắt xanh dương kia liệu có biết đích xác về những chuyện đã xảy ra với cô không. Giữ kín được những chuyện đó càng lâu thì càng yên ổn.

“Và cậu sẽ muốn tránh xa mấy kẻ cá biệt.”

“Mấy kẻ cá biệt?”

“Mấy đứa phải đeo vòng theo dõi ở cổ tay,” Arriane nói. “Chúng chiếm đến một phần ba số học viên đấy.”

“Vậy, bọn họ là—”

“Cậu không muốn dính líu tới chúng đâu. Tin tớ đi.”

“Thế bọn họ đã làm gì?” Luce tò mò hỏi.

Chùng nào bí mật của mình còn ém được thì chùng đó Luce không muốn Arriane coi cô như con nai vàng ngơ ngác. Bất kể lũ kia có làm chuyện gì đi nữa cũng không thể tệ bằng những chuyện Luce bị gán mác “đã làm”. Hay là... có thể nhỉ? Rốt cuộc, cô cũng chẳng biết tí ti gì về nơi này và những người ở đây cả. Những suy nghĩ đó cứ sóng sánh khuấy động nỗi sợ hãi lạnh lẽo xám xịt trong từng khúc ruột cô.

“Ày, cậu biết đấy,” Arriane kéo dài giọng. “Là đồng phạm xúi giục hành vi khủng bố. Chặt bố mẹ ra làm mấy khúc rồi nướng họ trên một cái xiên thịt.” Nói rồi cô nàng quay qua nháy mắt với Luce.

“Thôi đi,” Luce gắt.

“Hoàn toàn nghiêm túc. Lũ thần kinh đấy bị kiểm soát còn ngặt hơn hai phần ba cái dùm phiền hà còn lại. Bọn chúng bị gọi là gông di động .”

Luce bật cười trước cái giọng tuồng chèo của Arriane.

“Cắt xong rồi,” cô nói, luồn tay vào mớ tóc của Arriane xới nhẹ lên. Quả thực nhìn nó rất hay, rất cá tính.

“Tuyệt cú,” Arriane nói, quay người lại trực diện với Luce. Khi cô nàng huơ huơ những ngón tay qua mái tóc mới của mình, ống tay chiếc áo len màu đen bị kéo lên đến bắp tay và Luce thoáng thấy một miếng bít cổ tay màu đen, điểm trên đó là những hàng đinh bạc, bên cổ tay kia có một miếng bít khác trông có vẻ cơ khí hơn. Arriane tóm được cái nhìn đó của Luce, liền nhướn cặp lông mày vẻ hết sức gian tà.

“Thú thật nhé,” cô nàng bảo. “Tất cả đều là một lũ thần kinh khốn nạn hết.” Nhe răng cười toe toét, cô nàng chốt hạ, “Nào, để tớ dắt cậu đến chặng cuối chuyến tham quan.”

Luce cũng chẳng có mấy chọn lựa. Cô trườn xuống khỏi những khúc gỗ khán đài sau Arriane, nhanh nhẹn cúi đầu khi một con kền kền quỳ quyết nhào xuống sát sạt. Arriane chẳng thèm bận tâm, chỉ vào ngôi nhà thờ phủ đầy rêu phong nằm tít đằng xa phía bên phải khoảng sân.

“Đứng từ đằng này, du khách có thể thấy nhà thể chất, toà-nhà-mang-biểu-tượng-nghệ-thuật của chúng ta,” cô nàng nói, bắt chước thứ giọng mũi kiêu hãnh dẫn viên du lịch. “Vâng, đúng thế ạ, dưới những con mắt kém điêu luyện thì trông nó giống nhà thờ hơn. Nó thật ra cũng từng là nhà thờ.

Ngay tại trường Kiếm và Thánh Giá này, kỷ nguyên của những kiến trúc mang phong cách Địa ngục điêu tàn đang lên ngôi. Cách đây vài năm, có một lão tâm thần cuồng môn uốn dẻo nào đó xuất hiện rồi huyền hoang mấy lời rỗng tuếch về việc lũ thanh thiếu niên bị cải tạo quá tải có nguy cơ huỷ hoại xã hội. Lão đã quyên một đồng vàng chìm và thế là nhà thờ nghiêm nhiên lột xác thành nhà thể chất. Bây giờ xét lại cũng nhờ cái quyền hạn đó chúng ta mới có thể sửa chữa “những sai lầm của bản thân” theo “một phương cách tự nhiên và hữu ích hơn.”

Luce lầm bầm ca thán, cô vốn dĩ rất ghét giờ thể chất.

“Xem ra chúng ta đồng cảm đấy,” Arriane thốt lên giọng đầy xót xa. “Huấn luyện viên Diante là một con qu-ý.”

Khi Luce chạy theo cho kịp với Arriane, cô mục sở thị phần còn lại của khu đất. Khuôn viên trường Dover được chăm chút, tỉa tót rất kỹ, xen kẽ những khoảng trống đều tăm tắp là hàng cây được xén tỉa cẩn thận. Còn trường Kiếm và Thánh Giá này trông như thể bị quăng vào giữa đầm lầy rồi chìm ngấm luôn vậy. Những tán liễu cứ lả lướt rủ lòng thông xuống mặt đất, đám sắn dây bò trườn lên phủ kín từng mảng tường lớn và cứ vài ba bước dẫm lên lại khiến chúng ép vào nhau kêu lóc bóc.

Nhưng chỉ vậy thì chưa đủ để miêu tả nơi này. Từng hơi thở giá ướt Luce hít vào bị mắc nghẹn trong phổi. Mỗi việc thở ra hít vào ở trường Kiếm và Thánh Giá này thôi cũng khiến cô cảm thấy như mình đang lún sâu vào trong cát.

“Có vẻ như các vị kiến trúc sư đã tạo một sự khác biệt thuộc hàng khủng long thay vì đi sửa sang lại phong cách của mấy doanh trại quân đội thời cổ đại kia. Kết quả cuối cùng là một nửa giống với trại cải tạo phục hồi nhân phẩm, nửa còn lại chính là nơi khảo cung trá hình thời Trung Cổ. Và tất nhiên, không có thợ làm vườn nào cả,” Arriane vừa dứt lời liền đá văng một đám bùn đất dính vào đôi bốt của cô nàng. “Tởm quá. Ô, còn đó là khu nghĩa địa.”

Luce nhìn theo ngón tay Arriane đang chỉ đến một nơi tí tắp phía trái khuôn viên trường, xa hơn cả khu ký túc. Màn sương dày đặc che phủ quanh một khu đất chỉ có một bức tường ngăn cách, ba phía còn lại được

bao bọc bởi rừng sồi rậm rịt. Luce không thể thấy bên trong khu nghĩa trang vì nó gần như lún sâu xuống dưới mặt đất nhưng cô vẫn ngửi được mùi mục rữa và nghe thấy bản đồng ca ù ù của lũ ve ẩn mình trên những vòm cây tán lá. Trong vài giây ngắn ngủi đó, cô tưởng như nhìn thấy những vết mờ hồ đen tối vụt qua—nhưng chỉ vừa chớp mắt chúng đã biến mất.

“Đây là nghĩa địa sao?”

“Ờ, nó vốn của bên quân đội thời kỳ nội chiến cho nên ở đó chôn mọi thể loại xác chết. Rùng mình nhất là cái lúc người ta moi hết lên ấy. Ô chồ ôi,” Arriane cường điệu bằng cái giọng bắt chước dân miền Nam, “mùi hôi bốc lên đến tận trời xanh í nha.” Rồi rất nhanh sau đó nháy mắt với Luce. “Chúng ta sẽ thường xuyên phải tới đó đấy.”

Luce nhìn Arriane chăm chăm xem có phải cô nàng đang đùa không. Arriane đơn giản nhún vai một cái.

“Thôi được, thực ra là chỉ phải đến một lần duy nhất sau hỗn chiến máu me be bét.”

Lúc này Luce chỉ nghe lọt đúng một từ mà thôi.

“À há!” Arriane bật cười. “Tớ mới thấy đèn sáng ở trên kia. Vậy là có người ở nhà rồi. Được lắm, Luce thân mến, chắc cậu cũng từng đến những bữa tiệc của trường nội trú nhưng cậu chưa bao giờ thấy kiểu thác loạn của lũ học sinh trong cái trại cải tạo này đâu.”

“Có gì khác nhau nào?” Luce vặn lại cố lẩn tránh sự thật là cô chưa từng thực sự tham dự một bữa đại tiệc nào hồi còn ở Dover cả.

“Rồi cậu sẽ thấy.” Arriane ngừng lại quay sang Luce. “Tối nay cậu tới chơi được chứ?” Rồi cô nàng bất ngờ tóm lấy tay Luce lắc. “Đi mà, né?”

“Nhưng tôi tưởng cậu bảo tôi nên tránh xa mấy kẻ cá biệt cơ mà,” Luce giễu.

“Quy tắc số hai—đừng nghe lời tớ!” Arriane cười lớn, lúc lắc cái đầu. “Tớ điên có chứng nhận đấy!”

Cô nàng lại phăm phăm bước đi còn Luce cung cúc theo sau.

“Gượng đã, thế quy tắc số một là gì?”

“Luyện dày da mặt!”

Khi họ vừa ngoặt vào góc toà nhà xám vốn là khu lớp học, Arriane bỗng khựng lại, nói “Cứ thản nhiên như ruồi ấy.”

“Thản nhiên,” Luce lặp lại.

Những học viên khác như bị bó dúm lại quanh mấy cái cây quấn đầy dây leo bên ngoài toà nhà Augustine. Không ai trông thực sự vui vẻ khi cứ phải đứng vắn vơ ở đó nhưng cũng chẳng người nào trông có vẻ sẵn sàng vào bên trong cả.

Ở Dover không quy định nhiều chuyện mặc quần áo gì thế nên Luce không thấy quen với việc đóng bộ tương đồng với các học sinh khác. Lại nữa, tuy mọi người ở đây đều mặc cùng kiểu quần jean đen, áo thun đen kiểu giả cao cổ và áo len đen bó vai hoặc bó quanh eo nhưng cũng có những điểm khác biệt đáng kể trong cách kết hợp đồ.

Một nhóm nữ sinh xăm hình đang đứng khoanh tay thành một vòng tròn, họ đeo một mớ vòng đến tận khuỷu tay. Những chiếc khăn đen nhiều hoa văn buộc trên đầu họ khiến Luce liên tưởng tới một bộ phim nói về những cô gái gangxtơ lái moto phân khối lớn. Cô thuê phim đó vì nghĩ:

Những cô gái đi moto phân khối lớn đúng là đỉnh của đỉnh. Lúc này mắt Luce dính chặt vào mớ phụ kiện của một con nhỏ đang băng qua bãi cỏ. Con nhỏ kẻ mắt đen đậm liếc xéo một cái khiến Luce ngay lập tức nhìn sang chỗ khác.

Một cặp nam nữ đang nắm tay nhau, trên lưng hai chiếc áo len đen của họ có khâu những đồng xu xếp thành hình đầu lâu xương chéo. Cứ vài giây một trong hai người lại ép lên người kia một nụ hôn vào thái dương, vành tai hoặc lên mắt. Khi họ vòng tay ôm lấy nhau, Luce trông thấy cổ tay họ đều lấp lóa một chiếc vòng bịt theo dõi. Trông họ có hơi thô thiển một chút nhưng điều đó lại thể hiện họ yêu nhau đến nhường nào. Mỗi lần Luce nhìn ánh kim loá lên từ những chiếc khuyên trên đầu lưỡi họ là cô lại cảm thấy một tiếng đập lạch lũng giữa lồng ngực.

Đằng sau cặp tình nhân, một bày những gã trai tóc vàng đang đứng dựa vào tường. Bọn họ đều mặc áo len bất chấp thời tiết không ủng hộ. Và tất cả đều mặc áo sơ mi trắng rộng thùng thình bên dưới áo len, mấy cái cổ áo hồ cứng thì dựng đứng lên. Gấu quần chạm tới muôi những đôi giày bóng

láng đúng điệu một cách hoàn hảo không chê vào đâu được. Trong số tất cả những học viên đang ở đây, mấy tên con trai đó khiến Luce liên tưởng tới Dover nhiều nhất. Nhưng chỉ cần ngắm kỹ hơn thì ngay lập tức sẽ thấy điểm bất đồng giữa họ và những chàng trai mà cô biết, những chàng trai giống như Trevor.

Chỉ đứng thành hội ở đó, những gã trai này toả ra một thứ cảm giác hắc ám kỳ dị. Thứ cảm giác đó đọng ngay ở ánh nhìn trong mắt họ. Rất khó giải thích nhưng Luce chợt nhận ra, cũng giống như cô, mọi người trong trường này đều có một quá khứ. Ai cũng có những bí mật không muốn chia sẻ. Nhưng cô không rõ liệu điểm tương đồng này sẽ khiến tấm màn ngăn cách trong cô dày lên hay mỏng đi.

Arriane để ý thấy ánh mắt Luce đang lướt qua đám người quanh đó.

“Ở đây mọi người làm tất cả những gì có thể cho qua ngày,” cô nàng nhún vai nói. “Nhưng nếu cậu lơ là với đám kền kền đang sà xuống kia thì nơi này sẽ đậm mùi xác chết đấy.” Cô nàng ngồi xuống một cái ghế dài dưới rặng liễu ủ rũ rồi vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh ra điều bảo Luce ngồi xuống.

Luce gạt sạch đám lá mục rữa ẩm ướt trên ghế nhưng ngay trước lúc ngồi xuống, cô chú ý tới một bộ trang phục hoàn toàn phạm quy.

Một bộ trang phục phạm quy cực kỳ thu hút là khác.

Cậu ta quàng một chiếc khăn màu đỏ tươi quanh cổ. Thật quá xa xỉ với thời tiết thế này khi mặc hẳn một chiếc áo da màu đen bên ngoài chiếc áo len cùng màu thế kia. Có thể cậu ta chỉ là một chấm màu giữa khoảng sân này thế nhưng lại là tất cả những gì trong mắt Luce lúc bấy giờ. Thực tế mà nói, mọi thứ quanh đó đều trở nên mờ nhạt, không biết Luce cứ như thế trong bao lâu nhưng cô đã hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu.

Cô ngần ngợ dõi theo mái tóc vàng sậm và làn da rám nắng rất đối đồng bộ. Đôi gò má cao, đôi mắt giấu dưới cặp kính mát, bờ môi mềm mại của cậu ta. Trong tất cả những bộ phim từng xem, những cuốn sách từng đọc, Luce thấy tiếng gọi của tình yêu luôn bắt đầu từ việc ám ảnh bởi một vẻ đẹp mê người đến vậy—ngoại trừ một vài cái lỗi be bé. Một chiếc răng không nguyên vẹn, lọn tóc giữa trán hết sức quyến rũ và một vết bớt duyên

dáng trên má trái. Cô biết lý do tại sao—nếu nhân vật nam chính quá hoàn hảo không chút tì vết, anh ta sẽ có nguy cơ bị cô lập vì chẳng ai tiếp cận nổi. Nhưng tiếp cận có nổi hay không, Luce vẫn luôn mê mẩn những siêu phẩm lồng lẫy thoát tục. Như chàng trai này.

Cậu ta tựa người thoải mái vào bức tường ngăn của toà nhà, hai tay khoanh hờ trước ngực. Và chỉ trong một thoáng, Luce thấy một hình ảnh vụt qua, hình ảnh cô nằm gọn trong vòng tay ấy. Cô lắc lắc đầu nhưng cảnh tượng đó vẫn hiển hiện rõ như chưa từng rõ hơn thế đến nỗi cô gần như muốn nhào ngay đến bên cậu ta.

Không. Điều đó thật điên rồ. Đúng không nào? Thậm chí ở trong một ngôi trường toàn kẻ điên thế này, Luce vẫn nhận thức rõ ràng thứ bản năng này thật quá đỗi khủng khiếp. Cô thậm chí còn chẳng biết cậu ta.

Cậu ta đang nói chuyện với một gã thấp hơn có mái tóc xoắn từng lọn và nụ cười đầy răng. Cả hai người họ đang cười rất thoải mái và thành thực mà nói—theo cái cách khiến Luce thấy ghen tị đến lạ lùng.

Cô cố cào lại tâm tưởng, bới lại bộ nhớ xem rằng đã bao lâu rồi cô không cười, một nụ cười thực sự, như họ.

“Đấy là Daniel Grigori,” Arriane nói như thể vừa nhảy bổ vào càn quét tâm trí cô vậy. “Có vẻ như cậu chàng vừa mới thôi miên ai đó thì phải.”

“Nói vậy là còn nhẹ đấy,” Luce đồng tình, ngượng ngùng nhận thấy phải thật cẩn thận với cô nàng Arriane này.

“Ờ, phải, nếu cậu thích thể loại ấy.”

“Thể loại nào mới được thích đây?” Luce bật hỏi, không ngăn nổi từng câu từng từ cứ thế vọt ra khỏi miệng.

“Bên cạnh là bạn cậu ta, Roland,” Arriane thuyết minh, hất hàm về phía cậu trai có mái tóc xoắn như cuộn lọn. “Cậu chàng bánh phết. Thể loại có thể nhúng tay vào mọi thứ, cậu biết rồi đấy.”

Biết thế quái nào được, Luce thầm nghĩ, cắn cắn môi hỏi. “Mọi thứ là mọi thứ kiểu gì?”

Arriane nhún vai cái nữa, lấy con dao Swiss Army chôm chia được đi một đường cơ bản xử lý sợi vải không an phận từ vết rách lua tua trên chiếc

quần jean đen hầm hố của cô nàng. “Thì là mọi thứ đó. Thế loại cứ-hỏi-đi-rồi-biết-nhau-ngay.”

“Vậy còn Daniel?” Luce tò mò. “Chuyện của cậu ấy thế nào?”

“Ôi chúa ơi, cô ấy không chịu buông tha con,” Arriane cười ha hả rồi dang hăng lấy giọng. “Chẳng ai biết cả,” cô nàng nói. “Cậu ta giữ rịt một tấm màn bí ẩn quanh người. Nhưng cũng có thể chỉ là một thằng khốn điên hình từ trại cải tạo.”

“Tớ chẳng lạ gì mấy thằng khốn đấy đâu,” Luce nói rồi ngay khi vừa dứt lời, cô lại ước có thể rút lại. Sau chuyện xảy ra với Trevor – dù là chuyện gì đã xảy ra—cô cũng là người cuối cùng có tư cách phán xét người khác. Nhưng hơn thế, những khoảnh khắc hiếm hoi cô nhớ lại dấu chỉ một mẫu ký ức nhỏ nhất về đêm ấy, tấm màn đen phủ đầy những cái bóng lại luẩn khuất quanh cô, như đưa cô trở lại bên hồ hôm đó.

Cô liếc nhìn Daniel lần nữa. Cậu ta tháo kính, gài nó vào trong áo khoác rồi ngược nhìn về phía cô.

Cái nhìn đùng trúng cô và Luce để ý thấy đôi mắt cậu mở to rồi rất nhanh sau đấy nheo lại như gặp chuyện đáng ngạc nhiên. Nhưng không chỉ có thế—mà còn hơn thế. Khi cái nhìn ấy ôm trọn cô, cô cảm thấy hơi thở nghẹn lại trong họng. Cô nhận ra cậu ta ở đâu đó.

Rõ ràng cô nhớ là đã gặp ai đó giống cậu ta. Rõ ràng cô nhớ cái cảm giác hồi thúc dồn dập như lúc này đây.

Rồi cô nhận ra ánh nhìn của hai người vẫn đang hút lấy nhau đến khi Daniel thoáng cười với cô. Một cảm giác ấm áp dễ chịu vụt lướt qua người khiến cô phải nắm chặt lấy tay ghế để khỏi ngã nhào. Cô như cảm nhận được khoé miệng mình cũng cong lên đáp trả nụ cười của cậu ta nhưng rồi cậu ta đưa tay lên cao.

Và đường đường chính chính giơ ngón giữa ra với cô.

Luce nhìn cảnh ấy mắt chữ A miệng chữ O.

“Gì thế?” Arriane hỏi hiển nhiên là về chuyện vừa diễn ra. “Thôi khỏi,” cô nàng nói luôn. “Không còn thì giờ nữa. Tờ người thấy mùi chuông báo.”

Vừa nói xong thì chuông đổ, toàn bộ học viên chậm chạp lê bước vào khu nhà. Arriane kéo mạnh tay Luce thao thao bất tuyệt về việc lát nữa sẽ

gặp nhau ở đâu, khi nào. Nhưng Luce lúc này vẫn đang quay cuồng choáng váng vì cú đòn giáng xuống khi nãy của một kẻ hoàn toàn xa lạ. Cơ mề mẩn nhất thời của cô với Daniel đã biến mất và hiện tại cô chỉ muốn biết duy nhất một chuyện: Thằng cha này rốt cuộc bị làm sao?

Trước khi lặn trong dòng người để vào lớp học đầu tiên, cô còn ngoái lại lướt mắt lần nữa. Gương mặt cậu ta không chút biểu cảm thế nhưng, không thể nhầm lẫn—cậu ta đang dõi theo cô.

CHƯƠNG 2. ĐỤNG ĐỘ NÀY LỬA

Luce cầm tờ thời khoá biểu, một cuốn sổ còn trắng một nửa, nửa kia cô đã ghi bài môn Lịch sử Châu Âu Nâng cao ở Dover hồi năm ngoái, thêm hai cái bút chì, cục tẩy ưa thích của cô và một cảm giác rờn rợn không mấy dễ chịu là có vẻ Arriane đã đứng về mấy lớp học ở đây.

Giáo viên là một dạng vật chất hoá vón cục các tế bào lại mà thành, những dây bàn đơn mỏng tang xếp lộn xộn, phòng chứa đồ sát đó ngổn ngang hàng chông hộp giấy bụi bặm chất đầy lối vào.

Tệ hơn nữa là chẳng có đứa học viên nào quan tâm đến mớ hỗn độn đó. Trên thực tế, bọn họ còn chẳng buồn để tâm là đã vào lớp rồi. Bọn họ đứng túm tụm quanh cửa sổ, bên này hút thuốc, bên kia chỉnh chỉnh sửa sửa mấy cái ghim băng cục lớn cài trang trí trên áo phông. Chỉ có mình cậu nhóc tên Todd là ngồi vào bàn, lấy ngòi bút mực khắc cái gì đó loằng ngoằng lên mặt bàn. Nhưng đám học viên mới tới dường như cũng tìm được chốn dung thân giữa đám lộn nhộn này. Cam đứng giữa một đám con trai có dáng vẻ công tử trường tư thực Dover. Chắc hẳn họ là bạn thân từ hồi đầu tiên Cam đến trường Kiểm và Thánh Giá này. Gabbe thì đang bắt tay với một đứa con gái xỏ khuyên lưỡi vừa rồi cặp kè với gã trai cũng xỏ khuyên lưỡi bên ngoài kia. Luce cảm thấy ghen tị đến ngu ngốc vì chẳng đủ can đảm làm bất cứ chuyện gì ngoài việc kiếm một chỗ bên cạnh cậu Todd-có-vẻ-vô-hại.

Arriane luôn lách qua đám người, thì thầm điều gì đó mà Luce không thể nghe ra, cái gì mà công chúa thô thiển. Khi lướt qua Cam, cậu huơ tay làm rối mái tóc mới cắt của cô nàng.

“Đám bụi nhùi đẹp đấy, Arriane.” Cam cười cười đắc ý, giật nghịch một sợi tóc phía sau gáy cô nàng. “Lời khen của tôi dành cho phong cách mới của cậu.”

Arriane gạt mạnh tay cậu ta. “Bỏ ra, Cam. Thế còn có nghĩa: Năm mơ đi.” Rồi hất hất đầu về phía Luce. “Và cậu có thể để dành lời khen cho vật

nuôi mới của tôi, ở đằng kia kia.”

Đôi mắt màu lục vụt lóe lên khi nhìn Luce khiến cô cứng người. “Chắc chắn rồi,” cậu ta nói và bắt đầu hướng về phía cô đi tới.

Cậu nở một nụ cười với Luce, kẻ đang ngồi ngay đơ với đôi cổ chân bắt chéo dưới ghế và đôi bàn tay nắm chặt gọn gàng đặt trên mặt chiếc bàn chỉ chít những hình graffiti.

“Ma mới như chúng ta nên tụ tập lại với nhau,” cậu ta cất lời. “Hiểu ý tôi chứ?”

“Nhưng tôi tưởng cậu từng ở đây hồi trước rồi mà.”

“Đừng tin tất cả những gì Arriane nói.” Cậu ta liếc xéo qua Arriane hiện đang đứng cạnh cửa sổ, mắt nhìn họ đầy vẻ ám muội.

“Ồ không, cô ấy chẳng nói gì về cậu cả,” Luce nói nhanh, cố nhớ lại xem có thật thế hay không. Một điều quá rõ ràng là Cam và Arriane không ưa nhau và tuy rằng Luce rất cảm kích chuyện Arriane dắt cô đi loanh quanh sáng nay nhưng kỳ thực cô chưa có ý định theo phe nào cả.

“Tôi nhớ khi mới tới đây lần đầu.” Cậu cười với chính mình. “Nhóm của tôi vừa phân tán xong thì tôi bị lạc. Tôi chẳng biết ai cả. Tôi đã không được nghe hướng dẫn những gì cần biết và phải nhờ ai đó — cậu liếc sang Arriane—” chỉ cho biết mọi thứ.”

“Gì, vậy là cậu không được hướng dẫn gì hết sao?” Luce thốt lên rồi ngạc nhiên khi nghe giọng mình mang âm điệu bỡn cợt.

Một nụ cười thoải mái quét qua gương mặt Cam. Cậu nhướn một bên chân mày nhìn cô. “Và tôi còn nghĩ không bao giờ muốn quay lại cái nơi này nữa cơ.”

Luce đỏ mặt. Cô không hay dính dáng tới mấy gã du côn—nhưng nghĩ lại, chưa một ai trong số họ từng kéo bàn lại gần bàn cô, ngồi phịch xuống bên cạnh cô và nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt ánh lên sắc xanh của ngọc lục bảo. Cam lục tìm trong túi áo rồi lôi ra một miếng gậy đàn guitar màu xanh in số 44 trên đó.

“Đây là số phòng tôi. Cứ qua chơi bất cứ khi nào cậu muốn.”

Màu của miếng gậy đó không khác màu mắt của Cam là mấy, và Luce tự hỏi làm thế nào cậu ta in được con số này lên đó nhưng, trước khi cô biết

câu trả lời—và ai mà biết được cô muốn nhận được câu trả lời về cái gì—thì Arriane đã tiến đến vỗ mạnh lên vai Cam. “Xin lỗi đã làm phiền nhưng chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao? Hoa này đã có chủ rồi nhé.”

Cam khịt mũi. Cậu nhìn thẳng vào Luce và nói, “Xem này, tôi nghĩ vẫn tồn tại thứ gọi là tự do ý chí. Biết đâu hoa của cậu cũng có mong muốn của riêng mình thì sao.”

Luce há miệng muốn thể hiện chính kiến của mình, hôm nay mới là ngày đầu tiên của cô ở đây và cô vẫn còn muốn xem xét tìm hiểu tình hình. Nhưng đúng lúc câu từ hình thành trong đầu chuẩn bị vọt ra thì tiếng chuông báo vào giờ vang lên và cái tùm nhỏ quanh bàn Luce cũng giải tán luôn.

Những đứa khác nối đuôi nhau ngồi vào những chiếc bàn quanh bàn Luce, mọi chuyện cũng sớm trở nên nhạt nhẽo vì rằng Luce đang ngồi đó, hết sức nghiêm trang và đúng quy cách, mắt dán chặt vào cánh cửa. Chờ đợi Daniel bước vào.

Dù ở ngoài tầm nhìn nhưng cô vẫn cảm thấy Cam đang kín đáo quan sát mình. Cô bỗng rợn một cảm giác thích chí hão huyền—hồi hộp và rồi tự đập tan giấc mộng mới vọt lên đó. Daniel? Cam? Cô ở trong ngôi trường này được bao lâu rồi chứ, đến bốn mươi lăm phút là cùng chứ gì?—thế mà tâm trí cô đã chao đảo bởi hai người con trai hoàn toàn khác biệt. Cô phải đến ngôi trường này tất cả chỉ vì lần cuối cô thích một chàng trai đã khiến mọi chuyện trở nên tệ hại, tệ hại một cách khủng khiếp. Đáng lẽ cô không nên để bản thân bị động lòng (đến hai lần) ngay trong ngày đầu nhập học như vậy.

Cô quay sang nhìn Cam, cậu ta náy mắt với cô lần nữa rồi lấy tay gạt mồ hôi loà xoà trước mắt. Bỏ màn ngoại hình sang một bên—nên thế, tính ra—quen biết cậu ta sẽ có nhiều cái lợi. Giống như cô, cậu ta cũng mới nhập trường nhưng lại từng ở đây nên biết rất rõ đường đi nước bước nơi này. Và nhất là cậu ta rất tốt với cô. Cô nghĩ về miếng gậy đàn màu xanh có số phòng của Cam trên đó, hy vọng không phải cậu gặp ai cũng phát tuýt tuýt. Họ có thể làm bạn. Có thể cô chỉ cần có thế. Có thể sau đó cô sẽ không còn cảm thấy lạc lõng giữa ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này nữa.

Biết đâu cô còn có thể tha thứ cho cái sự rành rành về ô cửa sổ duy nhất trong lớp chỉ bé bằng cái phong bao đựng hồ sơ, kết đầy mảng vôi và nhìn thẳng ra lăng tưởng niệm đồ sộ thô kệch trong nghĩa trang.

Biết đâu sẽ khiến cô quên đi mùi thuốc nhuộm nhột nhột toả ra từ con nhỏ mắt xanh mỏ đỏ ngồi ngay phía trước cô.

Rồi có khi cô có thể thực sự quan tâm tới vị giáo viên ria mép, mặt lạnh như đất bom, đi thẳng vào lớp học, ra lệnh cho cả lớp nghiêm ngồi và đóng sầm cửa lại.

Chỉ còn lại một mẫu thất vọng thót lên trong tim cô. Nó khiến cô mất một lát để truy ra căn nguyên sự việc. Cho đến khi cánh cửa phòng sập hẳn lại, cô vẫn le lói một tia hy vọng nhỏ nhoi rằng Daniel sẽ học cùng cô tiết đầu tiên này.

Tiết học tiếp theo là gì nhỉ? Tiếng Pháp à? Cô dán mắt xuống tờ khoá biểu xem học phòng nào. Bất chợt một chiếc máy bay giấy sượt qua tờ khoá biểu, bay quá mặt bàn cô và đậu ngay dưới sàn nhà gần túi xách của cô. Cô ngó nghiêng xem có ai thấy không nhưng thầy giáo đang bận bóp vụn mẫu phấn viết viết gì đó lên bảng.

Luce hồi hộp đưa mắt liếc sang trái. Và khi Cam nhìn sang cô, cậu đáp trả bằng một cái nháy mắt và vẫy nhẹ tay hết sức phong tình khiến người cô căng lên như bóng. Nhưng cậu chẳng có vẻ gì là nhìn thấy hay để tâm tới chiếc máy bay giấy.

“Psssst,” tiếng huýt nhẹ phát ra từ phía sau Cam. Chính hãng Arriane, kẻ đang hất hất hàm ra hiệu bảo Luce nhặt lấy chiếc máy bay. Luce cúi xuống với lấy nó và thấy tên mình nhỏ xíu viết bằng mực đen đang chễm chệ trên cánh máy bay. Lá thư đầu tiên của cô.

Tìm thấy đường thoát chưa?

Không hay chút nào.

Chúng ta bị nhốt ở cái lỗ này đến tận trưa đấy.

Đùa à? Luce xăm soi tờ khoá biểu của mình và khiếp đảm nhận ra ba tiết học buổi sáng của cô cùng ngụ tại lớp 1—và khiếp hơn cả là đều được dạy bởi cùng một giáo viên, thầy Cole.

Thầy dứt mắt khỏi cái bảng đen và lão đảo lướt qua căn phòng, đến nơi thầy cần đến. Không có mục giới thiệu dành cho lính mới—và Luce thấy thật khó để quyết định xem đó có phải việc đáng mừng hay không. Thầy Cole đơn thuần đập bẹp tập giáo trình xuống từng bàn của bốn học viên mới. Và khi chiếc ghim kẹp tập giáo trình hạ cánh xuống trước mặt Luce, cô hăm hở rập cả người xuống mà xem. Tập giáo trình đề môn

Lịch sử Thế giới. Âm mưu phá vỡ Sự Diệt Vong của Loài Người. Gì thế này, lịch sử vốn luôn là môn Luce học khá nhất nhưng âm mưu phá vỡ sự diệt vong, là cái gì?

Gí sát vào danh mục giáo trình đó hồi lâu mới khiến Luce ngộ ra chân lý cái lỗ mà Arriane dành cho nơi này: một đồng thứ không thể đọc nổi, chữ KIỂM TRA đậm nét to đùng cứ sau ba tiết học lại nhấp nhá, và ba mươi trang giấy về—có lộn không?—về sự thảm bại trong lựa chọn của bạn. Một vòng mực đen tô bằng loại bút nhấn đen đậm ngoặc quanh phần nhiệm vụ của học viên mà Luce đã bỏ lỡ trong mấy tuần học đầu. Bên ngoài lề, thầy Cole chú thích Gặp tôi để biết thêm thông tin về việc làm lại các bài kiểm tra. Nếu còn cách khuấy động tâm can nào hiệu quả hơn thế này chắc chắn Luce không dám tìm hiểu.

Ít nhất cũng còn Arriane ngồi ngay phía sau ở dãy kế bên. Luce mừng là đã được nhận mẫu giấy nhắn SOS đó. Trước đây cô và Callie thường nhắn tin cho nhau rất kín đáo nhưng tại nơi này, Luce nhất định phải học cách gấp máy bay giấy mới được. Cô xé một tờ giấy từ sổ ghi của mình lấy cái máy bay giấy của Arriane làm mẫu gấp theo.

Sau vài phút nghiên cứu thực hành nghệ thuật gấp giấy, một chiếc máy bay khác đã lại đậu trên mặt bàn cô. Liếc sang Arriane thì thấy cô nàng lắc đầu và trao cho cô một cái nhìn đầy ý nghĩa còn-phải-học-nhiều-lắm.

Luce nhún vai tỏ ý xin lỗi rồi xoay người lại mở mẫu nhắn thứ hai ra xem:

Có một chuyện, cho đến khi biết chắc chắn ý định của mình, cậu sẽ không muốn gửi bất cứ một thông-điệp-mang-tên-Daniel nào qua chỗ tớ đâu. Thăng cu ngồi sau cậu hiện rất nổi tiếng trên sân bóng với chức danh hậu vệ của Daniel đấy.

Thật hú hồn. Cô chẳng hề thấy Roland, gã bạn của Daniel đi ngay sau mình. Vậy là cô ngồi trên ghế trở người nhẹ nhàng hết mức có thể cho tới khi thoáng liếc thấy mái tóc xù mì của hắn ta. Cô còn lớn mật dám nhìn xuống cuốn sổ ghi để mở trên bàn của và biết tên họ đầy đủ của hắn. Roland Sparks.

“Không thư từ trong giờ học,” thầy Cole lạnh lùng nói, khiến Luce quay ngoắt đầu lại chăm chú nghe. “Không đạo văn và không nhìn bài người khác. Tôi không đến đây dạy học chỉ để nhận được sự thiếu tập trung của học sinh đâu.”

Luce gật đầu đồng cảm với mấy đứa khác cũng đang trong tình trạng bàng hoàng vừa lúc chiếc máy bay thứ ba lượn lơ rờ rồi đáp xuống chính giữa bàn cô.

Chỉ còn 172 phút nữa thôi!

Sau một trăm bảy mươi ba phút giây kinh hoàng, Arriane dẫn Luce tới căng-tin. “Cậu nghĩ sao?” cô nàng hỏi.

“Cậu đúng,” Luce đáp trong tê dại, vẫn đang hồi lại sau ba tiếng lên lớp đầu tiên đầy đau thương và ảm đạm của mình. “Sao lại có người đi dạy cái môn chán tẻ hại thế nhỉ?”

“Ây dà, Cole dụ xuống ngay thôi. Lão lúc nào cũng đeo vào bộ mặt thốt-gỗ mỗi khi có học viên mới ấy mà. Mà, dù sao thì,” Arriane thúc Luce một cái, “vẫn còn kẻ tồi tệ hơn. Cậu có thể gặp rắc rối với cô Tross đấy.”

Luce ngó xuống tờ khóa biểu. “Tớ có lớp sinh học của cô ấy vào buổi chiều,” cô nói với một cảm giác nào nề cuộn thắt trong ruột.

Khi Arrian phì cười, Luce cảm thấy một cú va nhẹ vào vai mình. Thì ra là Cam, cậu đang đi qua bọn họ trên sảnh để đến chỗ ăn trưa. Nếu không có bàn tay cậu ta đỡ sau lưng thì Luce đã ngã sõng soài rồi.

“Cẩn thận nào.” Một nụ cười nhẹ lướt qua môi cậu và cô tự hỏi không biết có phải cậu ta cố ý đụng cô không. Nhưng trông cậu ta không có vẻ gì giống với kiểu trẻ con ấy. Luce đẩy mắt sang Arriane xem liệu cô nàng có để ý thấy gì không. Arriane nhướn mày như đang mời Luce đưa ý kiến, sau cùng thì chẳng ai nói gì hết.

Khi họ đi qua những cánh cửa sổ đầy bụi ngăn cách dãy sảnh lạnh lẽo với khu căng-tin còn lạnh lẽo hơn, Arriane túm chặt lấy khuỷu tay Luce.

“Tránh xa món gà chiên giòn bằng mọi giá,” cô nàng lên giọng chỉ bảo khi họ đi theo một đám đông hỗn loạn vào khu nhà ăn. “Pizza ăn được, món cay cũng khá và thú thực thì món xúp củ cải đỏ không đến nỗi nào. Cậu thích thịt hun khói không?”

“Tớ ăn chay,” Luce nói. Cô đang đảo mắt quanh mấy cái bàn, dò tìm hai kẻ đáng bận lòng. Daniel và Cam. Cô chỉ là, cảm thấy thư giãn hơn nếu biết họ ở đâu vì như vậy cô có thể thưởng thức bữa trưa của mình và giả vờ như thể không thấy hai người bọn họ. Nhưng cho đến lúc này, chẳng thấy ai cả.

“Ăn chay ấy à?” Arriane bĩu môi. “Bố mẹ cậu theo trường phái lập dị hay là cậu đang thử nổi loạn bằng cái thân thể như cây sậy này hả?”

“Ừm, cả hai đều không phải, chỉ là tớ không—“

“Thích thịt?” Arriane xoay vai Luce chín mươi độ vậy là cô nhìn thẳng vào Daniel, đang ngồi ở cái bàn bên kia căn phòng. Luce thở phào một hơi dài. Vậy là cậu ta ở đó. “Giờ thì sao, chừng đó đủ thay cho thịt chưa?” Arriane reo lên rõ to. “Cậu không muốn cắn hẳn ngáp răng à?”

Luce chặn miệng Arriane rồi lôi cô nàng về hàng người chờ lấy đồ ăn. Arriane cứ bô bô như thế và Luce biết mặt mình đang đỏ phất dừ lên, điều này hẳn lộ rõ rệt dưới thứ đèn ánh sáng trắng thấp đầy trong ngôi trường này.

“Im đi, hẳn ta nghe thấy hết rồi.” cô thì thầm.

Một phần trong Luce cảm thấy vui sướng vì được tán gẫu chọc ngoáy về lũ con trai với bạn bè. Arriane ngạo nghễ này đã là bạn cô rồi.

Cô vẫn còn cảm giác choáng ngợp sau chuyện xảy ra sáng nay khi nhìn Daniel. Thứ cảm giác hút về phía cậu ta—cô vẫn không hiểu nổi nó từ đâu ra và cho đến giờ khi nó lặp lại, cô vẫn không hiểu. Cô buộc mình rời mắt khỏi mái tóc màu hoàng kim, khỏi đôi môi mềm mại của cậu ta. Cô không thể để mình bị bắt gặp đang ngó người ta lom lom nữa. Cô không muốn cậu ta vì bất cứ lý do gì giờ ngón giữa ra với cô lần thứ hai.

“Sao cũng được,” Arriane giở giọng chế giễu. “Cậu ta đang tập trung hết tinh lực vào cái hăm-bơ-gơ đó đến nỗi quỷ thần gọi cũng còn chẳng biết đâu.” Cô nàng chỉ vào Daniel, nhìn có vẻ tập trung dữ dội vào việc nhai cái hăm-bơ-gơ của mình. Nhưng nếu để ý kỹ thì trông cậu giống một kẻ đang cố tỏ ra tha thiết với việc gặm bánh hăm-bơ-gơ hơn.

Luce liếc qua cái bàn chỗ cậu bạn của Daniel, Roland ngồi. Hắn ta nhìn thẳng vào cô. Khi hắn bắt gặp ánh mắt của cô, cặp lông mày của hắn chuyển động theo cách gì đó mà Luce không thể giải mã nổi nhưng vẫn khiến cô rùng mình một cái.

Luce quay về phía Arriane. “Sao mọi người ở ngôi trường này đều lạ lùng thế?”

“Là tớ thì tớ sẽ lơ đi, không thèm bận tâm mấy chuyện đó,” Arriane nói, lấy một cái khay nhựa và đưa một cái cho Luce. “Giờ sẽ chuyển sang màn giải thích về nghệ thuật chọn chỗ ngồi ăn. Xem này, cậu sẽ không bao giờ muốn một chỗ ngồi gần—Luce, coi chừng đó!”

Những gì Luce làm là lùi lại phía sau một bước nhưng ngay sau đó, cô cảm thấy như có hai bàn tay thô bạo đẩy vai mình. Cô biết mình đang ngã xuống. Cô vọt lên trước cố tìm chỗ níu để không bị ngã nhưng tất cả những gì đôi tay cô lần tới được là một khay đầy đồ ăn của ai đó. Mọi thứ đổ nhào xuống cùng cô. Cô ngã ạch xuống nền phòng ăn, một cốc đầy xúp củ cải đỏ đổ hắt lên mặt cô.

Khi quệt hết chỗ củ cải mềm nhũn ra khỏi mắt mình đủ để nhìn được, Luce ngẩng lên. Một con yêu tinh hăm hăm nhất cô từng thấy đang đứng trước mặt. Một con nhỏ với mái tóc vuốt từng cụm dựng đứng nhọn hoắt, có tới ít nhất mười cái mũi tóc nhọn trên mặt nó và một cái tròng mắt chết người. Con nhỏ nhe nanh rít lên với Luce, “Nếu không phải cái mặt mày vừa khiến tao ăn mất cả ngon thì tao đã bắt mày mua cho tao phần ăn khác rồi.”

Luce lắp bắp xin lỗi. Cô cố đứng dậy nhưng con nhỏ kia đã nghiêng chặt cái gót nhọn hoắt của đôi boot đen nó đang đi lên bàn chân Luce. Cơn đau nhói lên rồi tỏa ra khắp chân cô và cô phải cắn chặt môi để không nấc lên.

“Sao tao không thử kiểm tra lượng mưa trong ngày nhỉ?” con nhỏ đó nói.

“Đủ rồi đấy Molly.” Arriane uy nghiêm quát. Cô nàng cúi xuống đỡ Luce đứng lên.

Luce nhăn mặt. Cái gọt nhọn thế kia nhất định sẽ để lại vết thâm tím.

Molly xoay hông lại đối mặt với Arriane, và Luce có linh cảm đây không phải lần đầu giương nanh vuốt lên với nhau thế.

“Hiểu rồi, bắt bạn với ma mới cũng nhanh đấy,” Molly gầm gừ. “Hành xử thế này thì tệ quá, A ạ. Không phải mày đang thụ án treo sao?”

Luce nuốt khan. Arriane chẳng đề cập gì tới chuyện án treo này cả và điều đó không có nghĩa việc kết bạn cũng bị cấm. Nhưng chỉ một từ đó cũng đủ khiến Arriane nắm chặt tay lại và tung một cú thẳng vào mắt phải của Molly.

Molly nhảy lùi lại nhưng chính Arriane mới khiến Luce chú ý, cô nàng bắt đầu co giật toàn thân, hai cánh tay cô giơ lên và giật mạnh trên không.

Chính tại chiếc vòng theo dõi, Luce nhận ra nó thật kinh khủng. Nó truyền một cơn chấn động dữ dội đến cơ thể Arriane. Thật không thể tin nổi. Đúng là loại hình phạt phi lý và dã man, không còn gì chối cãi được. Ruột gan Luce lộn hết lên khi thấy toàn thân bạn mình run rẩy. Cô nhào ra đỡ Arriane vừa lúc cô nàng khụy xuống sàn.

“Arriane,” Luce thì thào gọi. “Cậu có sao không?”

“Tuyệt.” Mí mắt Arriane vụt mở ra đầy u tối rồi lại khép vào.

Luce thở dồn. Một mắt Arriane thành linh mở to. “Hù cậu chết khiếp chưa? Ôi chao, thật ngọt ngào quá. Đừng lo lắng thế, cơn chấn động thế này chưa giết được tớ đâu,” cô nàng phều phào nói. “Chúng chỉ khiến tớ mạnh lên thôi. Dù sao, để tặng một con mắt thâm đen cho con bò cái kia thì như này cũng đáng, đúng không nào?”

“Được rồi, giải tán. Giải tán nào,” một giọng khàn đặc vang lên phía sau bọn họ.

Cô giám thị Randy đứng ngay giữa lối đi, mặt đỏ phừng phừng, hơi thở nặng nhọc. Dù là chuyện gì thì lúc này vẫn có hơi muộn một tí để giải tán, Luce nghĩ thầm, nhưng rồi Molly lão đảo tiến lại phía họ, cái gọt nhọn hoắt

của nó nện lia lịa xuống sàn nhà. Con nhỏ này thật trơ tráo. Chẳng nhẽ nó thật muốn xử Arriane đã thê thảm đến thế ngay trước mặt giám thị à”

Thật may là cánh tay lực lưỡng của cô Randy đã khóa chặt năm đấm của nó. Molly còn cố đẩy cô ấy ra và bắt đầu kêu gào.

“Tốt hơn hết là ai đó nên trình bày đi,” cô Randy gầm lên, ôm chặt lấy Molly cho đến khi nó rũ ra vì kiệt sức. “Thêm nữa, ba người các em tưởng trình lại sự việc trong buổi cấm túc sáng mai. Tại nghĩa địa. Vào lúc rạng sáng!” cô giám thị gườm gườm Molly. “Còn em, đã đủ rét chưa?”

Molly gật đầu một cách khó nhọc, khi ấy cô Randy mới giải phóng cho nó. Cô Randy cúi xuống nhìn Arriane vẫn đang nằm trong lòng Luce, hai tay cô khoanh trước ngực. Lúc đầu Luce còn tưởng Arriane vẫn đang đổi, như một con chó điên bị cái vòng cổ điều khiển nhưng sau đó Luce cảm thấy một cơn co giật nhẹ nhàng từ người Arriane thành thử mới biết cô nàng vẫn đang ngộp trong cơn chóng từ cái vòng tay.

“Thôi nào,” cô Randy dịu giọng nói. “Đi hạ hỏa thôi nào.”

Rồi cô ấy đưa tay kéo mảnh thân thể bé nhỏ run lẩy bẩy của Arriane dậy, đến cửa ra vào chỉ quay lại lần nữa để nhắc nhở Luce và Molly.

“Nhớ rạng sáng mai đấy.”

“Thật đáng mong đợi,” Molly ngọt nhạt cất giọng, cúi xuống nhặt cái đĩa đựng miếng thịt hun khói bị bay khỏi khay đồ ăn của nó khi này.

Nó đứng đưa qua lại cái đĩa trên đầu Luce một thoáng rồi thình lình ụp xuống và trà đấm thức ăn còn lại trong đĩa vào tóc cô. Luce có thể nghe thấy nỗi tủi nhục trong mình lên tiếng khi cả trường Kiểm và Thánh Giá cùng ngoảnh lại ngắm nghía cô ma-mới-trộn-thịt-hun-khói.

“Thật khôi hài,” Molly nói, lôi từ túi sau cái quần jean đen của nó ra một chiếc máy ảnh màu bạc nhỏ xíu. “Nói . . . thịt-hun-khói đi nào,” nó ngân nga, nháy vài pò cận cảnh. “Cái này mà cho lên blog của tao thì view phải biết.”

“Mũ đẹp đấy,” ai đó cười chế nhạo từ phía bên kia phòng ăn. Đầy bối rối, Luce quay lại và đụng ngay ánh mắt của Daniel, cầu khẩn một cách ngu ngốc là bằng cách nào đó cậu ta để lỡ toàn bộ sự kiện. Nhưng đây là thực tại. Cậu ta đang lắc lắc đầu. Nhìn là biết ngay cậu ta đang khó chịu.

Cho đến thời khắc ấy, Luce vẫn nghĩ cô có cơ hội đứng dậy, giữ bỏ mọi chuyện, đúng theo trình tự như vậy. Nhưng khi thấy phản ứng của Daniel—nói thế nào nhỉ, cuối cùng cũng khiến cố hiều, đất dưới chân cô đang sụt xuống.

Cô sẽ không khóc trước mặt bất kỳ kẻ nào trong cái đám quái vật này. Cô cố nuốt mọi chuyện xuống, gượng đứng dậy và bước đi. Lao ngay đến cánh cửa gần nhất, tha thiết một làn khí lạnh dội lên khuôn mặt mình.

Nhưng trời quả nhiên phụ người hiền, cái ẩm ướt tháng Chín của phương Nam choàng lấy cô, bóp nghẹt khí quản cô ngay khi cô vừa đặt chân ra ngoài. Bầu trời không sắc màu, một mảng xám xịt ai oán vô vị chỉ chực chờ chết người thế này sớm đã bị mặt trời bỏ rơi. Luce bước chậm lại nhưng tận khi tới khu để xe, cô mới dừng hẳn.

Cô nóng lòng được nhìn thấy chiếc xe cũ kỹ te tua của mình ở đó, được lún sâu trong cái ghế ngồi bọc vải sờn rách, nổ máy, mở nhạc và phóng ngay ra khỏi cái ổ quỳ này. Nhưng khi đứng trên con đường rải đá đen ngốt ngạt đó, hiện thực trải ra trước mắt cô: Cô bị chôn sống ở đây và hai cánh cổng sắt cao ngồn ngộn kia đã tách cô khỏi thế giới bên ngoài ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này. Hơn thế nữa, kể cả nếu cô có thoát khỏi nơi này thì rồi cô sẽ đi đâu về đâu đây?

Cái cảm giác buồn nôn cuộn lên trong ruột gan đã nói lên hết những gì cô cần biết. Cô đã đến bước đường cùng rồi, mọi chuyện cứ vậy thật quá nghiệt ngã.

Cô vùi mặt vào lòng bàn tay, cũng biết đã tới lúc phải quay lại. Nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, nhìn những thứ dính trong tay lại nhắc cô nhớ ra trên người mình còn đầy dấu tích đám thịt hun khói của Molly. Khiếp quá! Trước mắt phải kiếm cái phòng vệ sinh nào gần nhất đã.

Quay vào bên trong, Luce bổ nhào vào phòng vệ sinh nữ khi cánh cửa đang đứng đưa chuẩn bị mở. Gabbe hiện ra tại đó, với mái tóc vàng óng ả và dáng vẻ càng hoàn mỹ hơn khiến Luce trông như thể vừa đi lượm rác về, như một kẻ có quá khứ nát bấy.

“Ôi chao, xin lỗi, cô bạn thân mến,” cô ta nói. Chất giọng mang đậm ngữ điệu miền Nam thật ngọt ngào nhưng gương mặt cô ta lại nhăn nhó

nhìn Luce. “Ôi Chúa ơi, nhìn bạn khủng khiếp quá. Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Chuyện gì ấy à? Hỏi cứ như cả trường này chẳng biết gì không bằng. Cô nàng này định chơi trò giả ngu chắc, vậy là Luce nhớ lại toàn bộ khung cảnh nhục nhã lúc đó.

“Chờ đó năm phút đi,” Luce đáp lại, giọng nghe cáu bẳn hơn dự tính. “Chắc mấy chuyện dở hơi quanh đây lan còn hơn cả bệnh truyền nhiễm đấy.”

“Muốn mượn kem nền của mình không?” Gabbe hỏi, tay cầm một hộp mỹ phẩm màu lam nhạt. “Bạn còn chưa thấy bộ dạng ấy của bạn nhưng mà rồi—”

“Cám ơn nhưng không cần đâu.” Luce cắt ngang lời cô ta, đẩy cửa đi vào trong phòng vệ sinh. Chẳng thèm nhìn lại mình trong gương mà mở luôn vòi nước. Cô tấp nước lạnh lên mặt rồi cuối cùng để kệ cho nước chảy. Nước mắt trào ra, cô liên tục ấn bơm xà bông ra tay rồi cố dùng thứ dung dịch màu hồng rẻ tiền đó cọ thật sạch đám thịt hun khói. Nhưng mái tóc cô mới là vấn đề. Quần áo trông đã đỡ hơn nhiều, mùi cũng khá hơn. Giờ thì cô chẳng cần lo về chuyện tạo dựng một ấn tượng tốt lần đầu nữa rồi.

Cửa phòng vệ sinh nữ mở ra, Luce liền nép sát vào tường như một con thú bị bẫy. Khi kẻ lạ mặt đó bước vào, bộ dạng Luce trở nên cứng nhắc chờ đợi những gì tệ hại nhất.

Đứa con gái mới bước vào có dáng người mập lùn, nổi bật với tầng tầng lớp lớp quần áo dị thường. Khuôn mặt to bầu bĩnh bao quanh bởi mái tóc ngắn màu hạt dẻ, cặp kính hồng tím rung rinh theo từng nhịp khịt mũi của cô ta. Trông cô ta có vẻ khá khiêm nhường nhưng, bề ngoài cũng có thể đánh lừa lắm chứ. Hai tay cô ta giấu đằng sau lưng theo cái kiểu mà Luce, sau một ngày như thế này, đã không thể tin tưởng được nữa.

“Biết gì không, vào đây rồi đương nhiên phải chịu sát hạch,” đứa con gái nói, âm điệu có vẻ nghiêm túc.

“Tôi biết.” Ánh mắt đứa con gái xác nhận mỗi nghi ngờ trong lòng Luce, rằng, không thể tìm nổi chút bình yên ở cái nơi này đâu. Cô bắt đầu nhìn với vẻ nhún nhường. “Tôi chỉ—”

“Tớ đùa ấy mà.” Đứa con gái bật cười to, đảo mắt và điệu bộ cũng thoải mái hơn. “Tớ khoảng được một ít dầu gội từ phòng thay đồ cho cậu,” cô ta nói, chìa hai tay khoe ra hai chai nhựa đựng dầu gội và dầu xả xem ra hết sức vô tội. “Nào, lại đây,” cô nhỏ nói, kéo lại phía họ một chiếc ghế xếp mòn vẹt. “Gội cho sạch đi đã. Ngồi xuống đây nào.”

Quả thật trước nay Luce chưa từng nghe chính miệng mình lại bật ra thanh âm nửa thút thít nửa cười như thế. Như thế, sự nhẹ lòng lên tiếng. Cô gái này thực sự đối tốt với cô—không phải đối tốt như những học viên trường cải huấn với nhau mà là giữa người với người. Không vì một lý do cụ thể gì. Cơ bàn hoàng gần như vắt kiệt sức khiến Luce còn không gượng nổi dậy. “Cám ơn ư?” Hai từ đó hiện lên nhưng Luce vẫn giữ lại chút cảnh giác.

“Ôi, cậu còn cần thay quần áo nữa đấy,” cô gái nói, nhìn xuống chiếc áo len đen của mình rồi cởi nó ra, để lộ một chiếc áo len đen y hệt bên trong.

Ngó thấy vẻ sừng sốt trên mặt Luce, cô nàng bảo, “Sao thế? Đây là hệ thống miễn dịch của tớ đấy. Tớ phải mặc thật nhiều lớp áo.”

“Ồ, vậy không có cái này cậu vẫn ổn đấy chứ?” Luce bắt cơ mồm vận động dù rằng cô sắp bắt cứ cái gì để giữ sạch cái đồng thịt đang phủ trên người.

“Tất nhiên rồi,” cô gái kia nói, phẩy tay. “Dưới cái áo này còn ba cái nữa cơ và còn hai cái nữa trong tủ đựng đồ. Cứ tự nhiên đi. Thật đáng đau lòng khi nhìn thấy một người chay tịnh phủ đầy thịt thế này. Tớ là người rất dễ thương cảm.”

Luce tự hỏi không hiểu cô nàng lạ hoắc này sao lại biết đến chế độ ăn uống của mình nhưng hơn thế, cô cần biết một điều: “Này, sao cậu lại tốt thế?”

Cô gái kia cười vánh lên, thở dài rồi lắc lắc đầu, “Không phải ai ở trường Kiểm và Thánh Giá này cũng là điểm hay quân chó má đâu.”

“Gì?” Luce ngỡ ngàng.

“Kiểm và Thánh Giá . . . Điểm và Chó Má là biệt danh lái đi mà người trong thị trấn đặt cho cái trường này. Hẳn nhiên là ở đây chẳng có con chó

nào. Tớ sẽ không tra tấn lỗ tai cậu bằng những biệt hiệu còn thô bỉ hơn dành cho nơi này nữa.”

Luce bật cười.

“Những gì tớ muốn nói là không phải tất cả mọi người ở đây đều tệ thế đâu.”

“Chỉ là phần đông thôi chứ gì?” Luce hỏi, cảm thấy ghét chính mình khi nghĩ tiêu cực như vậy. Nhưng sáng nay quả thật dài thê lương và cô cũng bị hành không ít, biết đâu cô bạn này sẽ không đánh giá cô chỉ bởi chút cộc cằn đó.

Đáp lại vẻ ngạc nhiên của Luce, cô nàng mỉm cười. “Chính xác. Và bọn họ khiến số còn lại như chúng ta phải chịu tiếng xấu.” Cô nàng chìa tay ra. “Tớ là Pennyweather Van Syckle-Lockwood. Cứ gọi là Penn.”

“Rõ rồi,” Luce đáp lại, quá mệt để nhận ra rằng, nếu là trước đây, cô hẳn phải cố mà nín cười trước cái tên đó. Nghe như cô nàng cứ thế lôi thẳng cái tên đó từ trong cuốn tiểu thuyết của Dickens vậy. Lại một lần nữa, có điều gì đó đáng tin cậy nơi cô gái mang cái tên mà ai có cũng chẳng dám tự giới thiệu với cái đầu ngẩng cao như vậy. “Còn tớ là Lucinda Price.”

“Và mọi người gọi cậu là Luce,” Penn nói. “Cậu chuyển tới từ trường trung học Dover ở New Hampshire.”

“Làm sao cậu lại biết?” Luce hỏi chầm chậm.

“Ăn may đoán ra đấy.” Penn nhún vai. “Đùa tí thôi. Tớ đã đọc hồ sơ của cậu, chặc. Đó là một thú vui nho nhỏ.”

Luce ngây ra dán mắt vào cô nàng. Có thể nào cô đã quá vội vàng khi quyết định tin tưởng cô gái này chẳng. Làm thế nào Penn có thể rớ đến hồ sơ của cô được chứ?

Penn chỉnh vòi nước chảy. Khi nước đã ấm, cô nàng ra hiệu bảo Luce cúi đầu xuống bồn nước.

“Chuyện là,” cô nàng giải thích, “tớ vốn không phải một đứa cần cải tạo.” Cô nàng nâng cái đầu ướt của Luce lên. “Không điều đâu.” Rồi lại hạ đầu Luce xuống. “Tớ chỉ sống trong cái trường này chứ không bị tòa án đẩy đến. Có lẽ cậu không cho là thế nhưng một kẻ bình thường hợp pháp có cái lợi của nó. Thí dụ, tớ luôn là đứa duy nhất được thầy cô tin tưởng giao

phó những việc mà họ không muốn làm. Và tớ được động đến rất nhiều thứ tuyệt mật.”

“Nhưng nếu không nhất thiết phải ở đây thì việc gì cậu—”

“Khi bố cậu là người quản vườn ở đây, họ sẽ tử tế cho cậu tự do hơn trong trường. Vậy nên...” giọng Penn trầm dần xuống.

Bố của Penn là người quản vườn sao? Cứ nhìn cái nơi này, đầu óc Luce không thể tưởng tượng nổi họ còn có người làm vườn.

“Tớ biết cậu đang nghĩ gì,” Penn nói khi đang giúp Luce gội sạch chỗ mảng thịt cuối cùng bám trên tóc. “Rằng thì là sân vườn ở đây không thực sự được chăm chút cho lắm.”

“Không,” Luce nói dối. Cô tha thiết níu giữ thiện cảm của cô gái này và muốn bày tỏ nỗi lòng làm-bạn-tôi-đi hơn là ra vẻ quan tâm tới chuyện sân cỏ ở cái trường Kiểm và Thánh Giá có thường được cắt tỉa hay không. “Nó, ừm, đẹp mà.”

“Bố đã mất hai năm trước rồi.” Penn trầm mặc nói. “Họ có hơi quá tay khi giao cho lão hiệu trưởng già nua mốc meo Udell làm người giám hộ hợp pháp của tôi nhưng, ừm, kỳ thực họ chưa bao giờ kiểm bất cứ ai thế chỗ bố cả.”

“Tớ rất tiếc,” Luce nói, giọng nói hạ xuống mức líu ríu. Vậy là cũng có người biết cảm giác mất đi một người quan trọng là như thế nào.

“Không sao,” Penn nói, bóp đầu xả vào lòng bàn tay mình. “Đây thực ra là một ngôi trường rất tốt. Tớ thích nơi này lắm.”

Tức thì Luce ngẩng phắt đầu lên khiến nước bắn tung tóe ra đầy phòng. “Cậu chắc là cậu không điên đấy chứ?” cô giở giọng bõn cợt.

“Lừa cậu thôi. Tớ ghét nơi này. Không thể gửi nổi.”

“Nhưng cậu vẫn không thể tự rời khỏi đây,” Luce nghiêng đầu hỏi về hiếu kỳ.

Penn cắn môi. “Tớ biết vậy không hay nhưng kể cả nếu không bị vướng vào lão Udell thì tớ cũng không thể đi. Bố tớ đang nằm đây.” Cô nàng chỉ về phía khu nghĩa địa, không thể trông thấy được từ chỗ họ. “Ông là tất cả những gì tớ có.”

“Vậy thì những gì cậu có còn nhiều hơn một số người ở đây đây,” Luce buột miệng khi lan man nghĩ về Arriane. Tâm trí cô đảo lại cái cách Arriane nắm chặt tay mình ở sân trường sáng nay, vẻ háo hức trong mắt cô nàng lúc bắt Luce hứa sẽ đến phòng cô nàng tối nay.

“Cô ấy không sao đâu,” Penn lên tiếng. “Hôm nay sẽ chẳng phải thứ Hai nếu như Arriane không bị áp giải đến bệnh xá sau khi lên cơn.”

“Nhưng đó không phải lên cơn,” Luce cãi lại. “Đó là tại chiếc vòng tay. Tớ đã thấy. Nó giết Arriane.”

“Ở cái trường này thì ‘lên cơn’ được hiểu theo nghĩa rộng lắm. Kẻ thù mới của cậu là Molly đúng không? Cô ta từng có không ít vụ lên cơn huyền thoại đâu. Nhà trường vẫn luôn miệng bảo sẽ phải đổi phương cách cải tạo cô ta. Hy vọng cậu được ít nhất một lần vinh hạnh chứng kiến trận lên cơn điên đú của cô ta trước khi nhà trường ra tay.”

Penn quả thật biết rất nhiều. Điều này khiến đầu óc Luce nghĩ ngay tới việc hỏi cô nàng về chuyện của Daniel nhưng cái cảm giác quan tâm rất đổi mãnh liệt mà đây phức tạp của cô tới cậu ta mới là điều cần bản cần-phải-biết trước hết. Ít nhất cho tới khi cô tự tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Cô cảm thấy tay Penn đang vặt tóc cho mình.

“Cuối cùng cũng xong,” Penn nói. “Cậu thoát khỏi đồng thít rồi đấy.”

Luce nhìn vào gương và luồn tay vào tóc. Penn nói đúng. Ngoài cảm giác sợ hãi và đau đớn từ chân phải ra thì chẳng còn dấu vết gì từ vụ va chạm với Molly ở nhà ăn nữa.

“Thật mừng vì tóc cậu ngắn,” Penn nói. “Nếu nó mà dài như bức ảnh trong hồ sơ của cậu thì chưa biết lúc nào mới xử lý xong nổi.”

Luce trở ra nhìn Penn. “Liệu tớ có phải đề cao cảnh giác với cậu không đây?”

Penn vòng vào cánh tay Luce và lôi cô ra ngoài. “Cứ giữ lấy thiện cảm của tớ thế là chẳng ai làm sao hết.”

Luce bắn một cái nhìn lo âu về phía Penn nhưng mặt Penn lại chẳng hề lộ ra chút phản ứng gì. “Cậu đang đùa phải không?” Luce hỏi.

Penn cười cười rồi thình lình cao giọng. “Thôi nào, chúng ta phải vào lớp rồi. Chẳng phải được học chung lớp buổi chiều với tớ là điều đáng

mừng sao?”

Luce bật cười. “Khi nào cậu mới thôi cái trò biết mọi thứ về tớ đi thế?”

“Chỉ không tiên đoán được tương lai thôi,” Penn đáp, kéo mạnh cô xuống sảnh hướng quay về khu lớp học xám xịt màu xỉ. “Cậu sẽ thấy thích ngay thôi, tớ hứa đấy. Tớ là một người bạn quyền năng rất đáng có.”

CHƯƠNG 3. HỌA ĐÊM

Luce men xuống dãy hành lang ký túc xá tối đen ngoằn ngoèo để về phòng mình, kéo lê theo sau chiếc túi đồ bằng vải thô hiệu Camp Gurid với một quai bị gãy. Những bức tường quanh đây có màu của một cái bảng đen phủ đầy bụi phấn—và cả nơi này chìm trong yên ắng đến kỳ quái, không kể thứ ánh sáng mù mờ nhập nhoạng và tiếng rền từ những bóng đèn huỳnh quang vàng treo trên những mảng trần ngấm nước bong tróc.

Hơn hết, Luce ngạc nhiên khi nhìn loạt cửa đóng im ỉm. Nhớ lại hồi ở Dover, cô luôn khao khát một chút riêng tư, để thờ từ những bữa tiệc thường trực trên khắp dãy hành lang ký túc. Để về được phòng thì phải lượn qua một đám con gái mặc quần jean cùng gu ngồi bắt chân chữ ngũ hay những cặp tình nhân dựa vào tường mà vô tư khóa môi nhau.

Nhưng Kiếm và Thánh Giá thì... ừm, hoặc là mọi người đang bắt tay vào làm bài tiểu luận dài ba mươi trang của họ hoặc cũng có thể việc kết nối xã hội ở nơi này tồn tại muôn màu muôn vẻ hơn phía-sau-những-cánh-cửa-đóng-kín kia.

Nhắc đến chuyện đó, mỗi cánh cửa im ỉm cũng đều đáng để nghĩa. Nếu những học viên tại trường Kiếm và Thánh Giá này xoay sở được trong phạm vi thời trang của mình thì rõ ràng họ cũng tài tình trong việc đánh dấu không gian của riêng mình. Luce bước qua một khung cửa có treo một bức rèm hạt và một cánh cửa khác trải phía trước một tấm thảm chào mừng như để xem có ai chùi chân lên nó không, cái này có tác dụng khuyến khích Luce “lượn cho mau” khi đi qua đó.

Cô dừng lại trước cánh cửa trống duy nhất khu nhà. Phòng 63. Không đâu kinh dị bằng nhà mình. Cô lần tìm chìa khóa phòng trong ngăn trước túi đựng đồ, hít một hơi thật sâu và mở cánh cửa dẫn tới nắm mờ của mình.

Ngoại trừ việc nó không tệ chút nào. Hay nói đúng ra là không tệ như cô tưởng thì căn phòng còn có một cái cửa sổ cánh trượt đạt-tiêu-chuẩn để mở đón khí trời đêm cho đỡ ngột ngạt. Nhìn qua những chấn song sắt, cảnh bãi cỏ dưới ánh trăng cũng đáng ngắm lắm, đây là trong trường hợp cô không

quá để ý tới việc nghĩa địa nằm ngay sau đó. Có một cái bồn rửa nhỏ đặt ngay trong phòng, một chiếc bàn học—xét ra, thứ-đáng-buồn-nhất trong căn phòng này chính là hình ảnh thoáng qua, từ đầu đến chân, của chính cô trong chiếc gương dài sau cánh cửa.

Cô quay ngay ra chỗ khác, biết quá rõ sẽ tìm thấy gì qua hình ảnh phản chiếu đó. Gương mặt cô hằn trông hơi tái và mệt mỏi. Đôi mắt nâu lục nhạt hằn điểm đầy sự căng thẳng. Mái tóc thì hằn sẽ giống bộ lông chú chó xù sau mỗi lần chạy nhảy dưới mưa gió. Chiếc áo len của Penn phủ lên cô nhìn như cái bao tải. Cô run rẩy. Lớp học buổi chiều cũng chẳng khác hơn buổi sáng là bao, nỗi sợ hãi bám rễ sâu nhất trong lòng cô cuối cùng cũng ra hoa kết trái: Cả trường bắt đầu gọi cô là Miếng Thịt^[2]. Và chẳng may thay, nó lại trùng ngay tên cô, thế là cái biệt danh đó cắm cọc luôn lên cô.

Cô rất muốn dỡ dỡ ngay để biến căn phòng 63 vô vị này thành nơi chốn riêng của mình, chỗ cô có thể chạy đến khi cần một nơi ẩn mình trốn chạy và tĩnh tâm lại. Nhưng cô chỉ làm được mỗi việc là kéo khóa cái bị của mình trước khi không cưỡng nổi mình đổ nhào xuống chiếc giường trơ trụi. Cô cảm thấy như cách xa nhà đến cả vòng trái đất. Dù chỉ mất hai mươi phút lái xe từ cánh cửa sau quét vôi trắng với cái bản lề lung lay nhà cô tới cánh cổng sắt gỉ sét của trường Kiếm và Thánh Giá này, vậy mà lại có cảm giác như mất tới hai mươi hai năm vậy.

Với nửa chặng đường đầu ngồi xe yên lặng cùng bố mẹ, những người sống quanh nhìn qua trông cũng giống giống nhau: dân miền Nam tẻ nhạt, thuộc tầng lớp trung lưu ra sống ở vùng ngoại thành này.

Nhưng sau đó con đường trải qua những ụ đắp cao hướng bờ biển mà tiến, địa thế cũng ngày càng trở nên lầy lội hơn. Những cây được phình lên nhô cao như để ghi dấu mốc đã vào địa phận của vùng đầm lầy những ròi cũng sớm teo lại. Mười dặm đường cuối cùng tới Kiếm và Thánh Giá mang vẻ ảm đạm chết người. Xám xịt, uẩn khuất, hoang tàn. Trở lại với nhà cô ở Thunderbolt, mọi người quanh thị trấn luôn nói đùa thêu dệt nên những chuyện khiến cô nhớ đến kỳ lạ: Cháu biết không, cháu ở trong một đám đầm lầy khi nào chiếc xe bắt đầu phun phì phì ra một đám bùn nhão.

Mặc dù Luce lớn lên ở Thunderbolt nhưng cô vẫn chưa thật quen với cái vùng phía đông xa xôi của vùng này. Khi còn bé, cô luôn cho rằng chẳng có lý do gì để đến sống ở đây cả—tất cả những cửa hiệu, trường học và những người gia đình cô quen biết đều ở vùng phía tây cả. Vùng phía đông này chẳng có gì ngoài sự chậm tiến. Chỉ vậy thôi.

Cô nhớ bố mẹ, họ đã dán thông điệp lên chiếc áo phông để trên đầu túi đồ của cô— Bố mẹ yêu con! Nhà Price vững như tường đồng, chắc như vách sắt! Cô nhớ căn phòng của mình, từ đó nhìn ra thấy cả những cây cà chua của bố. Cô nhớ Callie, khẳng định chắc chắn cô nàng phải gửi ít nhất mười cái tin nhắn mà cô không-bao-giờ-còn-được-thấy-nữa. Cô nhớ Trevor.

Mà thực ra cũng không hẳn thế. Những gì cô nhớ đến là cái cuộc sống cô cảm nhận được khi lần đầu bắt chuyện với Trevor. Khi cô có một ai đó để nghĩ về trong những đêm không ngủ được, để nguệch ngoạc viết tên người đó vào sổ. Sự thật là, Luce và Trevor chưa từng có lấy một cơ hội để tìm hiểu rõ về nhau. Kỷ vật duy nhất cô có là tấm ảnh Callie lén chụp được từ bên kia sân bóng giữa hai trong số những quả tạ của cậu trong khi cậu ta và Luce nói chuyện khoảng mười lăm giây về những quả tạ. Và buổi hẹn hò duy nhất cô từng có với cậu cũng không hẳn là một cuộc hẹn đúng nghĩa—chỉ là tranh thủ chút thì giờ khi cậu ta kéo cô ra khỏi bữa tiệc. Đó chính là thời khắc khiến cô ân hận suốt phần đời còn lại.

Ban đầu mọi chuyện không có gì, chỉ hai người đi dạo bên hồ nhưng không lâu sau đó Luce bắt đầu cảm thấy những cái bóng luẩn khuất phía trên đầu bọn họ. Và rồi làn môi của Trevor chạm vào môi cô, hơi nóng chạy dọc cơ thể cô và đôi mắt cậu chuyển màu trắng dã kinh hoàng và vài giây sau đó, một cuộc sống cô từng biết đến, đã tàn cháy trong ngọn lửa.

Luce trở người, vùi mặt sâu dưới cánh tay. Hàng tháng trời cô đã chỉ ngồi đó than khóc về cái chết của Trevor, và giờ đây, nằm trong một căn phòng lạ hoắc với những thanh kim loại như chọc vào làn da cô qua tấm đệm mỏng, cô có một cảm giác phù phiếm ích kỷ sau tất cả mọi chuyện. Cô cũng chẳng biết Trevor nhiều hơn hơn Cam là bao.

Tiếng gõ cửa khiến Luce bật ngồi dậy. Làm thế quái nào mà ai đó lại biết phải tìm cô ở đây chứ? Cô rón rén đi lại bên cánh cửa và mở nó ra. Sau đó cô thò đầu ra ngoài dãy hành lang vắng lặng. Thậm chí cô còn không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài và cũng chẳng có dấu hiệu gì cho thấy vừa có người gõ cửa cả.

Ngoại trừ một chiếc máy bay giấy được ghim vào chính giữa tấm bảng tên ngay cạnh cửa phòng cô bằng một chiếc ghim đồng. Luce mỉm cười khi thấy tên mình được viết bằng mực đen dọc theo cánh máy bay nhưng khi cô mở ‘tin nhắn’ của mình ra thì chỉ thấy trong đó vẽ một mũi tên màu đen chỉ thẳng xuống hành lang.

Arriane đã mời cô tới chơi tối nay nhưng đó là trước khi xảy ra chuyện với Molly ở phòng ăn. Nhìn xuống dãy hành lang vắng lặng, Luce phân vân không biết có nên đi theo mũi tên khó hiểu này không. Cô liếc nhìn cái bị vải không lồ của mình, mớ hành lý đáng thương đang chờ được dỡ. Cô nhún vai, đóng cửa lại, nhét chìa khóa vào túi rồi bước đi.

Cô dừng lại trước một cánh cửa ở phía bên kia sảnh để ngắm nghía poster ngoại cỡ của Sonny Terry, một nhạc sỹ mù mà cô được biết từ tuyển tập đĩa nhạc hết sức lộn xộn của bố, ông là người chơi kèn harmonica theo dòng nhạc blues cực kỳ xuất sắc. Cô rướn người về phía trước để đọc dòng chữ trên tấm bảng tên và rồi giật mình nhận ra mình đang đứng ngay trước cửa phòng Roland Sparks. Ngay lập tức và đầy khó chịu, một góc nhỏ trong bộ não cô bắt đầu có những liên tưởng kỳ quặc rằng Roland hẳn đang ngồi chơi với Daniel, còn cô đứng ngoài này chỉ cách họ đúng một lớp cửa mỏng.

Tiếng máy ro ro khiến Luce nhảy dựng lên. Cô nhìn thẳng lên chiếc camera giám sát treo trên tường bên trên cửa phòng Roland. Nhãn xà. Nó đang quan sát nhất cử nhất động của cô. Cô xấu hổ co cẳng chạy đi, chẳng cần biết camera có nhạy cảm mà nhận biết được mấy loại chuyện này hay không. Dù sao đi nữa, cô tới đây tìm gặp Arriane cơ mà—rất cuộc cô phát hiện ra phòng của nàng ta ở đối diện ngay với phòng của Roland.

Đứng trước cửa phòng Arriane rồi, Luce mới thấy lòng nhẹ đi một chút. Cả cánh cửa phòng dán đầy sticker khẩu ngữ—vài cái là hàng có sẵn, còn

có những cái tự làm. Nhiều đến độ dán chồng chéo lên nhau, mỗi khẩu hiệu đều bị dán đè lên một nửa và thường mẫu thuẫn với cái dán trước nó. Luce phù cười khi tưởng tượng ra cảnh Arriane cúi thả thu thập một đồng sticker khẩu ngữ (NGUYÊN TẮC CỦA KẸ QUẬY... CON GÁI TÔI LÀ HỌC SINH LOẠI F Ở TRƯỜNG KIỂM VÀ THÁNH GIÁ... KHÔNG BẦU 666^[3]), rồi đập bẹp chúng lên cửa một cách bừa bãi—nhưng rất chú tâm—tập trung hết sức trang trí vùng đất của mình.

Luce lấy làm thư thả đứng thưởng thức cánh cửa phòng Arriane đến cả giờ đồng hồ nhưng rồi cô sớm tự nhận ra lý do mình đứng trước cửa phòng này đến quá nửa là vì được mời tối. Và rồi cô nhìn thấy chiếc máy bay giấy thứ hai. Cô rút nó khỏi tấm bảng tên và mở ra xem:

Luce thân thương mến thương,

Nếu tối nay cậu giữ đúng lời hứa qua phòng tớ chơi! Chúng ta thật là thân thiếttttttttttttt.

Còn nếu cậu cho tớ leo cây thì,... đừng có động vào thư từ của tôi nữa, ROLAND! Tôi đã cảnh cáo cậu bao nhiêu lần rồi hả? Hừm.

Dù sao thì: Tớ biết là đã bảo cậu sang đây chơi tối nay nhưng tớ phải lao thẳng từ phòng nghỉ của bệnh xá (niềm an ủi sau phi vụ Giật tung người hôm nay) đến phòng thí nghiệm báo cáo bài sinh học cho mục Hải Âu Albatross. Nói thế nào nhỉ—kiểm tra lượng mưa^[4].

Ký tên:

Người bạn “thân tầm”,

Luce đứng đó với mẫu giấy nhẵn trong tay không biết nên làm gì tiếp theo. Cô thờ phào khi biết Arriane được chăm sóc tử tế nhưng cô vẫn ước được tận mắt trông thấy cô bạn. Cô muốn được nghe chính Arriane nói bằng cái giọng bất cần, chỉ có như thế cô mới biết làm thế nào đối phó với mớ cảm xúc hỗn loạn sau chuyện ở nhà ăn hôm nay. Nhưng đứng trên hành lang vào lúc này, cô lại càng không biết phải làm sao. Cảm giác hoang mang trầm lắng nuốt trọn lấy cô khi cô nhận ra chỉ có một mình mình, trong bóng tối, tại ngôi trường xa lạ này.

Phía sau cô có tiếng mở cửa. Mảng ánh sáng trắng lan dần trên nền đất chạm đến chân cô. Luce nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ căn phòng.

“Cậu làm cái gì đấy?” Đấy là Roland, mặc chiếc áo phông trắng tua rua và quần jean, cậu ta đứng ở ngưỡng cửa hỏi cô. Mái tóc loăn xoăn của cậu ta được buộc túm lại bằng một sợi dây cao su màu vàng thành chỏm trên đỉnh đầu, miệng kè sát chiếc kèn harmonica.

“Tôi đến tìm Arriane,” Luce đáp, cô kiểm tra cho mình khỏi nghẽn cổ mà ngó ra đằng sau cậu ta xem có còn ai trong phòng không. “Chúng tôi có hẹn—”

“Không có ai đâu,” cậu ta nói khó hiểu. Luce không biết cậu ta ám chỉ Arriane hay cả đám học sinh trong khu ký túc, hay gì đó thì ai mà biết được. Cậu ta thổi vài thanh âm, mắt vẫn dán chặt vào cô. Rồi cậu ta mở cánh cửa rộng hơn một tí và nhướn mày. Cô không dám nói liệu có phải cậu ta đang mời mình vào phòng không.

“À, tôi chỉ định tiện đường tạt qua thư viện một lát,” cô nói dối không chớp mắt, quay lại đường vừa đến. “Cần phải tra một cuốn sách.”

“Luce,” Roland gọi.

Cô quay lại ngay. Họ còn chưa chính thức gặp nhau và cô cũng chẳng trông mong cậu ta biết tên cô. Mắt cậu ta thoáng ánh cười rồi cầm cái kèn harmonica chỉ về hướng ngược lại, “Thư viện ở đằng này.” Cậu ta khoanh tay lại trước ngực. “Nhớ kiểm tra khu vực đặc biệt bên chái phía đông nhé. Hay ho lắm đấy.”

“Cám ơn,” Luce nói, thật sự cảm kích khi quay người đối hướng. Roland có vẻ chân thành, cậu vẫy tay và lướt môi thổi vài nhịp kèn lúc cô rời đi. Có lẽ việc cô nơm nớp sợ cậu ta lúc trước là vì cô nghĩ cậu là bạn của Daniel. Nhưng với tất cả những gì cô biết bây giờ, Roland xem ra rất tốt. Cô thấy phấn khởi hơn khi đi dọc xuống dãy hành lang. Đầu tiên mẫu giấy nhắn của Arriane đầy câu bản và chế nhạo cậu ta nhưng sau đó cô lại có một cuộc chạm trán hết sức tự nhiên với chính Roland Sparks; thêm vào đó, kỳ thực cô rất muốn vào thư viện tra cứu. Mọi thứ trở nên phơi phới.

Tới gần cuối hành lang, từ chỗ ký túc vòng xuống phía thư viện, Luce chỉ đi qua một cánh cửa he hé duy nhất. Cánh cửa không trang trí gì nhưng

ai đó đã sơn lại nó thành một khối đen kịt. Khi tiến lại gần, Luce nghe thấy tiếng nhạc heavy metal đầy giận dữ phát ra từ bên trong. Cô thậm chí còn chẳng cần nhìn tấm bảng tên. Đích thị là phòng của Molly.

Luce bước nhanh chân hơn, bất chợt nghe thấy từng tiếng lộp cộp mà đôi bốt ống của cô gõ xuống lớp lót sàn. Cô không hề nhận ra mình nín thở cho đến khi chạm tới cánh cửa đầy vân gỗ của thư viện, cô mới dám thở hắt ra.

Cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người khiến Luce đưa mắt nhìn một lượt thư viện. Cô vẫn luôn thích cái mùi ấm mốc ngọt ngào nhàn nhạt mà chỉ những không gian chứa đầy sách mới có. Cô thả lỏng người trong tiếng lật trang nhẹ nhàng không đều đặn. Thư viện Dover luôn là nơi thoát thân của cô, cảm giác nhẹ nhõm áp đảo của nơi này như dâng tặng cô một nơi trú ẩn như thế. Cô lấy làm khó tin nơi này lại thuộc về Kiếm và Thánh Giá. Nó gần như... nó thực sự mời gọi.

Những bức tường làm bằng gỗ gụ dày với trần nhà cao vợi vợi. Lò sưởi bằng gạch chiếm trọn một bức tường. Chiếc bàn gỗ dài được thắp sáng bởi một cây đèn xanh kiểu cổ và lối đi giữa các kệ sách trải dài đến ngút mắt. Tấm thảm Ba tư dày ngăn những âm thanh phát ra từ đôi bốt khi Luce thả bộ giữa hàng lối đi.

Có vài người đang ngồi học, Luce chẳng biết tên người nào trong số đó nhưng bề ngoài dữ dội của họ dường như tỷ lệ nghịch với dáng vẻ lúc họ ngồi cúi đầu vào đồng sách. Luce đến gần chiếc bàn hướng dẫn chính, quây thành một vòng tròn lớn giữa căn phòng. Trên mặt bàn rải rác đủ loại giấy tờ với hàng chồng sách và có một mớ hỗn tạp những thứ bình dân lẫn học thuật, chúng khiến Luce nhớ lại nhà mình. Đồng sách chất quá cao khiến Luce gần như không nhìn thấy người quản thư lấp ló sau chúng. Quản thư đang cần mẫn xử lý đồng giấy tờ với một nguồn năng lượng mãnh liệt. Đầu cô quản thư bất ngờ ngẩng lên khi Luce tiến đến.

“Xin chào!” Cô quản thư mỉm cười— cười thật sự—với Luce. Tóc cô không phải màu xám mà là bạc với độ bóng ánh lên lấp lánh dù dưới thứ ánh sáng mờ nhạt của thư viện. Cô ấy có gương mặt vừa già lại vừa trẻ, làn da xanh sáng gần như rục lên, đôi mắt đen láy tinh anh và chiếc mũi nhọn,

nhỏ xíu. Khi cất giọng hỏi Luce, cô nâng hai ống tay chiếc áo len casomia màu trắng lên, để lộ ra những tròng hạt ngọc trai đeo ở cả hai bên cổ tay. “Tôi có thể giúp em tìm gì nào?” cô quản thư hỏi Luce bằng giọng thì thầm vui vẻ.

Luce tức thì thấy dễ chịu với người quản thư này và liếc xuống nhìn bảng tên đặt trên mặt bàn cô quản thư. Sophia Bliss. Luce ước mình có cuốn sách nào cần tìm. Cô quản thư này là nhân vật có thẩm quyền đầu tiên Luce gặp trong ngày hôm nay tự nguyện giúp cô tìm thứ cô muốn. Nhưng cô cứ đứng ngẩn ra ở đó, rồi mãi mới nhớ tới những điều Roland Sparks nói.

“Em mới đến đây,” cô giải thích. “Tên em là Lucinda Price. Cô có thể chỉ cho em chái phía đông ở đâu không ạ?”

Quản thư trao cho Luce một nụ cười một-con-mọt-sách mà Luce luôn nhận được từ những quản thư trước đây. “Đi bên này,” quản thư nói, chỉ về phía một hàng cửa sổ cao bên kia căn phòng. “Gọi tôi là cô Sophia và nếu lịch công tác của tôi đúng thì em sẽ học lớp nghiên cứu tôn giáo của tôi vào thứ Ba và thứ Năm hàng tuần. Chà, sẽ vui lắm đấy!” Cô Sophia nháy mắt. “Ngoài giờ trên lớp, nếu em cần bất cứ điều gì thì tôi luôn ở đây. Rất vui được biết em, Luce.”

Luce mỉm cười cảm ơn, hẹn gặp lại cô Sophia vào giờ lên lớp ngày mai một cách hạnh phúc và quay gót đi tới dãy cửa sổ. Chỉ sau khi rời đi, cô mới ngẫm lại về cái cách người quản thư gọi mình bằng nickname, kỳ lạ và thật thân thiết.

Nằm lòng khu tự học rồi, cô bước qua những kệ sách cao, tao nhã đúng lúc có thứ gì đó tăm tối, rùng rợn lướt qua đầu cô. Cô ngược lên.

Không. Không phải ở đây. Làm ơn. Để lại nơi này cho tôi.

Khi những cái bóng đến rồi đi, Luce chưa từng biết đích xác nơi nào chúng biến mất—hay mất bao lâu chúng mới biến đi.

Cô không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra. Có gì đó khang khác. Đúng là cô thấy khiếp sợ nhưng cô không cảm thấy lạnh. Ngược lại còn cảm thấy có chút hưng phấn. Phòng thư viện có ấm thật nhưng không phải cái cảm giác ấm áp đó. Và rồi, ánh mắt cô đụng trúng Daniel.

Cậu ta đang nhìn ra cửa sổ, quay lưng về phía cô, người ngả vào cái bục đề dòng chữ màu trắng KHU VỰC ĐẶC BIỆT. Hai bên tay áo của cậu xắn lên đến tận khuỷu và mái tóc màu hoàng kim sáng rực dưới ánh đèn. Hai vai cậu khom lại và lại lần nữa, bản năng như mách bảo Luce nhào vào vòng tay ấy. Cô lắc lắc đầu như muốn vẫy bay hết những liên tưởng đó rồi kiễng chân lên để nhìn rõ hơn. Đứng từ đấy, cô không dám chắc lắm nhưng có vẻ như cậu ấy đang vẽ gì đó.

Khi dõi theo từng cử động nhẹ nhàng của cậu lúc phác họa, trong Luce dấy lên thứ xúc cảm như thiêu đốt, giống như vừa nuốt thứ gì đó nóng ấm. Không biết làm sao, đảo lộn mọi thứ lý lẽ thế nhưng cô lại có một linh cảm mãnh liệt rằng, Daniel đang vẽ cô.

Cô không nên đi tới cậu ta. Sau cùng, cô thậm chí còn chẳng biết cậu ta, cũng chưa từng nói chuyện cho ra nói chuyện với cậu ta. Những lần được gọi là ‘tiếp xúc’ của họ cũng chỉ dừng lại ở ngón tay giữa và cái nhìn chế giễu. Nhưng lại vì một vài lý do chẳng rõ ràng, cô cảm thấy việc tìm hiểu xem có gì trong cuốn phác thảo kia là vô cùng quan trọng.

Đúng lúc đó, nó dội lại, vào đầu cô. Giấc mơ đêm hôm trước của cô. Một luồng sáng thành linh lóe lên mang lại cho cô ký ức đó. Trong giấc mơ, dường như vào lúc đêm rất khuya—không khí ẩm ướt và se lạnh, cô mặc thứ gì đó dài và thướt tha. Cô ngả người dựa vào cửa sổ che rèm trong một căn phòng xa lạ. Còn một người khác nữa cũng ở đó, một người đàn ông hay một thiếu niên—cô không thể thấy mặt người đó. Anh ta đang phác họa một người giống hệt cô lên một tập giấy dày. Mái tóc cô. Chiếc cổ cô. Những đường nét giống cô đến từng chi tiết. Cô đứng ngay sau người ấy, vừa sợ hãi không dám để anh biết cô đang nhìn anh lại vừa hiếu kỳ không muốn quay đầu bỏ đi.

Luce giật mình chồm về phía trước khi cảm thấy có gì đó va mạnh vào phía sau vai rồi lướt qua đầu mình. Những cái bóng lại trở dậy. Nó đen đặc cuộn thành một tấm màn dày.

Tiếng trống ngực đập loạn ngày càng to, lưng bùng bên tai cô, lan ra lẫn át tiếng xì xào của những cái bóng trong đêm, át cả tiếng bước chân của cô.

Daniel dứt mắt khỏi tập vẽ, ngược mắt nhìn đúng vào nơi những cái bóng đang lượn lờ nhưng cậu lại không biểu hiện giống cô.

Tất nhiên rồi, cậu không thể thấy chúng được. Cậu điềm tĩnh tập trung nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Cái nóng bên trong cô càng như thiêu đốt mãnh liệt hơn. Cô cảm thấy mình đến đủ gần để khiến cậu cảm nhận được sức nóng đang tỏa ra từ làn da cô.

Yên lặng hết sức có thể, Luce cố nhòm lén cuốn phác họa qua vai cậu. Chỉ trong một khoảnh khắc, tâm trí cô nhìn thấy đường cong tạo nên chiếc cổ trần của mình được phác bằng bút chì trên trang giấy. Nhưng chỉ trong chớp nhoáng khi mắt cô dính vào tập giấy kia, cô thấy mình nuốt khan thật nặng nề.

Đó là một bức phong cảnh. Daniel đang vẽ khu nghĩa địa bên ngoài cửa sổ chỉ tiết đến hoàn hảo. Luce chưa bao giờ thấy điều gì khiến cô buồn bã thất vọng đến vậy.

Cô không hiểu tại sao. Thật điên rồ—thậm chí với chính bản thân cô—khi hy vọng trực giác kỳ dị của mình trở thành sự thật. Daniel chẳng có lý do gì để vẽ cô cả. Cô biết vậy. Giống như việc cô biết cậu ta chẳng có lý do gì để giơ ngón giữa lên với cô sáng nay cả. Nhưng cậu ta đã làm thế.

“Cậu làm cái gì ở đây thế?” cậu ta hỏi. Cậu gập cuốn phác họa lại và nghiêm mặt nhìn cô. Đôi môi đầy đặn của cậu mím lại thành một đường thẳng, cặp mắt xám đầy vẻ u ám. Cậu không có vẻ giận dữ, đúng ra là, trông cậu như kiệt sức vậy.

“Tôi đến tra vài cuốn sách thuộc Khu Đặc biệt,” cô giải thích bằng giọng run run. Nhưng khi đưa mắt nhìn quanh cô nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. Khu Đặc biệt không phải khu lưu trữ sách—nó là một khu vực mở của thư viện trưng bày những hiện vật từ thời Nội Chiến. Cô và Daniel đang đứng trong cái bảo tàng bé tí tẹo đầy những bức tượng bán thân bằng đồng của những vị anh hùng chiến tranh, trong những hộp kính đầy những bản hiệp ước cũ kỹ và bản đồ các Bang ly khai. Đây là khu vực duy nhất của thư viện không có lấy một cuốn sách nào.

“Vậy thì chúc may mắn nhé,” Daniel nói, lại mở cuốn phác họa ra, như thể thay cho lời chào tạm biệt .

Lưỡi Luce lúu cả lại, xấu hổ không để đâu cho hết và thường những lúc thế này, cô chỉ muốn bỏ chạy. Nhưng rồi, những cái bóng lại hiện ra, lờn vờn quanh đó và không rõ vì lý do gì, Luce không còn thấy sợ chúng khi ở cạnh Daniel. Điều này chẳng có nghĩa lý gì—như thể cậu ta có thể làm gì bảo vệ cô vậy.

Cô ghen ngào, đứng như chôn chân xuống đất. Cậu ngẩng lên nhìn cô rồi thở dài.

“Để tôi hỏi cậu một câu nhé, cậu có thích bị lén lút theo dõi không?”

Luce lại nghĩ về những cái bóng và những gì chúng đang làm với cô. Nên không do dự, cô lắc đầu quày quật.

“Được rồi, hai chúng ta là như thế đấy.” Cậu ta hắng giọng, nhìn cô chăm chăm, đi thẳng vào vấn đề muốn nói, cô là khách không mời.

Có lẽ cô phải giải thích rằng cô hơi choáng và cần ngồi nghỉ một chút. Cô khó khăn mở lời, “Này, tôi có thể—”

Nhưng Daniel cầm cuốn phác họa lên và đứng dậy. “Tôi tới đây vì muốn được yên tĩnh,” cậu ta nói, cắt ngang lời cô. “Nếu cậu không đi thì để tôi.”

Cậu nhét cuốn phác họa vào balô. Khi quăng balô qua vai, vai cậu chạm vào cô. Cho dù chỉ là cái chạm rất khẽ và tính đến cả tầng tầng lớp lớp quần áo, Luce vẫn cảm thấy một cơn chấn động đến độ . . . bất động.

Trong vài giây, Daniel cũng đứng lạng đi như vậy. Họ ngoảnh đầu nhìn nhau và Luce mở miệng định nói gì. Nhưng trước khi cô kịp lên tiếng, Daniel đã quay gót, hướng cánh cửa ra vào, bước đi thật nhanh. Luce dõi mắt nhìn những cái bóng luẩn kuất trên đầu cậu, cuộn xoáy thành vòng tròn rồi vút ra ngoài cửa sổ hòa vào màn đêm đen thẫm.

Cô rùng mình trong cái lạnh tỉnh người và phải mãi sau đó, đứng trong khu trưng bày đặc biệt, cô mới chạm vào vai nơi Daniel đứng phải, cảm nhận cái nóng nguội dần.

CHƯƠNG 4. DỌN NGHĨA ĐỊA

Ahhh, ngày thứ Ba. Ngày Bánh Quế^[5]. Thời gian quay lại cho đến những ngày Luce có thể nhớ được, thứ Ba vào mỗi mùa hè đồng nghĩa với cà phê mới xay, những tô đầy ắp quả mâm xôi và kem tươi được đánh bông lên, và còn nữa hàng mẻ bánh quế vàng nâu giòn tan cứ hết lại có. Thậm chí sang đến mùa hè này, khi bố mẹ cô bắt đầu có những biểu hiện không tự nhiên với cô thì ngày Bánh quế vẫn cứ như mọi năm. Cô có thể cuộn mình trên giường suốt cả sáng thứ Ba ấy và trước khi hết cơn ngái ngủ, theo bản năng cô biết ngay hôm đó là ngày gì.

Luce hít một hơi dài, chậm chậm để ý thức quay về rồi lại hít tiếp một hơi nữa thêm một chút ý vị thưởng thức. Không có, chẳng có bột bánh bơ sữa, chẳng có gì ngoại trừ mùi chua chua của sơn tường bong tróc. Cô dụi mắt cho tỉnh ngủ rồi nhận ra căn phòng ký túc tù túng của mình. Nó giống như cái khoảnh khắc “trước cơn ngái ngủ” đã đưa cô về những ngày xưa cũ. Cơn ác mộng dài của cả một ngày thứ Hai trở lại với cô: một chuỗi lộn nhộn từ chiếc di động của cô tới sự kiện miếng thịt và ánh nhìn của Molly trong nhà ăn cho tới Daniel làm cô sượng cứng người trong thư viện. Luce chẳng thể hiểu nổi sao cậu ta lại hần học như thế.

Cô ngồi dậy nhìn ra cửa sổ. Trời vẫn còn tối; mặt trời vẫn còn chưa ló rạng. Cô chưa từng thức dậy sớm thế bao giờ. Kể cả khi bị bắt dậy, cô cũng chưa từng nhớ buổi sáng nào không có mặt trời thế này. Thú thực là có điều gì đó từ chuyện ngấm-mặt-trời-mọc khiến cô thấy hồi hộp. Đó là khoảng chờ đợi, thời-điểm-trước-lúc-mặt-trời-nhú-lên-khỏi-núi, ngồi trong bóng tối nhìn qua những rặng cây. Giờ cao điểm cho những cái bóng.

Luce thở dài bất giác nhớ nhà, tiếng thở dài đơn điệu càng khiến cô nhớ nhà và cô độc hơn. Cô sẽ làm gì với ba tiếng đồng hồ từ lúc rạng sáng tới tiết học đầu bây giờ? Rạng sáng —sao có tiếng chuông bắt ồn rung bên tai cô thế này? Ôi, khi thật. Cô bị phạt vì chuyện hôm qua.

Cô trườn xuống giường, bước qua cái bị hành lý vẫn-chưa-dỡ của mình và nhặt lấy một cái áo len đen thiếu não phía trên một chồng áo len đen

thiếu não. Kéo mạnh chiếc quần jean đen mặc từ hôm qua lên, cô nhăn mặt khi thoáng thấy cái đầu thảm hại sau một đêm ngủ, cô cào cào mái tóc cố làm cho nó đỡ hơn trong khi mở cửa lao ra ngoài.

Cô đứng thờ đốc khi chạm được đến cánh cửa sắt thấp đến thắt lưng được điêu khắc rỗng rỗng của nghĩa địa. Cô nghệt thờ trong thứ mùi đậm đặc của bắp cải thối nhũn và cảm giác như chỉ còn mình mình trên hành tinh này. Mọi người đâu hết rồi? Hay khái niệm “rạng sáng” của họ khác cô? Cô liếc xuống đồng hồ đeo tay. Đúng sáu giờ mười lăm phút.

Cô chỉ được dặn là tới nghĩa địa thôi và cô khá chắc rằng đây là lối vào duy nhất. Luce đứng ở ngưỡng cửa, lớp nhựa đường cứng của bãi đậu xe bị lan ra từ trước khiến đám cỏ trở nên nham nhở. Luce nhận ra một cây bồ công anh bơ vơ và chợt nhớ lại cô bé Luce ngày nào ngắt cây hoa lên ước rồi thôi. Nhưng ước mơ này của Luce lại quá nặng đối với những cánh hoa nhẹ nhàng ấy.

Những cánh cửa chạm trổ tinh tế đều ngăn cách nghĩa địa với bãi đậu xe. Thật khác thường đối với một ngôi trường giảng đầy hàng rào thép gai khắp mọi nơi thế này. Luce vượt lên cánh cửa, những ngón tay lần thấy những họa tiết hình hoa cỏ rất đẹp. Những cánh cửa này chắc cũng phải từ thời Nội Chiến theo lời kể của Arriane, từ thời nghĩa địa này được dùng để chôn cất những người lính chết trận. Khi sát nhập với nghĩa địa, trường này vẫn chưa trở thành ngôi nhà chung cho lũ tâm thần nổi loạn như bây giờ. Khi đó khắp chốn này ngăn nắp và tươi sáng hơn nhiều.

Nghĩ lại thật kỳ lạ—cả khu sân trường bằng phẳng như một tờ giấy thế mà không hiểu sao khu nghĩa địa lại lõm xuống như hình cái bát. Từ đây, Luce có thể nhìn thấy khoảng dốc đứng mênh mông trước mắt. Hàng dài những bia mộ đơn điệu nối tiếp nhau dốc xuống dần giống những hàng ghế khán đài tại sân vận động.

Nhưng phía chính giữa, nơi thấp nhất của nghĩa địa, những vòng đất uốn lượn thành một mê cung đầy những bia mộ tạc lớn hơn, những bức tượng cẩm thạch và cả những lăng mộ. Có lẽ nơi đó dành cho các sỹ quan cấp cao trong các bang hoặc là những người lính có gia thế khá giả. Đến gần có vẻ nhìn chúng sẽ đẹp hơn nhưng đứng từ đây mà nói, sức nặng của chúng như

kéo cả nghĩa địa xuống, giống như cả khu đất bị hút xuống ống dẫn nước khổng lồ.

Nghe có tiếng bước chân phía sau mình, Luce quay đầu thấy một dáng người mập lùn trong trang phục tuyền một màu đen hiện ra từ sau cái cây. Là Penn! Cô phải ghìim mong muốn dang tay ôm chầm lấy cô bạn. Luce chưa từng vui mừng khi thấy một ai đến vậy—thật khó tin là Penn mà cũng bị phạt.

“Cậu bị muộn à?” Penn hỏi, dừng trước Luce vài bước chân và trao cho cô một cái lắc đầu đầy thích thú kiểu tội-nghiệp-ma-mới.

“Tớ đến được mười phút rồi,” Luce đáp. “Cậu mới muộn chứ.”

Penn nở một nụ cười tự mãn. “Không thể nào, Tớ chỉ là một chú chim sớm thôi, cũng chưa từng bị phạt.” Cô nàng nhún vai, đẩy cặp kính hồng tím của mình lên sống mũi. “Nhưng cậu thì có, cùng với năm linh hồn không may khác, những kẻ đang điên lên theo từng phút phải chờ cậu chỗ tảng đá dưới kia kìa.” Cô nàng kiễng chân lên và chỉ ra đằng sau Luce hướng về một khối đá lớn nhất nhú lên từ chính giữa nơi trũng nhất khu nghĩa địa. Nếu Luce nheo mắt lại nhìn thì có thể nhận thấy một nhóm người đang túm tụm quanh đó.

“Họ chỉ bảo tớ tới nghĩa địa,” Luce nói đầy oan khuất. “Chẳng ai bảo tớ phải tập trung ở đâu cả.”

“Ừ, thì tớ đang bảo cậu đây: chỗ tảng đá. Giờ thì xuống đó đi,” Penn chỉ thị. “Cậu sẽ không kết được nhiều bạn bằng cách bắt họ chờ cả buổi sáng thế này đâu”

Luce nuốt khan. Một phần trong cô muốn lên tiếng hỏi đường Penn. Từ trên này trông xuống chẳng khác gì một mê cung mà Luce thì không muốn bị lạc trong nghĩa địa. Bỗng nhiên, cô cảm thấy hồi hộp, cảm giác muôn-dặm-xa-nhà và cô biết sẽ càng tồi tệ hơn nếu cô lạc trong đó. Cô bẻ đốt ngón tay, đứng im.

“Luce?” Penn gọi, đẩy nhẹ hai vai cô. “Cậu vẫn đang đứng đây.”

Luce những mong cười một nụ thật dững cảm để tỏ lòng biết ơn Penn thế nhưng chỉ giãn ra nổi một vẻ mặt giật giật lúng túng. Rồi cô đi nhanh xuống dốc về phía trung tâm của nghĩa địa.

Mặt trời vẫn chưa mọc nhưng càng gần tới lúc đó và khoảnh khắc trước bình minh luôn khiến cô rùng mình sợ hãi nhất.

Cô rẽ qua những hàng bia mộ đơn sơ. Có thời chúng đứng thẳng nhưng ngay lúc này chúng quá cũ đến độ hầu hết đều nghiêng hẳn sang một bên hoặc tựa sang bia mộ khác, khiến toàn cảnh trông như những quân domino xếp lệch.

Đôi giày đen hiệu Converse của cô sục qua những vũng bùn, giẫm lên thảm lá khô. Vào lúc cô nắm rõ được những đoạn đường đơn giản và đi qua nhiều bia mộ chạm khắc công phu hơn thì mặt đất ít nhiều cứ trải phẳng ra, cô đã hoàn toàn bị lạc. Cô ngừng chạy, thở lấy hơi. Có tiếng ai nói. Nếu bình tĩnh lại, có có thể nghe thấy giọng nói đó.

“Thêm đúng năm phút nữa, rồi em lặn.” một giọng nam nói.

“Đáng tiếc là ý kiến của cậu không có giá trị, cậu Sparks ạ.” Một giọng châm chọc vang lên, Luce nhận ra giọng nói này từ lớp học ngày hôm qua của mình. Cô Tross Hải Âu. Sau phi vụ miếng thịt, Luce quay về lớp muộn và không gây được ấn tượng tốt đẹp cho lắm với vị giáo viên sinh học nghiêm khắc này.

“Trừ khi có ai muốn từ bỏ đặc quyền giao lưu tuần này”—có tiếng lầm bầm quanh những lăng mộ—“bằng không hãy kiên nhẫn mà đợi, dù sao chúng ta cũng chẳng còn việc gì tốt hơn để làm, cho đến khi cô Luce quyết định hiện diện ban vinh dự cho chúng ta.”

“Em ở đây,” Luce hỗn hển nói, cuối cùng đi vòng ra từ bức tượng tiểu thiên sứ khổng lồ.

Cô Tross đứng chống nạnh, mặc một chiếc váy liền màu đen rộng thùng thình, kiểu biến thể của bộ cô mặc hôm qua. Mái tóc mỏng tanh màu nâu xỉn của cô lộ kín mảng da đầu và đôi mắt nâu xám xịt chỉ phát ra những tia khó chịu trước sự xuất hiện của Luce mà thôi. Sinh học luôn là môn khó nhằn với Luce và vì thế càng không có khả năng dùng điểm số hút được sự yêu thích từ cô Tross.

Đằng sau quý bà Tross Hải Âu, Arriane, Molly và Roland đứng rải rác quanh chân những bức tượng được xếp thành vòng tròn, hướng vào trung tâm nơi đặt bức tượng lớn hình một thiên thần. So với những bức còn lại,

bức này trông mới hơn, trắng hơn và uy nghiêm hơn. Và đang đứng tựa vào phần đùi của tượng thiên thần—cô gần như không chú ý—là Daniel.

Cậu mặc chiếc áo da màu đen hầm hờ và quàng chiếc khăn đỏ tươi đã thu hút cô ngày hôm qua. Luce nhìn mái tóc vàng rối bời của cậu, trông vẫn còn nguyên như lúc mới ngủ dậy . . . lại khiến cô tưởng tượng đến vẻ mặt khi ngủ của Daniel . . . lại khiến mặt cô đỏ như gấc chín khi ánh mắt cô trượt từ những sợi tóc mai xuống đôi mắt cậu, rồi cô thẹn đến độ muốn bốc hơi khỏi đó.

Bởi cậu đưa mắt liếc nhìn cô.

“Em xin lỗi,” cô thốt lên. “Em không biết nơi tập trung ở đâu. Em thề là —”

“Kiệm lời lại,” cô Tross nói, chẹn ngang họng cô. “Em phí phạm đủ thời gian của mọi người rồi. Giờ thì tôi chắc tất cả đều nhớ những việc ti tiện vô nghĩa mà các em đã phạm vào để phải tới đây cải tạo. Hãy nghĩ về điều đó trong hai tiếng đồng hồ tới trong khi làm việc. Chia cặp đi. Các em biết rõ thủ tục rồi đấy.” Cô Tross liếc xéo Luce rồi thở hắt bất lực. “Được rồi, ai muốn con cừu này nào?”

Luce kinh hoàng khi tất cả những người khác đều nhìn xuống chân. Nhưng rồi, một thoáng đau khổ đi qua, người thứ năm bước ra từ phía góc một lảng mộ.

“Em.”

Là Cam. Chiếc áo phong đen cổ chữ V vừa khít với đôi vai rộng của cậu. Cậu đứng đó nhìn cao hơn Roland hẳn một cái đầu. Roland dạt sang một bên tránh đường khi Cam tiến về phía Luce. Ánh mắt cậu như dính chặt vào cô khi cậu sải chân bước đi thật điềm đạm và tự tin, thoải mái trong trang phục của cái trường này trong khi cô thì không. Một phần trong cô muốn ngoảnh đi, vì cái cách Cam nhìn cô chăm chăm trước mặt mọi người thật quá xấu hổ nhưng, vì một lý do nào đó, cô thấy mình như bị thôi miên. Cô không thể dứt mắt khỏi cậu—cho đến khi Arriane chen vào giữa hai người.

“Muốn,” cô nàng gắt. “Tôi nói ‘muốn’ rồi cơ mà.”

“Cậu không nói,” Cam bác bỏ.

“Tôi có đây thì sao, cậu đứng ở cái chỗ khi ho kia thì làm sao nghe thấy cho được.” Từ ngữ như thể được phun ra phì phì từ miệng Arriane. “Tôi muốn cô ấy.”

“Tôi—” Cam định trả miếng.

Arriane vênh mặt lên chờ cậu ta nói nốt. Luce nuốt khan. Chẳng lẽ cậu ấy cũng sẽ nói là muốn cô hay sao? Sao họ không bỏ qua chuyện này đi chứ? Chia nhóm ba người chẳng hạn?

Cam vỗ nhẹ cánh tay Luce. “Tôi sẽ bắt kịp cậu sau, được chứ?” cậu nói với cô như thể đó là một lời hứa cô bắt cậu phải giữ vậy.

Mấy đứa còn lại đứng dậy khỏi những tấm bia chúng ngồi lên này giờ và lũ lượt kéo nhau đi. Luce đi theo sau, níu lấy Arriane, cô nàng không nói không rằng đưa cho Luce một cái cào.

“VẬY, cậu muốn thiên thần báo thù hay cặp uyên ương ân ái nào?”

Sự kiện ngày hôm qua cũng như mẩu tin nhắn của Arriane chẳng hề được đề cập đến và Luce có cảm giác không nên nói gì về chuyện đó với Arriane lúc này. Thay vì vậy, cố ngược lên nhìn hai bức tượng khổng lồ ở hai bên. Bức tượng gần hơn nhìn giống phong cách Rodin^[6]. Một người đàn ông và một người phụ nữ khóa thân đứng ôm cuốn lấy nhau. Cô học lớp nghệ thuật điêu khắc của Pháp hồi ở Dover và vẫn luôn nghĩ những bức tượng theo phong cách Rodin là lãng mạn nhất. Nhưng lúc này thật khó mà không nghĩ tới Daniel khi nhìn đôi tượng uyên ương ân ái này. Daniel. Là kẻ căm ghét cô. Nếu cần bằng chứng nào cụ thể hơn nữa sau sự vụ cậu lao khỏi thư viện tối qua thì tất cả những gì cô nghĩ đến là cái gờm vừa nhận được từ cậu sáng nay.

“Tượng thiên thần báo thù ở đâu?” cô thở dài hỏi Arriane.

“Chọn hay. Ở đây này.” Arriane dẫn Luce tới một bức tượng đồ sộ bằng cẩm thạch khắc một thiên thần đang dang tay cứu mặt đất khỏi những tia sét đang phóng xuống. Đây có lẽ là một bức thú vị, quay về cái thời nó mới được khắc. Nhưng giờ trông nó cũ kỹ và bẩn thỉu, phủ bên ngoài toàn bùn và rêu xanh.

“Tớ chưa hiểu,” Luce thành thật. “Chúng ta phải làm gì?”

“Lau chùi cọ rửa cào cấu,” Arriane nói như hát. “Tớ thích vờ như thể đang tắm cho chúng.” Cứ như thế cô nàng trườn lên bức tượng khổng lồ, dùng đưa hai chân qua lại cánh tay đang cản tia sét của bức tượng, cứ như đó là một cây sồi già vững chãi cho cô nàng leo trèo vậy.

Lo sợ cô Tross nhìn thấy cảnh này thì chỉ rước thêm họa vào thân, Luce cũng bắt tay cào cọ bề tượng bằng cái cào của mình. Cô cố gắng gạt hết đi đám cỏ ướt dờng như không bao giờ hết.

Ba mươi phút sau, cánh tay cô mỏi đến rã rời. Nhất định trang phục cô mặc không dành cho công việc lau chùi lây lộn thủ công này rồi. Luce chưa từng bị phạt hồi ở Dover nhưng từ những gì cô nghe lỏm được thì hình phạt cũng bao gồm kiểu chép đầy một mẫu giấy câu “Em sẽ không copy tài liệu từ Internet nữa” hàng trăm lần.

Còn đây là ngược đãi. Nhất là khi, cô chỉ tình cờ đụng phải Molly tại nhà ăn mà thôi. Cô cố gắng không đánh giá mọi chuyện quá nhanh nhưng việc lau chùi bùn đất ở mộ những người đã chết cả thế kỷ thì được gì chứ? Luce ghét đến cùng cực cuộc sống hiện giờ của mình.

Cuối cùng một tia nắng mặt trời cũng rọi qua tán cây, bất ngờ tạo nên một quầng sáng màu sắc trong nghĩa địa. Tức thì Luce thấy mọi thứ sáng sủa hơn. Cô có thể trông rõ, ngay trước mắt mình chưa đầy mười feet^[7]. Cô nhìn thấy Daniel đang lau dọn ngay bên cạnh Molly.

Trái tim Luce chùng xuống. Mọi thứ như biến mất chỉ còn lại khoảng không trước mắt.

Cô nhìn lên Arriane, cô nàng liền trao cho cô một cái nhìn đồng cảm trước cú choáng này nhưng vẫn tiếp tục lau chùi.

“Này,” Luce thì thầm cao giọng hơn.

Arriane đặt ngón tay lên môi nhưng ra hiệu bảo Luce trèo lên cạnh mình.

Chẳng mấy duyên dáng và nhanh nhẹn lắm, Luce nắm lấy cánh tay bức tượng rồi đu người lên trên bề tượng. Khi đã tạm chắc rằng mình sẽ không thành linh hồn nhào xuống đất, cô mới thì thào hỏi chuyện, “Thế, Daniel với Molly là bạn hay sao?”

Arriane khịt mũi. “Không thể nào, chúng nó ghét nhau thậm tệ ấy chứ,” cô nàng nói nhanh rồi dừng lại hỏi. “Nhưng sao lại hỏi thế?”

Luce chỉ tay về phía hai người họ, đang chú tâm vào công việc lau chùi lăng mộ. Họ đứng gần sát nhau, chú người về phía bàn cào kỳ cọ và nói với nhau gì đó mà Luce ước mong được nghe. “Trong mắt tớ thì họ trông như hai người bạn ấy.”

“Là vì hình phạt thôi,” Arriane nói dứt khoát. “Phải chia cặp mà. Cậu có nghĩ Roland với cái gã Phiên toái muôn mặt kia là bạn không?” Cô nàng chỉ vào Roland và Cam. Trông họ như đang tranh cãi xem cách nào tốt nhất để lau chùi đôi tượng uyên ương kia. “Bằng hữu chịu phạt cùng không giống bằng hữu trong đời thật đâu.”

Arriane ngoảnh lại nhìn Luce, cô cảm thấy mặt Arriane như chảy dài ra dù đã cố hết sức để không tỏ ra bối rối.

“Xem này, Luce, ý tớ là...” Cô nàng không vòng vo nữa. “Thôi được rồi, ngoài chuyện cậu làm lăng phí hai mươi phút quý giá sáng nay của tớ thì tớ chẳng phàn nàn gì cậu hết. Thực sự tớ thấy cậu khá thú vị, kiểu mới mẻ. Nói ra thì tớ cũng chẳng biết cậu có mong đợi gì việc thiết lập một tình bạn theo kiểu chuyện-bạn-gái-chúng-mình ở cái trường này hay không. Nhưng để tớ nói cho mà nghe, không dễ thế đâu. Mọi người ở đây là vì họ dính phải mấy chuyện. Tớ đang nói về mấy chuyện kiểu như xin-mấy-viên-gạch-lát hay nộp-phí-vì-quá-năm-mười-pound^[8]. Hiểu chứ?”

Luce nhún vai, cảm thấy ngượng ngượng. “Đó chỉ là một câu hỏi thôi.”

Arriane cười khúc khích. “Cậu lúc nào cũng phòng bị thế à? Dù sao, vì chuyện quái gì cậu phải vào đây chứ?”

Luce chẳng có ý muốn kể chuyện của mình. Có khi Arriane đúng, tốt nhất cô không nên cố kết bạn nữa. Cô nhảy xuống và quay lại với việc chọc ngoáy đám rêu bám trên bệ tượng.

Thật không may, Arriane đã gian tà lên âm mưu. Cô nàng cũng nhảy xuống, cầm cây cào của mình ghim chặt cây cào của Luce tại chỗ.

“Oi, kể cho tớ, kể cho tớ, kể cho tớ,” cô nàng mè nheo không dứt.

Mặt Arriaen kề sát mặt Luce. Nó khiến Luce nhớ lại ngày hôm qua lúc cúi xuống xem Arriane khi cô nàng bị giật. Họ cũng có cảm tình với nhau đấy chứ? Một phần trong Luce thật muốn kể cho ai đó nghe chuyện của mình. Đó quả thật là một mùa hè dài đằng đằng, ngọt ngào cùng bố mẹ. Cô thở dài, gục trán xuống cán cây cào.

Cô nghe có vị mặn chát đầy hồi hộp ngập trong miệng mình nhưng cô không thể nuốt trôi nổi. Lần cuối cùng cô kể lại chi tiết chuyện này là khi tòa án yêu cầu. Đáng lý cô nên sớm quên đi chuyện này nhưng Arriane càng nhìn cô chờ đợi, câu từ càng hình thành rõ nét và đẩy đến gần hơn nơi đầu lưỡi cô.

“Một đêm tớ ở cùng một người bạn,” cô bắt đầu giải thích, hít một hơi thật dài, thật sâu. “Và chuyện gì đó rất kinh khủng đã xảy ra.” Cô nhắm mắt lại, cầu nguyện khung cảnh đó đừng vụt hiện ra dưới mí mắt đen đỏ lẫn lộn của cô. “Có một ngọn lửa. Tớ thì thoát được còn cậu ấy thì không.”

Arriane mở miệng ngáp, xem chừng chẳng lấy làm kinh hãi như Luce.

“Dù sao thì,” Luce tiếp tục, “sau đấy, tớ chẳng thể nhớ rõ mọi chuyện, làm thế nào nó xảy ra. Những gì tớ nhớ—và nói với thẩm phán, dù thế nào—tớ đoán họ nghĩ tớ bị điên.” Cô cố mỉm cười nhưng chỉ nặn ra được sự gượng gạo.

Trước sự ngạc nhiên của Luce, Arriane bóp bóp vai cô. Và sau vài giây, vẻ mặt cô nàng trở nên hết sức thành thật. Rồi sau đó lại quay lại với vẻ lơ mơ bình thường.

“Hình như tất cả bọn tớ đều hiểu nhầm hết thì phải?” Cô nàng lấy tay chọc chọc vào bụng Luce. “Cậu biết đấy, Roland và tớ cũng hay nói chuyện với nhau về chuyện thế nào mà chúng tớ lại không có lấy một người bạn mắc chứng cuồng phóng hỏa kia chứ. Mọi người đều rõ là cần phải gấn một cái móc cuồng thật oai thì mới thoát khỏi mấy trò chơi khăm ở trại cải tạo, đáng giá đấy chứ.” Cô nàng gật gù lên kết hoạch. “Roland cho rằng có thể thằng nhóc mới tên Todd làm nhưng tớ đánh cược vào cậu nhiều hơn. Thi thoảng chúng ta nên hợp tác với nhau.”

Luce nuốt xuống khó khăn. Cô không phải một kẻ cuồng loạn. Nhưng cô cũng hoàn thành câu chuyện quá khứ của mình; cô thậm chí chẳng thêm

lên tiếng bào chữa cho mình nữa.

“Ôi, ôi đợi đến lúc Roland nghe được chuyện này xem,” Arriane sung sướng vút luôn cái cào của mình xuống. “Cậu giống như giấc mơ thành hiện thực của chúng tớ vậy.”

Luce há miệng định phản đối nhưng Arriane đã tung tẩy đi đâu mất rồi. Hoàn hảo, Luce nghĩ khi nghe tiếng giày Arriane chạy qua đám bùn. Giờ chỉ còn là vấn đề của thời gian tính bằng phút trước khi câu chuyện du hành quanh khu nghĩa địa rồi đến tai Daniel.

Lại một mình, cô ngược nhìn bức tượng. Dẫu cô đã cào cọ cả đám lớn rêu và bồi, vị thiên thần trông vẫn bẩn hơn bao giờ hết. Cả công trình này giờ đều vô nghĩa. Dù sao cô cũng nghi ngờ liệu có ma nào mò vào thăm nơi này không. Cô cũng nghi ngờ cả những kẻ bị xử phạt vẫn đang lau chùi kia.

Mắt cô lại tình cờ rơi trúng Daniel, cậu vẫn đang làm việc. Cậu rất cần mẫn cầm chiếc bàn chải to bản cọ sạch đất bám vào dòng chữ khắc bằng đồng trên một bia mộ. Cậu thậm chí còn xắn hai ống tay áo lên cao và Luce có thể thấy những cơ bắp căng chắc khi cậu gồng lên lau chùi. Cô thở dài—cô đúng là hết thuốc chữa rồi—đứng tựa khuỷu tay vào thiên thần đá cạnh đó để ngắm cậu.

Cậu ấy lúc nào cũng làm việc chăm chỉ thế.

Luce nhanh chóng lắc lắc đầu mình. Cái ý nghĩ đó từ đâu nảy ra vậy? Cô còn chẳng hiểu nó có ý nghĩa gì. Còn nữa, cô lại chính là người nghĩ ra nó chứ. Đó là câu nói đôi khi hiện lên trong đầu trước khi cô chìm dần vào giấc ngủ. Cô vẫn chỉ luôn làm nhảm vô nghĩa như thế trong những giấc mơ của mình. Nhưng cô bây giờ, hoàn toàn tỉnh táo.

Cô cần phải làm điều gì đó với nỗi niềm về Daniel này. Cô mới biết cậu được một ngày và rồi, cô thấy mình như trượt vào một nơi xa lạ và lạc lõng.

“Tốt nhất nên tránh xa khỏi hắn,” một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

Luce quay qua tìm Molly, và nhìn thấy con nhỏ trong điệu bộ hết ngày hôm qua: tay chống nạnh, khuyên mũi sáng bóng. Penn từng nói với cô cái quy tắc kinh ngạc của trường Kiếm và Thánh Giá cho phép xuyên xỏ trên

mặt nếu không thầy hiệu trưởng sẽ phải miễn cưỡng tháo miếng kim cương trên tai thầy ra.

“Ai cơ?” cô hỏi lại Molly dù biết câu hỏi thật ngu ngốc.

Molly đảo mắt. “Cứ tin khi tao bảo rằng mày chết cái gã Daniel đó quá thật là một ý tưởng cực kỳ cực kỳ cực kỳ tồi tệ.”

Trước khi Luce kịp nói gì, Molly rảo bước đi. Nhưng Daniel—có vẻ như cậu ta đã nghe thấy tên mình—thì đang nhìn thẳng cô. Rồi đi thẳng tới chỗ cô.

Cô biết mặt trời lại núp mình sau những đám mây. Nếu có thể dứt mắt khỏi cậu ấy, cô đã có thể ngẩng đầu nhìn mà tự kiểm định điều đó. Nhưng cô đã không ngẩng lên cũng không thể nhìn ra chỗ khác vì vì lý do nào đó, cô phải nheo mắt lại nhìn cậu. Giống như Daniel có thể tự phát ra ánh sáng làm lóa mắt cô vậy. Một âm thanh ư ờai vang lên bên tai và đầu gối cô bắt đầu run run.

Cô những muốn chộp lấy cái cào và giả vờ như không trông thấy cậu ta đang tới. Nhưng đã quá muộn để chơi trò lạnh lùng rồi.

“Cô ta đã nói gì với cậu?” cậu ta hỏi.

“Ừm,” cô tìm cách thoái thác, nặn óc cố nghĩ ra một lời nói dối hay ho. Chẳng nghĩ ra gì cả. Cô lại bẻ đốt ngón tay.

Daniel chộp lấy bàn tay cô. “Nhìn cậu làm thế thật ngứa mắt.”

Luce theo bản năng giật mạnh ra. Bàn tay cậu chỉ mới chạm khẽ và đã khiến cô thấy mặt mình đỏ bừng. Câu nói đó chỉ giống một lời châm chọc đối với bất kỳ ai làm phiền cậu ấy bằng việc bẻ khớp thôi đúng không? Bởi vì khi cậu ấy nói ngứa mắt khi thấy cô làm vậy như ngụ ý đã từng thấy cô làm thế. Nhưng không thể thế, cậu ấy hoàn toàn chẳng biết gì về cô.

Vậy mà sao cô lại có cái cảm giác trước đây họ từng cãi cọ về chuyện này rồi.

“Molly bảo tôi tránh xa khỏi cậu,” cuối cùng cô đầu hàng.

Cậu ta nghiêng đầu sang bên này rồi lại bên kia như đang nghĩ về điều đó. “Cô ta nói cũng đúng đấy.”

Luce rùng mình. Một cái bóng xuất hiện, lơ lửng trôi trên đầu họ, phủ đen gương mặt thiên thần lâu đến độ hải hùng. Cô nhắm mắt lại, cố hít thở

đều và cầu cho Daniel không thấy có gì kỳ lạ.

Nhưng sự hoảng loạn cứ lớn dần trong cô. Cô muốn chạy. Cô không thể. Sẽ thế nào nếu cô bị lạc trong nghĩa địa?

Daniel nhìn theo ánh mắt cô hướng lên trời. “Gì thế?”

“Không có gì.”

“Vậy cậu sẽ làm thế chứ?” cậu ta hỏi, khoanh tay trước ngực như thách thức.

“Làm cái gì?” cô vặn lại. Chạy à?

Daniel tiến một bước về phía cô. Cậu ta bây giờ cách cô chưa đầy một foot. Cô nín thở. Cố giữ cho người mình như bình thường, cô chờ đợi.

“Cậu sẽ tránh xa khỏi tôi chứ?”

Cậu ta nói cứ như thể tán tỉnh ai.

Nhưng Luce cảm thấy vô cùng bức bối. Mồ hôi chảy dài trên trán, cô phải lấy hai ngón tay day day thái dương, cố giành lại sự tự chủ, cố thoát ra khỏi vòng kiểm soát của cậu. Cô hoàn toàn không sẵn sàng cho việc bị tán tỉnh ngược lại. Đó là, nếu cậu ta thật sự đang tán tỉnh cô.

Cô lùi lại một bước. “Chắc thế.”

“Không nghe cậu nói gì,” cậu ta thì thầm, nhướn một bên chân mày và lại bước tới gần hơn.

Luce tiếp tục lùi, lần này xa hơn. Cô gần như đắm sầm vào bệ tượng và còn cảm thấy ngón chân thô ráp của tượng thiên thần chọc vào lưng mình. Cái bóng thứ hai, tối hơn, lạnh hơn sà xuống vút qua họ. Cô thì là Daniel cũng vừa rùng mình giống cô.

Và rồi một tiếng rên rỉ âm vang của thứ gì đó nặng nề khiến cả hai giật mình. Luce há hốc mồm khi phần trên của bức tượng cẩm thạch chênh choạng phía trên bọn họ, giống như một cành cây đung đưa trong gió. Trong một thoáng, trông nó như lơ lửng trên không trung vậy.

Luce và Daniel đứng đó trừng mắt nhìn bức tượng. Cả hai đều rõ nó đang đổ xuống đâu. Đầu của thiên thần từ từ chúi xuống bọn họ, trông như đang cầu nguyện—thế rồi cả bức tượng tăng tốc âm ầm lao xuống. Luce cảm thấy tay Daniel lập tức giữ quanh eo mình thật chặt như thể cậu biết đích xác nơi cô đang và sẽ đứng. Tay kia của cậu ôm lấy đầu cô, ấn cô

xuống đúng lúc bức tượng đổ nhào qua họ. Ngay chỗ họ đang đứng. Bức tượng nằm đó thành một đồng đá đồ sộ—mặt trước ngấp trong bùn, đôi chân vẫn còn đứng trên bệ tượng tạo thành một tam giác nhỏ phía dưới, nơi Daniel và Luce đang núp.

Họ thở hỗn hển, mũi kề mũi, ánh mắt Daniel đầy vẻ lo sợ. Giữa hai cơ thể và bức tượng chỉ có một khoảng không chừng vài inch.

“Luce?” Daniel thì thào gọi.

Tất cả những gì cô có thể làm là gật đầu.

Mắt cậu nheo lại. “Cậu đã thấy gì?”

Rồi một bàn tay xuất hiện và Luce cảm thấy người mình bị kéo ra khỏi khoảng không dưới bức tượng. Lưng cô cọ phải gì đó và rồi cô ngửi thấy mùi không khí. Cô lại được thấy thứ ánh sáng lung linh của ban ngày. Cả mấy đứa bị phạt đứng tùm lại há hốc miệng trước cảnh tượng vừa diễn ra, ngoại trừ cô Tross, người đang trừng trừng đầy tức giận, và Cam, đang giúp Luce đứng lên.

“Cậu không sao chứ?” Cam hỏi, nhìn khắp người cô một lượt xem có chỗ nào xây xước hay bầm tím không và phui phui đám bụi trên vai cô. “Tôi thấy bức tượng đổ xuống và chạy qua cố chặn lại nhưng nó đã... Chắc cậu phải sợ lắm.”

Luce không đáp nổi. Sờ hải chỉ là một phần cảm xúc trong cô.

Daniel đã đứng dậy, thậm chí còn chẳng thèm ngoảnh lại xem cô có làm sao hay không. Cậu ta cứ thế mà bước đi.

Quai hàm Luce như rớt xuống khi thấy Daniel bỏ đi, rồi khi quay ra thấy mọi người cũng chẳng bận tâm chuyện cậu ta bỏ đi như thế.

“Em đã làm gì?” Cô Tross nghiêm giọng hỏi.

“Em không biết. thưa cô. Chỉ một phút trước bọn em còn đang đứng đó”—Luce len lén nhìn cô Tross—“ừm, lau chùi. Chuyện tiếp theo em biết là bức tượng tự dưng đổ nhào xuống.”

Hải Âu cúi xuống kiểm tra thiên thần đồ nát. Đầu tượng nứt một tường chính kéo từ trên xuống. Cô ấy bắt đầu lăm bầm gì đó về sức mạnh của thiên nhiên với chả bức tượng cổ lỗ.

Nhưng một giọng nói thoáng bên tai Luce rồi cứ vương vấn mãi ở đó ngay cả khi mọi người quay lại với công việc. Đó là giọng của Molly, thì thầm, chỉ vài inch phía sau vai cô, “Xem chừng có đứa nào đó nên nghe lời khi tao khuyên bảo.”

CHƯƠNG 5. TÂM ĐIỂM

“Đừng bao giờ dọa tớ như thế nữa nghe chưa!” Callie cao giọng trách Luce vào buổi tối thứ Tư.

Vào trước lúc hoàng hôn, Luce bị giam trong buồng điện thoại màu be của trường, một chỗ bé tí tù túng và ngả màu, nằm ngay chính trước khu quản lý. Ở đây thì đừng nói gì tới riêng tư nhưng chí ít thì cũng không có ai lảng vảng quanh đấy. Hai cánh tay cô vẫn đau nhức từ sau vụ phạt dọn nghĩa địa ngà hôm qua, lòng tự trọng của cô vẫn tổn thương vì vẻ chế nhạo của Daniel sau khoảnh khắc họ được kéo từ găm bức tượng ra. Nhưng trong vòng mười lăm phút này, Luce nỗ lực hết sức đẩy hết những chuyện đó ra khỏi đầu, chỉ việc ngập mình cuộc chuyện trò vui sướng điên cuồng với cô bạn thân đang thao thao bất tuyệt này. Thật tuyệt khi được nghe cái giọng cao vút của Callie, Luce gần như chẳng quan tâm là cô nàng đang cắn nhả mình.

“Chúng mình đã hứa là sẽ không đi đâu trong một tiếng nếu không nói chuyện,” Callie tiếp tục kết tội. “Tớ đã nghĩ là có ai đó ăn sống cậu rồi! Hay có khi họ bó cậu trong cái áo tay dài của người điên, rồi cậu phải nhá nhá qua lớp tay áo mà gãi mặt mình. Theo những gì tớ được biết, cậu sẽ phải bước xuống tầng tứ chín của—”

“Được rồi mà mẹ ời,” Luce nói, cười to và tự đông vào vai trò người điều khí cho Callie. “Thư giãn đi nào.” Chỉ một giây ngừng lại đấy, cô chợt thấy tội lỗi vì đã không dùng cuộc gọi duy nhất này liên lạc với mẹ thật của mình. Nhưng cô biết Callie sẽ kích động đến thế nào nếu phát hiện Luce đã không dùng cơ hội đầu tiên này liên lạc với cô nàng. Và thật kỳ quái là cái giọng kích động của Callie lại luôn khiến cô thấy dễ chịu. Đó là một trong số vô vàn lý do hai người họ lại hợp thành một cặp bài trùng: Chứng hoang tưởng thuộc hàng topten của người bạn thân lại luôn có tác dụng khiến Luce bình tĩnh. Cô có thể hình dung ra cảnh Callie trong phòng ký túc ở Dover, đi đi lại lại trên tấm thảm màu sáng hoặc màu cam của mình, cùng

với làn khí mờ mịn quanh vùng mặt chữ T của cô nàng và những cục xộp kẹp giữa những ngón chân sơn móng màu hồng fuchsia vẫn chưa khô.

“Đừng có mẹ ơi với tớ!” Callie gắt. “Vào chuyện đi. Những đứa khác thế nào? Chúng có đáng sợ và làm mấy trò như trên phim không? Còn lớp học của cậu thì sao? Thức ăn thế nào?”

Qua điện thoại, Luce nghe thấy Roman Holiday (Kỳ nghỉ lãng mạn) đang bật làm nền trên chiếc TV bé xíu của Callie. Đoạn yêu thích của Luce luôn là cảnh Audrey Hepburn thức dậy trong phòng Gregory Peck, vẫn tin rằng đêm qua chỉ là một giấc mơ. Luce nhắm mắt hình dung ra cảnh đó trong đầu mình. Bắt chước tiếng huýt gió uể oải của Audrey, cô trích dẫn một câu mà cô biết Callie sẽ nhận ra: “Có một gã rất tệ với tớ, thật tuyệt vời.”

“Được rồi, Công chúa, đó là cuộc sống mà tớ đang muốn cậu kể đây,” Callie trêu.

Bất hạnh thay, chẳng có nổi một thứ gì ở trường Kiếm và Thánh Giá mà Luce có thể miêu tả để nó thành tuyệt vời cả. Cô nghĩ về Daniel hôm đó phải đến, xem nào, lần thứ tám mươi, rồi cô nhận ra đó là điểm tương đồng duy nhất giữa cuộc sống của mình và bộ phim Roman Holiday là cả cô và Audrey đều gặp phải một gã hung hăng thô lỗ và chẳng để ý gì đến họ hết. Luce tựa đầu vào bức tường màu be của buồng điện thoại. Có người đã khắc lên đó dòng chữ CHỜ THỜI CƠ ĐẾN. Phải như lúc thường, đây chính là thời điểm Luce chẳng tiếc gì mà xõ hết mọi điều về Daniel cho Callie nghe.

Chỉ là, vì lý do gì đó, lần này cô đã không làm thế.

Bất cứ điều gì cô muốn nói về Daniel cũng sẽ không dựa trên những gì thực sự xảy ra giữa họ. Và Callie lại rất quan tâm đến việc lũ con trai phải nỗ lực thể hiện là mình xứng với các cô gái. Cô nàng sẽ muốn nghe những thứ đại loại như cậu chàng mở cửa giúp Luce bao nhiêu lần, hay cậu ta có chú ý đến việc cô giỏi tiếng Pháp cỡ đến thế nào không. Callie thì thấy chẳng có gì đáng chê trách những chàng trai viết những bài thơ tình theo thể con cóc mà Luce không bao giờ nuốt nổi. Nếu nói về Daniel, Luce sẽ

phải dùng đến những từ đao to búa lớn mất. Trong khi đó, Callie chắc chắn sẽ khoái nghe kể về một người như Cam.

“Ừ thì, có một chàng trai ở đây,” Luce thì thào vào điện thoại.

“Biết rồi, khổ lắm.” Callie ré lên. “Tên.”

Daniel. Daniel. Luce hăng giọng. “Cam.”

“Tiếp đi, không vòng vo. Tớ có thể hiểu được. Kể từ đâu xem nào.”

“Ừm, thực ra thì cũng chưa có gì.”

“Hắn ta nghĩ cậu thật lộng lẫy, vân vân và vân vân. Tớ đã bảo cậu bỏ qua mấy phân đoạn giống Audrey đi cơ mà. Vào chuyện thú vị xem nào.”

“Ừ thì—” Luce khững lại. Tiếng bước chân âm vang trong khu sảnh khiến cô im lặng. Cô nhòai người sang bên vờn cổ ra ngoài buồng điện thoại xem ai đang phá bình mườì lăm phút vui tươi nhất trong suốt ba ngày qua của mình.

Cam đang tiến đến gần cô.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Cô nuốt ngược cả câu chuyện buồn đưa lê kinh khủng đang chuẩn bị phun ra xuống: Cậu ấy đưa cho tớ chiếc gáy guitar của mình. Cô vẫn để nó trong túi.

Thái độ của Cam vẫn rất bình thản cứ như thể thần may mắn phe phẩy cái gậy khiến cậu không nghe được những gì cô nói vậy. Có vẻ Cam là học viên duy nhất của cái trường này không thay đồng phục trường ngay sau khi hết giờ học. Nhưng thứ trang phục đen-nền-đen lại rất hợp với cậu cũng như rất hợp trong việc biến Luce thành cô thu ngân của một cửa hiệu tạp hóa.

Cam đang xoay xoay chiếc đồng hồ quả quýt vàng khiến nó đung đưa, xoắn xoắn sợi xích dài gắn với nó quanh ngón trỏ. Luce nhìn theo vòng cung ánh sáng chớp nhoáng trong một thoáng, gần như bị thôi miên cho tới khi Cam chụp mạnh lấy mặt đồng hồ, nắm chặt trong tay. Cậu nhìn xuống nó rồi lại nhìn lên cô.

“Xin lỗi.” Môi cậu mím lại đầy bối rối. “Tôi nghĩ đã đặt trước điện thoại lúc bảy giờ.” Cậu nhún vai. “Nhưng chắc là viết nhầm mất rồi.”

Tim Luce chùng xuống khi cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Cô và Callie mới chỉ nói với nhau được chừng mườì lăm từ—làm sao mườì lăm phút

quý giá của cô lại thành ra thế này chứ?

“Luce? Alooo?” Callie gọi bằng giọng thiếu kiên nhẫn sau màn kịch câm. “Cậu là lạ sao ấy. Có chuyện gì không kể với tớ không? Hay là đổi bạn mới vui tươi hơn rồi? Thế còn lũ con trai thì sao?”

“Shhh,” Luce xuyt trong điện thoại. “Cam, đợi chút,” cô gọi, giữ máy điện thoại cách xa khỏi miệng mình. Cậu đã đi được nửa đường đến cửa rô vào. “Đợi một chút đi, tôi sắp”—cô nuốt xuống—“sắp cúp máy rồi.”

Cam thả đồng hồ vào túi trước chiếc áo cộc tay màu đen và quay lại tiến về phía Luce. Cậu nhướn mày rồi bật cười lớn khi nghe giọng Callie gầm gào trong điện thoại. “Cậu dám gác máy tớ,” Callie không chấp nhận. “Chưa chưa kể với tớ gì hết. Chưa gì hết!”

“Tôi không muốn chọc giận ai đâu,” Cam đùa đùa, chỉ vào chiếc điện thoại đang phát ra âm thanh kêu gào. “Gọi cả phần của tôi đi, có thể trả lại vào lần khác.”

“Không,” Luce đáp nhanh. Dù cô muốn nói chuyện với Callie lắm lắm nhưng cô nghĩ đến cảm giác của Cam, về bất cứ ai cậu muốn gọi điện cho, cũng sẽ như vậy. Và không giống với đa số người trong ngôi trường này, Cam chẳng làm gì ngoài chuyện đối tốt với cô. Cô không muốn lấy mất lượt gọi điện của cậu, nhất là bây giờ, khi cô quá hồi hộp để có thể buôn bán với Callie về cậu.

“Callie,” cô nói, thở dài qua điện thoại. “Tớ phải đi rồi. Sẽ gọi lại cho cậu sớm nhất có—” Nhưng đầu bên kia chẳng còn gì ngoài tiếng tút đứt quãng. Đường dây tự động ngắt sau mỗi cuộc gọi mười lăm phút. Bây giờ có mới nhìn xuống đồng hồ đếm ngược nhỏ xíu đang nhá 0:00. Họ còn chẳng kịp chào tạm biệt nhau và giờ cô phải chờ cả một tuần mới lại được gọi. Thời gian cứ thế kéo dài kéo dài mãi trong tâm trí Luce như một hố sâu thăm thẳm.

“BFF^[9]?” Cam hỏi, nhòai người tựa vào buồng điện thoại bên cạnh Luce. Đôi chân mày của cậu vẫn nhướn lên. “Tôi có ba đứa em gái, nên có thể ngửi thấy mùi bạn thân qua điện thoại.” Cậu cúi xuống trước như thế

muốn người Luce, điều này khiến cô cười khùng khục và rồi đông cứng. Sự thân thiết bất ngờ này của cậu khiến trái tim Luce rộn lên.

“Để tôi đoán nhé.” Cam đứng thẳng lại, tay chống cằm. “Cô bạn cậu muốn biết về những cậu chàng hư hỏng trong trường cải tạo đúng không?”

“Không!” Cô lắc đầu kịch liệt chối bỏ chuyện đầu cô chỉ nghĩ tới bọn con trai cho đến khi cô nhận ra Cam chỉ nói đùa thôi. Cô đỏ mặt và chộp ngay lấy cơ hội lật ngược thế cờ. “Ý tôi là, tôi bảo với cô ấy ở đây chẳng có nổi một mống nào tốt đẹp.”

Cam chớp mắt. “Chính xác thì điều đó mới tạo nên sự quyến rũ. Cậu không nghĩ thế sao?” Cam có kiểu đứng rất trầm tĩnh, nó khiến Luce cũng tĩnh lặng theo, cũng khiến tiếng tíc tắc của chiếc đồng hồ trong túi áo trước ngực cậu như to hơn bình thường.

Đang đứng bất động cạnh Cam, Luce đột nhiên rùng mình khi có gì đó tăm tối nhào xuống khu sân. Những cái bóng như chơi trò nhảy lò cò, thoắt ẩn hiện qua những ô ván trên trần nhà một cách thông thả, phủ đen một ô rồi ô tiếp theo rồi lại một ô nữa. Khi thật. Thật chẳng tốt lành gì khi một mình ở cạnh ai đó—nhất là người nào chú ý quá mức vào cô như Cam lúc này—khi những cái bóng đến. Cô cảm thấy người mình đang co giật, cô cố tỏ ra bình tĩnh khi bóng tối cuộn xoáy nhảy múa quanh chiếc quạt trần. Nếu chỉ mình mình, cô có thể chịu được. Có lẽ thế. Nhưng những cái bóng lại đang tạo ra những tiếng ồn khủng khiếp, thứ âm thanh Luce từng một lần phủ kín tai cô khi cô nhìn thấy một con cú non rơi từ trên cây cọ xuống và tắt thở. Cô ước Cam không nhìn cô nữa. Cô ước có ai đó xuất hiện lôi kéo sự chú ý của cậu. Cô ước—

Daniel Grigori bước vào.

Và điều ước đó thành hiện thực. Cô đã được cứu như vậy, bởi một cậu trai rực rỡ trong chiếc quần jean te tua và chiếc áo phông trắng có phần nghiêm trang hơn. Trông cậu ta không giống đáng cứu thế nhiều cho lắm—đi lừ đừ vai thông xuống dưới sức nặng của chồng sách thư viện trên tay, những quầng thâm xam xám ngay bên dưới đôi mắt xám của cậu. Daniel trông thực sự kiệt sức. Mái tóc vàng rủ xuống che phủ mắt cậu và khi chúng dừng tại Luce và Cam, Luce thấy chúng nheo lại. Luce quá bận rộn

bút đầu bút tai xem lần này mình đã làm gì chọc tức Daniel mà không để ý thấy chuyện quan trọng đang diễn ra: Trước lúc cánh cửa khu sảnh đóng lại sau lưng Daniel một khắc, cái bóng đã luồn qua đó, hòa vào màn đêm. Cứ như ai đó rút đi toàn bộ khoảng không và hút sạch sạn bụi trong dãy sảnh vậy.

Daniel hướng bọn họ gật đầu một cái nhưng bước chân lướt qua đó không hề chậm lại.

Luce nhìn Cam thì thấy cậu đang dõi theo Daniel. Rồi quay qua Luce nói to hơn mức cần thiết, “Tôi quên không nói. Phòng tôi có một bữa tiệc đêm ngay sau buổi giao lưu tối nay. Rất vui nếu cậu cũng đến.”

Daniel vẫn còn trong tầm nghe của cuộc nói chuyện. Luce thì còn chẳng hiểu Đêm Giao lưu là cái gì nhưng cô nghĩ nên gặp Penn trước đó. Họ đi cùng nhau vẫn hơn.

Mắt cô cứ mãi dõi theo cái gáy của Daniel và cô biết mình cần trả lời Cam mà kỳ thực nó đâu khó đến thế thế. Thế nhưng khi Daniel ngoảnh lại nhìn cô bằng ánh mắt, cô dám thề rằng, âm đàm đến thê lương. Điện thoại phía sau cô bắt đầu đổ chuông, Cam với lấy nó và nói: “Tôi phải nhận cú này, Luce. Cậu sẽ đến chứ?”

Daniel gật đầu nhẹ đến mơ hồ gần như không thể nhận thấy.

“Đến,” Luce đáp lại Cam. “Tôi sẽ đến.”

“Tớ vẫn chưa hiểu sao chúng mình phải chạy,” hai mươi phút sau đó, Luce vừa hỗn hển vừa nêu ý kiến. Cô đang cố bắt kịp Penn khi họ bơi ngược dòng qua bãi đất đến thính phòng cho kịp Đêm Giao lưu thứ Tư bí ẩn, thứ mà Penn chẳng thèm giải thích cho cô. Luce chỉ vừa vắn đủ thời gian leo trở lại phòng mình, tô chút son bóng và thay cái quần jean khá khăm hơn để đến một buổi giao lưu theo kiểu vậy đây. Cô vẫn còn đang ngồi điều chỉnh lại nhịp thở từ sau cuộc nói chuyện với Cam và chạm trán với Daniel khi Penn xông vào phòng lôi cô ra khỏi cửa.

“Những người chậm chạp kinh niên không thể hiểu nổi bằng muôn ngàn cách nào mà những người luôn đúng giờ và bình thường quản được thời gian biểu của họ,” Penn chỉ bảo Luce khi họ sục qua bãi cỏ đa phần sũng nước.

“HA!” Một tiếng cười bật ra sau lưng họ.

Luce ngoái lại, thấy mặt mình như sáng bừng lên khi cô nhìn thấy dáng người gầy guộc, xanh xao của Arriane đang chạy lên bắt kịp họ. “Của quái nào nói câu bình thường thế hử Penn?” Arriane đẩy nhẹ Luce rồi chỉ xuống. “Coi chừng ngã!”

Chân Luce khựng lại kịp trước khi chạm xuống một vũng bùn đáng sợ đắp dưới thảm cỏ. “Có ai đó làm ơn nói cho tôi biết mình đang đi đâu không đây!”

“Thì là đêm thứ Tư,” Penn dứt khoát. “Đêm Giao lưu.”

“Giống như nhảy nhót hay gì đó đại loại thế á?” Luce hỏi, hình ảnh Daniel và Cam lướt trên sàn nhảy hiện lên trong tâm trí cô.

Arriane rú lên cười. “Khiêu vũ với thần chết bằng cả năm muối. Cái cụm từ ‘giao lưu’ í là một kiểu phóng đại điển hình của trường này thôi. Thế này, họ buộc phải sắp xếp những sự kiện giao lưu xã hội trong chương trình học cho chúng ta nhưng họ lại cũng sợ bày ra cái chương trình giao lưu xã hội đó cho chúng ta. Đúng là treo đầu dê bán thịt chó.

“Thay vì vậy,” Penn thêm vào, “họ tổ chức những sự kiện thật vô cùng sờn gia ốc nổi da gà như chiếu phim đêm những bộ phim có trong danh sách có sẵn hoặc là—Chúa ơi, cậu có nhớ vụ kỳ trước không?”

“Cả một hội nghị chuyên đề về nhồi bông động vật sống.

“Ôi, ôi thật ghê rợn.” Penn lắc lắc đầu.

“Còn đêm nay, cô bạn thân mến,” Arriane kéo dài giọng, “chúng ta sẽ qua dễ dàng. Tất cả những gì cần làm là ngáy xuyên qua một trong ba bộ phim quay vòng trong thư viện băng của trường Kiếm và Thánh Giá. Theo cậu đêm nay sẽ chiếu phim gì hả Penny-thơ-thần^[10]? Starman? Joe Versus the Volcano (Joe và Ngọn núi lửa)? Hay là Weekend at Bernie’s (Kỳ nghỉ cuối tuần)^[11]? ”

“Là Starman .” Penn rên rĩ.

Arriane bắn cho Luce một cái nhìn thảm bại. “Cô ta biết mọi chuyện.”

“Đợi đã,” Luce nói, nhón chân qua đám cát bùn và hạ giọng thì thào khi họ đến trước phòng quản lý trường. “Nếu mọi người đã xem đồng phim đó

nhiều lắm rồi sao còn phải vội đi thế?”

Penn đẩy cánh cửa hợp kim nặng nề để vào “thính phòng,” một từ theo đánh giá của Luce, là cách gọi hoa mỹ dành cho một căn phòng bình thường, cũ kỹ với trần nhà thấp, bong tróc và những xếp hàng ghế đối diện với một bức tường trống không sơn trắng.

“Vì không muốn ngồi ghế nóng cạnh thầy Cole,” Arriane giải thích, chỉ tay về phía vị giáo viên. Mũi thầy đang vùi sâu vào một cuốn sách dày cộp và quanh thầy là mấy chiếc ghế trống còn lại trong phòng.

Khi ba cô gái bước qua máy dò kim loại ở cửa ra vào, Penn giảng giải, “Bất cứ ai ngồi chỗ đó sẽ phải giúp phát các bản nghiên cứu ‘sức khỏe tâm thần’ hàng tuần của thầy ấy.”

“Cái đó cũng không đến nỗi tệ—” Arriane hòa vào. “—nếu cậu không phải thức khuya ngồi phân tích mấy cái kết quả,” Penn chốt hạ.

“Cho nên chuẩn là thượng sách,” Arriane vừa nói vừa cười toe, kéo Luce tới hàng ghế thứ hai rồi thì thầm, “tiệc-tặng-hai .”

Cuối cùng họ cũng vào vấn đề trọng yếu. Luce cười mỉm.

“Tớ nghe rồi,” cô nói, không ngạc nhiên cho lắm. “Ở phòng Cam đúng không?”

Arriane nhìn Luce một lát rồi lè lè lưỡi. Rồi cô nàng nhìn qua, gần như xuyên qua, Luce. “Này, Todd,” cô nàng gọi, vẫy vẫy chỉ bằng mấy đầu ngón tay. Cô nàng đẩy Luce xuống một chỗ an toàn bên cạnh mình (vẫn còn hai chỗ dưới thầy Cole) rồi vỗ vỗ vào ghế nóng. “Lại đây ngồi với tụi này nào, T!”

Todd, người vừa lê thân mình qua cửa chính, trông vô cùng nhẹ nhõm vì được chỉ đường, bất cứ chỗ nào cũng được. Cậu bắt đầu tiến về phía bọn Luce, nuốt ngược không khí xuống. Ngay khi cậu dò dẫm đến bên chiếc ghế nóng, thầy Cole đã lập tức ngược lên từ cuốn sách, lau kính bằng chiếc khăn tay và nói. “Todd này, tôi mừng vì em ngồi đây. Tôi tự hỏi liệu em có thể giúp tôi chút chuyện sau giờ chiếu phim được chăng? Em biết đấy, gián đồ Venn là một công cụ hết sức hữu ích cho...”

“Ác thật!” Penn bất ngờ thò mặt vào giữa Arriane và Luce.

Arriane nhún vai và lôi một túi bắp rang bơ khổng lồ từ chiếc bị của mình. “Tớ có thể chăm lo chu tất cho rất nhiều người mới,” cô nàng nói, búng một hạt bắp vào Luce. “Cậu may đấy.”

Khi ánh sáng trong phòng giảm xuống, Luce đưa mắt nhìn quanh cho tới khi tìm thấy Cam. Cô nhớ đến cuộc nói chuyện điện thoại siêu ngắn với Callie, rồi chuyện làm sao cô bạn cô lại luôn bảo đi xem phim cùng một người con trai là cách tốt nhất để hiểu hơn về người đó, không phải cứ nói chuyện là giải quyết được mọi thứ. Nhìn Cam, Luce chợt hiểu Callie có ý gì: Có điều gì đó hồi hộp như liếc nhìn xem chuyện đùa kiểu gì Cam cho là buồn cười, để cùng cười với cậu ấy.

Khi bốn mắt họ chạm nhau, Luce cảm thấy ngỡ ngàng đến nỗi muốn nhìn ra chỗ khác. Nhưng rồi, trước khi cô có thể, gương mặt Cam đã giãn rộng thành một nụ cười. Nụ cười đó khiến mọi bối rối vì bị bắt gặp nơi cô bay sạch. Khi cậu giơ tay vẫy, Luce không thể không nghĩ về cái kết đối lập hoàn toàn mỗi lần Daniel bắt gặp cô đang nhìn cậu.

Daniel đến muộn cùng Roland, vừa lúc Randy điểm danh xong, vừa hay chỉ còn những chỗ ngồi trên sàn trước màn hình. Cậu bước nhanh qua chòm sáng từ máy chiếu và lần đầu tiên, Luce chú ý đến sợi xích bạc quanh cổ cậu và thứ gì như mặt dây chuyền hình tim được nhét bên trong áo phông. Rồi cậu mất dạng trong tầm nhìn của cô. Cô thậm chí còn không thấy nổi bóng của cậu.

Đúng như dự đoán, Starman không mấy thú vị nhưng mọi người vẫn thích vai diễn của Jeff Bridges. Luce thấy khó lòng tập trung vào cốt truyện. Cộng thêm việc cô có cảm giác lạnh lẽo khó chịu ở sau gáy. Có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lần này khi những cái bóng xuất hiện, Luce đoán trước và đợi chúng. Cô bắt đầu nghĩ về nó và nhấm tính trên đầu ngón tay mình. Những cái bóng xuất hiện tăng dần đều đến báo động, Luce không hiểu liệu có phải cô nơm nớp lo sợ nó chỉ ở trường Kiếm và Thánh Giá hay còn có chuyện gì đằng sau đó nữa. Trước đây chúng chưa từng tồi tệ đến vậy.

Chúng cứ thế ri ri phía trên căn phòng rồi trượt dài theo những cạnh của màn hình chiếu phim và cuối cùng lần theo những hàng ván sàn giống như

những vệt mực tràn ra. Luce nắm chặt thấy hai bên thành ghế, cảm thấy nỗi sợ hãi nhức nhối căng lên khắp hai chân, hai tay mình. Cảm nhận một cái siết chặt đầu gối trái, cô quay ra nhìn Arriane.

“Cậu ổn chứ?” Arriane lớn tiếng hỏi.

Luce gật đầu, ôm lấy hai vai mình vờ như chỉ bị lạnh thôi. Cô ước chuyện chỉ như vậy nhưng cơn lạnh bất thường này chẳng liên quan gì tới chiếc máy điều hòa quá tải của trường Kiểm và Thánh Giá cả.

Cô có thể cảm nhận được những cái bóng đang giật mạnh chân mình dưới ghế. Chúng cứ như vậy, bám trụ suốt cả bộ phim và mỗi phút giây trôi qua lại như vô tận.

Một giờ sau đó, Arriane dí mắt vào mắt thần trên cánh cửa phòng sơn màu đồng của Cam. “Yoo-hoo,” cô nàng ngân nga rồi cười khúc khích. “Hội thác loạn đến rồi đây!”

Cô nàng lại lôi một chiếc khăn quàng lông vũ màu hồng rực từ chiếc bị thần kỳ đã từng chứa cả một bịch bắp rang khổng lồ. “Cho tớ một điểm tựa nào,” cô nàng lúc lắc chân trên không, nói với Luce.

Luce đan những ngón tay vào nhau, đặt dưới đôi bốt đen của Arriane, Cô ngược nhìn khi Arriane tung người khỏi mặt đất, dùng cái khăn lông che ống kính của chiếc máy quay giám sát khu hành lang trong khi cô nàng lăn tay xung quanh nó tìm nút tắt và tắt nó đi.

“Có gì ám muội đâu mà phải thế,” Penn nói.

“Thế cậu muốn đi dự tiệc đêm không?” Arriane vặc lại. “Hay đi dự tiệc nhàn xà?”

“Tớ chỉ muốn nói còn có cách hay hơn thôi mà.” Penn khịt khịt mũi khi Arriane dụ xuống. Arriane quăng chiếc khăn quàng qua vai Luce, Luce bật cười và bắt đầu rung vai làm vài động tác simmi^[12] theo một bản nhạc của Motown^[13] phát ra từ sau cánh cửa. Nhưng khi chuyển chiếc khăn cho Penn, Luce ngạc nhiên khi thấy Penn trông vẫn rất hồi hộp. Penn cắn cắn móng tay, mồ hôi lấm tấm trên trán. Penn mặc sáu cái áo len trong tiết trời hầm hập tháng Chín của phương Nam lầy lội—Penn chẳng hề biết nóng là gì.

“Sao vậy?” Luce nghiêng người nhỏ giọng hỏi.

Penn nắm lấy cổ tay áo rồi nhún vai. Trông cô như định trả lời khi cánh cửa sau lưng họ mở ra. Mùi khói thuốc lá, tiếng nhạc bùng lớn, và Cam đột ngột xuất hiện, dang tay chào đón họ.

“Cậu đến rồi,” cậu ta nói, mỉm cười với Luce. Thậm chí dưới ánh đèn mờ ảo thế này, đôi môi cậu vẫn đỏ mọng rạng rỡ. Khi cậu choàng tay ôm, cô bỗng cảm thấy bé nhỏ và thật an toàn. Cái ôm chỉ kéo dài một giây rồi cậu quay qua gật đầu chào hai cô gái còn lại và Luce thấy có chút hả hê vì là người duy nhất được ôm.

Phía sau Cam, căn phòng nhỏ, tối, chật ních người. Roland chui vào một góc, ở chỗ máy quay đĩa, giơ giơ những cái đĩa hát lên soi trong ánh sáng lờ mờ. Cặp tình nhân Luce nhìn thấy ở sân trường mấy ngày trước đang đứng tựa vào cửa sổ, cuốn lấy nhau. Mấy cậu trai hào hoa lãng tử vận những chiếc áo sơmi trắng rộng thùng thình đứng túm tụm với nhau, thi thoảng lại sầm soi lũ con gái. Arriane không để lãng phí phút giây nào, phi qua phòng thẳng tới bàn học của Cam, trông như nơi thế cho quầy bar vậy. Gần như ngay lập tức, cô nàng kẹp một chai sâm-panh giữa hai chân và cười hể hả khi cổ nạy cái nắp chai ra.

Luce lúng túng. Cô thậm chí còn không biết phải làm thế nào đua đòi say sưa hồi ở Dover, thế giới bên ngoài rộng lớn với phạm vi nội quy thu hẹp hết mức có thể. Cam quay lại Kiếm và Thánh Giá mới chỉ vài ngày nhưng cậu đã biết cách lén tuồn mọi thứ cậu cần để mở một bữa tiệc phóng túng theo kiểu thần Dionysus^[14] có cả trường tham dự. Và dù gì đi nữa mọi người trong này cũng đều nghĩ chuyện này là bình thường.

Vẫn đứng ở ngưỡng cửa, cô nghe một tiếng bộp rồi tiếng đám đông hò nhau nâng cốc, tiếp theo nữa là tiếng Arriane gọi với ra: “Lucindaaa, qua đây nào. Tớ đang làm chủ xị đây.”

Luce cảm nhận được sức hấp dẫn của bữa tiệc nhưng Penn thì trông như chẳng muốn nhúc nhích.

“Cậu đi trước đi,” Penn nói, vẫy vẫy tay với Luce.

“Sao vậy? Cậu không muốn vào à?” Sự thật thì Luce cũng thấy có chút hồi hộp. Cô cũng không biết làm sao hòa nhập với mấy chuyện này và cũng bởi cô vẫn chưa tin chắc vào độ tin cậy nơi Arriane nên có Penn bên mình vẫn tốt hơn.

Nhưng mặt mày Penn nhăn nhó. “Cái này . . . ngoài chuyên môn của tớ. Tớ làm những công việc ở thư viện . . . những buổi học chuyên đề về sử dụng PowerPoint. Nếu cậu muốn tìm một hồ sơ gì đó, tớ có thể làm. Nhưng chuyện này—” Cô đứng kiễng chân, nhòm vào trong phòng. “Tớ không biết. Mọi người trong đó hẳn nghĩ tớ là một dạng biết-tuốt.”

Luce cố gắng lắm mới trưng ra bộ mặt nhăn nhó kiểu cho-mình-xin-đi. “Và họ nghĩ tớ là một miếng thịt và chúng ta nghĩ tất cả bọn họ đều là những quả chuối.” Cô bật cười. “Không phải chúng ta nên giữ mối hòa hảo sao?”

Khóe miệng Penn từ từ cong lên, cô nàng cầm lấy cái khăn choàng lông rồi quấn nó quanh vai. “Được rồi,” nói rồi cô nàng hùng hổ bước vào trước cả Luce.

Luce chớp chớp mắt điều chỉnh cho quen với ánh sáng. Tiếng người nói, tiếng nhạc oang oang khắp căn phòng nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng Arriane cười. Cam đóng cửa lại, kéo tay Luce và thế là cô lùi lại, tránh khỏi trung tâm bữa tiệc.

“Mình thật sự rất mừng vì cậu đến,” Cam nói, đặt tay lên eo Luce và cúi đầu xuống để cô có thể nghe tiếng cậu trong căn phòng ồn ã. Đôi bờ môi trông thực sự quyến rũ, đặc biệt khi chúng mấp máy những điều như “Mình lao ra mở cửa mỗi khi có ai gõ, chỉ mong đó là cậu.”

Vì bất cứ điều gì mang Cam đến với cô nhanh đến thế, Luce đều không muốn làm rối mọi chuyện lên. Cậu ấy nổi tiếng và chu đáo đến không ngờ và mỗi khi cậu ấy nhìn, cô đều thấy mơ màng. Điều đó khiến cô thấy thoải mái hơn ở nơi xa lạ này. Cô biết nếu cứ cố tìm cách đáp lại lời nói ngọt ngào của cậu, cô chắc sẽ lấp bắp không nên lời. Vì thế cô chỉ cười, khiến cậu cười theo và rồi cậu lại choàng tay ôm cô lần nữa.

Quá đột ngột khiến cô không biết đặt tay mình vào đâu đành vòng tay quanh cổ Cam. Cô cảm thấy có chút ngẩn ngơ khi Cam ghì chặt lấy mình,

nâng cô lên khỏi mặt đất.

Khi cậu đặt cô xuống, Luce quay lại bữa tiệc và thứ đầu tiên cô thấy là Daniel. Nhưng cô không nghĩ cậu ta thích Cam. Cậu ta vẫn ngồi bắt chéo chân trên giường, chiếc áo phông trắng của cậu rực thành màu tím dưới ánh đèn tím mờ ảo. Ngay khi mắt cô chạm được tới cậu thì thật khó thay đổi lộ trình của nó. Điều đó chẳng có nghĩa lý gì bởi vì, một chàng trai rạng rỡ và thân thiện đang đứng ngay sau cô, hỏi cô muốn uống gì. Thì chàng trai rạng rỡ còn lại, vô cùng kém thân thiện đang ngồi bên kia đáng lý không phải là người hút lấy ánh mắt cô mới phải. Cậu ta cũng đang nhìn cô. Chăm chăm. Cái nhìn khó hiểu và thật chăm chú ấy khiến Luce nghĩ mình không bao giờ giải nghĩa nổi, kể cả khi nhìn nó hàng nghìn lần đi nữa.

Tất cả những gì cô biết là nó có tác động tới cô. Mọi người trong phòng ngừng ồn ào và cô toát mồ hôi. Cô có thể dùng cả đêm nay để đáp lại cái nhìn đó nếu không có Arriane, kẻ đang trèo lên trên mặt bàn, gọi to tên Luce với chiếc cốc giơ cao trong không trung.

“Vì Luce,” cô nâng cốc chúc, trao cho Luce một nụ cười trong veo. “Kẻ đã đến và lỡ mất toàn bộ bài diễn văn chào mừng của tôi và chẳng bao giờ biết thế nào là hoang đường tuyệt đối—phải là hoang đường không nhỉ, Ro?” cô nài người xuống hỏi Roland, kẻ đang tích cực vỗ vào mắt cá chân cô nài.

Cam đặt một cốc sâm-panh vào tay Luce. Cô đỏ mặt và rồi cười trừ khi cả đám tiệc gào to: “Vì Luce! Vì Miếng Thịt!”

Molly lướt đến cạnh cô và thì thào một thông điệp với phiên bản ngắn gọn bên tai cô: “Vì Luce, một kẻ đàn chẳng bao giờ hiểu chuyện.”

Nếu là Luce vài ngày trước thì sẽ tỏ ra chùn bước. Nhưng tối nay, cô chỉ đơn giản đảo mắt rồi quay lưng lại với Molly. Con nhỏ chưa từng nói được lời nào mà không khiến Luce gai người nhưng lộ ra cho nó biết điều đó chẳng khác nào nổi giáo cho giặc. Vì thế Luce đơn thuần ngồi xuống chiếc ghế dài cùng Penn, nhận lấy xâu kẹo cam thảo từ tay cô nài.

“Cậu tin nổi không? Tớ nghĩ tớ thực sự thấy vui,” Penn nói, nhá kẹo trong hạnh phúc.

Luce cắn một miếng kẹo cam thảo và nhấp một ngụm nhỏ sâm-panh có ga. Đó không phải một sự kết hợp dễ chịu cho lắm. Kiểu như cô với Molly: “VẬY, Molly quá quắt với tất cả mọi người, hay tớ là cá biệt?”

Trong một thoáng, trông Penn như sẽ trả lời một câu khác nhưng rồi cô nàng vỗ nhẹ lưng Luce. “Đó chỉ là thái độ yêu kiều thường trực của cô ta thôi cô bạn ạ”

Luce đảo mắt quanh phòng, nhìn mọi người uống sâm-panh thoải mái, nhìn chiếc máy quay đĩa cổ đẹp mắt của Cam, nhìn quả cầu ánh sáng disco xoay tròn trên đầu họ, chiếu hình ngôi sao lên mọi gương mặt bên dưới.

“Bọn họ lấy đâu ra những thứ này vậy?” cô nói to suy nghĩ của mình.

“Mọi người đều bảo Roland có thể lấy bất cứ thứ hàng nào có trong trường Kiểm và Thánh Giá,” Penn nói chuyện kiểu sự-thật-chưa-qua-kiểm-chứng. “Tớ cũng chưa từng hỏi cậu ta xem thế nào.”

Có lẽ đây chính là ý của Arriane khi ám chỉ tới việc ‘nhúng tay vào mọi thứ’ của Roland. Thứ duy nhất Luce muốn trong đồng hồ cấm đó là di động. Nhưng Cam từng nói đừng quá nghe theo Arriane về những phi ngầm trong trường. Chỉ thế thôi thì không có gì ngoại trừ cả bữa tiệc này của Cam đa phần đều nhờ Roland mà có. Cô càng muốn thoát khỏi mớ bong bong những câu hỏi này thì mọi chuyện lại càng trở nên đáng ngờ. Cô chỉ nên biết “đủ” để được mời đến những bữa tiệc như vậy là được.

“Hỡi những kẻ bên rìa xã hội,” Roland nói to thì hút sự chú ý của mọi người. Cả bản nhạc đang chơi cũng dừng lại. Chúng ta sẽ bắt đầu tiết mục đêm xa và tôi đề nghị hát karaoke.”

“Daniel Grigori!” Arriane huýt gió qua bàn tay.

“Không!” Daniel cũng huýt lại không lỡ một nhịp nào.

“Oa, anh chàng Daniel trầm lặng lại muốn rũ bỏ trách nhiệm rồi,” Roland nói qua mi-crô. “Cậu chắc là không muốn hát bản ‘Hellhound on My Trail’ của cậu đấy chứ?”

“Tôi tin rằng đó là bài hát của cậu, Roland ạ,” Daniel nói. Đôi môi cậu phớt qua một nụ cười nhạt nhưng Luce lại có cảm giác đó là một nụ cười ngượng kiểu xin-đừng-nhìn-tôi-nữa.

“Cậu ta đúng rồi đấy, các bạn.” Roland cười sáng khoái. “Dù hát nhạc của Robert Johnson giờ này chẳng khác nào đuổi khách dọn phòng.” Cậu ta lôi từ chõng đĩa ra một album của R.L. Burnside và đặt vào máy quay đĩa trong góc phòng. “Cùng xuống phía Nam thay đổi không khí nào.”

Khi những tiếng bass của guitar điện vang lên, Roland chiếm luôn sân khấu chính, thực ra chỉ là khoảng không chật chội được ánh trăng soi vào ở giữa phòng. Tất cả cũng vỗ tay và dậm chân theo điệu nhạc cùng lúc, riêng có Daniel đứng nhìn đồng hồ đeo tay. Luce vẫn mãi nghĩ đến hình ảnh Daniel gật đầu với cô trong khu sảnh hồi chập tối nay, khi Cam mời cô dự tiệc. Như thế vì lý do gì đó Daniel cũng muốn cô đến. Hẳn rồi, và giờ đây khi cô chường mặt đến thì cậu ta làm ra vẻ như không hề biết đến sự tồn tại của cô.

Nếu cô có thể ở bên cậu một mình.

Roland độc chiếm đám đông vì vậy chỉ mình Luce chú ý khi bản nhạc chơi đến nửa chừng, Daniel đứng dậy, lách người qua Molly và Cam rồi lảng lạng biến mất sau cánh cửa.

Đây chính là cơ hội của cô. Trong khi đám người quay cô đang say sưa vỗ tay, cô chầm chậm nhích dần ra.

“Ra đây nào!” Arriane gọi to. Rồi để ý thấy Luce đang nhấp nhõm khỏi ghế, cô nàng bảo, “Ô, ngon, phải nàng của ta định ra hát không đấy?”

“Không!” Luce không muốn hát trước cả căn phòng đầy người thế này hay thú nhận tại sao cô đứng lên. Nhưng ghét của nào trời trao của nấy, cô đang đứng đấy, giữa bữa tiệc đầu tiên tại ngôi trường mới với chiếc mi-crô trong tay Roland gài sát dưới cằm cô. Giờ thì sao đây?

“Tớ—ờ, chỉ thấy khổ thay cho Todd. Răng, ờ, cậu ấy lỡ mất buổi tiệc.” Giọng Luce vang lên rồi bật ngược lại chính chủ. Cô thấy hối hận ngay về lời nói dối tồi tệ của mình và sự thật là không còn đường lui nữa rồi. “Tớ nghĩ mình nên chạy qua đó xem cậu ấy giúp thầy Cole đến đâu rồi.”

Không mọi ai biết phải phản ứng thế nào trước chuyện này. Chỉ mình Penn rụt rè lên tiếng, “Thế thì nhanh lên!”

Molly nở nụ cười mỉa mai Luce. “Ôi tình yêu kỳ dị,” con nhỏ nói, giả vờ như sắp ngất. “Thật là lãng mạn.”

Đợi đã, có phải họ nghĩ cô thích Todd không thế? Ô nhưng ai quan tâm chứ—người duy nhất Luce không muốn hiểu lầm chuyện này cũng chính là người cô đang tìm cách đuổi theo đây.

Bơ Molly đi, Luce linh ra chỗ cánh cửa, Cam đứng sẵn đó, hai tay khoanh trước ngực. “Muốn mình cùng đi không?” cậu hỏi giọng đầy hy vọng.

Cô lắc đầu. Nếu là chuyện khác lúc khác, cô sẽ rất muốn có Cam đồng hành. Nhưng không phải lúc này.

“Mình sẽ quay lại ngay,” cô tươi tỉnh nói. Và trước khi kịp thấy vẻ thất vọng trên gương mặt cậu, cô đã lẩn ra ngoài hành lang. Sau cả mảng âm thanh hôn tạp của bữa tiệc, sự yên tĩnh lại trùm kín hai tai cô. Phải mất vài giây cô mới nghe ra được những tiếng thì thào bí mật loanh quanh đâu đó trong góc.

Daniel . Cô nhận ra giọng cậu đâu đó. Nhưng cô không chắc về người đang nói chuyện với cậu. Một cô gái.

“Ai nha xin lỗiiiii mà,” bất kể cô ta là ai, nhưng với chất giọng mũi đặc sệt miền Nam đó.

Gabbe? Daniel lén ra ngoài để đến gặp cô nàng tóc vàng xịt gôm Gabbe ư?

“Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa,” Gabbe nói tiếp. “Tôi thề là—”

“Chuyện đó không thể xảy ra nữa,” Daniel thì thầm nhưng âm điệu mạnh trong giọng cậu hết như cuộc chiến cặp đôi . “Cô đã hứa là ở đó vậy mà lại không.”

Rồi cả hai người bọn họ chìm vào im lặng. Luce có thể hình dung cảnh Daniel nắm lấy bàn tay Gabbe. Hình dung cậu đang cúi xuống trao cho cô ta một nụ hôn sâu và thật dài. Một chuỗi cảm xúc bị chi phối trong sự ghen ghét bóp nẹt lồng ngực Luce. Quanh góc tối đó, một trong hai người họ thở dài.

“Phải tin người ta chứ cưng,” cô nghe Gabbe nói bằng cái giọng ngọt xót khiến Luce đi đến quyết định một lần và mãi mãi ghét cô ta. “Cậu chỉ có duy nhất mình tôi thôi.”

CHƯƠNG 6. TỰ LỰC CÁNH SINH

Sớm thứ Ba tươi sáng, một giọng sang sảng âm vang khắp cả khu hành lang bên ngoài phòng Luce:

“Tất cả học viên trường Kiếm & Thánh Giá, CHÚ Ý!”

Luce trở người lằm bằm nhưng càng vùi chặt hai tai vào gối lại càng nghe rõ hơn tiếng gầm của cô Randy bắt mọi người dậy tập thể dục.

“Các cô cậu có đúng chín phút tập trung ở nhà thể chất cho bài thi thể dục hàng kỳ. Ai cũng rõ chúng tôi coi khinh những kẻ bê bối vì thế, mau lên còn chuẩn bị cho buổi kiểm tra thân thể.

Thi thể dục? Kiểm tra thân thể? Vào sáu rưỡi sáng sao? Luce bỗng cảm thấy vô cùng hối hận vì đêm qua thức hơi quá khuya và còn khuya hơn nữa vì thao thức mà lăn lóc trên giường.

Ngay lúc bắt đầu tưởng tượng cảnh Daniel và Gabbe hôn nhau, Luce đã cảm thấy như muốn nôn—loại cảm giác khó chịu khi biết mình đang tự biến chính mình thành kẻ ngốc. Không có chuyện quay lại buổi tiệc. Cô chỉ có thể dứt khỏi cái tôi tọc mạch mà lăn về phòng ký túc để mà tự dẫn bản thân đưa ra cái lý lẽ thứ hai về thứ cảm giác kỳ lạ đến từ Daniel, thứ cảm giác mà cô ngu ngốc cho là một sự nối kết nào đó. Cô thức dậy với dư vị tồi tệ do hậu quả bữa tiệc đêm mang lại ở trong miệng. Và thứ cuối cùng cô có thể nghĩ đến bây giờ là giờ thể dục.

Cô quăng mình xuống giường, đôi chân chạm phải sàn nhà lạnh ngắt. Trong khi đánh răng, cô cố vẽ ra trong đầu một bức tranh về cái gọi là “kiểm tra thân thể” của trường Kiếm và Thánh Giá. Những hình ảnh đáng sợ về đám bạn học—Molly trán nhăn mày nhúm hùm hực tập xà, Gabbe thì thoăn thoắt trèo lên một sợi thừng dài đến ba mươi feet hướng thẳng tới trời—tràn ngập tâm trí cô. Điều duy nhất không biến cô thành kẻ ngốc—thêm lần nữa—chính là gạt phăng Daniel và Gabbe ra khỏi đầu mình.

Cô chạy qua mặt hướng nam của sân trường để tới nhà thể chất. Đó là một công trình mang phong cách Gothic với những giàn trụ chống và những tòa tháp bằng đá thô khiến nó trông giống một nhà thờ hơn là nơi tuôn mồ hôi. Khi Luce tới được đó, thảm sân dây phủ kín bên ngoài tòa nhà cửa mình sột soạt trong gió sớm.

“Penn,” Luce gọi to, nhận ra cô bạn bị bọc kín trong bộ đồ thể thao, đang ngồi trên ghế buộc lại dây giày. Luce nhìn xuống bộ quần áo đen và đôi boot đen chuẩn mực của mình rồi chột hoảng hồn nhớ ra đã lỡ không nghe quy định về quần áo học thể chất. Nhưng rồi cô nhìn mấy đứa lảng vảng ngoài khu nhà kia trông cũng chẳng khác mình là mấy.

Mắt Penn trông lơ đãng. “Không thể mệt hơn được nữa,” cô nàng rên rỉ “Tối qua hát karaoke hơi bị quá. Thôi thì cân bằng lại bằng cách tỏ ra hiếu động một tí vậy.”

Luce bật cười khi Penn dò dẫm thắt hai lần nút dây giày.

“Tối qua cậu làm sao thế?” Penn hỏi. “Cũng chẳng buồn quay lại bữa tiệc nữa.”

“À,” Luce đáp, lảng sang chuyện khác. “Tớ quyết định—”

“Gaaahh.” Penn bịt tai lại. “Mỗi tiếng động đều như một nhát búa nện vào đầu tớ vậy. Nói sau đi nhé?”

“Ừm,” Luce đáp. “Chắc rồi.” Hai cánh cửa phòng thể chất mở tung. Cô Randy bước ra trong đôi ủng cao su nặng nề, tay cầm tập hồ sơ như-hình-với-bóng. Cô giám thị vẫy đám học viên lên phía trước để từng người một nối đuôi nhau nhận nhiệm vụ thể chất của mình.

“Todd Hammond,” cô Randy gọi khi thẳng nhóc chuệnh choạng bước lên. Hai vai Todd khum khum về phía trước giống như dấu ngoặc đơn vậy, Luce có thể thấy những vết sạm nắng chỉ có ở nông dân ở ngay trên gáy cậu ta.

“Cử tạ,” Randy ra lệnh rồi tống Todd vào trong.

“Pennyweather Van Syckle-Lockwood,” Randy hét lớn vì Penn lại lấy tay bịt chặt tai. “Bơi,” Randy ra chỉ thị xong thì thò tay vào thùng các-tông đằng sau, lấy ra một bộ đồ bơi liền hiệu Speedo màu đỏ rồi quăng cho Penn.

“Lucinda Price,” Randy tiếp tục dò danh sách. Luce bước lên trước và rồi thở phào khi Randy nói. “Bơi nữa.” Luce giơ tay bắt lấy bộ đồ bơi từ không trung. Nó căng và mỏng như một miếng giấy da giữa những ngón tay cô. Nhưng ít ra thì nó cũng không có mùi gì lạ. Đại để là vậy.

“Gabrielle Givens,” Randy gọi tiếp, Luce quay ngoắt lại và thấy kẻ tiếp theo bị cô xếp vào danh sách đáng ghét đang ồm ồm bước lên trong chiếc quần soóc đen siêu ngắn và chiếc áo ba lỗ đen siêu mỏng. Cô ta mới tới trường này được có ba hôm . . . làm sao có thể mời chài được Daniel chứ?

“Khỏe hôn Randy?” Gabbe chào, nhấn nhá bằng cái giọng mũi khiến Luce chỉ muốn huých Penn ra mà bịt tai mình lại.

Gì cũng được trừ bơi, Luce khẩn thẳm. Trừ bơi ra, gì cũng được.

“Bơi,” cô Randy lệnh.

Đi cạnh Penn về phòng thay đồ của nữ sinh, Luce cố tránh quay lại nhìn Gabbe đang xoay xoay bộ đồ bơi, có vẻ là thời trang nhất trong đồng đội, trên ngón tay cái cắt móng kiểu Pháp của cô nàng. Nhưng thay vì để ý mấy thứ đó, Luce tập trung vào mấy bức tường đá xám xỉn treo đầy những đồ lễ tôn giáo. Cô đi qua những cây thánh giá bằng gỗ được chạm trổ hết sức hoa mỹ tinh tế với hình Chúa bị đóng đinh khắc nổi bên trên. Ngang tầm mắt là loạt tranh bộ ba phai bạc chỉ còn những vòng hào quang bao quanh đầu Chúa là vẫn rạn rỡ. Luce chú ý cả người về phía trước nhìn cho rõ những chữ Latin viết trên cuộn giấy da lớn đặt trong tủ kính.

“Bài trí sống động quá hả?” Penn hỏi, thả hai viên aspirin vào miệng rồi tu chai nước lấy từ túi xách.

“Những thứ này là thế nào?” Luce hỏi lại.

“Cả một lịch sử đấy. Những di vật duy nhất sót lại hồi nơi này còn tổ chức Lễ Chúa Nhật^[15] từ thời Nội Chiến.”

“Điều đó giải thích tại sao nơi này trông lại giống nhà thờ đến vậy,” Luce gật gù, dừng lại trước một bức điêu khắc cẩm thạch, bản sao bức *pietà*^[16] của Michelangelo.

“Cũng như mọi thứ trong cái chốn quái quỷ này, họ đắp đôi nâng cấp đủ thể loại. Tớ muốn nói là ai lại đi xây bể bơi ở giữa một nhà thờ cổ thế này

chứ?”

“Đùa à?” Luce bàng hoàng.

“Đùa được đã phước.” Penn đảo mắt. “Vào mỗi mùa hè óc hạt nho của hiệu trưởng lại hoạt động với màn bắt tở đây trang hoàng lại toàn bộ cái chốn khi gió này. Ông không nhận ra nhưng tất cả thánh tích nơi này thật thấy muốn thổ khi nghe tên đến ông,” cô nàng nói đầy biểu cảm. “Mà vấn đề là ở chỗ kể cả có muốn làm đi chẳng nữa, tở cũng chẳng nghĩ ra cách gì sắp xếp cái đồng tá phín lù này, hay làm sao lau dọn để khỏi mang tội với Chúa.”

Luce nhớ lại những bức tường trắng tinh không tì vết trong nhà thể chất ở Dover, hàng nối hàng những bức ảnh chụp các đội thể thao đoạt giải vô địch của trường, mỗi bức ảnh đi kèm với mẫu card giới thiệu màu xanh đậm giống hệt nhau, mỗi tủ kính trưng bày lại trang hoàng bằng khung vàng. Bước vào sảnh chính đầy thiêng liêng của Dover sẽ thấy treo hàng loạt chân dung các vị thượng nghị sỹ bang từng là nam-sinh-một-thời-nơi-đây, những người nhận giải thưởng danh dự của viện bảo tàng Guggenheim và những tỷ phú hoàn toàn tầm thường.

“Bồ có thể treo tất cả ảnh chân dung của cái lũ đầu trâu mặt ngựa hiện giờ lên,” Gabbe đưa ra đề xuất từ phía sau hai người bọn họ.

Luce phá lên cười—chuyện này quả thật rất nhộn và kỳ quái, như thể Gabbe đọc được suy nghĩ của cô vậy—nhưng ngay sau đấy cô như nghe thấy cái giọng đóm dáng đêm hôm trước, nói với Daniel rằng “anh chỉ có mình em thôi.” Luce lập tức nuốt ngược lại mọi ý niệm về việc giao du với cô nàng.

“Tập hợp!” tiếng hét của vị giáo viên thể dục chưa rõ mặt chẳng hiểu phát ra từ góc vách nào. Cô—chí ít thì Luce cho rằng đó là cô giáo—buộc vồng đuôi ngựa một nhúm tóc màu nâu uốn quăn đặng sau đầu với những bắp chân nần nần và bộ niềng răng lúc ẩn lúc hiện lấp loá ánh vàng nhờ nhợ. Cô ta đẩy đám nữ sinh một cách thô bạo vào trong phòng để đồ, phát cho mỗi người một bộ khoá và chìa rồi đi thẳng tới một tủ đồ trống đập mạnh lên đó cảnh báo. “Đừng có giở trò dưới mũi huấn luyện viên Diante này đấy.”

Luce và Penn chuồi người chui vào trong bộ đồ bơi bạc màu, rộng thùng thình. Luce rùng mình nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và rồi vớ vội cái khăn tắm, quần quanh người kín hết mức có thể.

Vào trong khu bơi lội ấm ướt, Luce ngay lập tức hiểu trọng vẹn những gì Penn nói khi này. Bể bơi to vĩ đại, phải bằng kích cỡ bể bơi Olympic chứ chẳng chơi, một trong vài thứ gọi là trang-thiết-bị-tối-tân mà cô thấy tại ngôi trường này. Nhưng Luce kinh ngạc nhận ra đó lại không phải điều khiến nơi này trở nên đặc biệt đến thế. Bể bơi này được xây dựng ngay chính giữa một nhà thờ cổ đồ sộ.

Có đến hàng dãy cửa sổ kính màu lộng lẫy, một vài tấm ván bị gãy bắc ngang qua những bức tường cao tít gần với trần nhà hình vòm cung. Chạy dọc hai bên tường là những hốc đá để cắm giá nến. Một tấm ván nhún bể bơi đã thế vai cho bệ thờ trước kia. Nếu Luce lớn lên trong sự tín chúa, thường xuyên tới nhà thờ cầu nguyện giống như lũ bạn hồi cấp một của cô, chắc chắn cô đã nghĩ nơi này báng bổ thần thánh.

Vài người đã xuống nước, đang thở dốc sau vài vòng đua. Nhưng mấy kẻ đứng trên bờ kia mới thực sự thu hút sự chú ý của Luce. Molly, Roland và Arriane đang bò dài trên những hàng ghế dọc tường. Họ đang hào hứng cười nói về chuyện gì đó. Roland gần như cúi gập cả người lại còn Arriane thì đang quệt nước mắt. Họ đều mặc những bộ đồ bơi trông bắt mắt hơn Luce rất nhiều nhưng điều lạ là chẳng ai trong số họ mảy may có ý định lại chỗ bể bơi.

Luce tự giấu cái áo bơi giãn hết cỡ của mình. Cô muốn nhập bọn với Arriane—nhưng cô phải đấu tranh với chính mình, nửa tán đồng lên tiếng (ra đó là mày đặt chân được vào giới thượng lưu rồi đấy) nửa phản bác lại gạt đi (cô Diante sẽ nhiech móc, đay nghiến mày vì tội đào ngũ). Gabbe đủng đỉnh qua đó nhập hội cứ cứ như đã rất thân với cả bọn. Cô ta ngồi xuống ngay cạnh Arriane và bắt đầu cười luôn, như thế dù là chuyện vui gì cô ta cũng bắt ngay được mạch vậy.

“Họ luôn có giấy phép để không phải học,” Penn giải thích, ném cái liếc xéo qua đám người nổi tiếng trên dãy ghế. “Và đừng có hỏi tớ làm thế nào họ có được nó.”

Luce âm ừ, hắng giọng về phía bên kia bể bơi vì thế mà không thể bắt kịp những chỉ dẫn của cô Diante. Nhìn Gabbe cùng mấy đứa kia túm tụm bên dãy ghế ra về ta-đây-nổi-bật khiến Luce nảy ra ước nguyện Cam ở đó. Cô có thể hình dung ra cảnh cậuuuddaayf khả ái trong chiếc quần bơi đen bóng, lơ cả đám mà vẫy cô với nụ cười thật tươi, ngay tức khắc biến cô thành một người được chào đón, thậm chí là quan trọng.

Luce thấy hơi căng rứt và muốn xin lỗi cậu vì đã chuồn khỏi bữa tiệc hôm đó. Kể ra cũng lạ—họ còn chẳng thân quen mấy nên Luce chẳng nhất thiết phải giải thích lý do đến rồi đi khỏi chỗ Cam. Nhưng đồng thời, Luce rất thích cảm giác được Cam chú ý đến. Cô thích cái cách Cam thể hiện—thật tự nhiên và cởi mở, như cảm giác hạ hết kính xe xuống mà lượn vào ban đêm. Cô thích cái cách cậu quay hẳn về phía mình khi nói chuyện, và cứ đứng như thế không nhìn hay nghe thấy bất kỳ ai ngoại trừ cô. Cô thậm chí còn khoái được ôm và nhắc bóng lên như hôm ở bữa tiệc ngay trước mắt Daniel. Cô không muốn làm bất cứ chuyện gì khiến Cam quay lưng lại với mình.

Khi tiếng còi của cô Diante vang lên, Luce giật mình đứng thẳng lên rồi nhìn xuống đầy hối hận khi Penn và những người khác đứng gần cô đều nhảy hết xuống nước. Cô nhìn cô Diante chờ chỉ dẫn.

“Chắc cô đây là Lucinda Price—luôn chậm trễ và chẳng bao giờ lắng nghe phỏng?” Cô giáo thờ dài. “Randy đã nói với tôi về em. Tám vòng, cố mà bơi đi.”

Luce gật đầu rồi nhún người nhích chân lên quá gờ bực nhảy. Cô vẫn luôn thích bơi lội. Nhớ hồi bố tập bơi cho cô tại hồ bơi công cộng Thunderbolt, cô luôn giành được phần thưởng cho đứa nhóc bé nhất dám qua chỗ sâu nhất mà không cần phao. Nhưng đó đã là chuyện nhiều năm về trước. Luce còn chẳng nhớ nổi lần cuối mình bơi là bao giờ nữa. Bể bơi ngoài trời nóng bức ở Dover luôn toả sáng hút hồn cô—ấy thế nhưng nó lại luôn đóng cửa với những ai không ở trong đội bơi.

Cô Diante đặng hắng nói. “Có vẻ như em chưa nhận ra đây là một cuộc đua, và em đã thua.”

Đây là “cuộc đua” thảm hại và lỗ bịch nhất mà Luce từng thấy nhưng điều đó cũng không cản nổi tinh thần tranh đấu đang hùng hực trong Luce.

“Dù gì em vẫn thua mà,” cô Diante thản nhiên nói, nhá nhá cái còi.

“Không nhanh thế đâu,” Luce bật lại.

Cô quan sát thế trận một lượt. Đứa con trai bên trái cô đang phun phì phì nước khỏi miệng và lóng ngóng quấy đạp. Bên phải cô, Penn nút chặt mũi đang ung dung lướt đi, một tấm ván cao su màu hồng đỡ dưới bụng cô nàng. Luce lướt mắt quan đám đông bên dãy ghế nghỉ trong một phần mấy giây. Molly và Roland đang theo dõi cuộc đua; Arriane và Gabbe ngả cả vào nhau giật lên từng trận khúc khích.

Nhưng cô chẳng buồn bận tâm họ cười cái gì. Và rồi, cô nhảy xuống.

Với hai cánh tay vươn quá đầu, Luce lao xuống, cảm thấy lưng mình cong lại khi cô trườn qua làn nước lạnh. Một số ít người mới làm được thế, bố từng giảng giải cho cô bé Luce tám tuổi như vậy lúc dạy cô bơi. Nhưng một khi đã thành thạo kiểu bơi bướm thì sẽ chẳng khác nào cá trong nước cả.

Dồn toàn bộ sức nặng cũng như bực dọc để đẩy thân trước lên, Luce nâng thân trên khỏi mặt nước. Đông tác khi này lặp lại ngay tức khắc, cô bắt đầu sải hai cánh tay như chim vỗ cánh. Cô tận lực bơi hơn bất cứ lần bơi nào trước đây. Cảm nhận được sự vững tin trong người, cô lộn vòng vượt qua hết đối thủ này tới đối thủ khác.

Cô đang bơi đến chặng cuối vòng thứ tám khi góc đầu khỏi mặt nước đủ lâu để nghe thấy tiếng Gabbe nhiều dài, “Daniel.”

Hệt như ngọn nến chập chờn sắp tắt, ý chí Luce tắt ngúm đến đà bơi cũng chẳng còn. Cô đặt chân chạm đáy bể bơi và chờ xem Gabbe nói gì tiếp.

Thật chẳng may là cô không thể nghe thấy gì ngoài tiếng nước vỗ rì rì và một thoáng sau đó là tiếng thì thầm.

“Và người thắng cuộc là,” cô Diante tuyên bố với một biểu cảm đầy choáng váng, “Joel Bland.” Một thằng nhóc gầy nhom đeo đai gối ở làn bên cạnh lên bờ nhảy căng lên vui sướng rồi bắt đầu leo lên vòm nhà ăn mừng chiến thắng của mình.

Ở làn bơi cạnh đó, Penn đá vào đoạn dây thừng ngăn. “Có chuyện quái gì thế?” cô nàng gắt lên hỏi Luce. “Cậu hoàn toàn có thể chìm chết nó cơ mà.”

Luce nhún vai. Gabbe chính là chuyện quái gì đó đấy. Nhưng khi cô nhìn qua hàng ghế khán giả, Gabbe đã đi rồi, Arriane và Molly cùng đi với cô ta. Còn một mình Roland ngồi lại nơi đám đông tụ họp và hiện đang đắm mình trong một cuốn sách.

Do hoạt động đột ngột và quá nhanh, các cơ cứng lại khiến Luce chưa thể cử động linh hoạt nên Penn phải đỡ cô lên khỏi bể bơi.

Luce thấy Roland nhảy xuống từ chỗ ghế ngồi. “Cậu bơi khá đấy,” cậu ta nói, ném cho cô chiếc khăn tắm và chìa khoá tủ đồ cô vứt đâu đó. “Hơi tiếc đoạn cuối.”

Luce bắt chiếc chìa khoá giữa không trung và quán khăn quanh người. Nhưng trước khi kịp mở miệng nói một vài câu xã giao bình thường kiểu như “Cám ơn vì chiếc khăn,” hay “Xem này tôi vừa lột xác đấy,” thay vì thế phần tính cách bộ phận kỳ lạ mới hình thành trong cô đã nhảy vọt ra, “Daniel với Gabbe có phải một cặp không?”

Sai lầm. Trầm trọng. Ánh nhìn trong mắt cậu ta như nhấp nháy rằng câu hỏi cô đặt hoàn toàn nhắm vào Daniel.

“Ồ, hiểu rồi,” Roland nói rồi cười phá lên. “Ờ thì, tôi không chắc là...” Cậu ta cúi xuống nhìn, gãi gãi mũi và trao cho cô một nụ cười kiểu cảm thông. Rồi cậu ta chỉ về phía cánh cửa dẫn ra hành lang, Luce đưa mắt theo ngón tay đó và thấy bóng mái tóc vàng, tia gọn của Daniel thoáng qua. “Sao cậu không trực tiếp hỏi hẳn ta nhỉ?”

Tóc Luce vẫn rỏ nước mà đôi chân trần của cô thì cứ luẩn quẩn quanh chỗ cửa ra vào. Cô vốn định đi thẳng tới phòng để đồ, lau khô người và thay quần áo. Cô chẳng hiểu vì lý gì mà câu chuyện vớ vẩn về Gabbe lại khiến cô hao tâm tổn sức thế. Daniel có thể cặp với bất kỳ ai cậu ta muốn, đúng không nào? Có khi Gabbe lại thích thẳng cha nào gi ngón giữa vào mặt cô nàng cũng nên.

Hay, đúng hơn, Gabbe chưa từng phải hứng chịu chuyện như vậy.

Nhưng cơ thể Luce phản ứng còn nhanh hơn suy nghĩ khi cô lại thoáng thấy hình bóng của Daniel. Cậu đứng trong góc, quay lưng về phía cô, đang kéo một sợi dây nhảy ra khỏi một đồng bùng nhùng. Cô quan sát cậu lựa một sợi dây mảnh màu xanh với tay cầm bằng gỗ rồi mang nó ra khoảng trống giữa phòng. Làn da sạm vàng gần như phát sáng rực rỡ và mỗi cử động của cậu, bất kể là khi cậu quay cổ thả lỏng hay cúi người xuống gãi cái đầu gối như tạc của mình, đều khiến Luce say mê ngất ngây. Cô đứng dựa vào cửa ra vào, không hề nhận thấy hai hàm răng mình đang va vào nhau lập cập và tấm khăn choàng đã ướt đẫm.

Khi cậu để đoạn dây phía sau mắt cá chân chuẩn bị nhảy, một đợt ký ức ảo giác như ập vào Luce. Cô không hoàn toàn có cảm giác đã từng thấy Daniel nhảy dây trước đây nhưng tư thế kia của cậu thì vô cùng quen thuộc. Hai chân rộng bằng vai, đầu gối thả lỏng và chúi vai xuống khi cậu hít thở sâu. Luce có thể tưởng tượng thấy tất cả.

Chỉ khi Daniel quay nhanh sợi dây, Luce mới thoát khỏi trạng thái mê mẩn để lại chìm vào một cơn mê khác. Trong suốt chừng ấy năm sống trên đời, cô chưa từng nhìn thấy ai chuyển động như cậu ta. Daniel giống như thể đang bay. Những vòng dây quất xuống rồi lại tung lên qua vóc người cao ráo của cậu nhanh đến nỗi như vô hình và đôi chân cậu—đôi chân thon dài duyên dáng—thật có chạm đến mặt đất? Cậu nhảy quá nhanh thậm chí không cần đếm số lần nhảy.

Ai đó to tiếng cằn nhằn và ngay sau đó là tiếng bịch nặng nề phía bên kia phòng thể chất khiến Luce phân tâm. Todd đang nằm một đồng dưới sợi dây thừng có mấu treo lơ lửng bên trên. Trong giây lát, cô bỗng thấy ái ngại cho Todd, hiện đang nhìn xuống đôi tay phòng rộp của cậu. Trước khi cô kịp quay đầu lại xem liệu Daniel có chú ý thấy không, một luồng lạnh giá đen thẫm ủa qua da khiến Luce rùng mình run rẩy. Cái bóng chầm chậm lướt qua cô trước hết, buốt giá, tối tăm, lờ mờ. Và rồi, đột nhiên trở nên hung dữ, nó lao vào đẩy mạnh cô. Cánh cửa phòng thể chất đâm sầm vào mặt cô và rồi để lại cô một mình giữa dãy hành lang.

“Au!” cô khóc, không hẳn vì đau mà vì cô chưa từng bị những cái bóng chạm vào trước kia. Cô nhìn xuống đôi cánh tay trần, cảm thấy như có

những bàn tay túm lấy mình, thô bạo lôi cô ra khỏi phòng thể chất vậy.

Điều đó là không thể—cô chỉ đang đứng tại một nơi kỳ quái; chắc chỉ là một cơn gió lùa qua phòng thể chất thôi. Lo lắng không yên, cô tiến lại gần cánh cửa vừa đóng sập và áp mặt lên ô kính bé xíu hình chữ nhật.

Daniel đang nhìn quanh như thể cậu nghe thấy gì đó. Chắc chắn cậu ấy không thể biết đó là cô: Trông cậu không có vẻ gì là khó chịu.

Cô lại nghĩ tới câu nói của Roland, nên hỏi thẳng Daniel nhưng cũng lại nhanh chóng gạt phăng ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hỏi được Daniel điều gì là bất khả thi. Cô không hề muốn đắp sự giận dữ lên khuôn mặt cậu.

Bên cạnh đó, bất cứ câu nào cô muốn hỏi cũng đã có sẵn đáp án. Cô đã tận tai nghe thấy mọi điều vào đêm qua. Cô hẳn phải là loại người tàn bạo lắm thì mới bắt cậu ấy thú nhận quan hệ với Gabbe. Cô quay người về phòng để đồ nhưng rồi ngay lập tức nhận ra mình không thể đi được.

Chìa khoá tủ đựng đồ của cô.

Hẳn nó đã bị lúc cô ngã khi này. Cô kiễng chân nhòm qua ô cửa kính tin hin kia. Nó kia rồi, màu đồng thiếc nằm ngay ngắn trên tấm thảm bông màu xong. Làm sao nó nảy qua cả phòng bắn tít ra tận đấy, mà lại còn ngay gần nơi Daniel tập thể nhỉ? Luce thở dài, đẩy cửa ra, cuối cùng cũng phải vào, ít nhất cô sẽ nhặt nó rồi đi ra ngay.

Nhặt chìa khoá xong, cô lén đưa mắt nhìn cậu lần cuối. Tốc độ của cậu chậm dần chậm dần nhưng đôi chân như vẫn chưa chạm đất. Và rồi, sau một cú bật nhảy nhanh và nhẹ đến không ngờ, cậu dừng hẳn lại, quay đầu đối diện với cô.

Trong một thoáng im lặng của cậu, Luce cảm thấy mặt mình nóng dần lên và ước muốn duy nhất là không mặc phải cái thứ đồ bơi kinh khủng thế này.

“Chào” là tất cả những gì cô bật ra được.

“Chào,” cậu ta đáp lại với một tông giọng cực kỳ bình thản. Rồi trở vào bộ áo bơi cô đang mặc, hỏi, “Cậu thẳng không?”

Luce cười bật cười, tự nhiên nhưng không có vẻ gì là cười, cô lắc đầu. “Không thẳng nổi.”

Daniel mím môi. “Nhưng cậu luôn...”

“Tôi luôn làm sao?”

“Ý tôi là, trông cậu có vẻ bơi khá lắm.” Cậu ta nhún vai. “Chỉ thế thôi.”

Cô bước về phía cậu. Họ giờ chỉ đứng cách nhau chưa đến một mét. Nước vẫn tiếp tục nhỏ xuống từ tóc cô làm ướt sũng mấy tấm thảm trải phòng thể chất. “Cậu không định nói thế,” cô khẳng khái. “Cậu nói tôi luôn...”

Daniel bận rộn cuộn sợi dây nhảy quanh cổ tay mình. “Ờ phải, ý của tôi không phải chỉ cậu. Ý tôi là nói chung. Ở đây họ luôn để cậu thắng trong trận đầu tiên. Một sự khuyến khích ngầm của những đàn anh đàn chị với lính mới ấy mà.”

“Nhưng Gabbe cũng không thắng,” Luce khoanh tay trước ngực cãi lại. “Cô ấy cũng là mánh mòi vậy mà thậm chí còn không phải xuống nước.”

“Cô ấy không hẳn là người mới, chỉ quay lại sau một thời gian vắng mặt thôi.” Daniel nhún vai, chẳng tỏ chút xúc cảm nào khi nói về Gabbe. Vẻ hờ hững gượng gượng ấy của cậu lại càng khiến cơn ghen tỵ trong Luce dâng lên dữ dội. Cậu đã cuộn xong sợi dây nhảy bằng đôi tay thoăn thoắt không kém đôi chân khi này. Còn cô, đứng đó đầy lóng ngóng, cô độc và lạnh lẽo, bị tất cả bỏ lại phía sau. Môi cô run lên.

“Ôi, Lucinda,” cậu thì thầm rồi thở dài nãy nê.

Cơ thể cô bỗng chốc ấm áp lạ thường. Giọng nói của cậu ấy mới thân thương và quen thuộc làm sao.

Cô muốn nghe cậu gọi tên mình lần nữa nhưng cậu đã quay đi mất rồi. Cậu treo sợi dây vào cái móc gắn trên tường. “Tôi phải thay đồ còn về lớp nữa.”

Cô đặt tay lên vai cậu. “Chờ đã.”

Cậu giật nảy người như bị điện giật—và Luce cũng cảm thấy thế nhưng, đó là một cảm giác thật dễ chịu.

“Cậu có từng cảm thấy...” Cô ngược mắt nhìn cậu. Càng lại gần cô càng cảm thấy khác thường. Họ đứng trên nền xám nhạt nhòa như quay về một thời xa xưa, lại gần hơn nữa, có những đốm tím mờ ảo. Cô biết ai đó có đôi mắt như vậy...

“Tôi thề là chúng ta đã từng gặp nhau trước đây,” cô nói. “Có phải tôi hoá điên rồi không?”

“Hoá điên? Không phải vì thế cậu mới ở đây à?” cậu ấy bình thản nói cùng lúc vùi tay vào cổ cô.

“Tôi nghiêm túc đấy.”

“Tôi cũng không đùa.” Daniel nói, mặt không chút biểu cảm. “Và nói cho rõ nhé”—cậu chỉ tay lên chiếc máy quay đang nhấp nháy treo trên trần nhà—“nhấn xà giám sát kỹ mấy kẻ theo đuôi đấy.”

“Tôi không bám theo cậu.” Cô cứng người, nhận thức rất rõ khoảng cách giữa cơ thể họ. “Cậu có thể thành thực rằng cậu chẳng hiểu gì những điều tôi nói không?”

Daniel nhún vai.

“Tôi không tin cậu,” Luce khẳng định. “Nhìn thẳng vào mắt tôi và nói tôi đã sai rồi đi. Nói tôi chưa từng gặp cậu trong cả phần đời trước tuần vừa rồi đi.”

Tim cô đập thình thịch khi Daniel tiến lại gần, đặt hai tay lên vai cô. Ngón cái của cậu ấy vừa khít nơi rãnh xương cô tạo nên, cô thật muốn nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác ấm áp được chạm vào đó—nhưng cô đã không làm vậy. Cô nước nhìn Daniel cúi xuống sát mặt mình đến nỗi mũi cậu gần như chạm vào mũi cô. Cô có thể cảm nhận hơi thở của cậu đang phả lên mặt mình. Cô có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ làn da cậu.

Cậu làm đúng theo lời cô. Nhìn thật sâu vào mắt cô và nói, thật chậm rãi, thật rành mạch để những từ cậu thốt ra không gây bất cứ sự hiểu lầm nào:

“Cậu chưa từng gặp tôi trong cả phần đời trước tuần vừa rồi cả.”

CHƯƠNG 7. TỎA SÁNG

“Giờ cậu muốn đi đâu?” Cam hỏi, hạ thấp gọng kính mát màu đỏ xuống.

Cam xuất hiện ngoài lối vào toà nhà Augustine đột ngột đến nỗi Luce gần như đâm sầm vào người cậu. Hoặc có thể là Cam đã đứng đó từ trước mà Luce chẳng hề để ý vì phải vội vã vào lớp. Nhưng dù thế nào, tim cô lại bắt đầu đập nhanh và lòng bàn tay cô thì đầm mồ hôi.

“À, lớp học thì sao?” Luce hỏi lại bởi trông cô giống như đang đi đâu khác à? Hai tay cô ôm hai cuốn giải tích dày cộp và một cuốn về tôn giáo mới đọc xong một nửa.

Đây sẽ là cơ hội tốt để xin lỗi về chuyện đường đột bỏ đi đêm qua. Nhưng cô không mở miệng nói. Cô muộn học đến nơi rồi. Không có lấy một tí nước nóng nào trong phòng tắm nhà thể chất thế là cô đành hành xác quay lại ký túc xá. Thế nào đi nữa, có vẻ như sự vụ sau bữa tiệc cũng không còn quan trọng nữa. Cô cũng chẳng muốn gọi thêm bất cứ sự tò mò nào về lý do rời khỏi bữa tiệc của mình—đặc biệt là bây giờ, sau khi Daniel khiến cô thấy thật thảm hại. Và cô càng không muốn Cam nghĩ mình là kẻ thô lỗ. Cô chỉ muốn đi qua Cam và ở một mình để có thể xua đi hàng loạt chuyện đáng xấu hổ từ sáng đến giờ.

Ngoại trừ việc—Cam càng chăm chú nhìn thì cô lại càng không muốn bỏ đi. Và nỗi day dứt muốn gạt phăng Daniel ra khỏi đầu cũng giảm đi đáng kể. Làm thế nào mà chỉ một cái nhìn của Cam có thể giải quyết chùng ấy việc chứ?

Với làn da xanh sáng và mái tóc đen nhánh, Cam thật sự khác hẳn tất cả những người con trai cô từng thấy. Ở cậu toát lên sự tự tin lạ thường không chỉ bởi cậu biết hết mọi người—và làm thế nào lấy được thứ mình muốn—trước cả khi Luce tìm xem lớp mình ở đâu. Ngay lúc này, đứng bên ngoài dãy nhà xám xịt, u ám, Cam trông như người mẫu trong một bức ảnh trắng đen đầy nghệ thuật với những sắc đỏ chớp nhoáng trong đó.

“Lớp học á?” Cam lặp lại một cách uể oải. Cậu đang đứng chặn lối vào và cái cách khoé miệng cậu cong lên như vậy khiến Luce tò mò muốn biết

trong đầu Cam đang dự tính trò gì. Khoác trên vai một chiếc túi bằng vải bạt và tay thì cầm chiếc cốc giấy hiệu cà phê espresso. Cậu ấn nút Stop trên chiếc iPod nhưng vẫn để tai nghe vẫn đung đưa quanh cổ mình. Luce phần muốn biết cậu đang nghe bài gì và kiểm đâu ra cà phê espresso hàng chợ đen kia. Ánh cười tinh quái hấp háy trong đôi mắt màu lục kia như thách thức cô hỏi những điều đó.

Cam hớp một ngụm cà phê vẫn còn lớp bọt bên trên. Cậu giơ ngón trỏ lên rồi nói, “Cho phép mình được chia sẻ khẩu hiệu của mình về các lớp học ở đây: Không có gì quý hơn vào lớp đúng giờ.”

Luce bật cười. Cam đẩy gọng kính mát lên sống mũi. Màu kính quá tối khiến cô không thể thấy nổi mảnh ý tứ nào trong đôi mắt ấy.

“Ngoài ra.” Cậu cười, hàm răng trắng bóng lấp lóa. “Cũng đến giờ ăn trưa rồi và mình đã chuẩn bị cho một buổi picnic.”

Giờ ăn trưa? Luce thậm chí còn chưa ăn sáng. Nhưng bụng cô đang sôi lên—và nỗi sợ hãi bị thầy Cole xử lý vì tội bỏ lỡ đến hai mươi phút giờ học ngày càng trở nên bớt nghiêm trọng hơn chừng nào cô đứng bên Cam.

Cô gật gù với cái túi Cam đang cầm. “Cậu có đem đủ đồ cho hai người không đấy?”

Đặt bàn tay to khoẻ ra sau lưng Luce, Cam đưa cô qua bãi sân, qua thư viện và cả khu ký túc ảm đạm. Đến đúng cánh cổng sắt nặng nề của khu nghĩa địa thì cậu dừng lại.

“Mình biết picnic ở chỗ này có hơi quái thai,” cậu giải thích, “nhưng đây là nơi kín đáo nhất mình mới tìm ra. Ở trong trường, thật ra, đôi khi mình cảm thấy bức bách không chịu nổi.” Cậu chỉ thẳng vào toà nhà phía trước họ.

Luce có thể hiểu được cảm giác đó một cách tuyệt đối. Cô gần như lúc nào cũng có một cảm giác hoà lẫn giữa sự ngọt ngào và lạc lõng. Nhưng Cam đáng lý phải là người cuối cùng chia sẻ thứ cảm xúc của một kẻ mới đến mới đúng. Cậu ấy thật sự rất . . . chủ động. Sau bữa tiệc tối qua, giờ thì đến cốc cà phê espresso trong tay cậu, những thứ đó khiến cô không bao giờ có thể tưởng tượng nổi Cam mà cũng có lúc thấy ngọt thờ. Hay, đó chỉ là cách cậu dùng để nghe những tâm sự của cô đây.

Nhìn qua đầu cậu, cô có thể thấy toàn bộ khu trường điêu tàn. Đứng từ đây mà xét thì chẳng có mấy sự khác biệt giữa bên này và bên kia cánh cổng nghĩa địa cả.

Luce quyết định theo lao luôn. “Nhớ là phải cứu mình nếu có bức tượng nào đổ đấy.”

“Không,” Cam nói với một vẻ nghiêm túc chẳng có gì là hùa theo trò đùa của cô cả. “Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Đôi mắt cô lướt đến nơi mà chỉ mới vài ngày trước, cô và Daniel ở gần nhau đến nỗi làm rung động cả khu nghĩa địa. Nhưng khối tượng cẩm thạch đổ xuống họ đã được dọn sạch chỉ còn lại bệ tượng trống không.

“Đi nào,” Cam kéo cô theo bên mình. Họ bước tránh khỏi những bụi cỏ dại um tùm và Cam vẫn liên tục quay lại giúp cô đi qua những ụ đất bị ai đó xới tung lên.

Có lúc Luce suýt ngã và phải bám vào một trong những tấm bia mộ để lấy lại thăng bằng. Nó là một phiến bia lớn, bóng láng với một mặt thô, chưa khắc xong.

“Đó là tấm bia yêu thích của mình đấy,” Cam nói, chỉ tay vào tấm bia mộ có màu phơn phớt dưới những ngón tay cô. Luce bước lên phía trước tấm bia để đọc những chữ khắc trên đó.

“Joseph Miley,” cô đọc to. “1821 – 1865. Hy sinh anh dũng trong đại chiến xâm lược phương Bắc. Chịu ba viên đạn và vẫn chiến đấu cùng năm con ngựa cho đến hơi thở cuối cùng.”

Luce bẻ những đốt ngón tay. Có khi nào Cam thích tấm bia này chỉ vì màu phơn phớt hồng trên nền đá bóng láng giữa hàng đồng bia xám xịt kia? Hay vì những vóng xoắn rối rắm trang trí phía trên đầu tấm bia? Cô nhướn mày nhìn Cam.

“Phải.” Cam nhún vai. “Mình thích cách tấm bia lý giải cái chết của ông ấy. Rất thành thật, cậu biết đấy. Thường thì người ta không muốn tới chiến trường đó.”

Luce nhìn ra chỗ khác. Cô biết quá rõ chuyện đó qua tấm bia mộ với những lời lẽ về cái chết bí hiểm của Trevor.

“Nghĩ mà xem nơi này sẽ còn thú vị thế nào nếu nguyên nhân cái chết của tất cả mọi người đều được khắc lên.” Cậu chỉ xuống ngôi mộ nhỏ phía sau mộ Joseph Miley chừng vài ngôi. “Cậu nghĩ cô ta chết vì cái gì?”

“Ừm, sốt phát ban thì sao?” Luce đoán giải đoán non.

Cô lần sờ ngày tháng trên tấm bia mộ. Cô gái chôn tại đây lúc chết còn nhỏ hơn Luce. Luce thật sự không muốn nghĩ quá nhiều về những chuyện đã xảy ra.

Cam nghiêng đầu, xem xét. “Có thể,” cậu đưa ra phán đoán. “Có thể vì thế mà cũng có thể là vì một vụ cháy chuồng ngựa đầy uẩn khuất khi cô nhỏ Besty đang hồn nhiên vô tư ‘nghỉ ngơi’ với cậu nhóc nhà hàng xóm trong đó cũng nên.”

Luce đã định giả vờ ra vẻ bức mình nhưng thay vì thế, vẻ mặt mong đợi của Cam khiến cô phải phì cười. Đã lâu lắm rồi Luce mới đùa với một người bạn khác giới thế này. Cảnh tượng này chắc chắn không được như những bộ phim với nhiều cảnh lãng mạn điển hình mà cô vẫn hay xem nhưng như vậy mới là học viên trường Kiếm và Thánh Giá. Hay dở gì thì giờ đây, Luce cũng là một trong số đó rồi.

Cô đi theo Cam xuống phía dưới khoảng trũng như cái bát của nghĩa địa cùng những nấm mồ và những lăng mộ hoa mỹ hơn. Đi dốc từ trên xuống như vậy, những tấm bia mộ như đang nhìn xuống hai người, Luce và Cam trông giống như những đấu sĩ trong một đấu trường hình vòng thuở xa xưa. Mặt trời ban trưa rục rờ chiếu những quầng sáng vàng ruộm xuyên qua những tán lá um tùm của cây sồi khổng lồ mùn đầy nhựa sống giữa khu nghĩa địa khiến Luce phải lấy tay che mắt. Đây hẳn phải là ngày nóng nhất trong cả tuần.

“Giờ thì đến gã này,” Cam nói, chỉ vào một ngôi mộ lớn được dựng bằng những cái cột kiểu La Mã cổ. “Hoàn toàn hèn nhát, một kẻ trốn quân địch. Gã bị chết ngạt khi một thanh rầm đổ xuống chặn miệng hầm nhà gã. Điều này chỉ nói lên một điều, đừng hòng trốn khỏi các cuộc vây bắt của quân đội Liên bang cả.”

“Thật thế sao?” Luce hỏi. “Mình thật muốn biết cái gì khiến cậu trở thành chuyên gia trong lĩnh vực này vậy?” Kể cả khi trêu Cam như thế

Luce vẫn cảm thấy vui đến kỳ lạ vì được ở đây bên cậu. Cam vẫn liếc nhìn Luce như để giám chắc cô đang cười.

“Chỉ là giác quan thứ sáu thôi mà.” Cậu nở một nụ cười rạng rỡ, thật tự nhiên đáp lại. “Nếu cậu thích nữa thì còn có giác quan thứ bảy, thứ tám, thứ chín nữa đấy.”

“Ấn tượng đấy.” Cô tủm tỉm. “Giờ mình chỉ muốn kiểm chứng vị giác của mình thôi. Mình chết đói rồi.”

“Hân hạnh phục vụ quý cô.” Cam kéo một tấm vải từ trong túi đồ ra, trải nó xuống khoảng trống râm mát dưới tán cây sồi. Cậu vặn mở bình và Luce có thể ngửi ngay thấy thứ mùi đậm đà của cà phê espresso. Cô ít khi uống cà phê đen nhưng để ý thấy Cam cho đầy đá vào trong cốc, đổ cà phê espresso vào và thêm một lượng sữa vừa đủ lên trên. “Mình quên mang đường rồi,” cậu nói.

“Mình không uống đường.” cô hớp một ngụm cốc cà phê sữa đá, ngụm cafein ngon ngọt tuyệt vời đầu tiên trong ngôi trường gì-cũng-cấm của cô suốt tuần qua.

“May quá,” Cam nói, tiếp tục lôi ra phần còn lại của bữa trưa. Mắt Luce mở to khi thấy Cam bày biện đồ ăn: bánh mì que nâu rộm, bơ tươi, một lọ đầy quả oliu, một bát trứng luộc cắt và hai quả táo xanh tươi rói. Không biết làm cách nào Cam nhét được chừng ấy thứ vào túi nữa—rồi thì định một mình ăn hết những này đồ ăn kiểu gì nữa.

“Cậu lấy đâu ra thế?” Luce không ngần ngại hỏi. Vờ như chú tâm vào việc cắt bánh mì, cô hỏi, “Còn nữa, cậu định ăn trưa với ai trước khi mình tới vậy?”

“Trước khi cậu tới ư?” Cam cười vang. “Thật khó mà nhớ nổi quãng đời ảm đạm của mình trước khi cậu tới.”

Luce quét một ánh nhìn đầy ngụ ý đủ khiến Cam hiểu đó là một lời nói lảng tẻ hại và chỉ thăm một chút hấp dẫn mà thôi. Cô ngả người chống khuỷu tay xuống tấm vải, hai chân duỗi thoải mái chỉ bắt chéo chỗ mắt cá. Cam cũng đang ngồi bắt chéo chân phía đối diện, khi cậu vói qua cô để lấy con dao phết bơ, cánh tay cậu chạm vào và rồi thì luôn lên đầu gối cô. Cậu ngược nhìn như tỏ ý hỏi, Như vậy được chứ?

Khi không thấy cô phản đối, cậu cứ để nguyên thế, lấy một khoanh bánh mì từ tay cô rồi coi chân cô như mặt bàn trong khi phết bơ lên bánh mì. Cô thích cái cảm giác từ sức nặng của Cam mà trong thời tiết này thì cũng thật đáng khen tặng.

“Mình sẽ bắt đầu với câu dễ trước,” cậu nói, cuối cùng cũng ngồi dậy. “Mình phụ bếp trường hai ngày một tuần. Một phần trong điều khoản để trường này nhận lại mình. Thế nên mình cũng phải được ‘đền đáp lại.’” Cậu đảo mắt. “Nhưng mình không ngại. Cái nóng trong đó cũng không đến nỗi. Thế thôi, nếu cậu không kể đến mấy vết bỏng dầu.” Cậu giơ hai tay lên trở qua lại chỉ cho Luce thấy hàng tá những vết sẹo trên đây. “Tai nạn nghề nghiệp,” giọng cậu bình thản. “Nhưng mình nằm lòng mấy tú đồ ăn ở đó rồi.”

Luce không khỏi ngẩn những ngón tay mình khẽ vuốt ve những vết sẹo đó, vài ba gân xanh mờ nhạt ẩn dưới lớp da xanh xao của cậu ấy. Trước khi cô kịp thấy hổ thẹn vì sự tự nhiên của mình và buông ra thì Cam đã siết chặt lấy tay cô.

Luce chăm chú nhìn những ngón tay Cam đan quanh tay cô. Trước đó cô không hề nhận ra làn da của họ lại giống nhau đến vậy. Trong khung cảnh ngập tràn nắng phương Nam thế này, Luce luôn thấy e dè vì màu da xanh xao của mình. Nhưng nhìn làn da Cam thật nổi bật, thật hút mắt, như thể kim loại vậy—và giờ thì cô nhận thấy làn da của mình cũng như giống vậy. Đôi vai cô bất giác run lên và cô thấy hơi chóng mặt.

“Cậu lạnh à?” Cam khẽ hỏi.

Khi chạm phải ánh mắt cậu, cô biết, rằng cậu đã biết cô không hề lạnh.

Cậu cúi gần sát tấm vải, hạ giọng xuống mức thì thào. “Giờ thì mình đoán cậu muốn mình thú nhận là đã trông thấy cậu đi qua bãi sân từ cửa sổ nhà bếp thế nên gói ghém tất cả những thứ này với hy vọng lôi kéo cậu cùng cúp học với mình, phải không?”

Đó là lúc cô mò tìm những viên đá trong cốc đồ uống nếu nó không kịp tan trong cái nóng thánng Chín ôi người này.

“Và cậu đã âm mưu bày ra toàn bộ chuyến picnic lãng mạn,” cô kết thúc. “Tại giữa khung cảnh nghĩa địa này?”

“Này.” Ngón tay Cam miết nhẹ một đường qua bờ môi dưới của cô. “Cậu mới là người đề cập đến chuyện lãng mạn đấy chứ.”

Luce chùn lại. Cậu ấy nói đúng—cô mới chính là kẻ ngạo mạn... lần thứ hai trong ngày. Cô có thể cảm thấy hai má dần nóng bừng lên khi cố xua tan mọi ý nghĩ về Daniel.

“Mình đùa thôi,” Cam nói, lúc lắc đầu trước cái nhìn kích động trong mắt cô. “Nhưng thế này chẳng quá rõ rồi sao.” Cậu nhìn chằm chằm một con kèn kèn đang lượn vòng tròn trên đầu bức tượng trắng vĩ đại có hình dạng như khẩu đại bác. “Mình biết là chẳng có cái vườn Đại Đàng nào ở đây hết,” ném cho Luce một quả táo, cậu tiếp tục nói, “nhưng cứ vờ như chúng ta đang ở trong bài hát của Smiths đi. Và theo quan điểm của mình, không hẳn là không có gì đáng làm ở trường này.”

Điều này khiến mọi chuyện trở nên dễ chịu.

“Mình thấy,” Cam vẫn nói, ngả lưng thoải mái xuống tấm vải, “cũng không có nhiều nơi để cắm trại lắm.”

Luce bắn một tia nhìn nghi ngờ về phía Cam. Cô ước cậu đừng có ngả xuống như vậy nhưng cô ngại đến cảm nín khi cậu xoay người gối đầu lên khuỷu tay.

“Nơi mình lớn lên”—cậu ngừng lại—“mọi thứ chẳng khác là mấy so với kiểu trại cải tại như ở trường này cả. Kết quả là mình hoàn toàn miễn nhiễm với môi trường xung quanh.”

“Không đâu.” Luce lắc đầu. “Nếu mình cho cậu vé máy bay tới California ngay bây giờ, cậu sẽ chẳng hề thấy vui sướng vì được thoát khỏi đây đâu, phải không?”

“Mmm . . . thật lạnh lùng quá,” Cam nhận xét, thả một miếng trứng cắt vào mồm.

“Mình không tin cậu.” Luce thẳng thừng.

“Vậy chắc cậu phải có một tuổi thơ hạnh phúc.”

Luce ngọam vào lớp vỏ dai xanh của quả táo và liếm thứ nước giòn ngọt dính trên những ngón tay mình. Một loạt hình ảnh lướt qua đầu cô: những vế mặt lúc lo lắng, lúc cau có của bố mẹ, những chuyến viếng thăm của bác sỹ, chuyển trường liên tục, rồi đến những cái bóng lượn lờ che phủ

mọi thứ xung quanh, đó là tuổi thơ của cô. Nhưng nếu Cam không tìm nổi nơi nào để đi ngoài trường Kiếm và Thánh Giá hay thứ gì đáng hy vọng hơn thì quá khứ của cậu có thể còn tệ hơn cô nhiều lần.

Có gì đó sột soạt dưới chân họ, Luce giật nảy lên khi một con rắn màu xanh vàng trườn qua. Cố không chạm phải nó, cô co hai khuỷu chân lên rồi ngồi sấm soi nó. Không chỉ là rắn mà còn là một con rắn đang trong quá trình lột da. Một lớp mỏng đục mờ dần tuột khỏi đuôi nó. Chẳng có gì lạ lùng khi rắn có ở khắp nơi tại Georgia nhưng đây là lần đầu tiên cô đwocj thấy một con thay da.

“Đừng kêu,” Cam nhắc, đặt tay lên đầu gối Luce. Cái chạm khẽ lại khiến Luce cảm thấy thật an toàn. “Cứ để nó yên, nó sẽ bò đi ngay.”

Nhưng chẳng nhanh đến thế. Luce chỉ muốn kêu thật to. Cô vẫn luôn ghét và sợ lũ rắn rết. Chúng trơn, có vảy lại còn . . . “Eo.” Cô rùng mình nhưng không thể dứt mắt khỏi con rắn cho tới khi nó mất hút trong đám cỏ cao ngều.

Cam cười giả lả khi nhặt đồng da rắn ở lại đó đặt lên tay Luce. Cảm giác như nó còn sống vậy, giống như lớp vỏ âm ấm ngoài thân củ tỏi tươi mà bố cô nhổ từ ngoài vườn mang vào. Nhưng nó là của con rắn. Ghê quá! Cô ném nó trở lại mặt đất rồi chùi chùi tay vào quần mình.

“Thôi nào, cậu không thấy nó dễ thương sao?”

“Không thấy mình nổi hết cả da gà lên à?” Luce có chút xấu hổ vì dáng vẻ trẻ con cô vừa lộ ra.

“Vậy còn niềm tin của cậu vào sức mạnh chuyển hoá thì sao?” Cam hỏi, tay vẫn vuốt vuốt bộ da. “Rốt cuộc, chúng ta đều ở đây vì thế.”

Cam tháo kính mát ra. Đôi mắt đậm sắc lục tràn đầy vẻ tự tin. Cậu lại kìm giữ một vẻ hoang dại, chờ câu trả lời từ cô.

“Mình bắt đầu nghĩ cậu hơi quái rồi đấy,” cuối cùng cô cất lời, khẽ nhếch một nụ cười.

“Ô, và chỉ cần nghĩ còn bao nhiêu điều cậu cần biết về mình nữa,” cậu đáp lời cô, nhòai người đến gần. Gần hơn cả lúc con rắn trườn qua chỗ họ. Gần hơn cả mong đợi của cô. Cậu vươn tay ra và chầm chậm luồn những ngón tay vào mái tóc cô. Luce cảm thấy toàn thân căng lên.

Cam thật sự đẹp, thật sự quyến rũ. Điều cô không thể nhận ra là làm thế nào mà phải lúc nên căng thẳng—như cô bây giờ đây—thì cô vẫn cảm thấy thoải mái. Cô muốn giữ nguyên như thế này. Cô không thể dứt mắt khỏi đôi môi của Cam, đôi môi đỏ mọng, đầy đặn và đang sát lại gần, khiến cô càng thấy chóng mặt hơn. Vai cậu khẽ chạm vào cô và cô nhận thấy một cảm giác rùng mình kỳ lạ tận sâu trong lồng ngực. Cô quan sát khi Cam tách đôi môi của cậu ra. Và rồi, cô nhắm mắt lại.

“Các cậu đây rồi!” Một giọng hỗn hển lôi tuột Luce về với hiện thực.

Luce thở dài một cái đầy bức dọc rồi chuyển hướng nhìn sang Gabbe, kẻ đang đứng ngay trước mắt họ với cái đuôi ngựa cột vổng trên đầu và nụ cười toe toét đến ngu ngốc trên gương mặt.

“Mình đã phải tìm khắp mọi góc ngách đấy nha.”

“Việc quái gì cậu phải làm thế hả?” Cam trừng mắt nhìn cô ta, điều này khiến Luce càng thấy mẫn cậu.

“Nghĩa địa là nơi cuối cùng mình nghĩ tới,” Gabbe huyền thuyên, giơ ngón tay lên đếm. “Mình đã tìm trong phòng các cậu này rồi cả dưới gầm ghế này rồi đến—”

“Cậu muốn gì, Gabbe?” Cam cắt ngang lời cô nàng, giống như một cặp anh trai em gái, như thể họ đã biết nhau từ lâu lắm rồi.

Gabbe chớp mắt, căn cứ môi đáp. “Là cô Sophia đó chứ,” cuối cùng cô nàng cũng lên tiếng, bật tay đến tách một cái. “Đúng thế đấy. Co ấy phát cuồng lên khi Luce vắng mặt trong lớp của cô ấy. Cứ luôn mồm khen Luce là một học sinh tiềm năng vân vân và vân vân.”

Luce không thể hiểu nổi cô gái này. Cô ta có ý định gì đó thật hay chỉ nghe lời người khác thôi? Có phải cô ta đang chế nhạo Luce vì chuyện cô gây ấn tượng tốt để lấy lòng cô giáo không vậy? Chẳng phải có Daniel quần quanh bên cạnh đã quá đủ cho cô ta rồi ư—giờ cô ta còn muốn mời chài cả Cam nữa sao?

Có vẻ như Gabbe cũng cảm thấy mình vừa xen ngang vào việc gì đó nhưng cô nàng vẫn chỉ đứng đó, chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ vô số tội và xoắn xoắn lọn tóc vàng hoe của mình quanh ngón tay. “Rồi, đi nào,”

và rồi cô nàng hạ lệnh, giơ cả hai tay ý muốn giúp Luce và Cam đứng lên. “Quay về lớp đi thôi.”

“Lucinda, em có thể ngồi khoảng máy số ba,” cô Sophia nói, mắt nhìn xuống một tờ giấy khi Luce, Cam và Gabbe bước vào thư viện. Không phải câu Các em đã ở đâu sao? Cũng không cảnh cáo vì tội muộn giờ. Cô Sophia chỉ nói có vậy, khoảng máy tính thư viện của Luce bên cạnh Penn vẫn trống. Cứ như thể cô ấy không hề để ý tới sự vắng mặt của Luce vậy.

Luce lờm Gabbe một cái như hỏi tội nhưng cô nàng chỉ nhún vai với Luce, rành rọt hỏi lại, “Làm sao?”

“Cậu-đã-ở-đâu-thế-hả?” Penn tía lia ngay khi Luce vừa ngồi xuống ghế. Có vẻ cô nàng là người duy nhất chú ý đến sự biến mất tạm thời của Luce.

Luce đưa mắt tìm Daniel, hiện đang cắm mặt tra cứu gì đó trên máy tính của mình ở khoang số bảy. Từ chỗ cô ngồi, chỉ có thể thấy quầng sáng phát ra từ mái tóc vàng của cậu nhưng cũng chỉ nhiều đó đã đủ khiến hai má cô đỏ bừng. Cô chuôi người xuống ghế như cố che giấu sự tồn tại của mình, đầu óc vẫn mãi luẩn quẩn bởi cuộc nói chuyện với Daniel trong phòng thể chất ban sáng.

Thậm chí sau khi trải qua những trận cười vui, những nụ cười thẹn và cả một nụ-hôn-gần-chạm-môi với Cam, cô vẫn không thể gạt đi nỗi cảm xúc khó hiểu khi nhìn thấy Daniel.

Và họ, cứ thế này, sẽ chẳng bao giờ gần nhau thêm đwocj chút nào nữa.

Đó chính là lời nhắn gửi trong câu nói Daniel nói với cô lúc ở phòng thể chất. Sau khi cô nói tất cả những suy nghĩ của mình cho cậu.

Lời chối bỏ đó của cậu rạch cô một vết quá sâu, gần sát đến tim cô, cô cảm thấy như những người quanh mình đều chỉ cần thoáng nhìn qua đã đoán ra chuyện gì xảy ra với cô rồi.

Penn vẫn hết sức nhẫn nại gõ gõ bút chì xuống mặt bàn Luce. Nhưng Luce không biết phải giải thích thế nào cho bạn mình hiểu. Chuyến picnic với Cam bị Gabbe đột ngột chen ngang trước cả khi Luce kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hay hiểu chuyện đó diễn ra thế nào. Nhưng điều kỳ quái và cũng là điều cô không thể đoán ra, đó là tại sao tất cả những chuyện đó,

dường như chẳng hề đáng lưu tâm bằng chuyện xảy ra giữa cô và Daniel tại phòng thể chất.

Cô Sophia đứng giữa phòng máy tính, búng tay giữa không trung như kiểu một giáo viên mẫu giáo muốn thu hút sự chú ý của học sinh. Đồng vòng bạc trên cổ tay cô va vào nhau nghe như tiếng chuông.

“Nếu có em nào lần theo dấu cây phá hệ của gia đình mình,” cô nói to giữa đám học trò nhốn nháo, “thì các em sẽ thấy những loại kho báu nào bị chôn dưới gốc cây.”

“A, phải, cô làm ơn nói quách ra cho rồi,” Penn lầm bầm. “Hoặc là giết quách em đi cho rồi. Một trong hai thôi.”

“Các em có hai mươi phút vào mạng bắt đầu tìm kiếm cây phá hệ gia đình mình,” cô Sophia nói, gõ gõ lên mặt đồng hồ đeo tay của mình. “Một thế hệ trong khoảng từ hai mươi tới hai mươi lăm năm, và tìm cho tối ít nhất sáu đời nhé.”

Có tiếng lầm bầm, rên rì.

Một tiếng thở dài rõ rệt phát ra từ khoang số bảy—là Daniel.

Cô Sophia quay về phía cậu hỏi. “Sao vậy Daniel? Có vấn đề gì với bài tập này à?”

Cậu lại thở dài thêm cái nữa rồi nhún vai. “Không, chẳng cò gì hết ạ. Ổn cả. Cây phá hệ nhà em. Nghe hay đấy.”

Cô Sophia nghiêng nghiêng đầu về giễu cợt. “Tôi sẽ coi điều em nói như một sự hưởng ứng nhiệt liệt.” Quay qua cả lớp, cô tiếp tục, “Tôi tin các em sẽ tìm thấy điều gì đáng giá trong bản nghiên cứu từ mười đến mười lăm trang của mình.”

Luce không thể tập trung vào việc gì bây giờ. Không thể sau hàng loạt biến cố xảy đến cùng lúc như thế. Cô và Cam ở trong nghĩa địa. Có thể đây không phải một khái niệm chuẩn mực về sự lãng mạn nhưng Luce không hề ghét, thậm chí còn thích vậy hơn. Như một chuyện cô chưa từng làm trước kia. Trốn tiết đi la cà quanh những ngôi mộ. Cùng cô đi picnic, Cam giúp cô hồi phục hoàn toàn. Chế giễu khi thấy cô sợ con rắn. Nói ra, có khi cô đã kết thúc sớm câu chuyện lãng mạn một cách hoàn hảo nếu không có

phụ vị rắn rết kia, nhưng chí ít Cam cũng rất ngọt ngào. Ngọt ngào hơn hẳn cái gã Daniel mà cô nghĩ đến cả tuần nay.

Cô ghét phải thừa nhận chuyện đó nhưng đó là sự thật. Daniel thật chẳng thú vị tẹo nào.

Cam thì ngược lại.

Cô dõi mắt tìm cậu, ngồi cách đó mấy khoang máy. Cậu nháy mắt với cô trước khi chạm tay vào bàn phím. Vậy là cậu ấy thích cô rồi. Callie sẽ chẳng thể ngậm nổi miệng về chuyện cô đối với cậu ấy thế nào là quá rõ rồi.

Cô muốn gọi ngay cho Callie, muốn thoát ngay khỏi cái thư viện này và niêm phong mớ bài tập về cây phải hệ này lại. Nói về một cậu trai khác là cách nhanh nhất—có thể là duy nhất—để gạt phăng Daniel khỏi tâm trí cô. Nhưng còn có luật bảo hộ máy điện thoại của cái trường ngu ngốc này nữa và tất cả đám người ngồi quanh cô đều trông thật cần mẫn. Đôi mắt nheo lại nhỏ tí của cô Sophia càn quét khắp lớp học hòng tìm ra những kẻ chây lười.

Luce thở dài, chấp nhận thua cuộc và mở thanh công cụ tìm kiếm trên máy tính của mình ra. Cô lại bị mắc ở đây thêm hai mươi phút nữa—mà không mất một tế bào thần kinh nào dâng hiến cho bài tập. Điều cuối cùng cô muốn làm trong cả vũ trụ này là tìm về gia đình nhằm chán của mình. Thay vì thế, cô lướt những ngón tay trên mặ bàn phím và bắt đầu gõ mười ba ký tự tập hợp lại thành một cụm duy nhất:

“Daniel Grigori.”

Tìm kiếm.

CHƯƠNG 8. LÚN QUÁ SÂU

Khi Luce đi tới đáp lại tiếng gõ cửa phòng mình vào buổi sáng thứ Bảy, Penn thình lình đổ nhào vào người cô.

“Không thể tin nổi là cái cửa này lại mở vào trong,” Penn tỏ ý xin lỗi trong khi chỉnh lại cặp kính cho thẳng thớm. “Nhớ là đừng có dòm qua mắt thần đấy. Dù sao thì, cái tổ đẹp đấy,” cô nàng nhìn quanh phòng, tho tho bất tuyệt. Rồi cô nàng chạy vèo qua phòng đến bậu cửa sổ bên giường Luce. “Cảnh tượng không tồi ngoại trừ mấy cái chấn song và tất cả.”

Luce đứng ngay sau lưng Penn, nhìn ra khu nghĩa địa và nhớ lại, nơi đó, ngay dưới bóng cây sồi đại thụ, cô và Cam từng có một câu chuyện lãng mạn. Và một nơi khác, tuy từ đây không thể thấy nhưng nó vẫn hiển hiện rõ trong đầu cô, nơi cô bị kẹt dưới bức tượng cùng với Daniel. Bức tượng thiên thần báo thù đã biến mất một cách đầy bí ẩn sau sự việc đó.

Hồi tưởng lại đôi mắt lo lắng của Daniel khi cậu thì thầm tên cô hôm đó, khi mũi họ gần chạm nhau, khi cảm nhận được những đầu ngón tay của cậu trên cổ mình—chỉ chừng đó thôi khiến người cô nóng bừng lên.

Và kết cục thật thảm hại. Cô thở dài, ngoảnh mặt đi thì phát hiện Penn cũng chẳng còn đứng đó nữa mà chạy lăng xăng quanh phòng.

Cô nàng cầm lên rồi đặt xuống những thứ trên bàn Luce, sẫm soi kỹ lưỡng từng đồ vật của Luce. Cái chặn giấy hình Nữ thần Tự do mà bố Luce mang về sau một hội nghị tại New York, bức ảnh chụp mẹ Luce với mái tóc ngộ nghĩnh hồi bà tầm tuổi Luce, đĩa CD nhạc của Lucinda Willám, cô ca sỹ cùng tên với Luce mà Callie tặng cô làm quà tiễn biệt trước cả khi Luce nghe đến cái tên Kiếm và Thánh Giá.

“Thế sách vở của cậu đâu rồi?” cô hỏi Penn, muốn nhân chuyện này mà thoát khỏi chuỗi kỷ niệm xa xưa. “Cậu bảo đến đây để học cơ mà.”

Nhưng Penn đã chạy đến ngó nghiêng tủ quần áo của cô. Luce để ý thấy cô nàng nhanh chóng chán ngán đóng áo phông và áo len đen xì của mình. Khi Penn chuyển hướng sang mấy cái ngăn kéo, Luce bước lên chặn lại.

“Được rồi, đủ rồi đấy cô em hiếu kỳ,” cô lầu bầu. “Chẳng phải bài nghiên cứu của chúng ta là về cây phá hệ gia đình sao?”

“Nói về chuyện hiếu kỳ.” mắt Penn đột nhiên sáng lấp lánh. “Đúng là chúng ta phải làm bài nghiên cứu. Nhưng không phải mở bài tập cậu nói.”

Luce nhìn cô nàng vẻ không hiểu nổi. “Hử?”

“Nghe này.” Penn đặt một tay lên vai Luce. “Nếu cậu thật lòng muốn biết về Daniel Grigori—”

“Shhh!” Luce khẽ xuyt, nhảy ra đóng cửa phòng lại. Cô còn thò đầu ra ngoài hành lang ngó hai bên xem xét. Cả hai phía đều không có ai—nhưng điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì. Người của cái trường này có những cách thứ đáng ngờ để mà xuất hiện ở bất cứ đâu. Cam chính là một ví dụ điển hình. Và Luce thà chết chứ không để cậu—hay bất kỳ ai—biết chuyện cô đăm đuổi Daniel tới mức nào.

Yên tâm rồi Luce mới đóng rồi khoá cửa phòng lại sau đó mới quay về phía cô bạn. Penn đang ngồi vắt chân chữ ngũ bên mép giường Luce. Nhìn cô nàng có vẻ thích thú như đang xem kịch hay.

Luce chấp tay sau lưng, đứng vùi chân trong tấm thảm tròn màu đỏ trái gần cửa phòng. “Điều gì khiến cậu nghĩ tớ muốn biết bất cứ chuyện gì về hẳn ta chứ?”

“Thôi nào, cho tớ xin đi,” Penn cười nói. “A hiển nhiên là vì cậu lúc nào cũng dán mắt nhìn Daniel Grigori.”

“Shhh!” Luce lại xuyt.

“Bà là,” Penn vẫn nói không thềm hạ giọng, “Tớ đã thấy cậu lén tìm thông tin về cậu ta trên mạng trong cả tiết học hôm trước. Cứ tố cáo tớ đi—nhưng cậu sẽ chẳng còn chỗ mà chui đâu. Và C là, đừng có nặng xì lên thế. Cậu nghĩ xem tớ còn ai tán nhảm ở cái trường này ngoài cậu ra.”

Penn nói chẳng sai.

“Tớ chỉ là,” cô nàng tiếp tục, “đang đưa ra giả thuyết rằng cậu muốn tìm hiểu về một kẻ vô danh nào đó, hẳn nhiên cậu ước ao gặt hái được thêm nhiều quả ngon trái ngọt.” Penn nhún một vai. “Muốn thế, cậu cần được giúp đỡ.”

“Tớ đang đóng tai lắng nghe đây,” Luce ngồi hẳn xuống giường, thản nhiên nói. Trên phòng máy hôm trước, cô cứ gõ rồi lại xoá mãi cho đến khi cái tên Daniel được gõ vào ô tìm kiếm.

“Tớ đang mong cậu nói thế,” Penn hí hửng. “Tớ không mang sách vở đến đây hôm nay là vì muốn dắt cậu đi”—cô nàng mở to mắt trông háo hức đến buồn cười—“một tua tham quan số lượng vô cùng hạn chế, điểm đến là kho lưu trữ ngầm trường Kiếm và Thánh Giá.”

Luce nhăn nhó. “Tớ không biết nữa. Đi xem trộm lý lịch của Daniel á? Tớ không chắc mình còn cần thêm lý do nào nữa để biến thành một con diên bóm đuôi đậu.”

“À há.” Penn cười hi hi. “Rồi, chính miệng cậu tự nói ra đấy nhé. Thôi nào, Luce. Vui lắm đấy. Thêm nữa, cậu muốn làm gì trong một sáng thứ Bảy đầy nắng thế này chứ?”

Quả đúng là một thứ Bảy đẹp trời—chính xác thì là kiểu đẹp trời khiến người ta thấy cô đơn nếu không có một chuyến đi vui vẻ nào. Giữa đêm hôm trước, Luce cảm thấy một luồng khí mát lạnh phả vào phòng qua cửa sổ để mở và sáng nay, khi thức dậy, cái nóng cũng như cái ẩm nồm trong phòng cô hoàn toàn biến mất.

Trong những ngày ngập tràn ánh nắng thế này, cô vẫn thường cùng các bạn đi xe đạp lòng vòng mấy khu quanh nhà. Đó là chuyện trước khi cô bắt đầu tránh xa mấy con đường râm mát bị che phủ bởi cây cối bởi vì những cái bóng chẳng người bạn nào của cô trông thấy. Đó là trước khi các bạn cô nói chuyện với cô trong giờ nghỉ giải lao, bảo rằng bố mẹ họ không muốn họ mời cô tới nhà chơi nữa, từ lúc chuyện đó xảy ra.

Sự thật là, Luce có hơi hoang mang không biết phải làm sao với kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên tại ngôi trường cải huấn này, Không có giờ học, không có những bài kiểm tra thể chất khủng bố, không có cả những buổi giao lưu bắt buộc nữa. Chỉ còn trơ ra đó bốn mươi tám tiếng đồng hồ ăn không ngồi rồi. Như cả thế kỷ vậy. Cô đã có cái cảm giác nôn nao nhớ nhà cả sáng nay—cho đến khi Penn bổ nhào vào.

“Ok.” Luce gắng không cười khi đỉnh đạc tuyên bố, “Dẫn tớ tới cái kho bí mật của cậu nào.”

Penn vừa đi vừa nhảy chân sáo khi dẫn Luce ngang qua đám cỏ bẹp dúm trên bãi đất sân trường hướng tới khu sảnh chính nằm gần lối vào trường. “Cậu không biết tớ đã đợi lâu thế nào mới kiếm được một tội nhân cùng đi rình mò với mình thế này đâu.”

Luce mỉm cười, mừng là Penn chuyên tâm vào chủ đề có bạn tri âm hơn là chuyện, ừm, chuyện Luce với Daniel.

Đến rìa bãi sân, họ đi qua mấy đứa đang nằm ngả ngốn trên dãy ghế khán giả dưới cái nắng trong veo gần trưa. Thật kỳ lạ khi thấy màu sắc trên bãi sân trường này, với những kẻ mà Luce vẫn luôn nhận dạng bằng màu đen. Nhưng Roland ở đó trong chiếc quần soóc màu xanh lá mạ, đang rê bóng tư chân này sang chân kia. Và Gabbe thì mặc một chiếc áo sơ mi kẻ màu tím. Jules và Philip—cặp tình nhân xỏ khuyên lưỡi—hiện đang ngồi vẽ lên đầu gối hai chiếc quần jean bạc màu của nhau. Todd Hammond mặc một chiếc áo phông rằn ri, ngồi tách hẳn ra khỏi những đứa khác chăm chú đọc một cuốn truyện tranh. Thậm chí chiếc áo ba lỗ và chiếc quần soóc màu xám của Luce trông cũng còn trẻ trung tươi mới hơn tất thảy những bộ quần áo cô mặc trong tuần rồi.

Giáo viên thể dục, cô Diante và sinh học, cô Tross Hải Âu đến phiên trực bãi sân nên đã đặt hai chiếc ghế nằm bằng vải dù và cắm một cái ô to đùng giữa bãi sân. Ngoài việc họ rũ tàn thuốc xuống bãi sân thì trông họ như đang ngủ gà gật sau cặp kính mát. Trông họ cực kỳ chán nản khi bị công việc cầm tù và trách nhiệm bó buộc.

Có rất nhiều người ra ngoài bãi sân chơi nhưng khi đi sát sau Penn, Luce thấy mừng vì chẳng ai lại gần khu sảnh chính cả. Không ai nói gì với Luce về việc xâm phạm khu vực giới hạn hay những khu nào thì mới bị giới hạn, tuy vậy cô chắc chắn Randy sẽ trừng phạt thích đáng những kẻ bén mảng tới đó.

“Thế còn nhãn xà thì sao?” Luce hỏi, nhớ ra là có camera ở khắp nơi.

“Tớ tắt vài cái trên đường đến phòng cậu rồi,” Penn đáp với một giọng thân nhiên như kiểu ai đó nói “Tôi mới đổ đầy bình xăng xe rồi.”

Penn quét mắt một lượt xung quanh trước khi dẫn Luce công sau khu nhà chính rồi bước xuống bậc thang để đến một cánh cửa màu oliu trông

chẳng giống cái kho chứa hồ sơ mà Penn kể chút nào.

“Tầng hầm cũng từ thời Nội Chiến à?” Luce cất giọng hỏi. Trông nó giống lối vào một nhà giam dành cho tù binh chiến tranh hơn.

Trong không khí ẩm ướt, Penn khịt mũi một cái đầy kịch tính. “Liệu thứ mùi mục rữa hôi hám này đã đủ cho câu hỏi của cậu chưa? Nơi này để mốc meo từ trước thời nội chiến cơ.” Nói rồi cô nàng cười toe với Luce. “Hầu hết học viên ở đây sẵn sàng nhào lên để có cơ hội hít thứ mùi lịch sử này đấy.”

Luce cố không thở bằng mũi khi Penn lôi ra mấy cái chìa khoá hạng nặng được buộc dính vào với nhau bằng một sợi dây to tổ bố để mở cửa kho. “Nếu họ thay một bộ khoá vạn năng cho cái nơi này có phải đời tôi đỡ khổ hơn biết bao nhiêu không,” cô nàng càu nhàu, lần rờ từng cái chìa khoá rồi cuối cùng giơ lên một chiếc chìa khoá mảnh dẻ bằng bạc.

Khi tra chìa vào ổ khoá, Luce cảm nhận được một cơn rùng mình vì phấn khích. Không thể tin được, Penn hoàn toàn đúng đắn—chuyện này tuyệt hơn nhiều so với việc ngồi mà mò cây phá hệ.

Họ đi thêm một quãng ngắn qua dãy hành lang nóng ẩm, trần nhà chỉ cách vài đầu họ chừng vài inch. Không khí bốc mùi cũ mốc như thể có cái gì chết chóc ở đó, và Luce thì thấy thật mừng vì trong này tối đủ để cô không nhìn thấy cái gì đó trên sàn. Chỉ khi cô bắt đầu cảm thấy ngột ngạt, sờ sờ không gian kín bưng đó thì Penn rút ra chiếc chìa khoá khác và mở một cánh cửa nhỏ nhưng trông hiện đại hơn hẳn. Họ chui qua đó, cuối cùng cũng đến được nơi cần đến.

Bên trong, phòng lưu trữ nòng nọc mùi mốc meo nhưng không khí thì có vẻ thoáng và khô hơn. Căn phòng tối đen như mực ngoại trừ tấm biển nhấp nháy thứ ánh sáng đỏ mờ ảo đề LỐI RA ngay phía trên đầu họ.

Luce có thể nhận ra cái bóng rõ rệt của Penn, hai tay cô nàng đang quờ quạng trong không khí. “Công tắc điện đâu mất rồi?” cô nàng im lặng một hồi rồi thốt lên. “Kia rồi.”

Penn giật công tắc thật nhẹ nhàng, một ngọn đèn trơ mỗi cái bóng treo trên trần nhà nối với một dây kim loại bật sáng. Căn phòng vẫn mờ mờ tối nhưng giờ Luce có thể trông thấy những bức tường xi măng cũng được sơn

màu xanh ô liu kê chặt cứng những kệ kim loại nặng nề với những ngăn kéo đầy hồ sơ lưu. Hàng tá thùng bìa cứng đựng hồ sơ được chất đầy trên những ngăn chứa và lối đi giữa những cái kệ dường như cứ kéo dài đến vô tận. Mọi thứ ở đây đều khoác trên mình một lớp bụi dày đặc.

Ánh mặt trời bên ngoài kia bỗng trở nên xa vời lạ thường. Dù Luce biết mặt đất chỉ ở trên họ có mấy bậc thang mà sao cảm giác cứ như cả dặm vậy. Cô chà hai bàn tay vào nhau. Nếu cô mà là một cái bóng thì căn hầm này chính là nơi cô muốn trú ngụ. Không thấy dấu hiệu nào của chúng nhưng Luce biết cảm giác an toàn luôn là một điều xa xỉ.

Penn thì ngược lại, không hề thấy phiền vì cái u tối của căn hầm, kéo từ góc ra một cái ghế đẩu. “Wow,” cô nàng lại thốt lên, chân vẫn đi và tay thì vẫn kéo lê cái ghế. “Có gì đó khang khác. Tập sơ yếu lí lịch đáng lý phải ở chỗ này... hờ, chắc là xuân sang nên họ đi dọn lại những gì tở xếp từ lần trước.”

“Là từ khi nào?” Luce tò mò hỏi.

“Khoảng một tuần trước...” giọng Penn trầm dần xuống như thể cô nàng đang tan dần vào bóng tối phía sau những ngăn hồ sơ lêu đêu.

Luce không thể nào tưởng tượng nổi trường Kiếm và Thánh Giá mà lại cần đến tất cả những cái thùng này. Cô nhắc nắp một thùng lên và lôi ra một tập hồ sơ dày cộp dán mác PHƯƠNG PHÁP TRỊ LIỆU bên ngoài. Cô muốt khan. Có lẽ cô không nên biết thì hơn.

“Hồ sơ sắp xếp tên học viên theo thứ tự abc.” Penn hét lên giải thích. Giọng cô nàng nghe vang vọng và như bị tịt mũi. “E, F, G... đây rồi, Grigori.”

Luce đi theo tiếng lật giấy sột soạt xuống một lối đi hẹp và sớm tìm thấy Penn đang hai tay đỡ một thùng hồ sơ, cố gắng vật lộn dưới sức nặng của nó. Hồ sơ của Daniel kẹp ngay giữa cầm cô nàng và cái thùng.

“Mỏng quá nhỉ?” cô nàng nhận xét, nhẹ nhàng nâng cầm lên để Luce rút nó ra. “Thường thì hồ sơ phải ghi rất nhiều thứ, ưm . . .” Cô nàng ngược nhìn Luce rồi cắn môi nói tiếp. “Được rồi, giờ thì tở chả khác nào một cô nàng theo đuôi cuồng mộ. Xem xem bên trong có gì nào.”

Chỉ có duy nhất một tờ giấy trong tập hồ sơ của Daniel. Một hình quét đen trắng từ cái có lẽ từng là thẻ học sinh của cậu được dán lên góc phải trên tờ giấy. Mắt cậu nhìn thẳng vào máy ảnh, vào Luce bây giờ, với một nụ cười uể oải trên môi. Cô không thể kiềm mình mỉm cười đáp lại. Nhìn cậu giống hết đêm hôm ấy—đêm mà Luce cũng chẳng nghĩ ra nổi là đêm hôm nào. Biểu cảm đó của cậu còn hằn rõ trong trí óc cô vậy nhưng cô lại không thể nhớ nổi cô nhìn thấy nó ở đâu.

“Chúa ơi, trông cậu ấy chẳng khác gì tẹo nào, phải không?” Penn chen ngang vào dòng suy nghĩ của Luce. “Và xem ngày tháng này. Tấm ảnh này chụp cách đây ba năm, lúc cậu ấy mới sa vào trường này.”

Đó đúng là chuyện Luce đang nghĩ tới . . . rằng thì là Daniel trông giống hết bây giờ. Nhưng Luce cảm thấy mình vẫn nghĩ—hoặc giả có vẻ là vẫn nghĩ—có gì đó khác, chỉ lúc này đây cô không thể nhớ nổi cái khác đó là gì.

“Bố mẹ: không có thông tin.” Penn cao giọng đọc, Luce chú ý người nhòm qua vai Penn. “Người bảo hộ: Trại mồ cô thành phố Los Angeles.”

“Trại mồ cô?” Luce hỏi lại, ấn tay vào ngực mình.

“Chỉ có nhiều đống thôi. Còn lại tất cả những gì viết trong này đều là—”

“Lịch sử phạm tội của cậu ấy,” Luce nói nốt rồi đọc tiếp. “Lảng vảng quanh bãi biển công cộng sau giờ quy định, có hành động cố ý phá hoại xe chở hàng trong siêu thị, đi bộ không tuân theo luật giao thông.”

Penn mở to mắt nhìn Luce và ráng nuốt ngược trở lại một trận cười. “Anh chàng sát gái Grigori bị bắt vì tội đi bộ ãu tả? Làm ơn thú nhận dùm tở là nó quá buồn cười đi.”

Luce không thích phải hình dung ra cảnh Daniel bị bắt vì bất kỳ tội gì. Dù không nhiều nhận gì nhưng cô thích việc trường Kiểm và Thánh Giá thêm vào đó một chút hoàn cảnh sống của Daniel chứ không chỉ lập danh sách tội trạng của cậu. Cả núi thùng hồ sơ chất đống ở đây vậy mà về Daniel lại chỉ có vậy.

“Phải còn gì nữa chứ?” cô nói.

Có tiếng chân phía trên đầu họ. Luce và Penn ngược nhìn trần nhà.

“Văn phòng giáo viên,” Penn thì thào, lôi từ trong ống tay áo ra một miếng giấy để xì mũi. “Có thể là bất kỳ ai nhưng chẳng ai thèm xuống đây đâu, tin tớ đi.”

Chỉ một giây sau đó, cánh cửa hun hút trong căn phòng cọt kẹt mở ra, ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu rọi xuống những bậc thang. Có tiếng giày lộp cộp đi xuống. Luce cảm thấy Penn nắm chặt lấy vạt sau của áo mình, kéo mình nép sát vào bức tường đằng sau kệ sách. Họ nín thở chờ đợi, tay vẫn giữ chặt tập hồ sơ của Daniel vừa trộm được. Họ đứng bất động, người như tê dại đi.

Luce nhắm chặt mắt lại, đợi tình huống xấu nhất xảy ra khi một tiếng ậm ừ theo giai điệu đầy quen thuộc vang lên tràn ngập căn phòng. Có ai đó đang hát.

“Doooo da da da doooo,” một giọng nữ ngâm nga nho nhỏ. Luce ngẩn cổ lên ngó qua khe giữa hai thùng hồ sơ trước mặt và thấy một bà cô gầy guộc đeo cái vòng găng đèn pin trên trán như một người thợ mỏ. Là cô Sophia. Cô ấy đang bê hai thùng to tướng, thùng nọ chồng lên thùng kia nên phần duy nhất có thể trông thấy là cái trán phát sáng của cô ấy là thôi. Nhìn những bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển của cô ấy chắc ai cũng sẽ nghĩ trong mấy thùng kia toàn lông vũ chứ không phải hàng chồng hồ sơ nặng nề.

Penn siết chặt tay Luce khi ngó thấy cô Sophia đặt hai cái thùng vào một ngăn trống. Cô Sophia lôi ra một cái bút và ghi gì đó vào cuốn sổ tay của mình.

“Chỉ còn hai thùng nữa thôi,” cô nói và rồi lẩm bẫm gì đó sau hơi thở của mình mà Luce không thể nghe được. Lát sau, cô Sophia lướt lên mấy bậc thang nhanh như khi cô lướt xuống. Tiếng ậm ừ ngâm nga còn vẫn vương mãi theo bước chân cô.

Mãi khi cánh cửa khép lại, Penn mới thở hắt ra một cái. “Cô ấy nói vẫn còn nữa. Nhất định cô ấy còn quay lại đây.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Luce hỏi gấp gáp.

“Cậu lén quay lại chỗ cầu thang,” Penn chỉ tay về phía mấy bậc thang, nói. “Đi lên rẽ trái, cậu sẽ quay lại chỗ phòng giáo viên. Nếu có ai trông

thấy hỏi thì cứ nói là cậu tìm nhà vệ sinh.”

“Còn cậu thì sao?”

“Tớ trả hồ sơ của Daniel lại chỗ cũ rồi sẽ lên gặp cậu chỗ ghế khán đài ở bãi sân vận động. Cô Sophia sẽ chẳng nghi ngờ nếu chỉ thấy tớ ở đây. Tớ xuống đây nhiều đến nỗi nó như phòng ngủ thứ hai của tớ vậy.”

Luce liếc nhìn tập hồ sơ của Daniel với một chút bứt rứt hối hận. Ngay lúc từ bỏ việc kiểm tra hồ sơ của Daniel, cô đã nghĩ ngay tới Cam. Daniel là một loài bí hiểm—và không may thay, cuộc đời của cậu cũng hết vậy. Cam, mặt khác, là một người cởi mở và dễ đoán đến mức khiến cô tò mò. Luce tự hỏi nếu lục hồ sơ của cậu ấy lên, liệu có tìm ra thứ gì mà cậu không muốn chia sẻ không. Nhưng vẻ mặt của Penn như đang bảo Luce rằng họ chẳng còn mấy thời gian.

“Nếu còn gì về Daniel, chúng ta sẽ tìm sau,” Penn nói vẻ quả quyết với Luce. “Nhất định sẽ tìm tiếp.” Rồi cô đẩy nhẹ Luce về phía cánh cửa. “Giờ thì đi mau đi.”

Luce nhanh chân dò dẫm qua dãy hành lang bốc mùi rồi đẩy cánh cửa mở ra mấy bậc thang. Không khí dưới mấy bậc thang vẫn ẩm ướt khó thở nhưng mỗi bước chân đi lên cô càng cảm thấy dễ chịu hơn. Cuối cùng cũng đến được góc quanh của bậc thang trên cùng, cô phải chớp chớp rồi dụi mắt để thích nghi lại với thứ ánh sáng mặt trời trải ngập cả dãy hành lang. Cô loạng choạng bước đi, qua mấy cánh cửa quét vôi trắng dẫn tới khu sảnh chính. Rồi tại đó cô cứng người.

Hai chiếc bốt đen gót nhọn hoắt, bắt chéo dưới mắt cá, dựng lên và thò hẳn ra ngoài buồng điện thoại, trông có vẻ rất giống Mụ Phù Thủy Xấu Xa Phương Nam. Luce nhanh nhanh đi đến cửa trước với hy vọng không bị để ý, khi cô nhận ra đôi bốt đen gót nhọn đó gắn với cái quần lưới bó sát và gương mặt đờ đờ sát khí của Molly. Chiếc máy quay màu bạc nhỏ xíu nằm im trong tay nó. Nó giương mắt nhìn Luce, gác điện thoại đang nghe và nện gót xuống mặt sàn.

“Sao trông mắt la mày lém thế kia hả Miếng Thịt?” nó đứng tay chống nạnh, ngạo nghễ hỏi. “Để tao đoán xem. Có phải mày vẫn giữ ý định bỏ qua lời khuyên của tao tránh xa khỏi gã Daniel ấy không hử?”

Những điều này thật quá quắt lăm. Molly không thể biết Luce vừa chui từ đâu ra. Nó chẳng biết gì về cô hết. Nó cũng chẳng có lý do gì để đối xử với cô thế này. Kể từ hôm khai trường đến giờ, Luce chưa từng đụng gì tới Molly—ngoại trừ việc cố gắng tránh nó càng xa càng tốt.

“Thế mà quên hết những kỷ niệm kinh hoàng từ lần cuối mà cô xán lại một thằng con trai không thích mà à?” Giọng Molly sắc như dao cạo. “Tên thằng đó là gì ấy nhẽ? Taylor à? Hay Truman?”

Trevor. Làm thế nào Molly lại biết về Trevor? Đó là bí mật thầm kín nhất, tăm tối nhất của cô cơ mà. Đó là điều duy nhất Luce muốn—chính xác hơn là cần—che giấu tại ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này. Vậy mà bây giờ, con Yêu Nữ này không những biết hết mà còn chẳng chút ngượng ngùng đem mọi chuyện oang oang giữa sảnh chính của khu vực giáo viên.

Có thể nào Penn đã nói dối, nói dối chuyện Luce không phải người duy nhất được chia sẻ những hồ sơ bí mật đó? Hay liệu còn lời giải thích nào logic hơn thế? Luce vòng tay ôm chặt lấy người mình, thấy khó chịu như bị vạch mặt, và thứ cảm giác tội lỗi không thể lý giải nổi như cái đem ngọn lửa bùng lên ấy lại trôi dạt trong cô.

Molly vênh mặt lên. “Cuối cùng thì,” nó nói nghe như thở phào. “Mày cũng nghe hiểu được điều gì đó.” Nó quay lưng lại Luce và đẩy mạnh cửa trước. Và rồi, trước khi bước chân ra ngoài, nó quay đầu lại nhìn Luce vẻ khinh khỉnh. “Vậy nên là đừng làm gì với Daniel kính mến của tụi này như đã làm với cái gã gì ấy nhỡ, Capiche à?”

Luce theo sau Molly nhưng chưa đầy vài bước ra khỏi cánh cửa, cô đã sớm nhận ra mình sẽ vỡ vụn nếu cố đối đầu với Molly lúc này. Con nhỏ đó quá hần học, quá xấu xa. Sau màn chà muối vào vết thương của Luce là đến màn Gabbe phi như bay từ khu khán đài xuống giữa sân gặp Molly. Hai kẻ đó đứng quá xa, Luce không thể biết được biểu cảm trên mặt chúng khi cả hai đưa cùng quay lại nhìn cô. Mái tóc cột vãnh vàng óng nhấp nhô bên cạnh quả đầu ngắn kiểu pixie đen xì—một bộ đôi kính tằm nhất Luce từng thấy.

Hai nắm tay đang cuộn chặt lại của cô rịn đầy mồ hôi, cô tưởng tượng cảnh Molly đang phun nhả mọi thứ nó biết về Trevor cho Gabbe nghe, và

cô ta sẽ ngay lập tức chạy lại thậm thụt với Daniel. Chỉ mới suy nghĩ vậy thôi, một cơn nhức nhối khó chịu đã lan khắp mười đầu ngón tay, lên đến hai cánh tay và rồi xộc thẳng vào lồng ngực cô. Có thể Daniel bị bắt vì tội đi ngông phạm luật, nhưng thế thì đã sao? Nó chẳng là gì so với lý do cô bị đưa vào đây cả.

“Coi chừng!” Một giọng nói vang lên. Đó luôn là thứ Luce ghét nghe thấy nhất. Dụng cụ thể thao các loại luôn biến thành một món đồ buồn cười trong tay cô. Cô nheo mắt, nhìn thẳng vào mặt trời. Cô không thể trông thấy gì, thậm chí còn chẳng đủ thời gian che mặt lại trước khi cảm thấy một cái gì giáng mạnh vào một bên đầu mình và nghe thấy một tiếng bụp rõ to bên tai.

Ui da .

Quả bóng của Roland.

“Đón bóng đẹp đấy!” Roland buông lời khen ngợi khi quả bóng rơi ra sau lăn lại phía cậu ta. Cứ như thể cô cố tình làm vậy. Cô xoa xoa chỗ đau, lảo đảo bước đi.

Một bàn tay vòng qua ôm lấy eo cô. Một cảm giác như thiêu đốt khiến cô thở gấp. Cô nhìn xuống những ngón tay râm nắng nằm quanh cánh tay mình rồi lại ngược lên nhìn vào đôi mắt xám thăm thăm của Daniel.

“Cậu ổn chứ?” cậu ấy hỏi.

Khi thấy cô gật đầu, cậu nhướn mày lên. “Nếu muốn chơi bóng đá thì cứ việc nói,” Daniel nói như đùa. “Tôi sẽ rất vui mừng chỉ cho cậu vài mảnh để chơi trò này, ví như là thường thì người ta không hay trưng những phần cơ thể dễ tổn thương ra để hứng bóng đâu.”

Khi cậu buông tay ra, Luce đã nghĩ cậu đưa tay lên chạm vào chỗ đau trên đầu mình. Trong một thoáng, cô đứng yên nín thở. Và rồi tái tim cô chùng xuống khi Daniel thu tay về gạt gạt ít tóc mai che mắt cậu.

Đó cũng chính là lúc Luce nhận ra Daniel đứng ra phải giễu cợt mình.

Vậy sao cậu ấy không làm thế? Chắc chắn trên mặt cô phải in hằn cả hình quả bóng.

Molly và Gabbe vẫn đang nhìn chăm chăm—và giờ thì thêm Daniel—với hai tay khoanh trước ngực.

“Tôi nghĩ bạn gái cậu sẽ ghen đấy,” Luce nói, chỉ tay về phía hai đứa con gái.

“Cô nào?” Daniel hỏi.

“Tôi không biết cả người người bọn họ đều là bạn gái của cậu đấy.”

“Chẳng ai là bạn gái của tôi cả,” cậu ấy điềm nhiên đáp lời. “Tôi không có bạn gái. Ý tôi muốn hỏi cậu tưởng cô nào là bạn gái của tôi?”

Luce sững người. Vậy tất cả những chuyện rủ rì rừ rì với Gabbe lúc trước là sao? Còn hai đứa con gái đang nhìn họ chòng chọc kia nữa thì thế nào? Daniel đang nói dối ư?

Daniel nhìn dáng vẻ ngây ngô buồn cười của cô vẻ khó hiểu. “Có lẽ đầu cậu bị va mạnh hơn tôi tưởng,” cậu nói. “Đi nào, dạo lòng vòng hít thở khí trời một chút.”

Luce cố gắng khoanh vùng tìm kiếm một mẫu cạnh khóe trong lời đề nghị của Daniel. Có phải cậu ta có ý nói cô là đồ đầu rỗng nên cần không khí để bù vào không khí? Không, điều đó chẳng có nghĩa lý gì hết. Cô liếc mắt nhìn Daniel. Làm sao mà trông cậu ta lại có vẻ thành thật đến thế chứ? Từ khi nào cô cũng quen dần với một tên Grigori khó đoán biết.

“Đi đâu?” Luce hỏi giọng đầy thận trọng. Bởi vì, cảm giác hân hoan về việc Daniel không có bạn gái, về việc cậu ấy muốn đi dạo với cô, đến quá đổi dễ dàng. Nhất định là một cái bẫy.

Daniel chỉ đơn thuần liếc xéo qua mấy đứa con gái đang đứng trên sân. “Nơi nào đó không bị dòm ngó.”

Luce đã có hẹn với Penn ở chỗ ghế khán đài nhưng cô sẽ giải thích với Penn sau, và tất nhiên Penn sẽ hiểu cho cô. Luce để Daniel dẫn mình qua những tia nhìn soi mói của đám yêu nữ và một cụm mấy cây đào gần tàn mục, rồi họ vòng ra phía sau khu nhà-thờ-thể-chất cũ kỹ. Họ đi tiếp tới một rừng sồi đầy những thân cành uốn lượn xoắn xuýt thật kỳ vĩ, Luce chẳng thể nghĩ lại có thể hui vào đây nổi. Daniel ngoảnh lại để chắc là Luce vẫn theo kịp. Cô mỉm cười như muốn nói bắt kịp cậu chẳng to tát gì nhưng khi dò dẫm bước đi giữa những mẫu thân cây mục, cô không thể không nghĩ tới những cái bóng.

Lúc này cô đang đi vào một nơi nhiều cây cối rậm rạp, những tia nắng mặt trời chọc thủng lỗ chỗ khoảng tối dưới những tán cây dày đặc. Trong không khí phủ đầy thứ mùi nồng nặc, ẩm ướt, tanh hôi của bùn đất và Luce chợt nhận ra có nước ở gần đó.

Nếu cô là loại con gái hay cầu nguyện thì đây chính là thời điểm cô phải cầu cho những cái bóng tránh xa khỏi mình và chỉ một lúc được ở bên Daniel thế này, cô mới không để cậu thấy khoảnh khắc điển rồ của mình. Nhưng Luce xưa nay chưa từng cầu nguyện chuyện đó. Cũng không biết sao lại như vậy. Thay vì cầu nguyện, cô chỉ hy vọng mà thôi.

“Lên đến đây là qua rừng rồi,” Daniel nói. Họ tới một khoảng đất trống, Luce hốt hên thở trong nghi ngại.

Có gì đó thay đổi trong khi cô và Daniel băng qua khu rừng, thứ gì đó còn hơn một quãng đường đơn thuần dẫn từ những bức tường lạnh lẽo trong ngôi trường Kiếm và Thánh Giá đến đây.

Vì khi họ bước ra khỏi rừng cây và đứng trên đỉnh một tảng đá cao to vĩ đại, thế này giống như đang đứng giữa một tấm thiệp vậy, loại thiệp thường được gài quanh giá trong một cửa hiệu tạp hóa ở một thị trấn nhỏ, khung cảnh mơ mộng của một phương Nam thôn dã bình dị mà ngày nay đã chẳng còn tồn tại. Mọi sắc màu lướt qua mắt Luce dường như tỏa sáng, rực rỡ hơn chúng vốn thế trước đó một khoảnh khắc. Từ hồ nước màu thanh thiên, trong veo như pha lê ngay dưới chân họ đến khoảng rừng rậm màu lục bảo bao quanh họ. Hai chú chim mòng biển đang kêu giữa bầu trời xanh trong, ngay trên đầu họ. Khi nhón chân lên đứng, cô có thể nhìn thấy đường biên giới hung hung của khu đầm nước mặn, nơi cô biết có những lớp bọt trắng xóa của một đại dương nào đó cô không thể thấy được.

Cô liếc nhìn Daniel. Cậu cũng đang tỏa sáng. Làn da của cậu như óng lên dưới ánh sáng, đôi mắt như một cơn mưa. Cảm nhận về những hình ảnh ấy trên khuôn mặt cô từng rất nặng nề và khác thường.

“Cậu nghĩ sao?” cậu hỏi. Trông cậu thoải mái hơn rất nhiều từ lúc thoát khỏi đám người bại xạ kia.

“Tôi chưa từng nhìn thấy thứ gì tuyệt diệu đến thế,” cô đáp lại, đưa mắt nhìn mặt hồ tinh khôi, một cảm giác mãnh liệt muốn được đắm mình dưới

làn nước đó. Khoảng năm mươi feet tính từ trên tảng đá to, phẳng, phủ đầy rêu này xuống tới mặt nước. “Gì thế?”

“Để tôi cho cậu thấy,” nói rồi, Daniel vẩy giày khỏi chân, còn Luce thì nỗ lực một cách không hiệu quả tránh nhìn chằm chằm khi cậu kéo chiếc áo phông qua đầu, để lộ nửa thân trên rắn chắc. “Thôi nào,” cậu gọi như nài, khiến cô nhận ra mình tê thể thao tới mức nào. “Cậu có thể trong bộ đồ đó,” cậu nói thêm, chỉ tay vào bộ đồ cô đang mặc, áo ba lỗ và quần soóc đồng màu xám. “Tôi còn nhường cho cậu thắng lần nữa.”

Cô bật cười. “Thi thử gì chứ? Vậy ra mọi lần khác tôi toàn nhường cậu sao?’

Daniel gật gù nhưng rồi đột ngột dừng lại. “Không. Chỉ từ khi cậu thua ở hồ bơi hôm trước thôi.”

Trong một thoáng, Luce muốn đến phát điên nói ra cho cậu ta nghe cái lý do cô thua hôm đó. Có thể họ sẽ cùng cười rộ lên về toàn bộ câu chuyện Bagge-là-bạn-gái-Daniel do cô dựng lên nữa. Nhưng ngay lúc đó, Daniel giơ hai tay lên cao, lộn vào không trung theo hình vòng cung và nhẹ nhàng rơi xuống, chìm vào trong làn nước, một cú nhảy hoàn hảo.

Lại thêm một thứ tuyệt diệu mà Luce từng trông thấy nữa. Cậu ấy có một dáng vẻ thanh nhã mà cô chưa từng thấy ở bất kỳ ai trước đây. Thậm chí tiếng chạm nước từ cú nhảy hoàn hảo vừa rồi của cậu cũng khiến tai cô rộ lên một hồi chuông khoan thai.

Cô muốn ở dưới đó cùng Daniel.

Cô tháo giày, đặt chúng dưới tán cây mộc lan bên cạnh giày của Daniel rồi đứng sát ra mép tảng đá. Cú nhảy chạm mặt nước khoảng hai mươi feet, kiểu nhảy cầu xuống nước luôn khiến Luce thấy hồi hộp. Không phải lo sợ mà là phấn khích.

Vài giây sau đó, Daniel ngoi đầu lên khỏi mặt nước. Cậu nhe răng cười trong khi đập nước. “Đừng để tôi thay đổi ý định cho cậu thắng đấy.” cậu gọi với lên.

Hít một hơi thật sâu, cô hướng hai tay về phía đầu Daniel, nhún người và lao thẳng xuống nước. Cú nhảy chỉ kéo dài trong thoáng chốc nhưng đó

là thứ cảm giác đỉnh nhất, lướt qua làn không khí ngập ánh nắng rồi nhào xuống, xuống, xuống mãi.

Hụp. Làn nước lạnh giá gây chấn động lúc mới đầu nhưng ngay sau đấy khiến Luce sáng khoái cô cùng. Luce ngoi lên hớp một ngụm không khí, nhìn Daniel một cái rồi bắt đầu tư thế bơi quen thuộc của mình.

Cô cố bơi thật nhanh đến không còn thấy Daniel nữa. Cô biết cô đang thể hiện và hy vọng cậu ấy dõi theo mình. Nhích dần, gần hơn nữa cho tới khi đập được tay vào tảng đá—chỉ một khắc trước Daniel.

Hai người họ thở hổn hển khi trèo lên mặt tảng đá phẳng mịn và tràn ngập nắng ấm. Mép tảng đá có hơi trơn vì phủ đầy rêu nên Luce phải khó khăn lắm mới tìm được chỗ bám. Nhưng Daniel thì dễ dàng leo lên trên đó. Cậu quay lại chìa một tay kéo cô lên đến nơi chân cô tìm được điểm tựa để có thể bật nhảy lên.

Trong lúc cô trèo được hẳn lên bờ thì cậu đã nằm áp lưng trên mặt đá, người cũng sắp khô hết rồi. Chỉ còn chiếc quần soóc là cho thấy cậu mới từ dưới nước lên mà thôi. Mặt khác, quần áo Luce ướt nhoẹt, dính chặt vào cơ thể cô và mái tóc thì nhỏ nước khắp nơi. Hầu hết các gã trai khác sẽ nhân cơ hội này mà sàm soi một cô gái sưng nước thế này nhưng Daniel thì khác, cậu vẫn nằm im trên tảng đá, mắt nhắm nghiền, như thể cho cô thời gian tự hong khô—cũng có thể vì quá tử tế hoặc vì chẳng có chút hứng thú nào.

Vì tử tế, Luce quyết định vậy, trong lòng ngậm ngùi thấy tâm hồn lãng mạn của mình đang mỗi lúc một thui chột. Nhưng Daniel có vẻ rất nhạy cảm, dường như cậu cảm nhận được, chí ít là một chút nhưng gì Luce cảm thấy. Không chỉ là sự hút hồn vô căn cứ mà còn là cảm giác cần phải ở bên cậu ấy trong khi mọi người quanh cô ra sức ngăn cản, nhưng cảm giác đó quá đỗi chân thực cứ như thể họ đã biết—thực sự biết—nhau ở nơi nào đó rồi.

Daniel bất chợt mở mắt và mỉm cười—nụ cười hệt như trong bức ảnh dán trên hồ sơ của cậu. Cả một đợt sóng hình ảnh như quá khứ ảo giác nhấn chìm Luce khiến cô phải nằm ngay xuống tự trấn an.

“Sao thế?” Daniel hỏi với giọng lo lắng.

“Không có gì.”

“Luce này.”

“Tôi không thể gạt cảm giác đó ra khỏi đầu mình,” cô đáp, xoay hẳn người lại đối diện với cậu. Cô vẫn chưa thấy ổn định tinh thần để có thể ngồi dậy được. “Cảm giác tôi biết cậu. Biết từ rất lâu rồi.”

Sóng nước đập dờn đánh vào sườn đá, bắn cả lên bàn chân đang đung đưa dưới mép tảng đá của Luce. Buốt giá đến nổi da gà. Cuối cùng, Daniel cũng lên tiếng.

“Chẳng phải chúng ta đã bàn quan chuyện này rồi sao?” Thanh âm trong giọng nói của cậu thay đổi, cứ như cậu đang phải gồng mình cười nhạo cô vậy. Giọng cậu nghe như giọng mấy gã trai ở trường Dover, những kẻ tự mãn, nhàm chán và khoe mẽ. “Thật sự tôi thấy rất vui vì cậu cảm thấy chúng ta có một mối ràng buộc. Nhưng cậu không nhất thiết phải bịa ra một quá khứ bị lãng quên để khiến một chàng trai chú ý đến mình như vậy đâu.”

Ôi không. Cậu ấy nghĩ cô bịa đặt về cảm giác kỳ quái cô không thể giữ bỏ cứ mỗi khi có chuyện dính tới cậu ư? Cô nghiêng rặng, cảm thấy một cơn ngượng chạy từ đầu tới chân.

“Sao tôi phải dựng nên toàn bộ chuyện này chứ?” cô hỏi lại, nheo mắt trong ánh mặt trời chói lóa.

“Cậu thử nói xem,” Daniel đáp trả. “Mà thôi, tốt nhất là đừng nói. Nó chẳng mang lại điều gì cả.” Cậu thở dài. “Nghe này, đáng lẽ tôi phải nói điều này sớm hơn khi bắt đầu nhận thấy các dấu hiệu.”

Luce ngồi thẳng dậy. Tim cô đập thình thịch. Daniel cũng thấy các dấu hiệu nữa ư?

“Tôi biết đã từ chối cậu hôm ở phòng thể chất,” cậu nói thật chậm rãi, khiến Luce phải nhoài cả người về phía trước như thể cô muốn đón nhận những từ ngữ đó chóng hơn. “Đáng ra tôi phải nói sự thật với cậu.”

Luce chờ đợi.

“Tôi bị thất tình.” Tay cậu khóa nước liên hồi, giật một chiếc lá súng lên rồi bóp chặt nó trong tay. “Một người tôi rất yêu, mới đây thôi. Cũng phải phải chuyện gì riêng tư lắm, và tôi thực sự không muốn tránh cậu đâu.” Cậu ấy nhìn cô, mặt trời chiếu qua giọt nước đọng lại trên tóc cậu khiến nó

trở nên lấp lánh. “Nhưng tôi cũng không muốn gieo hy vọng cho cậu. Tôi chỉ không mong có một mối quan hệ với ai đó sớm thế này.”

Ồ, ra là vậy.

Cô nhìn ra chỗ khác, không tỏ thái độ gì, mặt nước xanh thẫm mới vài phút trước họ còn cười đùa, còn đùa nghịch. Cả hồ nước giờ chẳng biểu lộ một dấu hiệu nào của sự vui vẻ nữa. Kể cả khuôn mặt của Daniel.

Phải rồi, Luce cũng từng bị từ chối cơ mà. Có thể nào nếu cô kể về Trevor và những chuyện khủng khiếp đã xảy ra, cậu ấy sẽ hé mở chút ít về quá khứ của mình. Nhưng lại nữa, cô biết quá rõ bản thân không thể nghe kể về quá khứ của cậu ấy với một người khác. Ý nghĩ về cậu ấy ở bên một cô gái khác—cô tưởng tượng ra Gabbe, ra Molly, hình ảnh một cô gái với gương mặt tươi cười, đôi mắt to ướt át và mái tóc dài lả lướt—cũng đủ khiến cô thấy muốn ói.

Câu chuyện tình bi kịch của cậu ấy đáng lý phải là sự sắp xếp ổn thỏa nhất. Nhưng không. Daniel gây cho cô những cảm giác kỳ lạ ngay từ ban đầu. Giơ ngón giữa với cô trước cả khi họ biết về nhau, rồi sau đó lại cứu cô khỏi bức tượng đồ hôm ở nghĩa địa. Giờ thì đưa cô đến hồ nước này—một mình. Cậu ấy ở khắp mọi nơi.

Đầu Daniel cúi xuống nhưng ánh mắt vẫn giương lên chăm chăm nhìn cô. “Trả lời thế vẫn chưa đủ hay sao?” cậu hỏi như thế biết cô đang nghĩ gì.

“Tôi vẫn cảm thấy cậu còn giấu tôi điều gì chưa nói ra.” cô đáp lại.

Chỉ nhiều đấy làm sao đủ giải thích với một người có trái tim đau khổ vì thất tình chứ. Cô rất có kinh nghiệm trong khoản này.

Cậu quay lưng lại với cô và nhìn về quãng đường dẫn tới hồ nước mà họ đã đi qua. Sau một hồi, cậu mới bật cười đầy chua chát. “Rõ ràng phải có những chuyện tôi không kể cho cậu nghe. Tôi hầu như chẳng biết gì về cậu. Tôi cũng không chắc sao cậu lại nghĩ tôi nợ cậu thứ gì đó.” Cậu đứng dậy.

“Cậu đi đâu đấy?”

“Đương nhiên là quay về rồi,” cậu thản nhiên đáp.

“Đừng đi,” cô thì thầm nhưng cậu như không nghe thấy.

Cô nhìn theo, lồng ngực nặng trĩu khi Daniel ngập trong nước lần nữa.

Cậu bơi một quãng xa và bắt đầu tấp vào bờ. Cậu quay lại liếc nhìn cô lần nữa khi đến được nửa đường và rồi dứt khoát vẫy tay tạm biệt.

Trái tim cô căng lên khi hai tay cậu vòng qua đầu thành tư thế bơi bướm hoàn hảo. Trống rỗng như cảm giác bên trong cô bây giờ, không thể không thừa nhận điều ấy. Thật cân đối, thật nhẹ nhàng chẳng tốn chút sức, khó mà nói rằng cậu ấy đang bơi.

Chẳng mấy chốc, cậu đã vào đến bờ, lúc này Luce mới thấy rõ khoảng cách giữa họ không xa như cô tưởng. Khi bơi trông cậu ấy thật ung dung nhưng cậu không thể đến bờ bên kia nhanh đến vậy nếu không vận sức rẽ đôi làn nước kia.

Cậu muốn chạy trốn khỏi cô nhanh đến vậy sao?

Cô dõi theo—trong lòng quặn thắt một thứ cảm xúc lẫn lộn giữa nỗi xấu hổ đến cùng cực và sự cảm dỗ còn sâu đậm hơn nữa, bị hút đến không theer dứt ra—khi Daniel chống mình trèo lên bờ. Những tia nắng lừa thừa xuyên qua những tán cây và viền quanh cậu một thứ hào quang rợn rợn, Luce phải nheo mắt lại nhìn khung cảnh ngay trước mắt cô.

Cô tự hỏi phải chăng quả bóng đập vào đầu mình khi này đã bóp méo cả tầm nhìn của cô luôn. Hay những gì cô nghĩ là cô đang thấy liệu có phải ảo ảnh không. Một trò ảo thuật mà thứ ánh nắng chiều muộn dưng nên để trêu người kẻ khác.

Cô đứng thẳng lên trên tảng đá để nhìn cho rõ hơn.

Cậu ấy chỉ làm có mỗi một việc là lắc lắc đầu để mái tóc ráo nước nhưng một lớp những giọt nước nhỏ dường như cứ lơ lửng quanh cậu, bao lấy cậu, bắt chấp thứ sức hút vật lý đang nỗ lực làm việc ngay trong khoảng đất rộng dưới hai cánh tay cậu.

Hình dáng mà những giọt nước ngưng đọng đang tỏa sáng lung linh trong ánh mặt trời kia, cứ như thể cậu có một đôi cánh vậy.

CHƯƠNG 9. VÔ TỘI

Vào chiều tối thứ Hai, cô Sophia đứng sau bục phát biểu đặt trên đầu lớp học rộng nhất tòa nhà Augustine, cố thử làm hình những con thú bằng tay in bóng lên tường. Cô đã đề nghị các học sinh trong lớp thuyết giảng về tín ngưỡng của mình một buổi học cuối trước bài thi giữa kỳ ngày hôm sau. Và Luce lỡ mất bài học trong cả tháng nên giờ cô phải đuổi kịp cả lớp.

Đó là lý do tại sao cô là người duy nhất còn vờ ngồi ghi chép. Thậm chí còn chẳng có đứa nào thèm chú ý đến ánh dương lúc chiều tà cố điểm những giọt nắng cuối cùng qua những ô cửa sổ nhỏ hẹp phía đằng đông đang ngấm phá hoại sân khấu biểu diễn trò bàn-tay-ma-thuật của cô Sophia. Và Luce thật chẳng muốn nhắc mình nhớ đến sự thật là cô chỉ đang nghĩ đến việc đứng dậy và kéo cái màn bụi bặm kia xuống.

Khi ánh hoàng hôn ve vuốt đến sau gáy Luce, điều duy nhất cô nhận ra là mình đã ngồi trong căn phòng này được bao lâu rồi. Cô nhìn ngấm mặt trời phía đằng tây rục rờ như cái bờm quanh mái tóc ngày thêm thưa dần của thầy Cole sáng nay trong buổi học lịch sử thế giới. Cô chịu đựng cái nóng bức giữa buổi chiều oi ả trong suốt giờ sinh học của cô Albatross Hải Âu. Giờ đã là gần tối rồi. Trời đã tắt nắng trên cả ngôi trường và Luce gần như rời khỏi bàn mình. Người cô cứng đờ như thể chiếc ghế sắt cô đang ngồi, trí óc cô cùn lại như thể chiếc bút chì mòn, cô bỏ cuộc, không ghi chép gì nữa.

Trò làm con vật bằng tay này là sao chứ? Cô và những đứa khác là đám trẻ lên năm chắc?

Nhưng rồi cô lại thấy tội lỗi khi nghĩ thế. Trong tất cả thầy giáo viên ở đây, cô Sophia là người tốt nhất, hôm trước cô còn nhẹ nhàng đẩy Luce sang bên để ngồi đó cùng bàn luận về việc thế hệ của Luce ở thật xa trong tấm bản đồ cây phả hệ cô tự vẽ nên. Luce đã phải giả bộ ngạc nhiên tỏ lòng biết ơn khi cô Sophia truyền dạy thêm một tiếng đồng hồ quý giá nữa những kiến thức cơ bản cho mình. Cô thấy hơi ngượng một chút nhưng thà giả

ngu một tí còn hơn thú nhận mình quá bị ám ảnh bởi một cậu bạn cùng lớp và hiến dâng toàn bộ thời gian tìm kiếm cho cậu ta.

Lúc này, cô Sophia đang đứng đó trong bộ váy đen dài bằng vải nhẵn của mình, duyên dáng đan những ngón cái vào nhau và giơ tay lên không trung, chuẩn bị diễn hình tiếp theo. Bên ngoài cửa sổ, một áng mây che phủ toàn bộ mặt trời. Luce quay lại với bài học khi để ý thấy một cái bóng thật sự đột nhiên xuất hiện trên tường ngay đằng sau cô Sophia.

“Như các em nhớ từ bài đọc Thiên Đàng Bị Mất năm ngoái, khi Chúa trời trao cho những thiên thần của người ý chí của riêng họ,” cô Sophia nói, thở vào chiếc mic ghim trên ve áo màu ngà của cô và dùng những ngón tay thon dài của mình hoàn hảo tạo thành hình một đôi cánh thiên thần, “có những kẻ đã đi quá giới hạn.” Cô Sophia đột ngột hạ giọng và Luce thấy cô xoắn những ngón trở vào và đôi cánh thiên thần bỗng chốc biến thành cặp sừng của ác quỷ.

Đằng sau Luce, ai đó khẽ lẩm bẫm, “Rõ vớ vẩn, trò bịp cũ rích trong sách.”

Kể từ lúc cô Sophia bắt đầu giảng bài, ít nhất đã có một người trong lớp không đồng tình với những điều cô ấy nói ra. Có thể là vì Luce chẳng theo một thứ tín ngưỡng nào như phần đông mọi người ở đây, hoặc có thể là vì cô thấy đáng ngại thay cho cô Sophia nhưng đúng là ngay lúc này đây, cô chỉ trực một mong muốn nhảy dựng lên bảo kẻ quấy rối kia im miệng đi.

Cô quạu cọ. Mệt phờ. Bụng lép kẹp. Thay vì được ăn tối với cả trường dưới kia thì hai mươi học viên tham dự lớp tín ngưỡng của cô Sophia được thông báo rằng nếu họ đăng ký một khóa học “không bắt buộc”—một thuật ngữ dùng sai đến đáng buồn, may thay cô đã được Penn giải thích cho—tùy ý thì, họ sẽ được phục vụ bữa ăn trong lớp học, nhằm tiết kiệm thời gian.

Bữa ăn—chứ không phải bữa tối, thậm chí không bằng bữa trưa, chỉ là một bữa chiều muộn phụ vụ cho có mà thôi—là một trải nghiệm kỳ lạ đối với Luce, một kẻ mà để kiếm nổi thứ gì có thể bỏ vào bụng mình trong cái trung tâm toàn thit của căng-tin trường này cũng đủ khó lắm rồi. Randy thì chỉ việc đẩy một xe đầy những chiếc bánh san-uých rữ rượi và vài bình nước nhạt nhẽo.

Những miếng bánh cắt san-uých có một vẻ lạnh lạnh đầy bí hiểm với sốt mayonne, phó mát. Luce ghen tị nhìn Penn nhóp nhép nhai hết miếng này tới miếng khác, còn để lại dấu cả hàm răng trên chỗ vừa cắn. Luce đang chuẩn bị làm-thịt một miếng bánh thì vừa hay Cam kề vai ngay bên cạnh cô. Cậu mở năm tay ra, để lộ một túm vả tươi. Màu tím biêng biếc bao ngoài vỏ của chúng trông long lanh như những viên đá quý trong tay Cam.

“Gì thế này?” cô hỏi mà không dừng được một nụ cười.

“Không thể chỉ ăn bánh mì mà sống được, phải không nào?” cậu đáp.

“Đừng có ăn chúng.” Gabbe nhảy chen vào, cầm túm vả trong tay Luce lên và quăng chúng vào sọt rác. Sau khi thảo nhiên xen vào một cuộc nói chuyện riêng tư, cô ả còn đặt lại vào khoảng trống trong lòng bàn tay Luce một túi đầy hạt đậu phộng hiệu M&M mua ngoài máy bán hàng tự động. Gabbe đeo một chiếc băng đô màu cầu vồng. Luce liên tưởng tới việc giật phăng cái thứ đó trên đầu cô ả xuống, vo viên rồi ném thẳng vào sọt rác.

“Cô ấy đúng đấy Luce.” Arriane xuất hiện, trừng mắt nhìn Cam. “Ai biết hẳn đã cho những gì vào đám quả ấy chứ.”

Luce bật cười bởi vì, hẳn là Arriane đang đùa rồi, nhưng chẳng thấy ai cười cả nên cô ngậm miệng lại rồi thả chúng vào túi áo khoác của mình vừa đúng lúc cô Sophia bảo cả đám về chỗ ngồi.

Chừng khoảng mấy tiếng sau, cả đám vẫn bị nhốt trong lớp học và cô Sophia vẫn còn đang nấn ná từ Kỷ Nguyên Sáng Tạo đến cuộc hỗn chiến trên Thiên Đàng. Thậm chí họ còn chưa sang nổi chương có Adam và Eve. Bụng Luce réo ùng ục phản đối.

“Và theo như chúng ta biết thì thiên thần xấu xa nào đã dấy lên cuộc chiến với Chúa trời?” cô Sophia hỏi, như thể đang đọc một quyển sách tranh cho một lũ trẻ trong thư viện vậy. Luce nửa hy vọng cả lớp đều kêu lên cái câu kiểu trẻ con vẫn thường kêu Vâng, thưa cô Sophia.

“Có ai biết không nào?” cô Sophia hỏi lại lần nữa.

“Là Roland!” Arriane rúc lên cái tên một cách nặng nề.

“Đúng rồi,” cô Sophia xác nhận với một cái gật thật nhẹ nhàng. Rồi cô hạ giọng nói tiếp. “Ngày nay chúng ta gọi hẳn là Sa-tăng nhưng qua nhiều

thời kỳ hăn mang những lối khác, với những cái tên khác như Mephistopheles, Belial, một số người còn biết đến hăn với tên Lucifer.”

Molly, đang ngồi ngay trước Luce, cứ rung mạnh cái ghế của nó cho đập vào bàn Luce cả giờ qua chỉ nhằm một mục đích là khiến cô phát điên, cố tình ném qua vai một mẫu giấy đầy khiêu khích xuống bàn Luce.

Luce... Lucifer... có họ hàng gì không đây?

Chữ viết tay của nó u ám, giận dữ và điên cuồng. Luce có thể thấy đôi gò má cao ngạo nghề của nó khê kéo nhếch một bên mép lên tạo thành nụ cười khinh khỉnh. Trong giây phút yếu lòng vì đói, Luce điên tiết nguệch ngoạc viết lại vào mặt sau mẫu giấy của Molly. Rằng tên của cô được đặt theo tên Lucinda Williams, một nữ ca sỹ, nhạc sỹ đương đại nổi tiếng, và tại buổi hòa nhạc suýt nữa bị hoãn lại của bà ấy chính là nơi đầu tiên bố mẹ cô gặp nhau. Sau khi mẹ bị trượt chân vì một chiếc cốc nhựa, ngã nhào xuống một vũng bùn và thế nào đó lại an toàn trong vòng tay của bố, mẹ chưa từng rời xa khỏi vòng tay ấy trong suốt hai mươi năm qua. Rằng tên của cô tượng trưng cho điều gì đó lãng mạn và rằng việc gì quái-vật-mồm-rộng Molly phải cho chỉ ra điều đó chứ? Dù sao đi nữa, nếu có bất cứ ai trong cả cái trường này liên quan tới Sa-tăng thì đó không mà là người nhận được mẫu giấy này mà chính là kẻ đã gửi nó đi.

Ánh mắt cô xoáy sâu vào mái tóc tía lờm chớm mới nhuộm một màu đỏ rực của Molly. Luce chỉ chực ném mẫu giấy gấp tư vào Molly và tận dụng cơ hội của mình đối phó cơn giận của Molly khi cô Sophia dồn hết sự chú ý vào cái máy chiếu.

Cô ấy đang giơ cả hai tay lên quá đầu, lòng bàn tay hướng lên và khum lại như hứng lấy không khí. Khi cô ấy hạ hai tay xuống thấp dần, những cái bóng từ những ngón tay cô ấy ở trên tường trông giống những cánh tay, những cẳng chân đang dang ra đến kỳ lạ, giống như người nào đó nhảy từ trên một cây cầu xuống hay nhảy khỏi một tòa nhà. Hình ảnh đó thật kỳ dị, thật đen tối và giống như một màn trình diễn gay cấn, nó khiến Luce rụng rời. Cô không thể quay đi nổi.

“Trong chín ngày, chín đêm liên tiếp,” cô Sophia giảng giải, “Sa-tăng và các thiên thần của hăn rơi xuống, xa và ngày càng xa hơn khỏi Thiên

Đàng.”

Những từ ngữ đó như rung nhẹ kho ký ức của Luce. Cô nhìn qua hai dãy bàn chỉ để gặp ánh mắt Daniel trong vài giây nhưng rồi cậu đã lại vùi mặt vào cuốn vở ghi. Nhưng được chạm vào ánh mắt của cậu ấy, thì nhiều đó thôi cũng là quá đủ rồi, và thế là mọi thứ, mọi suy nghĩ cùng lúc quay lại với cô: giấc mơ cô gặp đêm hôm trước.

Đó là một trang viết lại về câu chuyện bên hồ giữa cô và Daniel. Nhưng trong giấc mơ ấy, khi Daniel nói tạm biệt, Luce có đủ can đảm chạy theo cậu. Nước hồ rất ấm và dễ chịu đến nỗi cô thậm chí còn không cảm thấy bị ướt, những đàn cá tím biếc bơi lội xung quanh cô. Cô bơi nhanh hết sức có thể và lúc đầu, cô nghĩ đàn cá đẩy cô đến với Daniel và bờ bên kia. Nhưng ngay sau đó lũ cá dần trở nên đen đặc lại, che kín tầm nhìn của cô và rồi, cô không còn nhìn thấy cậu ấy nữa. Đàn cá trở nên lờ mờ và nhập nhoạng, tùm tùm quanh cô, gần hơn, gần hơn nữa cho đến khi cô không thể thấy bất cứ thứ gì nữa và cô cảm thấy mình như đang chìm dần, rơi, rơi mãi, xuống tận đáy hồ sâu ngâu bùn. Có thở được hay không đã không còn là vấn đề mà vấn đề ở đây là cô không bao giờ còn có thể ngoi lên được nữa. Là để mất Daniel mãi mãi.

Và rồi, từ phía dưới, Daniel xuất hiện với hai cánh tay dang rộng như cánh buồm. Đôi tay ấy quét tan tác đám cá mờ ảo kia và ôm lấy Luce và cả hai người cùng nhau bơi lên mặt nước. Họ xé toạc làn nước, cao hơn, cao hơn nữa, vượt qua tảng đá và cây mộc lan nơi họ để giày. Trong thoáng chốc, họ đã ở rất cao, Luce không thể nhìn thấy mặt đất.

“Và rồi chúng hạ cánh,” cô Sophia nói, hai tay nghỉ ngơi trên bục, “xuống những đường hầm nóng rực của Địa Ngục.”

Luce nhắm chặt hai mắt và thở hắt ra. Đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng chẳng may thay, nó đang tồn tại hiện thực của cô.

Cô thở dài, hai tay chống lấy cằm, nhớ ra là chưa trả lại mẫu giấy cho Molly. Nó vẫn đang gấp gọn trong tay cô. Thật ngu ngốc và nóng vội. Tốt nhất là chẳng đáp lại gì hết, để Molly thấy là mấy câu chữ ngu xuẩn của nó không ảnh hưởng gì tới cô hết.

Một chiếc máy bay giấy đáp xuống bên cánh tay trái cô. Cô nhìn về theo hướng bên trái đó, tít tận góc cuối lớp, Arriane đang ngồi đó, trong tư thế mong chờ hơi quá cường điệu.

Tớ cho là cậu không mơ mộng về Sa-tăng.

Vậy thì, cậu và cái gã DG đó đã đi trốn ở cái chỗ khi gió nào vào chiều thứ Bảy trước hả?

Luce không có cơ hội nói chuyện một mình với Arriane cả ngày nay. Nhưng làm thế nào mà Arriane lại biết được cô đi cùng Daniel? Trong khi cô Sophia bận rộn với việc trình diễn bàn-tay-ma-thuật của mình về chín tầng Địa Ngục thì Luce thấy Arriane đã phi thêm một chiếc máy bay, nó đáp hoàn hảo xuống bàn cô.

Molly cũng muốn nó.

Cô với tay ra vừa kịp đụng vào chiếc máy bay khi những ngón tay sơn móng đen xì bóng nhẫy kia cũng chạm tới, nhưng Luce còn lâu mới để thua lần này. Cô giật lại chiếc máy bay từ trong nắm tay Molly, xé toạc cánh nó gây ra một tiếng động đáng chú ý ngay giữa lớp. Luce còn đủ thời gian vơ vội đồng tin giấy nhét vào túi áo trước khi cô Sophia kịp quay lại xem xét.

“Lucinda và Molly,” cô gọi mà môi mím chặt, hai bàn tay vẫn điềm tĩnh đặt trên bục. “Tôi hy vọng nếu hai em có bất cứ điều gì muốn thảo luận qua mấy mẫu giấy vô phép đó thì hãy nói trước cả lớp.”

Đầu Luce quay vòng vòng. Nếu cô không nghĩ ra điều gì để chạy tội thật nhanh thì Molly sẽ đi trước mất, và chẳng thể nói trước được điều nó nói sẽ xấu hổ đến mức nào.

“M-Molly vừa mới nói,” Luce lắp bắp nói, “bạn ấy không đồng ý với cô về việc Địa Ngục sụp đổ. Bạn ấy có quan điểm riêng.”

“Vậy được, Molly, nếu em có một kiến giải khác về thế giới ngầm dưới đây, tôi rất muốn được nghe xem thế nào.”

“Cái quái gì,” Molly nghiêng răng lẩm bầm. Rồi nó dang hăng lấy giọng và đứng lên. “Thì là, cô miêu tả miệng của Lucifer là nơi sâu nhất dưới địa ngục, đó là lý do tất cả những kẻ phản trắc đều bị đày xuống đấy. Nhưng với em mà nói,” nó lên giọng, nhắc lại một câu, “Em nghĩ, nơi khủng khiếp nhất dưới Địa Ngục”—nó ngừng lại một lúc, quét mắt xuống Luce

—“không phải dành cho những kẻ phản đồ đó mà là cho lũ hèn nhát. Những sinh vật thảm hại hèn yếu nhất, nhu nhược nhất. Bởi vì những kẻ phản bội là gì chứ? Ít ra chúng đã chọn phe. Nhưng còn lũ hèn nhát? Chúng chỉ biết đi đi lại lại mà gặm móng tay, hoàn toàn sợ hãi phải làm bất cứ chuyện gì. Kẻ nào mới tồi tệ hơn chứ?” Nó ho ho mấy tiếng, “Lucinda!” rồi lại đặng hăng. “Nhưng đó chỉ là quan điểm của riêng em thôi.” Nói đến đó, nó ngồi xuống.

“Cám ơn em, Molly,” cô Sophia cẩn trọng nói, “Tôi chắc tất cả chúng ta đều thấy quan điểm đó rõ ràng và thú vị.”

Luce thì không. Đến giữa chừng bài diễn văn huyênh hoang của Molly, cô đã không còn nghe nữa khi nhận thấy một cảm giác kỳ quái, buồn nôn cứ chộn rộn trong bụng cô.

Những cái bóng. Cô cảm nhận được chúng trước cả khi thấy chúng, sủi tăm trông như một đám hắc ín trên nền đất. Những xúc tu đen đặc của đồng bầy nhầy đó uốn éo cuốn quanh eo Luce, cô nhìn xuống đầy khiếp hãi. Xúc tu của cái bóng đang cố lúi vào túi áo của cô. Đó là vì chiếc máy bay giấy của Arriane. Cô còn chưa kịp đọc nó! Cô thọc sâu nắm tay mình vào trong túi áo, dùng hai ngón tay và toàn bộ sức mạnh ý chí của mình, tóm lấy cái bóng và kéo nó ra ngoài mạnh hết sức có thể.

Một điều kỳ diệu đã xảy ra. Cái bóng chùn lại, thoái lui như một con chó bị thương. Đó là lần đầu tiên trong đời Luce làm được điều đó.

Lướt qua căn phòng, ánh mắt cô gặp ánh mắt Arriane. Đầu cô nàng vênh lên ngoẹo sang một bên và miệng thì đang há ra.

Mẫu tin nhắn—cô nàng hẳn vẫn đang chờ Luce đọc nó.

Cô Sophia vịn tắt chiếc máy chiếu. “Tôi nghĩ chứng viêm khớp của tôi chỉ chịu nổi Địa Ngục trong một buổi tối nay thôi.” Cô khúc khích cười, động viên đám học viên đang bại não dưới kia cùng cười với mình. “Nếu các em đọc lại bảy bài luận mang tính bình phẩm mà tôi đã giao các em đọc về Thiên Đàng Bị Mất, tôi nghĩ các em sẽ sẵn sàng cho bài thi ngày mai.

Khi những người khác đang vội vàng nhét sách vở vào cặp để nhanh chóng thoát khỏi lớp thì Luce vẫn ngồi lại, gỡ mẫu tin nhắn của Arriane ra xem:

Đừng bảo tớ là hẳn ta nói với cậu câu gì đó ngu ngu như kiểu “Trước đây tôi từng bị từ chối” đấy nhé.

Ui. Cô nhất định phải nói chuyện với Arriane để xem cô nàng biết đích xác những gì về Daniel. Nhưng trước đó...

Cậu ấy đang đứng ngay trước mặt cô. Khóa thắt lưng màu bạc cậu đeo lấp lóa ngang tầm mắt cô. Cô thở một hơi dài rồi ngẩng lên nhìn cậu.

Đôi mắt xám lấp lánh những điểm tím của Daniel trông rất điềm tĩnh. Luce không nói chuyện với cậu hai ngày nay, kể từ lúc cậu bỏ cô lại bên hồ. Nhìn cậu thế này cứ như là khoảng thời gian lánh xa khỏi cô giúp cậu hồi phục lại tinh thần vậy.

Cô nhận ra mình vẫn đang trải mâu tin nhắn riêng tư về Daniel trên mặt bàn. Cô nuốt khan một cái rồi dứt nó trở lại túi áo.

“Tôi muốn xin lỗi cậu chuyện bất ngờ bỏ đi hôm trước,” Daniel mở lời, nghe trang trọng đến kỳ lạ. Luce còn chưa biết có nên chấp nhận lời xin lỗi của cậu không nhưng cậu không cho cô thời gian trả lời. “Tôi thấy là cậu quay lại an toàn, không có vấn đề gì phải không?”

Cô gắng nở một nụ cười gượng. Ý định kể cho Daniel nghe về giấc mơ lóe lên trong đầu cô, nhưng may thay cô kịp nhận ra chuyện này quá đỗi kỳ quặc.

“Cậu thấy buổi học ôn thế nào?” Daniel trông thật lãnh đạm, cứng nhắc như thể họ chưa từng nói chuyện trước đây vậy. Cũng có thể cậu ấy chỉ đùa thế thôi.

“Như bị tra tấn vậy,” Luce đáp. Cô vẫn luôn khó chịu khi những đứa con gái thông minh cứ giả bộ không hiểu cái gì đó bởi vì chúng cho rằng đó luôn là điều bọn con trai muốn nghe. Nhưng Luce không vờ vịt như thế, buổi học thật sự kinh khủng.

“Vậy thì tốt,” Daniel nói với vẻ hài lòng.

“Cậu cũng ghét nó à?”

“Không,” cậu nói một cách khó hiểu và giờ thì Luce lại ước giá như mình nói dối để câu chuyện thêm phần thú vị hơn.

“Vậy là cậu thích nó,” cô nói tiếp, trong lòng thật sự muốn nói điều gì khiến cậu ngồi lại bên cô và nói chuyện. “Chính xác thì cậu thích cái gì

trong buổi học?”

“Có lẽ từ ‘thích’ không được đúng lắm.” Sau một hồi im lặng, cậu lên tiếng, “Vì trong gia đình tôi hay nói về những chuyện đó. Tôi đoán đó là một cảm giác thân thuộc gì đúng hơn.”

Phải mất đến một lúc câu từ của cậu mới xếp thành một câu hoàn chỉnh trong đầu Luce. Tâm trí cô chột quay về cái hầm cũ ẩm mốc để hồ sơ, nơi cô xem trộm hồ-sơ-một-trang của Daniel. Trên tờ hồ sơ rõ ràng ghi Daniel Grigori sống từ nhỏ trong Trại Mồ Côi ở hạt Los Angeles.

“Tôi không biết cậu cũng có gia đình,” cô buột miệng.

“Sao cậu nói thế?” Daniel hỏi lại giọng giễu cợt.

“Tôi không biết! Ý tôi là, cậu có à?”

“Câu hỏi đặt ra là tại sao cậu cứ nói như thể cậu biết gì đó về gia đình tôi—hay về tôi—vậy?”

Cô cảm thấy ruột gan mình lộn hết lên rồi rơi phịch xuống. Cô thấy đèn hiệu Cảnh báo: Báo động kẻ bám đuôi nhấp nháy trong ánh mắt của Daniel. Và cô biết rằng mình lại làm hỏng cuộc nói chuyện với Daniel lần nữa.

“Ê, D.” Roland bước lên từ phía sau họ, đặt tay lên vai Daniel. “Còn quanh quẩn ở lại xem có thêm buổi học dài hàng thế kỷ nào nữa không à, hay chuẩn ngay khỏi đây há?”

“Ừ,” Daniel đáp lại thật nhẹ giọng, liếc nhìn Luce lần cuối. “Ra khỏi đây thôi.”

Hẳn nhiên là—đáng lẽ ra—có nên tỏ ra lạnh lợi vài phút trước. Trước khi kịp buột miệng lộ ra bất kỳ thông tin gì trong hồ sơ của Daniel. Một người bình thường và sáng dạ hẳn phải biết cách dẫn dắt cuộc nói chuyện hay, đổi chủ đề nói đến vấn đề gì bớt quái đản một chút hoặc ít ra cũng phải biết ngậm miệng đúng lúc.

Nhưng. Luce càng ngày càng chứng tỏ—đặc biệt cứ khi nào dính tới Daniel—mình hoàn toàn không có khả năng làm bất cứ điều gì có ghi trong cái danh mục “bình thường” và “sáng dạ” đấy cả.

Cô nhìn theo Daniel sóng vai đi ra ngoài cùng Roland. Cậu ấy không hề nhìn lại, và mỗi bước chân xa dần của cậu ấy khiến Luce mỗi lúc một cảm nhận rõ nỗi cô đơn kỳ quái bên mình.

CHƯƠNG 10. NƠI CÓ KHÓI

“Cậu còn đợi cái gì nữa thế?” Penn hỏi ngay sau khi Daniel rời đi cùng Roland. “Đi thôi.” Cô nàng túm lấy tay Luce kéo đi.

“Đi đâu?” Luce hỏi ngu ngơ. Tim cô vẫn còn đang đập dồn dập sau cuộc nói chuyện với Daniel—và cũng vì khung cảnh ra đi của cậu ấy. Hình dáng đôi vai như tượng tạc của cậu ấy mờ ảo khảm trên dãy hành lang dường như lớn hơn cả chủ nhân của nó.

Penn gõ nhẹ lên đầu Luce. “Êu cô bạn? Vào thư viện, tớ nói rồi đấy, trong mảnh giấy nhắn của tớ.” Cô nhận ra biểu cảm không hiểu trên gương mặt Luce. “Cậu không nhận được lời nhắn nào của tớ sao?” Cô nàng đập tay lên đùi, chán nản. “Nhưng tớ đã đưa nó cho Todd bảo chuyển cho Cam rồi đưa cho cậu cơ mà.”

“Sao mặt dài ra thế.” Cam đứng chặn ngay trước mặt Penn và chìa về phía Luce mảnh giấy gấp cẩn thận đang kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của cậu.

“Cho tôi xin đi. Cậu gặp chuyện gì bất trắc hay sao?” Penn cúi tiết, giật lấy mảnh giấy nhắn của mình. “Tôi đưa chúng cho cậu phải đến cả tiếng trước rồi. Sao bây giờ cậu mới chìa ra? Cậu không đọc chúng—”

“Tất nhiên là không rồi.” Cam ghì một tay lên khuôn ngực rộng của mình, phòng thủ. Cậu đeo một chiếc nhẫn dày màu đen ở ngón giữa. “Cậu nhớ không, Luce gặp rắc rối trong khi trao đổi thư từ với Molly—”

“Mình không trả đổi thư từ gì với Molly hết—”

“Sao cũng được,” Cam nói, nhẹ nhàng lấy mấy mảnh giấy từ trong tay Penn rồi chuyển chúng đến đúng địa chỉ, Luce. “Mình chỉ không muốn cậu gặp rắc rối thêm. Chờ đúng thời điểm mới đưa.”

“Vậy cảm ơn cậu lắm.” Luce nhét mảnh giấy vào túi áo rồi nhún vai với Penn một cái hàm ý chuyện-đã-đến-mức-này-rồi.

“Lại nói về việc chọn đúng thời điểm,” Cam nói, “hôm trước tớ ra ngoài và thấy cái này.” Cậu giơ ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung đỏ để đựng trang sức và mở nó ra cho Luce xem.

Penn chống khuỷu tay lên vai Luce để nhìn cho rõ.

Bên trong, một sợi dây chuyền mảnh bằng vàng gắn một chiếc mặt dây tròn nhỏ với những đường khắc trang trí ở chính giữa cũng một cái đầu rắn nhỏ phía trên mặt dây.

Luce ngược nhìn cậu. Cậu ấy định giấu cô chắc?

Cậu chạm tay vào mặt dây chuyền. “Mình nghĩ, sau buổi hôm đó... Mình muốn giúp cậu đối mặt với nỗi sợ của chính mình,” cậu nói giọng đầy hồi hộp, như lo sợ cô sẽ không nhận nó. Có nên nhận không đây? “Đùa thôi. Mình chỉ thích nó vì nó độc đáo, nó khiến mình nhớ đến cậu.”

Nó thật sự độc đáo. Và rất đẹp nữa, nó cho Luce một cảm giác không xứng đáng kỳ lạ.

“Cậu đi mua sắm sao?” cô nhận thấy chính mình đang hỏi, bởi vì deex nói chuyện về việc làm thế nào mà Cam ra khỏi trường được hơn là đặt cậu hỏi Sao lại là mình? “Mình nghĩ trường cải tạo theo chủ nghĩa cầm tù học viên cơ mà.”

Cam chống cằm thật nhẹ nhàng và mỉm cười mơ màng. “Vẫn có nhiều cách,” cậu trầm giọng nói. “Khi nào đó mình sẽ chỉ cho cậu. Mình cũng có thể chỉ cho cậu—ngay tối nay được chứ?”

“Ôi, Cam yêu quý,” một giọng nói vang lên sau lưng cậu. Là Gabbe, đang vỗ vỗ lên vai cậu. Dải tóc mảnh phía trước đầu cô ả được tết theo kiểu Pháp và ghim lại phía sau tai, khiến nó giống như một dải băng đô nhỏ bằng tóc hoàn hảo. Luce nhìn nó chăm chăm đầy ghen tị.

“Mình cần cậu giúp chuẩn bị.” Gabbe nũng nịu.

Luce nhìn quanh và nhận ra bốn người bạn họ là những người cuối cùng còn lại trong lớp học.

“Tối nay có một bữa tiệc nhỏ trong phòng mình, nhớ ghé nha.” Gabbe nói, hạ cằm mình xuống vai Cam, tiện mời luôn Luce và Penn. “Các cậu cũng đến luôn nha?”

Gabbe, kẻ luôn có một đôi môi nhờn nhờn vì son bóng và mái tóc vàng hoe kia nữa, chưa từng một lần chậm trễ vào đúng cái lúc một chàng trai bắt đầu vào chuyện với Luce. Cho dù Daniel có nói chẳng có gì giữa hai

người bạn họ thì Luce biết, cô sẽ chẳng bao giờ, chẳng đời nào kết bạn với cô ả này.

Và nữa, bạn không nhất thiết phải đến bữa tiệc của cô ta kể cả khi những người mà bạn thích chắc chắn sẽ ở đó.

Hay cô nên nhận lời đề nghị của Cam nhỉ? Có phải cậu ấy đang gợi ý chuyện hai người họ sẽ trốn đi không nhỉ? Chỉ mới hôm qua thôi, tin đồn đã tràn khắp lớp học khi Jules và Philip, cặp đôi khuyên lười, không đến lớp học của cô Sophia. Hình như họ cố lên khỏi trường giữa đêm hôm trước, một cuộc hẹn hò bí mật lắm đường lạc lối—và giờ thì cả hai đang bị giam ở một nơi dạng như nhà tù cách ly với thế giới bên ngoài, nơi mà Penn cũng không xác định nổi là ở đâu.

Phần kỳ lạ nhất trong câu chuyện là, cô Sophia—người vẫn thường không thể chịu nổi những tiếng thì thảo nói chuyện riêng—không hề giận dữ hay bắt đám học viên đang tán dóc kia im lặng trong giờ học của cô. Có vẻ như các giáo viên muốn đám học viên tự tưởng tượng là những hình phạt tệ hại nhất mà chúng phải chịu nếu phá vỡ bất cứ quy định độc tài nào của họ.

Luce nuốt khan, nhìn lên Cam. Cậu chìa khuỷu tay mình ra, hoàn toàn bơ Gabbe và Penn. “Thế nào?” cậu hỏi bằng một chất giọng mê người như trong những bộ phim kinh điển của Hollywood, khiến Luce quên biệt những chuyện xảy đến với Jules và Philip.

“Xin lỗi.” Penn chen ngang, trả lời cho cả hai người, Gabbe và Cam, rồi kéo Luce tránh xa khỏi cái khuỷu tay đầy mời gọi đó. “Nhưng bọn này đã có kế hoạch khác rồi.”

Cam nhìn Penn chăm chăm như thể cậu đang cố khám phá xem cô nàng vừa chui từ đâu ra đột ngột thế. Cam luôn có cách khiến cô cảm thấy mình dễ chịu hơn, trở thành một cô gái hoàn hảo hơn. Và cô luôn biết cách gạt đi những gì cậu làm cho cô ngay sau khi Daniel cho cô cảm giác đối nghịch hoàn toàn. Nhưng Gabbe vẫn đang lớn vồn bên cạnh Cam và Penn thì kéo tay cô càng lúc càng mạnh hơn vậy nên cuối cùng, Luce chỉ còn cách giơ bàn tay vẫn đang nắm chặt món quà của Cam lên mà vẫy vẫy. “Ừm, có lẽ để lần sau! Cám ơn vì chiếc dây chuyền.”

Bỏ lại phía sau Cam và Gabbe vẫn đang dùng dằng trong lớp, Penn và Luce thoát ngay ra khỏi tòa nhà Augustine. Thật là rùng mình khi đi lại một mình trong bóng tối muộn thế này và những tiếng lạt sạt vôi vàng phát ra từ đôi săng-đan của Penn, Luce biết Penn cũng có cùng cảm nhận giống mình.

Bên ngoài gió đang thổi. Một con cú đang rúc lên bài ca của nó trong đám cọ lùn. Khi họ đi qua hàng sồi trải dọc tòa nhà, những tua dây leo um tùm mọc lộn xộn của đám rêu giống Tây Ban Nha quệt vào họ như những dải tóc rối.

“Có lẽ để lần sau?” Penn nhại lại giọng Luce. “Nói thế là làm sao?”

“Chẳng có gì. Tớ cũng không biết nữa.” Luce muốn đổi chủ đề. “Cậu khiến bọn mình trở nên quan trọng đấy Penn,” cô nói, cười to khi hai đứa lê bước qua bãi sân. “Kế hoạch khác... Tớ cứ nghĩ cậu rất vui khi chơi ở bữa tiệc tuần trước cơ đấy.”

“Nếu cậu đọc được mấy mảnh giấy vừa rời của tớ thì cậu sẽ hiểu chúng ta còn nhiều việc quan trọng hơn để làm.”

Luce thò tay vào túi thấy còn năm viên đậu phộng M&M nên chia cho Penn, cô nàng lộ ra biểu cảm rất-đổi-Penn với vẻ hy vọng chúng đã được kiểm chứng vệ sinh an toàn thực phẩm, nhưng rốt cuộc thì cũng ăn sạch.

Luce mở mảnh giấy nhắn thứ nhất của Penn ra, trông nó giống như một trang photo từ một trong mớ hồ sơ trong hòm chứa:

Gabrielle Givens

Cameron Briel

Lucinda Price

Todd Hammond

NƠI Ở TRƯỚC ĐÂY:

Tất cả đều ở miền Bắc, ngoại trừ T. Hammond

(Orlando, Florida)

Arriane Alter

Daniel Grigori

Mary Margaret Zane

NƠI Ở TRƯỚC ĐÂY:

Los Angeles, California

Nhóm của Lucinda được ghi là nhập học trường Kiếm và Thánh Giá ngày 15 tháng Chín năm nay. Nhóm thứ hai nhập học ngày 15 tháng Ba, ba tháng năm trước nhóm cô.

“Mary Margaret Zane là ai thế?” Luce chỉ tay vào cái tên, tò mò hỏi.

“Một Molly hết sức có đạo đức.” Penn thân nhiên đáp.

Tên của Molly là Mary Margaret ư? “Thảo nào nó như muốn đạp đổ cả thế giới,” Luce bình phẩm. “Vậy cậu lấy tất cả những thứ này ở đâu ra?”

“Tớ chôm chia từ một trong mấy cái thùng cô Sophia bê xuống hôm trước,” Penn giải thích. “Đó là chữ viết tay của cô Sophia.”

Luce nhìn Penn. “Thế nghĩa là sao? Tại sao cô ấy lại cần ghi lại những thông tin này? Tớ nghĩ họ phải ghi ngày nhập học của bọn mình riêng trong hồ sơ của mỗi đứa rồi chứ.”

“Họ có. Tớ cũng chưa tìm hiểu ra chuyện này,” Penn nói. “Tớ muốn nói là, dù cậu có nhập học cùng lúc với mấy đứa này thì cậu cũng không nhất thiết phải có điểm gì chung với bọn họ.”

“Tớ không thể có nôi dù là một điểm chung với họ,” Luce dứt khoát, mừng tượng ra cái vẻ bẽn lễn giả vờ e lệ của Gabbe luôn dính trên mặt cô ả.

Penn gãi gãi cằm. “Nhưng khi Arriane, Molly và Daniel đến đây, có vẻ như họ đã biết nhau từ trước. Tớ nghĩ họ đến từ cũng một khu nhà tạm ở Los Angeles.”

Nơi nào đó là chìa khóa mở ra câu chuyện của Daniel. Nơi đó hẳn phải có ý nghĩa với cậu ấy hơn là một khu nhà tạm ở California. Nhưng nghĩ lại về phản ứng của cậu ấy—một vẻ cực kỳ khó chịu khi biết Luce muốn biết bất kỳ điều gì về cậu—khiến Luce cảm thấy như mọi thứ cô và Penn đang làm thật phù phiếm và trẻ con.

“Tất cả những điều này nói lên cái gì?” Luce hỏi lại, tự dưng thấy không thoải mái.

“Lý do cô Sophia thu thập tất cả những thông tin này là gì thì tớ không biết. Dẫu sao cô Sophia cũng vào trường này cùng ngày với Arriane, Daniel và Molly . . .” Penn thao thao kể những gì mình biết. “Ai mà biết được. Có khi cũng chẳng có ý nghĩa gì. Còn một chút thông tin của Daniel trong

đồng hồ sơ lưu trữ, tớ nghĩ là nên cho cậu xem hết những tớ tìm được. Mở tang vật B ra đi.

Penn chỉ vào mảnh giấy thứ hai đang nằm trong tay Luce.

Luce thở dài. Một phần trong cô muốn ngưng việc khám phá này lại và đóng băng thứ xúc cảm ngược ngáp với Daniel. Phần cao ngạo trong cô lại khát khao muốn biết nhiều hơn về cậu ấy . . . nhưng kỳ lạ là cảm giác khao khát đó đang thăng thế vì những tư liệu này không phải là cậu ấy, cô chẳng có lý do gì mà phải ngược cả.

Cô nhìn xuống mảnh giấy, một bản photo tấm thẻ thư viện kiểu cũ trong danh mục thư viện.

Grigori, D. Những người Giám sát: Thần thoại về Châu Âu thời kỳ Trung cổ. Sepharim Press, Rome, 1755.

Mã số: R999.318 GRI

“Có vẻ như cụ hay ký gì đó của Daniel là một học giả,” Penn suy đoán khi đọc mảnh giấy qua vai Luce.

“Vậy ra ý của cậu ấy là thế này,” Luce nói như cho chính mình nghe. Cô ngược nhìn Penn. “Cậu ấy bảo tớ là gia đình cậu ấy nghiên cứu về tôn giáo tín ngưỡng. Vậy đây hẳn là điều cậu ấy muốn nói đến.”

“Tớ tưởng cậu ta là trẻ mồ—”

“Đừng hỏi,” Luce nói, vẫy tay ý bảo Penn đừng nói nữa. “Đây là một vấn đề khá tế nhị và nhạy cảm đối với cậu ấy.” Cô lướt những ngón tay trên tựa đề cuốn sách. “Người Giám sát là gì?”

“Chỉ có một cách để tìm ra,” Penn nói. “Dẫu rằng chúng ta có thể sẽ phải sống mà hối hận vì điều đó. Bởi vì, đây có vẻ là một cuốn sách nhằm chán nhất trên đời. Tớ đã,” cô nàng nói tiếp, lấy tay phủi phủi áo, “Tớ đã tự tiện tra cứu danh mục sách. Cuốn sách đó vẫn còn trên kệ trong thư viện. Cậu có thể cảm ơn tớ sau.”

“Cậu được đấy.” Luce nhe răng cười. Cô háo hức muốn tới ngay thư viện. Nếu người nhà Daniel viết sách thì nó không thể chán thế được. Chí ít là đối với Luce. Nhưng rồi cô nhìn xuống, vẫn còn một thứ sót lại trên tay cô. Chiếc hộp đựng trang sức bằng nhung mà Cam tặng cho cô.

“Cậu nghĩ cái này có nghĩa là gì?” cô hỏi Penn khi hai đứa bước lên những bậc thang khám đá dẫn tới thư viện.

Penn nhún vai. “Cậu cảm thấy lữ rần chúng—”

“Đáng ghét, tàn nhẫn, cực kỳ xảo quyệt và kinh tởm,” Luce liệt kê hẳn một danh sách.

“Có thể là thế này, tớ từng rất sợ cây xương rồng. Không bao giờ dám lại gần chúng—này, đừng cười, cậu đã từng chọc tay vào cái đám gai của nó chưa? Chúng sẽ khiến cậu sồn gai gốc, nổi da gà cả tuần cả tháng. Dầu sao thì, một năm nọ, vào ngày sinh nhật tớ, bố đã mua cho tớ một cây xương rồng, nó phải có đến mười một nhánh con. Ban đầu, tớ muốn ném ngay chúng vào người bố. Nhưng sau đó, cậu biết đấy, tớ cũng quen dần với chúng. Tớ cũng không còn căng thẳng mỗi khi đến gần chúng nữa. Cuối cùng thì, tớ hoàn toàn hết sợ chúng.

“Vậy ý cậu là món quà của Cam,” Luce phân tích bắc cầu, “thật ra rất ngọt ngào.”

“Tớ cho là vậy,” Penn xác nhận. “Nhưng nếu tớ biết cậu ta có tình ý với cậu thì tớ đã không tin tưởng mà chuyển thư từ riêng tư của chúng ta qua cậu ta. Xin lỗi nhé.”

Cậu ấy không hề có tình ý với tớ,” Luce phủ nhận, lần sờ sợi dây vàng bên trong chiếc hộp, tưởng tượng nó sẽ nổi thế nào trên làn da mình. Cô vẫn chưa nói gì với Penn về chuyến picnic của cô và Cam bởi vì—ừm, thật ra cô cũng không biết đích xác là tại sao. Cô cũng đã đi dạo riêng với Daniel và cô vẫn không sao biết mình rốt cuộc đang hẹn hò—hay muốn hẹn hò—với ai trong hai người bọn họ.

“Hà.” Penn cười khùng khục trong cổ họng. “Có nghĩa là cậu cũng có phần thích cậu ta rồi! Cậu phản bội Daniel nhá. Tớ không theo nổi cậu với mấy anh chàng của cậu nữa rồi.”

“Cậu nói cứ như tớ đã có chuyện gì với cả hai người bọn họ vậy,” Luce nói vẻ rầu rĩ. “Cậu có nghĩ Cam đã đọc mmaays tờ giấy cậu gửi cho tớ không?”

“Đọc rồi mà cậu ta vẫn còn tặng cậu sợi dây đó à?” Penn nói, “nếu vậy, cậu ta thực sự thích cậu đấy.”

Hai đứa bước vào thư viện, hai cánh cửa nặng nề đóng thịch lại phía sau. Tiếng động âm vang khắp căn phòng. Cô Sophia ngược lên từ núi giấy tờ đang bao kín quanh chiếc bàn sáng đèn của cô.

“Ô, chào các cô gái,” cô ấy nói, cười tươi đến nỗi khiến Luce cảm thấy tội lỗi vì đã trót phân tâm trong giờ học của cô ấy. “Tôi hy vọng các em thích buổi học ôn tóm lược khi này!” cô nói nghe như hát.

“Rất thích thưa cô.” Luce gật đầu, cho dù chẳng có gì gọi là tóm lược trong đó cả. “Chúng em tới để xem lại một vài thứ trước kỳ thi ạ.”

“Vâng ạ,” Penn cũng hòa vào. “Bài giảng của cô khiến chúng em hứng thú.”

“Thật tuyệt vời làm sao!” cô Sophia dồn sự kích động của mình lên đồng giấy tờ khiến chúng kêu loạt soạt. “Cô để danh sách những tài liệu đọc thêm ở đâu đó. Cô rất vui lòng photo cho các em một bản.”

“Tuyệt quá ạ,” Penn nói dối, đẩy nhẹ Luce về phía những kệ sách. “Khi nào cần chúng em sẽ hỏi xin cô ạ.”

Phía sau chiếc bàn của cô Sophia, cả gian phòng thật tĩnh lặng. Luce và Penn nhìn xoáy vào mã số cuốn sách khi đi qua những hàng kệ để sách về tôn giáo tín ngưỡng. Những ngọn đèn tiết kiệm điện có chế độ cảm ứng cứ thế tự động bật sáng khi hai đứa đi qua các gian để tra cứu nhưng cũng chỉ còn một nửa số đèn là chưa hỏng. Luce nhận thấy Penn vẫn tóm chặt lấy cánh tay mình và rồi nhận ra chính mình cũng không muốn Penn buông ra.

Hai đứa đi qua dãy bàn, nơi vẫn thường có nhiều người đến học và giờ chỉ duy nhất một ngọn đèn bàn bật sáng. Mọi người chắc hẳn đều đã đến bữa tiệc của Gabbe. Tất cả mọi người ngoại trừ Todd.

Cậu ta đang ngồi gác chân lên một cái ghế phía bên kia bàn và như đang đọc một cuốn bản đồ thế giới có kích cỡ bằng cả một cái bàn uống cà phê. Khi hai cô gái đi ngang qua, cậu ta ngược lên nhìn bằng một vẻ uể oải vừa như cô đơn lại vừa như khó chịu vì bị làm phiền.

“Các cậu ở đây muộn thế,” cậu ta thẳng thừng.

“Cậu cũng vậy đấy thôi,” Penn trả miếng, không nghĩ ngợi gì thè lưỡi ra.

Khi họ đi cách Todd đến mấy hàng kệ, Luce mới nhướn mày hỏi Penn. “Thế nghĩ là sao?”

“Cái gì sao?” Penn hỏi lại vẻ hờn lẫy. “Cậu ta chọc tở.” Cô nàng khoanh tay trước ngực, bĩu môi thổi ngược lên mấy ngọn tóc mai đang che kín mắt mình. “Là như thế đấy.”

“Cậu là trẻ con đấy à?” Luce trêu.

Penn trở trở ngón tay vào Luce với một vẻ kích động để khiến Luce phải nhảy dựng lên nếu như cô không mải run lên vì cười. “Này, cậu có biết ai đã bỏ công bỏ sức đào xới cả gốc rễ nhà cái gã Daniel Grogori kia lên với cậu không hả? Đừng có chọc tở. Để tở yên.”

Lúc này, hai đứa đã mò tới góc cuối thư viện, nơi cả 999 cuốn sách được xếp dàn trải trên một kệ sách duy nhất màu thiếc. Penn cúi xuống, ngón tay lần từng gáy sách. Luce cảm thấy một cơn rùng mình, giống như có ai đó lướt ngón tay dọc cổ cô. Cô ngẩng cổ lên nhìn quanh và thấy một búi màu xám. Không phải đen, giống như những cái bóng nhưng lại sáng hơn, mỏng hơn. Như thể không hào hứng gì chơi với cô.

Cô mở to mắt quan sát, và khi cái bóng giãn dài ra, bện xoắn lại ngay trên đầu Penn. Rồi nó hạ xuống từ từ giống như một cây kim khâu đâm xuống vải và Luce không muốn nghĩ tới chuyện gì có thể xảy ra nếu nó chạm vào cô bạn mình. Hôm ở phòng thể chất là lần đầu tiên những cái bóng chạm vào cô—cho đến giờ cô vẫn cảm thấy bức bách, như bị vấy bẩn bởi sự xâm phạm ấy. Cô không biết chúng còn có thể làm những gì nữa.

Hoảng loạn, run rẩy, Luce vươn cánh tay dài ra như thể một cây gậy đánh bóng chày. Cô hít một hơi thật sâu và bạt cả cánh tay vào mục tiêu. Mọi dây thần kinh trên người cô dựng lên khi gạt cái bóng ra, nó giá lạnh như băng, buốt đến xương tủy. Cùng lúc đó, tay cô đập vào đỉnh đầu Penn.

Penn ôm đầu bằng cả hai tay rồi ngoái lại nhìn Luce với vẻ kinh hãi. “Có chuyện quái gì với cậu thế?”

Cô ngồi thụp xuống bên cạnh Penn, lấy tay xoa xoa đầu cô bạn. “Tở xin lỗi. Có một... tở nghĩ tở thấy một con ong đậu trên đầu cậu. Tở sợ. Tở không muốn nó đốt cậu.”

Cô thấy toàn bộ chuyện này thật vô cùng, cực kỳ vớ vẩn và chờ đợi cô bạn bảo mình bị điên—ong làm cái quái gì trong thư viện chứ? Cô chờ đợi Penn tức giận bỏ đi.

Nhưng gương mặt tròn trịa của Penn dịu xuống. Cô nàng nắm lấy cả hai tay Luce rồi lắc lẩy lắc đẽ. “Lũ ong cũng làm tớ phát khiếp,” cô nàng nói. “Tớ bị dị ứng kinh khủng. Tóm lại cậu vừa cứu tớ một mạng đấy.”

Đúng ra đây phải là một khoảnh khắc đầy tình cảm thân thương dạt dào—nhưng đáng tiếc là không, vì Luce hoàn toàn bị những cái bóng chi phối. Chẳng phải tốt hơn nhiều nếu có cách gạt bỏ chúng khỏi tâm trí cô, giữ sạch chúng mà không làm tổn thương đến Penn hay sao.

Luce có một cảm giác mãnh liệt và không hề dễ chịu gì về cái bóng mờ nhạt màu xám kia. Những cái bóng cũ cũng đủ tệ lắm rồi nay lại còn xuất hiện những phiên bản mới như để chứng tỏ sức mạnh của chúng đang gia tăng. Như vậy chẳng phải từ nay sẽ có nhiều thể loại quái quỷ hơn sẽ tìm đến cô hay sao? Hay trình độ kinh sợ chứng của cô đã tiến bộ vượt bậc? Và còn khoảnh khắc lạ kỳ trong lớp học của cô Sophia, lúc cô thật sự lôi được chúng lại trước khi chúng kịp chuồi vào túi áo cô thì sao? Cô đã làm việc đó mà không suy nghĩ gì, giờ mới thấy chẳng có lý do gì những cái bóng lại đi sợ hai ngón tay của cô khi đó cả những chúng đã thoái lui—cô đưa mắt lướt một lượt qua những kệ sách—ít nhất là tạm thời.

Cô tự hỏi liệu có phải mình vừa lập nên một tiền lệ tương giao với những cái bóng không. Nếu tính cả việc cô vừa bạt cái bóng lượn lơ trên đầu Penn là “tương giao”—ngay cả Luce cũng tự nhận thấy lỗi nói này thật quá sức hoa mỹ. Lại một cảm giác buốt giá, buồn nôn quặn lên trong bụng cô khi cô nhận ra những gì mình làm với những cái bóng còn hơn cả việc chống lại chúng.

“Thật kỳ lạ, quá kỳ lạ.” Penn nói rướn lên từ dưới sàn nhà. “Nó phải ở đây chứ, giữa cuốn Từ điển về các Thiên thần và cuốn quái quỷ gì mà về Billy Graham nhà-truyền-giáo-phúc-âm cái khi gì ấy.” Cô nàng ngược nhìn Luce. “Nhưng chẳng thấy đâu nữa rồi.”

“Tớ tưởng cậu bảo là—”

“Tớ đã bảo thế. Máy tính hiện danh sách cho thấy nó vẫn còn trên các kệ lúc tớ tìm nó chiều nay cơ mà, nhưng giờ muộn thế này không online kiểm tra lại được nữa rồi.”

“Thử ra hỏi cậu Todd ở đằng kia xem,” Luce gợi ý. “Có khi cậu ta mượn nó che đở mấy trò tự sướng cũng nên.”

“Kinh quá đấy.” Penn thúc mạnh vào đùi Luce.

Luce biết cô chỉ nói đùa vậy để che dấu bớt phần nào nỗi thất vọng của chính mình. Không tìm thấy cuốn sách khiến cô buồn bực. Để tìm ra bất kỳ thông tin nào về Daniel mà không gặp trở ngại nào thật không dễ dàng gì. Cô không biết liệu mình sẽ tìm được gì trong những trang sách của cụ, ky hay tổ tông gì đó của cậu ấy nhưng chí ít nó cũng sẽ cho cô biết thêm điều gì đó về Daniel. Biết thêm một chút vẫn còn hơn chẳng biết gì.

“Ở yên đây nhé,” Penn nói rồi đứng lên. “Tớ sẽ đi hỏi cô Sophia xem có ai tra tìm sách ngày hôm nay nữa không.”

Luce nhìn theo dáng thơ thẩn của cô bạn mình lướt qua những hàng kệ sách tiến thẳng đến bàn quản thư. Rồi cô bật cười khi Penn cúi mặt bước thật nhanh khi đi ngang qua chỗ Todd đang ngồi.

Còn lại một mình trong góc cuối thư viện, Luce lật sờ mấy cuốn sách khác trên kệ. Luce điếm nhanh lại một lượt gương mặt những học viên trong trường Kiểm và Thánh Giá nhưng cô không thể nghĩ ra nổi ai có thể trở thành ứng cử viên sáng giá cho vai trò độc giả một cuốn sách tôn giáo cổ đến thế. Có thể cô Sophia đã cho nó vào danh sách sách tham khảo theo nội dung buổi học ôn vừa rồi cũng nên. Luce tự hỏi khi Daniel ngồi đó, nghe cô quản thư nói về những thứ vốn thường là những câu chuyện trong bữa tối gia đình từ lúc cậu còn nhỏ, cậu đã nghĩ gì. Luce thật muốn biết tuổi thơ của cậu như thế nào. Chuyện gì đã xảy đến với gia đình của cậu? Ở trại trẻ mồ côi cậu có được dạy gì về tôn giáo tín ngưỡng không? Hay tuổi thơ của cậu cũng giống như cô, chỉ tỏ ra ngoan đạo vì muốn điếm tốt và vì tôn trọng nhà trường mà thôi? Cô muốn biết liệu Daniel đã đọc cuốn sách của cụ tổ mình chưa, cậu nghĩ gì về nó và liệu cậu có ý muốn viết lách như thế không. Rồi cô lại muốn biết giờ này cậu ấy đang làm gì trong bữa tiệc của

Gabbe, ngày sinh nhật của cậu ấy là ngày mấy, cỡ giày bao nhiêu, liệu cậu ấy có từng bỏ ra chút thời gian mà nghĩ về cô hay không.

Luce lắc lắc đầu mình. Con tàu chở những dòng suy nghĩ này đang trượt bánh lao thẳng đến Thành phố mang tên Thương Cảm và cô muốn xuống tàu ngay. Cô lôi cuốn sách ở đầu kệ xuống—cuốn Từ điển về các Thiên thần với bìa sách cực kỳ thiếu sức lôi cuốn—và quyết định làm tâm trí mình bận rộn bằng việc đọc nó cho đến khi Penn quay lại.

Cô đọc đến tận đoạn thiên thần phản bội Abbadon, vị thiên thần đã hối hận vì theo phe Sa-tăng và đời đời than khóc cho lỗi lầm của mình—ngáp—đúng lúc đó thứ âm thanh đặc biệt ồn ào vang lên trên đầu cô. Luce ngược lên và thấy đèn báo cháy nhá đỏ khắp nơi.

“Báo động. Báo động,” một giọng đều đều cứng nhắc vang lên trong loa phóng thanh. “Chuông báo cháy đã kích hoạt. Hãy sơ tán khỏi tòa nhà.”

Luce nhét cuốn sách trở lại kệ và dồn sức đứng dậy. Họ từng làm những chuyện như thế này ở Dover không biết bao nhiêu lần rồi. Nhiều đến nỗi mà sau đó cả một thời gian, ngay cả đến các giáo viên cũng lơ luôn những cuộc tập huấn cháy giả hàng tháng, vì thế khoa phòng cháy của trường phải đầu tư cho chuông báo thật ấn tượng để thu hút sự chú ý của mọi người. Luce hoàn toàn có thể hình dung ra ban giám hiệu của trường Kiểm và Thánh Giá cũng đang đi vào một lối mòn như vậy. Nhưng khi bắt đầu ra đến cửa thoát hiểm, cô ngạc nhiên thấy chính mình ho khò khè. Thật sự có khói bốc ra từ thư viện.

“Penn?” cô gọi to, nghe giọng của chính mình vọng lại bên tai. Cô biết tiếng gọi của mình bị vùi dập giữa mớ âm thanh inh tai buốt óc này của chuông báo cháy.

Thứ mùi hăng cay của khói ngay lập tức đẩy cô về với cái đêm rực ánh lửa đỏ với Trevor. Những hình ảnh, những âm thanh cứ thế ập về trong tâm trí cô, những thứ được chôn vùi dưới đáy sâu ký ức như thể đã bị gột sạch hoàn toàn. Cho tới tận bây giờ.

Đôi mắt trắng dã kinh hoàng của Trevor phản chiếu sắc lửa rừng rực. Những lưỡi lửa thè ra thụt vào khi cả ngọn lửa lan dần đến những ngón tay của Trevor. Tiếng gào thét đến nhức óc dường như không bao giờ dừng ấy

vang lên trong đầu cô như một tiếng còi báo động lê thê ngay cả sau khi Trevor từ bỏ lâu thật là lâu. Và trong suốt thời gian đó, cô chỉ đứng đó mà nhìn, cô không thể ngừng dán mắt vào cảnh tượng đó, bất động như bị đóng băng trước cây đuốc sống hùng hực đó. Cô còn không thể nhúc nhích được một ngón tay. Cô đã không thể làm được gì để cứu Trevor. Và cứ thế nhìn cậu ấy chết.

Cô cảm thấy một bàn tay ôm chặt lấy eo trái mình, cô xoay người lại ngay với hy vọng thấy Penn. Đó là Todd. Mắt cậu ta mở to trắng dã, cậu ta cũng đang ho khù khụ.

“Chúng ta phải ra khỏi đây ngay,” cậu ta nói, thở hỗn hển. “Tôi nghĩ có cửa thoát hiểm ở phía sau.”

“Thế còn Penn thì sao? Cô Sophia nữa?” Luce hỏi. Cô thấy đuối sức và chóng mặt. Cô đưa tay dụi mắt.

“Họ ở đằng kia.” Khi chỉ tay vào lối đi thẳng tới cửa ra vào với đầy những kệ sách xung quanh, cô mới thấy khói ở đằng đó dày đặc tới mức nào.

Todd nhìn hướng cô chỉ với vẻ nghi hoặc trong giây lát nhưng rồi cậu ta gật đầu. “Được rồi,” cậu ta nói, tay vẫn nắm chặt eo cô khi cả hai cúi xuống và chạy thật nhanh đến cửa trước của thư viện. Họ rẽ phải khi lối bên kia dày đặc khói phủ kín cả hai hàng kệ và rồi nhận ra mình đang đứng đối diện với một bức tường sách, không may mắn có dấu vết nào của lối thoát. Cả hai dừng lại để thở. Đám khói chỉ mới vài giây trước lượn lờ trên đầu họ nay đã ụp xuống đến vai họ rồi.

Kể cả cúi ngay xuống né chúng nhưng cả hai vẫn phải nín thở. Và họ cũng không thể nhìn thấy đi lên phía trước còn bao xa nữa. Chắc chắn là Todd vẫn còn bên cạnh mình, Luce quay quanh một vòng, bỗng chốc không biết mình vừa từ tầng nào đến đây. Cô với lên một kệ sách kim loại và cảm thấy sức nóng lan tỏa từ đó. Cô còn không thể đọc nổi những chữ cái trên gáy những cuốn sách. Họ đang ở khu D hay khu O đây?

Chẳng có chút manh mối nào dẫn họ tới chỗ Penn và cô Sophia hay lối ra cả. Luce cảm thấy một cơn hoang mang dâng lên trong người, khiến cô thở khó khăn hơn.

“Họ chắc đã thoát ra bằng cửa trước rồi!” Todd gào lên bán tín bán nghi. “Chúng ta phải quay lại thôi.”

Luce căn môi. Nếu như có chuyện gì xảy ra với Penn thì . . .

Cô lờ mờ thấy Todd đang đứng ngay trước mặt mình. Cậu ấy nói phải, nhưng đâu mới là đường quay lại đây? Luce lặng lẽ gật đầu, cảm thấy tay Todd nắm chặt lấy tay mình.

Cả một lúc lâu, cô cứ chạy mà chẳng hề biết mình đang chạy đi đâu nhưng trong khi chạy, đám khói bốc lên, tan dần, từng chút từng chút cho tới sau cùng, cô đã có thể trông thấy ánh sáng nhấp nhোang đỏ của tấm biển báo cửa thoát hiểm. Luce thở phào nhẹ nhõm khi Todd quờ quạng được đến tay nắm cửa và rồi đẩy mạnh nó ra.

Họ đứng trong một dãy hành lang Luce chưa từng nhìn thấy trước đó bao giờ. Todd đóng sầm cánh cửa lại phía sau họ. Cả hai thở dốc, hít cho đầy phổi từng ngụm không khí không bị ám khói. Hương vị này thật quá tuyệt vời, Luce còn muốn cả vòm miệng mình được ngập trong đó, uống từng vại từng vại không khí, đắm mình trong đó. Cả cô và Todd cùng họ cho để khói thoát ra hết khỏi phổi của họ, cho đến khi bắt đầu cười, những trận cười ngạt thở, chỉ một nửa như nhẹ nhõm. Họ cười cho đến khi Luce nhận ra mình đang khóc. Và thậm chí khi cô ngừng khóc và lại ho dữ dội, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Làm sao cô có thể ở đây mà thở trong bầu không khí này khi còn chưa biết đã có chuyện gì xảy đến với Penn chứ? Giả như mà Penn vẫn chưa kịp thoát ra—giả như cô ấy ngã gục ở đâu trong đó—vậy Luce lại mất đi một người cô quan tâm nữa sao? Tại sao mọi chuyện càng ngày càng trở nên tồi tệ hơn thế này?

Cô chùi sạch nước mắt và thấy một làn khói mỏng chậm rãi cuộn lên từ phía dưới khe cửa. Họ vẫn chưa được an toàn. Còn một cánh cửa nữa ở cuối dãy hành lang. Qua ô kính trên cánh cửa, Luce có thể trông thấy những cành cây đang rung lắc dữ dội giữa màn đêm. Cô bỗng thấy hùng hực khí thế. Chỉ một chốc nữa thôi, họ có thể thoát ra ngoài, xa khỏi đám khói ngột ngạt này.

Nếu họ nhanh ra ngoài được không chừng còn có thể quành lại cửa trước để xem Penn và cô Sophia đã thoát ra an toàn chưa.

“Đi nào,” Luce nói với Todd đang cúi gập người thở khò khè. “Chúng ta phải đi tiếp thôi.”

Cậu đứng thẳng dậy nhưng Luce nhận thấy ngay cậu đã kiệt sức. Mặt cậu đỏ phừng, hai con mắt dại đi, nhòe nhoẹt nước. Không còn cách nào khác, Luce phải dìu cậu ta về phía cánh cửa.

Cô quá nôn nóng muốn thoát ra nên lật đật mãi mới đỡ được Todd lên, đúng lúc ấy những tiếng vun vút trùm xuống họ, át cả tiếng chuông báo cháy.

Cô ngẩng đầu nhìn lên những cái bóng đang cuộn xoáy. Một dải như quang phổ pha trộn giữa sắc xám và đen kịt. Đáng lý cô chỉ có thể trông thấy dải sắc màu đó phủ xuống từ trần nhà nhưng dường như những cái bóng đã trải rộng giới hạn của chúng. Giới hạn của những cái bóng, mở rộng tới một bầu trời lạ lùng mà mơ hồ. Chúng quện vào nhau tạo thành một thể hỗn độn nhưng lại vẫn giữ những ranh giới như để phân biệt.

Ở giữa hỗn độn đó là cái bóng xám, có màu nhạt hơn tất cả, cũng chính là cái bóng cô thấy lúc trước. Nó không còn dạng một cây kim nữa mà thành một hình thể như ngọn lửa cháy trên diêm. Nó ở đó, trên dây hành lang nhảy nhót qua lại. Có thật hồi nãy chính cô đã gạt bay được cái mớ đen xì vô định đó khi nó sượt qua đầu Penn không nhỉ? Ký ức đó khiến hai gan bàn tay cô ngứa ngáy, đến những ngón chân cũng quặp cả lại.

Todd bắt đầu đâm thùm thụp vào tường như thể dây hành lang đang co rút dần về phía họ vậy. Luce biết họ vẫn chưa đến gần cửa ra. Cô nắm lấy tay Todd, hay bàn tay nhể nhại mồ hôi chà vào nhau trơn tuột. Cô đành bấu chặt những ngón tay của mình quanh eo Todd. Nhìn cậu ta giờ trắng nhợt như một con ma, cả người sát xuống sàn nhà, gần như co rúm lại. Một tiếng rên đầy hoảng loạn buột ra từ đôi môi tím tái của cậu.

Phải chăng vì khói giờ đã tràn vào ngập cả dây hành lang?

Hay bởi vì cậu ta cũng cảm nhận được những cái bóng?

Không thể nào.

Ngay sau đấy gương mặt Todd trở nên méo mó kinh hoàng. Những cái bóng lờ lờ trên đầu họ, chưa bao giờ chúng đến nhiều như vậy.

“Luce?” Giọng cậu run rẩy.

Lại một bầy những cái bóng khác kéo đến vây chặt lối đi của họ. Một tấm màn đen kịt phủ xuống che kín cả những bức tường khiến Luce không thể nhìn thấy cửa ra nữa. Cô nhìn Todd—cậu ta liệu có thấy chúng?

“Chạy đi!” cô hét lên.

Cậu ta có chạy nổi không? Mặt Todd giờ tái nhợt, hai mí mắt nhắm nghiền. Cậu ta như sắp rơi vào trạng thái bất tỉnh. Nhưng rồi bỗng nhiên Luce thấy như mình bị cậu ta xốc đi.

Hay có cái gì đó xốc cả hai người bọn họ đi.

“Cái quái gì?” Todd nói giọng vỡ òa.

Chân họ chỉ lướt qua sàn trong một thoáng. Cứ như thể cả hai đang cưỡi trên một con sóng biển vậy, con sóng phát sáng đó nâng cô lên cao dần, nhận chìm cơ thể cô trong không khí. Luce không biết mình đang bị đưa đi đâu—cô còn không thể thấy nổi cửa ra, chỉ có một mớ nhộn nhạo do những cái bóng đen kịt phủ quanh. Quanh quất bên cô nhưng lại không hề chạm tới cô. Đáng lẽ cô phải rất hoảng sợ nhưng cô lại không hề. Cô cảm thấy mình được bảo vệ khỏi những cái bóng, như thể có thứ gì đó che chắn cho mình—thứ gì mỏng manh biến đổi nhưng lại không thể xuyên qua được. Thứ gì đó thân thuộc đến lạ thường. Thứ đó thật mạnh mẽ nhưng cũng thật dịu dàng. Thứ đó—

Nhanh đến bất ngờ, cô và Todd đã dừng trước cửa ra. Chân cô lại được chạm đất và ngay lập tức cô xô vào thanh nầm của cánh cửa thoát hiểm.

Và rồi cô kéo mạnh. Nghẹn lại. Thở dốc. Nôn nao.

Một hồi chuông báo khác rền vang. Nhưng tiếng chuông đó nghe như từ xa vọng lại.

Gió quất mạnh vào cổ cô. Họ đã ra được ngoài! Và đang đứng trên một bờ tường nhỏ. Cạnh đó là một cầu thang dẫn xuống bãi sân trường, vĩa dẫu mọi chuyện trong đầu Luce hiện lên thật mù mờ với đầy khói, cô vẫn nghĩ mình nghe thấy những giọng nói văng vẳng gần ngay đấy.

Cô quay lại cố tìm hiểu xem chuyện gì vừa diễn ra. Làm thế nào mà cô và Todd có thể vượt qua tấm màn dày đặc, đen kịt và kiên cố do những cái bóng tạo nên? Và thứ gì đã cứu hai người bọn họ? Luce có cảm giác nó không còn ở đây nữa.

Cô gần như muốn quay trở vào và tìm nó.

Nhưng dây hành lang tối mù và mắt cô vẫn còn nhòa đi vì nước mắt, không thể những cái bóng đang bện dính vào nhau nữa. Có khi chúng biến đi rồi cũng nên.

Rồi xuất hiện một quầng sáng với những tia lờm chờm, thứ gì đó trông như một thân cây với những cành tán chĩa lung tung—không, nó giống một bức tượng bán thân với những cánh tay dài, rộng. Cột sáng rung động, lơ nhờ tím đỏ đang uốn lượn trên đầu họ. Cô lấy một hơi thật sâu và cố chớp để nước mắt còn đọng lại thoát ra hết khỏi đôi mắt cay xè vì khói của mình. Nhưng quầng sáng ấy vẫn ở đó. Cô cảm nhận được điều đó rõ ràng hơn cả nghe thấy nó gọi cô, xoa dịu cô, một bản nhạc du dương giữa vùng hỗn loạn.

Vì vậy cô đã không nhìn thấy những cái bóng lướt đến.

Chúng ụp xuống người cô và Todd, tách họ ra khỏi nhau và hất tung Luce vào không trung.

Cô rơi xuống nằm gọn dưới chân cầu thang. Đôi môi run rẩy của cô rên lên một tiếng đầy đau đớn.

Đầu cô bị đập xuống đất đến một lúc lâu, Cô chưa từng biết đến cơn đau nào lại khiến đầu mình muốn nổi tung đến vậy. Cô bật khóc giữa đêm trong cái nhập nhoạng của ánh sáng và những cái bóng lượn qua lại trên đầu.

Nhưng rồi tất cả những điều đó trở nên quá nặng nề và Luce đầu hàng, từ từ nhắm mắt lại.

CHƯƠNG 11. BỨC TÌNH

“Cậu sợ lắm không?” Daniel hỏi. Đầu cậu nghiêng sang một bên, mái tóc vàng kim xòa xuống bởi một cơn gió nhẹ. Cậu ấy đang ôm cô, cái ôm thật chặt, chắc chắn nhưng cũng thật mềm mại và nhẹ hệt như một tấm khăn lụa. Những ngón tay của cô ôm vòng quanh cái cổ trần của cậu.

Cô có sợ không ư? Tất nhiên là không rồi. Cô đang ở cùng Daniel. Như ý muốn. Trong vòng tay của cậu ấy. Một câu hỏi thực tế hơn xộc thẳng vào tâm trí cô: Cô có nên thấy sợ không nhỉ? Cô chẳng cảm thấy chắc chắn gì cả. Cô thậm chí còn không biết mình đang ở đâu nữa.

Cô có thể ngửi thấy mùi mưa trong không khí, ngay sát đấy thôi. Nhưng cả cô và Daniel đều khô ráo. Cô cảm thấy một bộ váy dài trắng chảy xuống tận mắt cá chân mình. Chỉ còn lại một chút ánh sáng của ban ngày. Luce thấy hối hận đến chết đi được vì bỏ lỡ mất cảnh hoàng hôn cứ như cô có thể làm được gì để ngăn mặt trời lại. Không hiểu sao cô cứ thấy bản thân mình biết rõ những tia sáng cuối ngày kia thật sự quý giá như những giọt nạt cuối cùng trong lọ vậy.

“Cậu sẽ ở lại với mình chứ?” cô hỏi mà nghe giọng mình thì thào như một làn gió mong manh có thể bị nhận chìm ngay bởi một tiếng sấm văng trời. Một cơn gió mạnh xoáy như cơn lốc quanh họ, thổi tung mái tóc Luce rồi phủ chúng xuống mắt cô. Vòng tay của Daniel quanh người cô trở nên chặt hơn, cho đến khi, cô có thể thở trong hơi thở của cậu ấy, có thể cảm nhận làn da của cậu bằng chính làn da mình.

“Mãi mãi,” cậu thì thầm đáp lại. Những âm thanh ngọt ngào ấy cứ thế lan tỏa và rồi lấp đầy cô.

Có một vết xước phía bên trái trán Daniel nhưng cô quên ngay nó khi cậu ôm lấy má cô và kéo gương mặt cô sát lại gần hơn. Cô ngả đầu ra sau và thấy toàn thân mình thả lỏng cùng một cảm giác mong đợi.

Cuối cùng, cuối cùng thì đôi môi của cậu ấy cũng hạ xuống chạm môi cô và rồi thật nhanh chóng chiếm đoạt toàn bộ hơi thở của cô. Cậu ấy hôn

như thể cô chỉ thuộc về một mình cậu ấy, tự nhiên như thể cô là một phần đã mất từ lâu của cậu và giờ cậu đã giành lại được.

Mưa bắt đầu rơi. Những giọt mưa mau chóng thấm đẫm tóc họ, chảy xuống gương mặt và theo dòng chảy vào vòm miệng họ. Nước mưa, thật ấm áp và ngậy ngất, như hương vị từ nụ hôn của hai người họ vậy.

Luce vòng tay ôm lấy lưng cậu để kéo cậu vào gần hơn, đôi tay cô trượt qua thứ gì đó êm mượt như nhung. Cô đưa một tay sờ vào nó, rồi đến tay kia, hai tay cô cố xác định kích thước thứ đó rồi chăm chú nhìn gương mặt rạn rở của Daniel.

Có gì đó dang rộng phía sau lưng của cậu ấy.

Một đôi cánh. Óng mượt và rục rở, đang chậm rãi đập, một cách nhẹ nhàng, tỏa sáng trong mưa. Cô đã từng thấy chúng trước kia, hình như thế, hay thứ gì đó ở đâu đó giống như chúng.

“Daniel,” cô gọi giọng hỗn hển. Đôi cánh thu hút toàn bộ tầm nhìn và tâm trí cô. Trông chúng giống như hòa trộn hàng triệu màu sắc vào với nhau, chúng khiến đầu cô điên đảo. Cô cố nhìn sang nơi khác, bất kỳ nơi nào khác cũng được nhưng từ mọi phía, tất cả những gì cô có thể thấy bên cạnh Daniel là một vòm trời hoàng hôn rực ánh hồng và xanh dương như trải ra vô tận. Cho đến khi cô nhìn xuống và nhận ra điều cuối cùng.

Mặt đất.

Cách xa họ đến hàng nghìn feet.

Khi cô mở mắt ra, mọi thứ quá chói lóa, làn da cô khô khốc và một cơn đau nhức buốt lan ra từ phía sau đầu cô. Vòm trời vô tận biến mất, cả Daniel cũng không còn.

Lại một giấc mơ khác nữa.

Chỉ có điều, giấc mơ này để lại cho cô cảm giác nao nao cùng sự khao khát.

Cô đang ở trong một căn phòng với những bức tường sơn trắng tinh, nằm trên một chiếc giường bệnh. Bên trái cô, một tấm rèm mỏng kéo ra chia đôi căn phòng, ngăn cách cô với chuyện gì đó ối ã phía bên kia.

Luce rón rén sờ vào chỗ đau nhức dưới cổ mình và rên rí.

Cô cố gắng nén chịu. Cô không biết mình đang ở đâu nhưng bản năng cho biết cô đã không còn ở trong trường Kiếm và Thánh Giá nữa. Bộ váy màu trắng dợn sóng mềm mại khi này—cô vỗ vỗ thứ đang mặc trên người—nay đã biến thành bộ đồ bệnh viện rộng thùng thình. Cô có cảm giác mọi điều tuyệt diệu trong giấc mơ đang trôi dần đi—mọi điều ngoại trừ đôi cánh ấy. Chúng quá thật. Cảm giác khi chạm vào chúng thật mềm mại và êm dịu. Bụng cô bỗng cồn lên. Cô siết chặt hai nắm tay rồi lại mở chúng ra, nhận ra rằng chúng trống trơn, một điều quá đỗi rõ ràng và hụt hẫng.

Có ai đó nắm lấy và siết chặt tay phải cô. Luce ngay lập tức quay đầu lại, cau mày. Cô cứ nghĩ ở đây chỉ có mình mình. Gabbe ngồi trên một chiếc ghế có bánh xe, màu xanh dương đã bạc màu dường như chỉ tôn lên màu mắt khó ưa của cô nàng.

Luce rất muốn đẩy—hay chí ít là cô mong chờ được đẩy—bàn tay đó ta nhưng Gabbe lại trao cho cô một nụ cười thật ấm áp, khiến Luce có cảm giác an toàn và rồi cô nhận ra cô vui đến nhường nào khi biết mình không cô độc.

“Chuyện này chỉ là mơ chiếm bao nhiêu phần?” cô lầm rầm hỏi.

Gabbe bật cười. Cô nàng để một lọ kem dưỡng da trên chiếc bàn ngay cạnh đó và bắt đầu chà cái thứ trắng trắng, thơm mùi chanh đó vào lớp da dưới móng tay Luce. “Điều đó còn tùy,” cô nàng đáp, xoa bóp những ngón tay cho Luce. “Nhưng bỏ qua mấy giấc mơ đi. Mình biết là cứ khi nào mình cảm thấy thế giới của mình bị đảo lộn thì chẳng có gì giúp mình vững vàng được bằng việc sơn sửa móng tay đâu.”

Luce liếc xuống. Cô chưa từng chú ý đến việc sơn sửa móng tay mình cho tao nhã chút nào nhưng những lời của Gabbe khiến cô nhớ đến mẹ, người luôn khuyên cô nên sơn móng tay mỗi khi cô có chuyện bực mình. Khi đôi bàn tay Gabbe chậm rãi chỉnh sửa những ngón tay cho cô, cô mới tự hỏi phải chăng suốt chừng đó năm trời, cô đã để lỡ mất một cách giải quyết hiệu quả.

“Chúng ta đang ở đâu?” cô hỏi.

“Bệnh viện Lullwater.”

Chuyến đi đầu tiên thoát khỏi trường của cô cuối cùng lại thành nhập viện cách nhà cô đúng năm phút đường đất. Lần cuối cùng cô tới đây là để khâu ba mũi dưới khuỷu tay vì bị ngã xe đạp. Bố không rời cô lấy nửa bước. Giờ thì chẳng có ông ở bên nữa rồi.

“Tôi ở đây bao lâu rồi?” cô hỏi tiếp.

Gabbe nhìn lên chiếc đồng hồ màu trắng treo trên tường và nói, “Họ tìm thấy cậu bất tỉnh vì ngạt khói khoảng mười một giờ đêm qua. Đúng tiêu chuẩn, đầy đủ thủ tục gọi cấp cứu khi có một học viên trường cải huấn bị ngất xỉu, nhưng đừng lo, cô Randy bảo là cậu sẽ được ra khỏi đây sớm thôi. Chừng nào bố mẹ cậu đồng ý—”

“Bố mẹ tôi cũng ở đây sao?”

“Và tràn đầy ưu tư lo lắng cho đứa con gái của họ, cứ nhìn những ngọn tóc chẻ trên mái tóc quăn của má cậu thì biết. Họ đang dưới sảnh, ngấp trong mớ giấy tờ thủ tục. Mình đã nói họ là sẽ để mắt tới cậu.

Luce rên rỉ, úp mặt xuống gối và lại bắt đầu quặn quại với cơn đau nhức buốt từ sau đầu.

“Nếu cậu không muốn gặp họ thì . . .”

Nhưng Luce đâu có rên rỉ vì bố mẹ cô. Cô muốn gặp bố mẹ đến chết đi được ấy chứ. Cô chỉ đang nhớ lại mọi chuyện, thư viện, khói lửa, một giống mới của những cái bóng khiến cô kinh hãi hơn gấp bội mỗi khi chúng tìm đến cô. Bọn chúng vẫn luôn đen sạm và xấu xí, bọn chúng vẫn luôn khiến cô lo lắng, nhưng đêm qua, cô cảm thấy rõ rệt, dường như những cái bóng muốn gì đó ở cô. Và còn một thứ khác nữa, thứ gì đó mạnh mẽ tách cô ra, nâng cô lên, cứu cô thoát khỏi chúng.

“Mặt cậu sao thế?” Gabbe hỏi, ngẩng đầu nhìn Luce rồi vẫy vẫy tay trước mặt cô. “Cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Luce không hiểu điều gì khiến Gabbe đột nhiên trở nên tốt bụng với cô đến thế. Trợ lý của y tế bệnh viện hẳn không thể là loại việc mà Gabbe quyến rũ lại tình nguyện làm và có vẻ như quanh đây cũng chẳng có chàng trai đáng thu hút nào để cô ta có thể độc chiếm. Gabbe thậm chí chẳng có vẻ gì là thích Luce cả. Cô ta không chỉ múa may ở đây chỉ vì ý muốn từ trong sâu thẳm trái tim đấy chứ?

Nhưng dù Gabbe có tốt thế nào đi nữa thì cũng chẳng có cách gì giải thích được những chuyện xảy ra đêm qua cả. Về đám nhện nhạo rùng rợn, ghe tằm phủ kín dãy hành lang trong thư viện. Về cái cảm giác kỳ dị khi bị đẩy qua lại trong mớ đen kịt đặc quánh đó. Về luồng sáng kỳ lạ, huyền hoặc đó.

“Todd đâu rồi?” Luce hỏi khi nhớ tới cậu bạn với ánh mắt khiếp hãi. Cô đã để vuột mất cậu ấy, bay lên và sau đó . . .

Tấm rèm đột ngột bị kéo sang và Arriane xuất hiện, đi một đôi giày patanh và đóng bộ đồng phục màu cái kẹo, sọc trắng đỏ. Mái tóc đen ngắn được bện xoắn lại bằng hàng loạt những gút những dây buộc trên đỉnh đầu. Cô nàng lao vào, cầm theo một cái khay để ba cái sọ dừa có mấy cái ô be bé màu sắc rực rỡ cắm trên đó.

“Nào, giờ tới lượt tớ hầu phòng,” cô nàng nói bằng giọng mũi khàn khàn. “Cậu vắt nước chanh vào quả dừa này rồi uống, ta sẽ được cả hai thứ—oa, sao mặt dài ra thế kia. Tớ chen ngang vào chuyện gì à?”

Arriane trượt tới cuối giường Luce. Cô nàng dùng cán cái ô be bé hồng hồng kia ngoáy cho cái lỗ trên quả dừa to ra.

Gabbe nhảy ra giật lấy quả dừa trước nhất, khịt mũi với thứ nước bên trong. “Arriane này, cô ấy vừa mới trải qua một cơn chấn động,” Gabbe quở trách. “Và cho cậu biết thêm, chuyện cậu vừa với chen vào là chuyện về Todd đấy.”

Arriane thả lỏng vai. “VẬY thì rõ ràng thứ cô ấy cần là cái gì đó thật kích thích,” cô nàng cãi lại, khư khư giữ cái khay trong khi nhìn chiến với Gabbe.

“Thôi được rồi,” Arriane lên tiếng, quay đi không thèm nhìn Gabbe. “Tớ sẽ cho cô ấy uống thứ nước chán òm cổ lỗ sĩ của cậu.” Cô nàng đưa cho Luce một quả dừa cắm ống hút màu xanh.

Chắc Luce còn choáng váng sau chấn thương ở đầu. Họ lôi đâu ra mấy thứ này được? Dừa nguyên quả? Ống hút gắn ô trang trí? Cứ như thế cô vừa chết đi trong trường cải tạo và sống dậy trong một khu nghỉ dưỡng vậy.

“Các cậu lấy đâu ra mấy thứ này thế?” cô tò mò hỏi. “Ý tớ là, cảm ơn, nhưng mà—”

“Chúng tớ đào mộ dự trữ khi nào cần,” Arriane hớn hở nói. “Roland có giúp một tay.”

Ba đưa ngời xì xụp uống thứ nước ngon ngọt, lành lạnh đó một hồi, cho tới khi Luce không dừng được nữa. “Vậy chuyện lúc này, Todd cậu ấy...?”

“Todd,” Gabbe nói, hăng giọng. “Chuyện là cậu ấy hít phải nhiều khói hơn cậu, cô bạn thân mến—”

“Không phải thế,” Arriane bật lại. “Cậu ta bị gãy cổ.”

Luce thở hắt ra, và Gabbe lấy cái ống hút dính cây ô quất vào Arriane.

“Sao?” Arriane gắt. “Luce có thể chịu được chuyện này. Dù thế nào thì cuối cùng cậu ấy cũng biết, sao phải nói giảm tránh làm gì?”

“Dựa vào các dấu vết ở hiện trường thì vẫn chưa có kết luận gì,” Gabbe nói tiếp, khó nhọc lựa chọn từ ngữ.

Arriane nhún vai. “Luce ở đó, cậu ấy chắc phải thấy gì—”

“Tớ không trông thấy chuyện xảy ra với cậu ấy,” Luce nói, “Chúng tớ ở cùng nhau rồi sau đó không biết thế nào lại bị chia ra. Tớ có linh cảm xấu nhưng tớ không biết gì,” cô thì thào. “Vậy cậu ấy . . .”

“Cậu ấy mất rồi,” Gabbe nói, thật chậm, thật nhẹ.

Luce nhắm chặt hai mắt lại. Cơn ớn lạnh đang chạy dọc khắp cơ thể cô đây chẳng liên quan gì tới thứ nước cô vừa uống. Cô nhớ lại những cú đập điên cuồng của Todd lên những bức tường, bàn tay nhầy mồ hôi của cậu ấy nắm chặt tay cô khi những cái bóng đồng loạt lao xuống họ, khoảnh khắc kinh hoàng khi hai người họ bị tách ra và khi cô đã kiệt sức không thể chạy lại chỗ cậu ấy.

Cậu ấy đã nhìn thấy những cái bóng. Giờ Luce nhận thức rõ ràng được điều đó. Và cậu ấy phải chết vì thế.

Sau cái chết của Trevor, không có tuần nào trôi qua mà Luce không nhận được những bức thư lên án, thù ghét. Bố mẹ cô phải bắt tay vào việc xem xét kỹ lưỡng hòm thư điện tử trước khi cô đọc được thứ gì đó kinh khủng nhưng chúng quá nhiều vì thế cô vẫn phải đọc. Một vài lá thư là viết tay, vài lá thì đánh máy, một lá thì ghép bằng những chữ cái cắt từ báo, tạp chí, kiểu tổng tiền. Quân sát nhân. Phù thủy. Họ đặt bằng hết những cái tên

đáng ghê tởm đó cho cô, đủ kín cả một cuốn sổ, dùng đủ loại tra tấn tinh thần để phải phải trốn trong nhà suốt cả mùa hè.

Cô tưởng mình đã cố hết sức để vượt qua cơn ác mộng đó: vứt bỏ quá khứ lại đằng sau khi đến trường Kiếm và Thánh Giá, tập trung vào bài vở, kết bạn mới . . . ôi Chúa ơi. Cô kìm hơi thở lại. “Còn Penn thì sao?” cô hỏi rồi cắn môi đầy lo sợ.

“Penn ổn, không sao hết,” Arriane đáp. “Nàng ta giờ là nhân vật quan trọng rồi, nhân chứng của vụ cháy mà li. Nàng ta với cô Sophia đều thoát được ra ngoài, người toàn mùi hăm mỏ Đông Georgia nhưng không có thương tích gì.”

Luce thở ra. Ít nhất cũng có mẫu tin tốt. Nhưng dưới tấm chăn chiêm mông manh của bệnh viện, cô run rẩy. Sớm thôi, chắc chắn sẽ lại có những kẻ đến hỏi tội cô như hồi Trevor chết cho mà xem. Không chỉ những kẻ viết những bức thư oán hận, bác sỹ Sanford. Rồi đến người quản chế của cô. Còn cả cảnh sát nữa.

Vẫn như trước, họ muốn cô liến kết tất cả sự kiện gắn lại với nhau. Nhớ lại từng chi tiết cụ thể. Nhưng tất nhiên, vẫn như vậy, cô chẳng thể nhớ nổi gì. Một phút trước, cậu ấy còn ở ngay cạnh cô, chỉ hai người bọn họ. Rồi sau đó—

“Luce!” Penn xông vào phòng bệnh, tay ôm một quả bóng bay màu nâu to đùng. Nó có hình như miếng băng cá nhân và còn ghi dòng chữ CỐ, cố nữa, cố mãi màu xanh nét mảnh. “Cái gì thế này?” cô nàng hỏi, ngó ba cô gái còn lại đang ngồi đó, nét mặt nghiêm trọng. “Tiệc ngủ ngày à?”

Arriane cười đôi giày trượt ra và trèo lên cái giường đơn bé tẹo, ngồi cạnh Luce. Cô nàng cầm hai tay hai quả dứa, đầu ngả vào vai Luce. Gabbe thì đang ngồi sơn bên tay không cầm quả dứa của Luce.

“Ờ,” Arriane cười khùng khục, “Nhập hội đi Penny-thơ-thần. Bọn này đang tính chơi trò Thật hay Đùa. Cho cậu chơi trước.”

Gabbe bật cười nhưng cố ngụy trang bằng một cái hắt hơi mỹ miều giả tạo.

Penn đứng chống nạnh. Luce cảm thấy khốn khổ thay cho cô nàng và cũng lấy làm lo sợ. Penn trông hơi hung tợn.

“Một bạn cùng lớp của chúng ta bị chết hồi đêm qua,” Penn nói thật cần trọng. “Và Luce cũng phải chịu tổn thương.” Rồi cô nàng lắc đầu. “Làm sao mà hai người các cậu có thể vui đùa vào lúc này được chứ?” Cô nàng khịt khịt mũi. “Mùi cồn đấy à?”

“Ồ ồ, Arriane chất giọng, nhìn vào Penn, nét mặt nghiêm túc. “Cậu thích cậu ta mà, phải không?”

Penn nhặt chiếc gối dựa trên cái ghế đằng sau cô nàng và liệng thẳng vào Arriane. Nhưng vấn đề là, Penn nói đúng. Thật là kỳ lạ khi Arriane và Gabbe nói chuyện về cái chết của Todd . . . nhẹ nhàng đến thế. Cứ như họ đã từng thấy chuyện này hàng bao nhiêu lần rồi. Cứ như chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì tới họ như cái cách nó ảnh hưởng tới Luce vậy. Nhưng họ không hề biết Luce biết những khoảnh khắc cuối cùng của Todd. Họ cũng chẳng biết tại sao lúc này cô lại cảm thấy khó chịu đến thế. Cô vỗ vỗ xuống chân giường ý bảo Penn ngồi vào đó, đưa cho Penn thử thử nước lạnh lạnh trong quả dừa.

“Chúng tớ thoát ra bằng cửa thoát hiểm và rồi thì—” Luce không thể nặn ra nổi từ nào nữa. “Chuyện gì xảy ra với cậu và cô Sophia thế?”

Penn lườm Arriane và Gabbe một cái đầy hoài nghi nhưng không làm gì tỏ ra khó chịu cả. Penn lại gần rồi yên vị bên mép giường.

“Tớ chỉ vừa tới hỏi cô ấy về—” Cô nàng lại liếc hai cô gái kia lần nữa rồi trao cho Luce một cái nhìn đầy ngụ ý. “Về điều tớ muốn hỏi. Cô ấy không biết nhưng muốn chỉ cho tớ một cuốn sách khác.”

Luce đã hoàn toàn quên khuấy mất công việc tra cứu đêm qua của hai đứa. Điều đó giờ quá xa vời và cũng không còn nghĩa lý gì sau những chuyện vừa xảy ra.

“Tớ với cô ấy vừa đi được hai bước khỏi cái bàn,” Penn tiếp tục kể, “thì có một đám sáng bùng lên lóa cả mắt tớ. Ý tớ là tớ đã đọc về việc tự phát cháy, nhưng cái này thì . . .”

Cả ba cô gái cùng ngả cả người về phía trước. Chuyện Penn kể đúng là tin tức trang nhất.

“Phải có thứ gì đó gây cháy,” Luce nói, cố hình dung lại một lượt cái bàn của cô Sophia trong tâm trí. “Nhưng tớ không nghĩ còn có ai khác ở

trong thư viện lúc đó.”

Penn lắc đầu. “Chắc chắn là không. Cô Sophia bảo chắc cái đèn bàn bị chập điện. Cho dù là chuyện gì xảy ra đi nữa thì ngọn lửa đó cũng cần đến rất nhiều chất gây cháy. Tất cả tài liệu của cô ấy đi tong rồi.” Penn bật ngón tay tanh tách.

“Nhưng cô ấy không sao chứ hả?” Luce hỏi, lần sờ vạt áo bệnh nhân mỏng tang.

“Hơi quẩn trí nhưng ổn cả,” Penn đáp. “Sau cùng thì vòi phun cứu hỏa cũng phun nước ra nhưng mọi thứ của cô ấy bị cháy hết. Khi người ta nói với cô ấy chuyện xảy ra với Todd, cô ấy đã gần như chết lặng đi chẳng còn hiểu nổi gì nữa rồi.”

“Có lẽ nào tất cả chúng ta cũng chết lặng vì tin này đến nỗi chẳng hiểu gì nữa,” Luce nói. Ngay lúc này, Gabbe và Arriane ngồi hai bên cũng gật lấy gật để. “Thế—thế bố mẹ Todd biết chuyện chưa?” cô hỏi thêm trong khi cũng tự hỏi chính mình làm thế nào để giải thích chuyện này với chính bố mẹ mình đây.

Cô tưởng tượng họ đang điền vào các giấy tờ thủ tục ở sảnh bệnh viện. Họ liệu có muốn gặp cô không? Liệu họ có liên hệ cái chết của Todd với cái chết của Trevor và lần ra cả hai chuyện kinh khủng này đều dính đến cô không?

“Tớ nghe lỏm được Randy nói chuyện với bố mẹ Todd qua điện thoại,” Penn kể. “Tớ nghĩ họ định đâm đơn kiện. Thi thể cậu ấy sẽ được gửi về Florida vào cuối ngày hôm nay.”

Là vậy sao? Luce nuốt khan.

“Trường Kiểm và Thánh Giá sẽ có một buổi lễ truy điệu cho cậu ấy vào thứ Ba này,” Gabbe trầm giọng thêm vào. “Daniel và mình sẽ giúp chuẩn bị cho buổi lễ.”

“Daniel à?” Luce nhắc lại trước khi cô kịp kiểm chế bản thân. Cô đưa mắt liếc nhìn Gabbe, thậm chí trong tình trạng kiệt quệ sức lực này, cô nàng cũng vẫn giữ được hình ảnh như lúc ban đầu, một cô gái môi hồng với mái tóc vàng gợi cảm.

“Cậu ấy đã tìm thấy hai người các cậu đêm qua đấy,” Gabbe nói. “Cậu ấy đã bồng cậu từ thư viện đến tận văn phòng của Randy.”

Daniel đã bế cô ư? Vậy là cô đã ở trong vòng tay của cậu ấy ư? Giấc mơ dội lại và cảm giác bay lên—không, phải là bồng bênh —ấy lại trào dâng trong cô. Cô thấy như mình lún sâu xuống giường. Cô khát khao bầu trời đó, cơn mưa đó, bờ môi của Daniel, vòm miệng của cậu ấy, lưỡi của cậu ấy hòa quện với lưỡi của cô, cô khát khao mọi thứ lúc đó lần nữa. Mặt cô nóng bừng lên, đầu tiên chỉ mới khát khao sau đó là nổi dãn vật với những điều không thể đã diễn ra trong mơ mà trong lúc tỉnh táo này, cô phải chịu đựng. Đôi cánh đẹp lộng lẫy, rực rỡ đến chói lòa ấy không chỉ là một thứ viễn tưởng mà giấc mơ đã tạo ra. Daniel ngoài đời thật chỉ đưa cô đến bệnh xá thôi. Cậu ấy sẽ chẳng bao giờ muốn cô, chẳng bao giờ ôm cô trong vòng tay mình, hoàn toàn không như trong mơ đâu.

“Ờ, Luce này, cậu không sao đấy chứ?” Penn hỏi. Cô nàng lấy cái ô bé xíu quạt quạt đôi má hây hây đỏ của Luce.

“À, tớ ổn,” Luce đáp. Đúng là không thể gạt nổi đôi cánh ấy ra khỏi đầu cô. Cũng như thứ cảm giác khi gương mặt cậu ấy kề sát cô. “Chỉ là vẫn đang hồi phục nên thế đấy.”

Gabbe vỗ nhẹ tay cô. “Khi biết chuyện, chúng mình đã có một cuộc trao đổi ngọt ngào với Randy bày tỏ ý muốn được tới thăm cậu,” cô nàng nói, mắt đảo quanh. “Chúng mình không muốn cậu mở mắt dậy mà chẳng thấy ai ở bên.”

Có tiếng gõ cửa. Luce chờ để được nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của bố mẹ mình nhưng, chẳng thấy ai vào cả. Gabbe đứng lên, nhìn Arriane, kẻ chẳng hề có ý định trở dậy. “Các cậu ở yên đây, để mình ra xem sao.”

Luce vẫn còn trong trạng thái mơ mơ vì những chuyện họ kể về Daniel. Mặc dù những chuyện đó cũng chẳng nói lên điều gì nhưng cô muốn rằng người vừa gõ cửa ngoài kia chính là cậu ấy.

“Cô ấy thế nào rồi?” Một giọng hỏi rất khẽ. Nhưng Luce đã nghe thấy. Là cậu ấy. Gabbe rì rầm đáp lại gì đó.

“Có gì hay sao mà bu hết lại đây thế này?” Tiếng Randy càu nhàu bên ngoài phòng bệnh. Luce biết trong sâu thẳm trái tim chán nản của mình

rằng ý Randy là giờ thăm bệnh đã hết. “Bất kể ai bảo là tôi để các cô cậu đến đây thác loạn đều bị cấm túc. À, không được, Grigori ạ, tôi không nhận hoa làm đồ đút lót đâu. Các cô cậu, ra xe ngay.”

Nghe thấy giọng gầm gừ của cô giám thị, Arriane và Penn nem nép lại rồi vội vàng vờ đóng sọt sửa giấu xuống dưới gầm giường. Penn nhét mấy cái ống hút cắm ô vào trong hộp đựng bút của cô nàng còn Arriane phun vào trong không khí một ít nước hoa mùi vani xạ hương. Cô nàng còn dúm cho Luce một miếng kẹo cao su bạc hà.

Penn bịt mũi miệng trước một đám mây nước hoa bay khắp phòng rồi ngã nhanh vào người Luce mà thì thào, “Ngay khi cậu khỏi, chúng ta sẽ đi tìm cuốn sách đó. Tớ nghĩ phải để bản thân bận rộn thì mới thôi không nghĩ tới mấy chuyện buồn này.”

Luce siết chặt tay Penn đây biết ơn và mỉm cười với Arriane đang có vẻ rất bận bịu buộc lại đôi giày trượt, không để ý tới chuyện gì khác.

Vừa lúc đó Randy xông thẳng vào phòng. “Lại thêm một đám nữa!” giọng cô ấy như vỡ òa. “Không thể tin nổi .”

“Bọn em chỉ vừa định—” Penn mở miệng định giải thích.

“Đi ra,” Randy nói nốt câu hộ cô nàng. Randy cầm trong tay một bó mẫu đơn đại trắng muốt. Thật kỳ lạ. Đó là loài hoa Luce thích. Và rất khó để tìm ra những bông nở đẹp thế ở quanh vùng này.

Randy mở hộc tủ dưới bồn nước, mò tìm gì đó rồi lúc sau lôi ra một cái bình nhỏ, bám đầy bụi bẩn. Cô ấy mở vòi, hứng đầy một bình nước vánh đục, thô bạo nhét cả bó hoa mẫu đơn vào đó và đặt nó lên cái bàn cạnh giường Luce. “Cái này từ mấy đứa bạn của em đấy,” cô ấy nói, “giờ thì chắc đã lên xe về trường hết rồi.”

Cánh cửa mở toang ra và Luce nhìn thấy ngay Daniel đang tựa người vào khung cửa. Cằm cậu ấy hếch lên còn đôi mắt xám đượm màu lo lắng. Cậu bắt gặp ánh mắt của cô liền cười mỉm đáp lại. Khi cậu đưa tay gạt mớ tóc khỏi che mắt mình, Luce có thể trông rõ một vết cắt nhỏ, đỏ sẫm trên trán cậu.

Randy xua Penn, Arriane và Gabbe ra ngoài. Nhưng Luce không sao dứt mắt khỏi Daniel cho nổi. Cậu ấy giơ một tay lên và miệng thì lẩm nhẩm gì

đó mà cô nghĩ là Minh xin lỗi, ngay trước khi Randy xô hết bọn họ ra.

“Tôi hy vọng mấy đứa đó không làm phiền gì em,” Randy nói khi đứng nửa trong nửa ngoài cánh cửa với một nét mặt không mấy đồng cảm.

“Ồ, không đâu ạ!” Luce lắc lẩy lắc đẽ, nhận ra mình phải dựa vào sự chân thành của Penn đến thế nào, rồi cái cách kỳ quái, đơn giản hóa mọi vấn đề nghiêm trọng nhất của Arriane. Cả Gabbe nữa, cũng đối với cô rất tốt. Và còn Daniel, dù chỉ được trông thấy cậu ấy một thoáng cũng đủ để cô hồi phục lại tinh thần, một liều thuốc tuyệt diệu hơn cả. Cậu ấy đến xem cô thế nào. Cậu ấy đã nghĩ ngợi, lo lắng cho cô.

“Vậy tốt,” Randy lên tiếng. “Bởi gì giờ thăm bệnh vẫn chưa hết.”

Một lần nữa, trái tim Luce lại rộn lên khi cô chờ đợi được nhìn thấy gương mặt thân thương của bố mẹ. Nhưng lại chỉ có những tiếng nện giày nhanh gọn dứt khoát xuống sàn nhà và chỉ lát sau đó, cô nhìn thấy dáng người thanh mảnh của cô Sophia. Một tấm khăn len mùa thu sặc sỡ quấn quanh bờ vai gầy guộc của cô ấy, đôi môi được tô một lớp son đỏ sậm cho hợp tông. Bước theo phía sau cô Sophia là một người đàn ông đầu hói đóng bộ và hai nhân viên cảnh sát, một béo một gầy, cả hai đều hớt tóc gọn gàng và đứng khoanh tay.

Viên cảnh sát mập mập có vẻ trẻ hơn. Ông ta ngồi xuống ghế bên cạnh giường Luce và rồi—để ý thấy chẳng ai có ý định ngồi xuống thì—ông đứng ngay dậy và lại khoanh tay trước ngực.

Người đàn ông hói đầu bước lại phía Luce và chìa một tay ra. “Tôi là Schulz, luật sư đại diện cho trường Kiểm và Thánh Giá.” Luce bắt tay ông ta một cách cứng nhắc. “Các ngài cảnh sát đây sẽ hỏi cháu đôi điều. Không có gì liên quan tới tòa án đâu, họ chỉ muốn tìm hiểu thêm một vài bằng chứng cụ thể trong vụ tai nạn—”

“Và tôi bị lôi tới đây làm nhân chứng trong suốt quá trình hỏi han này đây, Lucinda à,” cô Sophia thêm vào, tiến đến vuốt tóc Luce. “Em thế nào rồi, cưng?” cô thì thầm hỏi. “Có còn hoảng loạn nữa không?”

“Em không sao—”

Luce khựng lại khi bắt gặp hai dáng người ngoài cửa. Nước mắt cô gần như trào ra khi cô nhìn thấy mái tóc đen, lượn sóng của mẹ và cặp kính

gọng đồm to bụi của bố.

Bố mẹ chạy như bay tới bên giường cô, vòng tay ôm lấy cô, siết chặt hai bàn tay cô. Cô rất muốn ôm họ nhưng cô thấy quá yếu để trở dậy nên đành cứ nằm yên nhận sự dỗ dành thân thương của bố mẹ. Ánh mắt họ đầy vẻ lo sợ đúng như cô nghĩ.

“Con yêu, có chuyện gì xảy ra vậy?” mẹ hỏi cô.

Cô không nói nên lời.

“Tôi đã bảo với họ là em vô tội,” cô Sophia nói, quay lại nhắc nhớ mấy viên cảnh sát. “Mọi chuyện quá kỳ lạ cứ như ma làm ấy.”

Hẳn nhiên là họ ghi lại vụ việc của Todd trong hồ sơ rồi và lẽ dĩ nhiên là cảnh sát sẽ điều tra ra chuyện về những đốm lửa khác thường trong cái chết của Todd. Luce đã có kinh nghiệm thực tế với cảnh sát quá đủ để khiến họ nản lòng và khó chịu rồi.

Viên cảnh sát gầy guộc có mảng tóc mai dài như đang chuyển sang màu xám. Ông ta dường như chỉ chú ý đến hồ sơ của cô đang để mở trên tay mình bởi vì, chưa một lần nào ông ta ngẩng lên nhìn cô cả.

“Cô Price này,” ông ta nói với một giọng kéo dài với âm điệu chậm chậm kiểu miền Nam. “Tại sao cô và cậu Hammond lại ở trong thư viện khuây như vậy khi tất cả các học viên khác đều đi dự tiệc.”

Luce liếc nhìn bố mẹ. Mẹ đang căn lớp son môi của mình. Mặt bố thì trắng bệch như tấm ga trải giường bệnh vậy.

“Cháu không ở cùng chỗ Todd,” cô nói, không hiểu nổi lối hỏi cung kiểu này. “Cháu đi cùng bạn cháu, Penn. Cô Sophia cũng ở đó. Todd ngồi đọc sách một mình và khi thấy lửa cháy, cháu và Penn bị lạc nhau, Todd là người duy nhất cháu tìm thấy.”

“Người duy nhất cô tìm thấy . . . để làm gì?”

“Gượm đã.” Ngài Schultz bước lên trước chen vào câu hỏi của viên cảnh sát. “Đây là một vụ tai nạn, tôi xin được nhắc lại với các ông như vậy. Các ông không được cật vấn đay người khác vào vị thế nghi phạm.”

“Không, cháu muốn trả lời,” Luce lên tiếng. Có quá nhiều người trong phòng đến nỗi cô chẳng biết nhìn đi đâu. Cuối cùng cô nhìn viên cảnh sát. “Ý ngài là gì vậy ạ?”

“Cô có phải một người hay bất mãn không, cô Price?” Ông ta nắm chặt tập hồ sơ. “Có phải cô tự gọi mình là một kẻ cô độc không?”

“Thế là đủ rồi đấy,” bố gắt lên ngắt quãng cuộc thăm vấn.

“Đúng vậy, Lucinda là một học trò nghiêm túc,” cô Sophia nói thêm. “Em ấy không hề có thái độ khó chịu gì với Todd Hammond cả. Chuyện không may xảy ra đó chỉ là một vụ tai nạn, không hơn.”

Viên cảnh sát liếc nhìn về phía cửa ra vào như thể đang ước cô Sophia đổi chỗ ra sau cánh cửa đó. “Vâng, thưa bà. Đối với những vụ việc xảy ra trong những trường cải huấn thế này, người bị nghi ngờ không phải luôn là người gánh trách nhiệm nhiều nhất—”

“Cháu sẽ nói với ngài mọi điều cháu biết,” Luce nói, vò chặt tấm ga giường trong nắm tay. “Cháu chẳng có gì phải giấu giếm cả.”

Cô kể cho họ tất cả những gì có thể kể, nói thật chậm rãi, thật rõ ràng để bố mẹ cô không hoài nghi về chuyện gì khác nữa, cũng là để cảnh sát có thể ghi chép lại lời mình. Cô không để bản thân bị kích động, đó dường như là điều mọi người đều mong đợi. Và—cô bỏ qua sự xuất hiện của những cái bóng—một câu chuyện thực tế ra đời.

Hai người họ chạy ra đằng cửa sau. Họ tìm thấy cửa thoát hiểm ở cuối một dãy hành lang dài. Nhanh chóng xuống bờ tường phía dưới bằng những bậc thanh dốc đứng, cô và Todd chạy hết sức như thể không tránh khỏi bị ngã nhào xuống khỏi cầu thang. Cô mất dấu cậu ấy, bị đập đầu đủ nặng để tỉnh lại sau mười hai tiếng đồng hồ. Đó là tất cả những gì cô có thể nhớ được.

Cô bỏ qua vụ tranh cãi xiu xiu của họ trước đó. Chỉ có duy nhất một ký ức thật của đêm hôm đó khiến cô phải vật lộn với—chính mình.

Khi cuộc thăm tra kết thúc, ngài Schultz nghiêng đầu kiểu các-ông-hài-lòng-rồi-chứ với hai viên cảnh sát, còn cô Sophia tươi cười với Luce cứ như hai người họ vừa thành công trong một nhiệm vụ bất khả thi vậy. Mẹ Luce thở dài một cái thật dài.

“Chúng tôi sẽ về xem xét lại hết vụ việc,” viên cảnh sát gầy nói, gập tập hồ sơ của Luce lại với vẻ cam chịu, dường như muốn nhận được lời cảm ơn vì nỗ lực làm việc của mình.

Sau đó cả bốn người họ đi ra ngoài và Luce được ở lại một mình với bố mẹ.

Cô trao cho họ một cái nhìn đầy ngụ ý đưa-con-về. Bờ môi mẹ run lên nhưng bố chỉ nuốt khan.

“Chiều nay cô Randy sẽ đưa con quay lại trường Kiếm và Thánh Giá,” ông nói. “Đừng kích động, con yêu. Bác sỹ nói con ổn cả.”

“Hơn cả ổn ấy chứ,” mẹ nói thêm vào những giọng bà lại nghe có vẻ chẳng chắc tí nào.

Bố vỗ nhẹ cánh tay mẹ. “Bố mẹ sẽ tới thăm con vào thứ Bảy. Chỉ mấy hôm nữa thôi.”

Thứ Bảy. Cô nhắm chặt mắt. Ngày Hội Phụ Huynh. Cô chỉ trông mong đến ngày đó kể từ khi nhập học trường Kiếm và Thánh Giá nhưng bây giờ mọi thứ đều tan theo cái chết của Todd. Nhìn bố mẹ như rất nóng lòng rời đi, bỏ cô lại. Họ có cái vẻ như không thật sự muốn ràng buộc gì với một cô con gái phải học trường cải huấn. Bố mẹ cũng chỉ là người bình thường. Cô không thể trách cứ gì họ được.

“Giờ thì nghỉ ngơi đi, Luce,” bố nói, cúi xuống hôn lên trán cô. “Con đã có một đêm dài kinh hoàng rồi.”

“Nhưng mà—”

Cô đã kiệt sức. Cô nhanh chóng khép mí mắt lại và khi mở chúng ra lần nữa thì bố mẹ đã đứng ở ngưỡng cửa vẫy vẫy tay với cô.

Cô rút một bông hoa trắng bụ bẫm từ bình hoa cạnh giường và từ từ đưa nó lại gần mặt mình, thích thú ngắm những thùy lá chẻ sâu và những cánh hoa mảnh mai, thứ mật vẫn đọng lại thành giọt bên trên nhụy hoa. Cô thờ trong mùi hương dịu nhẹ và đầy kích thích của bông hoa.

Cô cố mừng tượng trưng chúng sẽ ra sao nếu ở trên tay của Daniel. Rồi cô lại cố hình dung ra nơi cậu ấy đã hái chúng và cậu ấy đã nghĩ gì khi hái chúng.

Thật là một lựa chọn kỳ lạ khi tặng loài hoa này. Mẫu đơn đại không mọc ở những vùng đất ẩm ướt như Georgia này. Chúng thậm chí còn không thềm mọc trong khu vườn của bố tại Thunderbolt. Và hơn cả thế, trông chúng chẳng giống bất cứ bông mẫu đơn nào Luce từng thấy trước đây.

Bông nở rộ phải to bằng cả bàn tay khum lại và mùi thơm nhắc cô nhớ đến một miền ký ức mà cô không thể chạm tới.

Mình xin lỗi, Daniel đã nói vậy. Chỉ có điều Luce không thể nghĩ ra lỗi đó là gì.

CHƯƠNG 12. VỀ VỚI CÁT BỤI

Trong làn sương bụi mờ phủ khắp nghĩa địa, một con kèn kèn lượn vòng phía trên. Hai ngày đã qua kể từ cái chết của Todd, còn Luce thì chẳng ăn nổi cũng chẳng ngủ nổi. Cô mặc bộ váy đen liền không tay, đứng trong khu lòng chảo của nghĩa địa, nơi toàn thể học viên và giáo viên trường Kiếm và Thánh Giá tụ họp lại bày tỏ sự tiếc thương đối với Todd. Như thế chỉ cần một buổi lễ cho có kéo dài một tiếng đồng hồ là đủ để bày tỏ tấm lòng rồi. Đặc biệt kể từ khi nhà thờ duy nhất của ngôi trường được cải tiến thành khu bơi lội và vì thế buổi lễ mới phải tổ chức dưới cái đầm lầy rêu rĩ này của nghĩa địa.

Từ sau vụ tai nạn, cả trường trường tình trạng bị biệt giam và các giáo viên thì im lặng đến đáng sợ. Luce trải qua hai ngày lảng tránh những ánh mắt thăm soi của những người khác, bọn họ đều nhìn cô với độ hoài nghi tăng giảm từng phút. Những kẻ cô không biết dường như nhìn cô với vẻ e sợ kín đáo. Những kẻ khác như Roland hay Molly, lại liếc nhìn cô trơ trẽn như thể có một tấm màn bí hiểm u tối đầy hấp dẫn bao bọc quanh cô vậy. Cô chịu những cái nhìn soi mói hết sức có thể trong suốt giờ lên lớp và tối về lại vui mừng khi Penn chạy qua mang cho cô một cốc trà gừng nóng bốc khói, hay Arriane tuần qua khe cửa cho cô một tờ trò chơi điền từ câu bản.

Cô tuyệt vọng mong thứ gì đó có thể lôi cô khỏi vũng lầy cảm xúc đợi-chờ-một-ai-nữa-đến này khỏi tâm trí mình. Bởi vì cô biết nó sẽ đến. Trong lối chuyển viếng thăm thứ hai của cảnh sát hay của những cái bóng—cũng có thể là cả hai.

Sáng hôm đó, thông báo toàn trường về việc Đêm Giao lưu bị hủy để dành thời gian làm lễ truy điệu cho Todd và các lớp học nghỉ sớm một tiếng để các học viên về thay đồ rồi đến nghĩa địa lúc ba giờ. Như thế trường này chẳng bao giờ mặc đồ cho đúng để đi dự tang lễ vậy.

Luce chưa từng thấy nhiều người đến thế tụ tập tại cùng một nơi trong trường. Randy đứng chính giữa đám đông trong chiếc váy bó lửng xếp ly màu xám và đôi giày đế cao su dày cộp màu đen. Cô Sophia mang một đôi

mắt đắm nước ủy mị và đứng ngay sau cô ấy là thầy Cole mặc đồ tang, tay cầm một chiếc khăn mùi xoa. Cô Tross Hải Âu và giáo viên thể dục Diante đứng cùng một nhóm người mặc đồ đen với các giáo viên khác và ban giám hiệu trường mà Luce chưa bao giờ thấy trước đó.

Các học viên ngồi thành hàng, tên theo thứ tự bảng chữ cái. Ngay trên đầu, Luce có thể trông thấy Joel Bland, tên con trai thẳng trong cuộc thi bơi tuần trước, đang hỉ mũi vào một chiếc khăn mùi xoa ố bẩn. Luce ngồi vô định trong vùng chữ P nhưng vẫn có thể nhìn thấy Daniel, đang ở một vị trí khó chịu vùng chữ G với Gabbe ngay kế bên, hai người họ ở đầu hai hàng. Cậu ấy trông thật hoàn hảo trong chiếc áo sọc cộc tay vừa người nhưng đầu cậu dường như gục xuống thấp hơn hẳn mọi người xung quanh. Kể cả từ phía sau, trông Daniel cũng vẫn vô cùng âm đạm.

Luce nghĩ về những bông hoa mẫu đơn cậu ấy mang tặng cô. Randy không để cô mang theo bình hoa khi cô rời bệnh viện vì vậy Luce chỉ ôm bó hoa về phòng mình và chế ra bình hoa bằng cách lấy kéo cắt móng tay cắt bỏ phần trên của cái bình nhựa đựng nước.

Những đóa hoa nở rộ tỏa ra mùi thơm ngát dịu êm nhưng thông điệp chúng mang tới vẫn chưa rõ. Thường thì khi một chàng chàng mang hoa đến tặng, bạn sẽ không phải đoán nhiều về cảm xúc của anh ta. Nhưng với Daniel, những loại giả thiết đó đều vô dụng. Sẽ an toàn hơn khi thừa nhận cậu ấy mang hoa cho cô vì đó là điều phải làm khi có một người bạn bị thương nằm viện.

Nhưng mà: Cậu ấy đã mang hoa đến tặng cô! Nếu cô ngả người về trước trên chiếc ghế xếp của mình và nhìn lên hướng khu ký túc, qua những chấn song kim loại ở cửa sổ thứ ba tính từ phía bên trái, cô vẫn có thể trông thấy chúng.

“Người phải làm đồ mờ hôi trán mới có miếng ăn,” Cha cố thò thẻ đọc lời-nguyện-một-tiếng-đồng-hồ trước đám đông. “Cho đến ngày người trở về với đất. Vì người được tạo nên từ đất, người là đất bụi, người sẽ trở về với đất bụi.”

Cha là một ông già gầy guộc khoảng bảy mươi tuổi, thu lu trong chiếc áo mực sù màu đen rộng thùng thình. Đôi giày thể thao mòn vẹt của cha

đang tuột dây; mặt cha rỗ lỗ chỗ và sạm nắng. Cha nói vào chiếc micro gắn bên dưới một hộp nhựa chứa bộ tăng âm trông như kiểu từ những năm tám mươi. Âm thanh phát ra từ đó nghe âm âm, méo mó và khó có thể lan rộng ra khắp đám đông.

Mọi thứ trong tang lễ này đều không đạt tiêu chuẩn và hoàn toàn sai lệch.

Chẳng ai để tâm tới việc bày tỏ lòng thương tiếc Todd cả. Cả buổi lễ truy điệu giống như một bài học dạy cho những học viên ở đây biết cuộc sống bất công tới mức nào. Đến thi thể của Todd cũng không được lộ ra cho mọi người từ biệt, người ta nói quá nhiều về mối quan hệ của nhà trường—mà có khi quên cả mục ấy—với người quá cố. Không một ai trong số họ biết Todd; có những người thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của cậu ấy cho tới hôm nay. Có điều gì đó thật sai lầm khi đứng tại đây, hôm nay, trong đám đông này, và còn tệ hơn với vài ba người rơi lệ. Nó khiến Luce có cảm giác như Todd còn xa lạ với cô hơn cả lúc cậu ấy còn sống.

Hãy để Todd được yên nghỉ. Để những người ở đây rời đi.

Một con cú khoang trắng khe khẽ rúc lên từ một nhánh sồi tít trên cao. Luce biết đâu đó gần đây có tổ cú với một đàn cú con. Cả tuần này đêm nào cô cũng nghe tiếng cú mẹ kêu rúc đầy sợ hãi, theo sau đó là tiếng đập cánh điên cuồng của cú bố lúc hạ xuống săn mồi đêm.

Và rồi buổi lễ kết thúc. Luce đứng dậy, cảm thấy yếu đuối với mọi sự bất công. Todd vô tội rành rành như việc cô thấy tội lỗi, mặc dù cô cũng chẳng biết gì hơn.

Khi cô đi hàng một theo những người khác đến chỗ tạm được gọi là tiệc đãi thì một cánh tay vòng quanh eo kéo cô lại.

Daniel ư?

Không, đó là Cam.

Đôi mắt màu lục bảo của cậu chăm chú nhìn cô nhưng chỉ được nhận lại nỗi thất vọng của cô, điều này lại càng khiến cô thêm tội tệ. Cô cắn môi kiềm một tiếng nức nở thoát ra. Lễ ra gặp được Cam cô không nên khóc—cô đã kiệt quệ mọi cảm xúc, loạng choạng gần như sắp ngã. Cô cắn môi mạnh đến nỗi nếm được vị máu mặn mặn, cô nhanh tay chùi miệng mình.

“Này,” Cam mở lời, vuốt mái tóc cô. Cô nhăn mặt. Vết thương sau cú đập đầu đến giờ vẫn còn sưng tấy. “Cậu muốn đi đâu đó trò chuyện không?”

Họ bước đi cùng những người khác qua đám cỏ dại thẳng tới bàn tiệc dưới bóng một cây sồi lớn. Những chiếc ghế được xếp chồng lên nhau đặt cạnh đó. Rải quanh tấm bảng tên trên bàn là những đụn bánh quy tròn có vẻ đã cũ mốc, được lấy ra từ nguyên hộp nhưng vẫn yên vị trong lớp vỏ nhựa bên trong. Một cái bát nhựa rẻ tiền đầy ắp thứ xi rô sóng sánh đỏ tươi đang thu hút vài con ruồi vi vu như cái cách chúng vi vu quanh xác người chết. Đúng là một bữa tiệc đãi thảm hại, vài người trong số học viên thậm chí còn cảm thấy bức bối vì nó. Luce ngó thấy Penn mặc bộ váy đen, đang bắt tay với vị cha cố. Daniel đứng quay lưng với tất cả bọn họ, đang thì thầm gì đó với Gabbe.

Khi Luce quay lại với Cam, ngón tay cậu lướt nhẹ qua xương quai xanh rồi dừng lại tại chỗ hõm trên cổ cô. Cô nuốt khan, cảm giác như gai ốc sồn khắp da mình.

“Nếu cậu không thích sợi dây chuyền,” Cam nói, ngả người vào gần cô, “Mình có thể tặng cậu thứ khác.”

Môi cậu hạ sát xuống mơn trớn trên cổ Luce khiến cô phải ấn tay vào vai cậu và lùi lại.

“Mình rất thích nó,” cô lên tiếng, đầu nghĩ về chiếc hộp vẫn đang nằm gọn gàng trên bàn trong phòng mình. Rốt cuộc nó lại được đặt cạnh những bông hoa của Daniel, cô dành cả nửa buổi tối hôm trước ngó hết món này tới món kia, xem xét từng món quà rồi nghiền ngẫm ý nghĩa của chúng. Của Cam thì quá rõ ràng, quá dễ dàng để hiểu ra. Kiểu như Cam là môn đại số còn Daniel là vi tích phân vậy. Mà cô thì lại luôn thích vi tích phân, thích cái kiểu đôi khi phải ngồi hàng giờ chỉ để giải ra một bước nhỏ.

“Mình nghĩ sợi dây rất tuyệt,” cô nói với Cam. “Chỉ là, tớ chưa có cơ hội để đeo nó thôi.”

“Mình xin lỗi,” cậu nói, môi mím lại. “Lẽ ra mình không nên dồn ép cậu như thế.”

Cậu vuốt ngược mái tóc đen của mình lại và để khuôn mặt lộ ra nhiều hơn bình thường. Trông cậu như già dặn hơn, chín chắn hơn. Và cái cách cậu nhìn cô thì thật mãnh liệt, đôi mắt xanh lục mở to thăm dò cô về như đồng tình với mọi suy nghĩ của cô.

“Cô Sophia cứ nói mãi là phải cho cậu khoảng lặng trong hai ngày rồi. Mình biết là cô ấy đúng, cậu đã trải qua quá nhiều chuyện. Nhưng mình muốn cậu biết mình đã nghĩ tới cậu nhiều đến thế nào. Mọi lúc mọi nơi. Mình chỉ muốn được gặp cậu.”

Cậu đưa tay vuốt nhẹ má cô và cô cảm thấy nước mắt mình tuôn rơi. Cô đã phải trải qua quá nhiều chuyện. Cô cảm thấy tồi tệ kinh khủng khi mà đứng ở đây và khóc nhưng lại không phải khóc cho Todd—người đã qua đời và đáng được quan tâm hơn—mà lại vì những lý do ích kỷ. Bởi vì hai ngày vừa qua cuốn về quá nhiều ký ức đau thương về Trevor và cuộc sống trước khi nhập học trường Kiếm và Thánh Giá của cô, những chuyện cô tưởng như phải một mình đương đầu và chẳng bao giờ có thể thổ lộ, với bất cứ ai. Lại thêm việc phải chống chọi với những cái bóng ngày càng xuất hiện nhiều hơn.

Có vẻ như Cam cảm nhận được điều này hay ít nhất cũng cảm nhận được một phần bởi vì, cậu ôm cô trong vòng tay, ép đầu cô vào khoang ngực to rộng, mạnh mẽ của mình và nhẹ nhàng đu đưa qua lại an ủi cô.

“Ổn rồi,” cậu nói. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.”

Và có lẽ cô không cần phải giải thích thổ lộ gì với cậu ấy hết. Có vẻ như tâm trí cô càng rối bời thì sự có mặt của Cam lại càng cần thiết. Chỉ cần đứng đây trong vòng tay của một người quan tâm tới cô, để sự vỗ về êm dịu của người ấy khiến cô bình tâm lại, dù chỉ một chút cũng là quá đủ rồi, đúng không?

Cảm giác được ôm thật tuyệt.

Luce thật không biết làm sao để tự đẩy mình ra khỏi Cam. Cậu ấy luôn thật tử tế. Và cô rất thích cậu ấy và còn nữa, có vài lý do khiến cô thấy tội lỗi đó là Cam bắt đầu làm cô hơi khó chịu. Cậu ấy quá hoàn hảo và luôn giúp đỡ cô và giúp chính xác những gì cô đang cần như lúc này đây. Chỉ là . . . chỉ là cậu ấy không phải Daniel.

Một đĩa chiếc bánh ngọt xếp hiện ra qua vai cô. Luce nhận ra bàn tay được sơn sửa cẩn thận đang cầm nó. “Rượu pân ở đằng kia cần có người uống đấy,” Gabbe nói, đưa cho Cam một đĩa bánh. Cậu nhìn chăm chăm vào phần trên chiếc bánh phủ đầy đường. “Cậu không sao chứ?” Gabbe hỏi Luce.

Luce gật đầu. Lần đầu tiên, Gabbe nhảy vào đúng lúc cô cần được cứu. Họ cười với nhau và Luce nâng đĩa bánh lên thay cho lời cảm ơn. Cô xắn một miếng nhỏ, phủ đường ngọt lim.

“Rượu pân nghe tuyệt đấy,” Cam nói qua hàm răng nghiến chặt. “Sao cậu không đi lấy cho chúng ta mấy cốc nữa, Gabbe?”

Gabbe đảo mắt nhìn Luce. “Đấy, cứ làm giúp tên con trai nào việc gì là y như rằng hấn coi mình là nô lệ của hấn.”

Luce bật cười. Cam có chút bất mãn, dùng dằng nhưng Luce quá rõ ý định của cậu là gì.

“Để mình đi lấy đồ uống,” Luce nói, sải bước đi nhẹ nhõm. Cô đi thẳng tới chỗ tấm bảng tên và cái bát đựng rượu pân trên bàn. Cô đang phe phẩy đuổi một con ruồi bay là là trên mặt bát rượu thì có ai đó thở bên tai cô những âm thanh nhỏ nhẹ.

“Muốn trốn khỏi chỗ này không?”

Luce quay lại, chuẩn bị cho tình huống từ chối khéo Cam rằng cô không thể trốn đi như thế—không phải bây giờ và không phải với cậu ấy. Nhưng không phải Cam, vươn tay và chạm những ngón tay vào eo cô.

Là Daniel.

Cô hơi nao núng. Cú điện thoại mười phút ngày thứ Tư của cô còn đó và cô muốn nghe giọng Callie hay giọng bố mẹ mình đến chết đi được. Kể về chuyện đang diễn ra bên ngoài những cánh cửa sắt nặng nề, hơn cả là hai ngày âm đăm cô vừa trải qua.

Nhưng trốn khỏi đây ư? Cùng với Daniel? Cô tự thấy mình đang gật đầu.

Cam sẽ ghét cô nếu thấy cô bỏ đi và cậu ấy nhất định sẽ thấy. Cậu ấy vẫn đang dõi theo cô. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt lục bảo kia

đang xoáy vào gáy mình. Nhưng tất nhiên cô vẫn phải đi chứ. Cô đặt tay mình vào bàn tay của Daniel. “Làm ơn.”

Tất cả những lần đụng chạm trước tới giờ, dù là vô tình hay cố ý—thường do Daniel chủ động—Luce luôn cảm nhận thấy trong cô bùng lên một sức nóng có thể thiêu đốt mọi góc ngách cơ thể mình. Nhưng lần này lại không thế. Luce nhìn xuống bàn tay Daniel, gấp gáp nắm lấy tay mình và, cả cơ thể cô phản ứng, dường như còn muốn hơn nữa. Nóng hơn nữa, kích thích hơn nữa, cảm nhận nhiều từ Daniel hơn nữa. Cũng phải được như—chí ít cũng được gần bằng—cảm giác trong giấc mơ của cô. Cô hầu như không cảm nhận được đôi chân mình đang tự dịch chuyển bên dưới, dường như chỉ theo tiếng gọi của đôi tay Daniel.

Cứ như thế chỉ trong chớp mắt, họ đã ra đến những cánh cổng chạm trở tinh vi của nghĩa địa. Phía dưới tí đằng xa kia, đám đông tham dự bữa tiệc tang lắc lư chao đảo đã không còn là mối bận tâm của hai kẻ chạy trốn này nữa rồi.

Daniel đột nhiên dừng lại và không hề báo trước, buông tay Luce ra. Cô rùng mình, cái lạnh lẽo đã quay lại bao lấy cô.

“Cậu và tên Cam đó,” cậu ấy nói, để những từ ngữ thoát ra, lơ lửng như một điều băn khoăn. “Các cậu có vẻ dành nhiều thời gian với nhau nhỉ?”

“Nghe ra có vẻ cậu không khoái điều đó chút nào,” cô đáp lại, rồi lập tức thấy mình thật ngớ ngẩn khi làm bộ như vậy. Cô chỉ muốn trêu cậu một chút vì điệu bộ có-vẻ-ghen ấy, thế nhưng nét mặt và giọng nói của cậu lại hoàn toàn nghiêm túc.

“Hắn ta—” Daniel mở lời. Cậu ngược mắt ngắm một con diều hâu đuôi đỏ đập trên một cành sồi phía trên đầu họ. “Hắn ta không đủ tốt cho cậu đâu.”

Luce từng nghe câu nói đó hàng nghìn lần trước đây. Đó là điều người ta vẫn thường hay nói. Không đủ tốt. Nhưng khi những điều này được chính miệng Daniel nói ra, chúng là trở nên đáng nghe và hợp lý, không hề mơ hồ hay tùy tiện nhưng những lần cô nghe thấy trước kia.

“Ồ, vậy,” cô nói bằng một giọng trầm ngâm, “thì ai mới đủ?”

Daniel đặt tay lên hông. Cậu ôm bụng cười một lúc lâu chỉ như cho chính mình nghe. “Tôi không biết,” cuối cùng cậu cũng nói. “Đúng là một câu hỏi xuất chúng.”

Nhưng lại không đúng câu trả lời Luce muốn nghe. “Cũng không quá khó thế đâu,” cô nói, nhét tay vào túi áo bởi vì ngay lúc này đây, cô thật sự muốn với tay chạm vào Daniel. “Để trở thành một người đủ tốt xứng với tôi ấy mà.”

Ánh mắt Daniel trông như muốn trĩu rụng xuống, tất cả sắc tím có trước đó một khắc biến lại thành thứ màu xám sậm và u ám. “Phải,” cậu ấy nói. “Chắc chắn rồi.”

Cậu xoa xoa trán mình và khi cậu đưa tay lên, mái tóc bị hất ra sau một thoáng. Vừa đủ thời gian. Luce có thể thấy vết xước trên trán cậu. Nó đã lành nhưng Luce biết đó là vết thương mới.

“Trán cậu bị sao vậy?” Luce hỏi, vươn tay về phía cậu.

“Tôi không biết,” cậu giơ tay chặn lại rồi gạt tay cô ra, lựa đủ mạnh khiến cô loạng choạng. “Tôi không biết nó ở đâu ra.”

Trông cậu ấy lúc này bấn loạn vì vết xước đó còn hơn cả cô, điều này thật đáng ngạc nhiên. Nó chỉ là một vết xước nhỏ thôi mà.

Có tiếng bước chân trên con đường rải sỏi phía sau họ. Cả hai cùng quay lại.

“Tôi đã bảo rồi, tôi không trông thấy cô ta,” Molly đang nói, hất tay Cam ra khi hai người đi tới con đầu con đường sỏi.

“Đi thôi,” Daniel nói, cảm nhận mọi thứ—cô biết rõ là cậu ấy cảm thấy vậy—trước cả khi cô trao cho cậu một cái nhìn đầy lo lắng.

Cô biết họ sẽ đi đâu ngay lúc bắt đầu đi theo Daniel. Đằng sau khu nhà thờ-thể chất và sâu trong rừng cây. Giống như việc cô hình dung ra điệu bộ của cậu khi nhảy dây trước cả khi nhìn thấy cậu nhảy. Giống như cô biết về vết xước đó trước cả khi trông thấy nó.

Họ bước đi cùng nhịp độ, với những sải chân dài ngang nhau. Chân họ dẫm xuống cỏ cùng lúc, và cứ thế, cho tới khi họ tới được khu rừng.

“Nếu cậu đến nơi nào đó nhiều hơn một lần và đi với cùng một người,” Daniel nói, gần như với chính mình, “Tôi nghĩ cậu không còn là người cô

đơn nữa.”

Luce mỉm cười rồi chợt thấy hãnh diện khi hiểu ra điều Daniel đang nói đến: rằng cậu ấy chưa từng tới hồ nước đó với bất kỳ ai trước đây. Chỉ với mình cô thôi.

Khi họ đi qua những cái cây trong rừng, Luce cảm thấy sự mát mẻ của bóng cây dưới những tán lá trên bờ vai mình. Không khí vẫn có mùi như vậy, mùi mà những khu rừng ven biển của vùng Georgia mang lại: mùi hương của lớp bồi phủ quanh những cây sồi non mà Luce thường liên hệ với những cái bóng, nhưng giờ đây cô chỉ liên tưởng tới Daniel. Đáng lý cô phải cảm thấy không an toàn ở bất cứ đâu sau chuyện xảy ra với Todd, nhưng ở bên Daniel, Luce lại thấy dễ thở hơn cứ như lần đầu trong ngày cô được thoải mái thở đến vậy.

Cô phải tin rằng Daniel muốn đưa cô trở lại đây chỉ vì lần trước cậu rời đi quá đột ngột, bỏ lại cô một mình. Giống như, họ cần đến lần thứ hai để hoàn thành cuộc chơi hôm đó. Cái cảm giác ban đầu như thể đó là buổi suýt-hẹn-hò đầu tiên của họ bỗng đổi thành cảm giác đứng ngơ ngẩn tên tò trong Luce. Daniel chắc hẳn biết rõ và cảm thấy có lỗi về cuộc đào tẩu như vũ bão ấy của mình.

Họ đến chỗ cây mộc lan, như điểm nhấn đánh dấu cái hồ. Mặt trời rải lại trên mặt nước một vệt dài màu hoàng kim khi chiếu xiên qua về phía đông qua khu rừng. Mọi thứ trông thật khác vào lúc xế chiều. Cả thế giới dường như bừng sáng.

Daniel ngả người tựa vào cái cây và nhìn cô đang đứng ngắm mặt hồ. Cô đi tới đứng gần cậu, dưới tán lá nhàn nhạt và những bông hoa, đáng nhẽ đã tàn và lụi đi trong khoảng thời gian này của năm nhưng, trông lại tinh khôi và tươi mới như mới nở vào chớm xuân. Luce thở trong mùi xạ hương và cảm thấy gần với Daniel hơn bất cứ khi nào với bất cứ lý do nào—và thích cái cảm giác khó lý giải ấy.

“Quần áo hôm nay của chúng ta không phù hợp đi bơi nhỉ,” cậu nói, chỉ tay vào bộ váy đen Luce đang mặc.

Cô lần sờ những lỗ đăng ten viền quanh gấu váy dưới đầu gối mình, tưởng tượng cảnh mẹ bị kích động đến mức nào nếu cô làm hỏng bộ váy

đẹp chỉ vì muốn tắm sông cùng một chàng trai.

“Chúng ta chỉ nhúng chân xuống nước thì sao nhỉ?”

Daniel ra hiệu về phía phần dốc thoải xuống mặt nước của tảng đá lớn trước họ. Hai người họ leo qua đám lau sậy hải thảo dày màu nâu vàng, bấu vào những đoạn gốc rễ vụn xoắn của cây sồi vĩ đại để giữ thăng bằng. Và đây, bãi đá bên hồ đầy những viên sỏi cuội. Mặt nước bằng phẳng đến độ cô cảm giác mình có thể bước lên đó mà đi.

Luce vẫy bỏ đôi giày bệt kiểu balê của mình và quệt những ngón chân mình lên trên mặt những chiếc lá súng. Nước hồ hôm nay lạnh hơn lần trước. Daniel nhặt một dải hải thảo và bắt tay vào việc tết những thân cỏ của chúng.

Cậu nhìn cô. “Cậu từng nghĩ đến cả việc trốn khỏi đây rồi cơ à—”

“Luce nào cũng nghĩ đến,” cô đáp bằng một giọng than thở, làm ra vẻ như Daniel nói cậu cũng muốn thoát khỏi đây. Đương nhiên rồi, cô muốn thoát khỏi Kiểm và Thánh Giá, càng xa càng tốt. Ai cũng muốn vậy cả. Nhưng cô cố, ít nhất là cô giữ cho tâm trí mình không loạn lên ngoài tầm kiểm soát, kiểu như vẽ ra một chuyện hoang đường về cuộc trốn chạy của cô cùng Daniel.

“Không,” Daniel nói, “Ý tôi là, cậu đã thực sự xem xem có muốn đi đâu không? Bảo bố mẹ chuyển trường cho chẳng hạn? Vì là trường này có vẻ không hợp với cậu lắm đâu.”

Luce ngồi xuống một tảng đá đối diện với Daniel và ôm lấy hai đầu gối. Nếu cậu ấy ngụ ý cô là kẻ bị chối bỏ giữa một đám người bị xã hội quay lưng, cô sẽ không kiềm được mà cảm thấy có chút bị xúc phạm.

Cô hắng giọng. “Tôi không đủ khả năng và điều kiện cho một nơi nghiêm túc sáng chói nào đó. Trường Kiểm và Thánh Giá này—” cô ngừng lại—“có thể xem là chốn dung thân cuối cùng cho tôi.”

“Thôi nào,” Daniel nói như thuyết phục.

“Cậu không thể biết—”

“Tôi biết.” Daniel thở dài. “Luôn có một cánh cửa khác mà, Luce”

“Chẳng ai biết trước được điều gì, Daniel,” cô nói. Cô có thể thấy giọng mình đang cao lên. “Nhưng nếu cậu hứng thú muốn khỏi tôi đến thế thì

chúng ta đang làm gì thế? Không ai khiến cậu lòi tôi ra đây với cậu cả.”

“Không,” cậu nói. “Cậu nói đúng. Ý tôi là cậu không giống với những người ở đây. Lẽ ra cậu phải ở một nơi tốt hơn thế này.”

Luce nghe tim mình đập nhanh hơn, nó thường vẫn thế khi cô ở bên cạnh Daniel. Nhưng lần này thì khác. Tình huống lúc này đang khiến cô đổ mồ hôi.

“Khi tôi tới đây,” cô nói, “tôi đã tự hứa với bản thân rằng sẽ không kể với bất kỳ ai quá khứ của mình hay nguyên nhân khiến tôi phải kết thúc ở chỗ khi gió này.”

Daniel vùi đầu vào hai tay. “Những gì tôi nói với cậu không liên quan gì tới chuyện đã xảy ra với cái gã—”

“Cậu biết cậu ấy sao?” mặt Luce nhăn nhúm méo mó lại. Không. Làm sao Daniel biết được? “Bất kể điều gì Molly nói với cậu . . .”

Nhưng cô biết là đã quá muộn. Daniel là người đã tìm thấy cô và Todd. Nếu Molly đã nói gì với cậu ấy về chuyện cô từng dính líu tới một vụ chết cháy bí ẩn khác nữa thì cô không thể hình dung nổi mình sẽ phải giải thích thế nào.

“Nghe này,” cậu nói, nắm lấy tay cô. “Chuyện tôi đang nói hoàn toàn không liên quan gì tới chuyện trước đây của cậu cả.”

Cô nhận thấy thật khó mà tin vào điều đó. “Vậy thì nó liên quan đến Todd à?”

Cậu lắc đầu. “Nó liên quan tới nơi này. Liên quan tới những thứ . . .”

Cái chạm tay của Daniel khiến não bộ cô bị kích thích. Cô bắt đầu nghĩ về những cái bóng điên cuồng mà cô thấy đêm hôm đó. Cái cách chúng biến đổi đến chóng mặt kể từ khi cô nhập học trường này—từ những nghi ngại âm trầm, hơi đáng lo đến những mối họa bùng nổ gần như có mặt ở khắp nơi.

Cô đang điên—chắc Daniel sẽ cảm thấy cô như thế. Có lẽ cậu ấy nghĩ cô xinh xắn nhưng cậu ấy hẳn phải nhận thấy rõ là tâm trí cô không bình thường chút nào. Đó là lý do cậu ấy muốn cô rời đi, để không bị cuốn vào một kẻ như cô. Nếu đó là điều Daniel nghĩ thì cậu ấy chẳng biết đến phân nửa câu chuyện.

“Có khi nào nó liên quan đến những cái bóng đen kỳ quái tôi trông thấy vào đêm Todd chết không?” cô nói, hy vọng sẽ khiến cậu sốc. Nhưng ngay khi vừa dứt lời, cô biết mình không định dọa Daniel nữa, chỉ là, cô muốn nói với ai đó mà thôi. Cũng không hẳn cô có nhiều thứ quá nên chẳng sợ mất gì.

“Cậu nói gì?” cậu ấy hỏi, thật chậm rãi.

“Ừm, cậu biết đấy,” cô nói, nhún vai, cố giảm bớt độ nghiêm trọng trong chuyện vừa nói. “Một ngày nọ, có vài thứ kỳ quái đen đúa tìm tới tôi, tôi gọi chúng là những cái bóng.”

“Khỏi rườm rà,” Daniel nói cộc lốc. Và mặc dù cậu sáng giọng như thế, cô vẫn biết là cậu đúng. Chính cô cũng ghét cái giọng giả dối hững hờ vờ như không của mình lúc này, khi mà cô thực sự thấy bị tổn thương sâu sắc. Nhưng cô có nên kể cho cậu ấy nghe? Có thể không? Daniel gật đầu khuyến khích cô nói tiếp. Đôi mắt cậu dường như xuyên thấu và đẩy những từ ngữ bị kìm nén trong cô ra.

“Bắt đầu từ mười hai năm trước,” cuối cùng cô thú nhận, cả người run lên bần bật. “Chúng thường chỉ đến vào đêm, khi tôi ở gần nơi có nhiều nước hoặc cây cối um tùm, nhưng giờ thì . . .” Hai bàn tay cô run rẩy. “Chúng gần như không ngừng xuất hiện.”

“Chúng làm những gì?”

Cô nghĩ cậu ấy chỉ đang làm vừa lòng mình thôi, hoặc đang cố lừa cô nói cho bằng hết để có thể xoắn một câu châm chọc cô vậy nhưng, giọng cậu nghe khô khốc, gương mặt thì nhợt hẩn đi.

“Thường thì khi xuất hiện, chúng lượn lơ quanh đây này.” Cô vươn tay vòng ra sau cổ Daniel và chọc chọc và đẩy giải thích. Lúc đấy, cô không hề có ý đụng chạm Daniel—chỉ là, đây là cách duy nhất cô biết để giải thích cho cậu ấy. Đặc biệt kể từ khi những cái bóng bắt đầu vượt quá ranh giới, tấn công cô về mặt thể chất bằng định thể của chúng.

Daniel chẳng tỏ vẻ ngần ngại hay do dự nên cô tiếp tục. “Rồi thì đôi lúc chúng trở nên rất rõ nét,” cô nói, di chuyển hai đầu gối mình và đặt tay lên ngực cậu. “Và chúng xô thẳng vào tôi thế này.” Giờ thì cô dừng ngay trước khuôn mặt cậu. Mọi cô run lên, cô không thể tin là mình có thể thổ lộ tâm

sự với bất cứ ai—chứ đừng nói gì tới Daniel—về những thứ kinh khủng mà cô nhìn thấy. Giọng cô hạ xuống mức thì thào, “Gần đây, chúng dường như không thấy thoả mãn cho đến khi”—cô nuốt khan—“đến khi cướp đi sinh mạng người nào đó hoặc đến khi hạ gục tôi.”

Cô ấy nhẹ hai vai cậu, không cố ý đẩy cậu nhưng chỉ một cái chạm nhẹ hều đó bởi những đầu ngón tay của cô cũng khiến cậu ngã sõng soài.

Cú ngã đó khiến cô giật mình hoảng hốt, cô chỉ vô tình mất cân bằng và thế là cũng đổ nhào xuống người Daniel. Daniel tựa lưng vào tảng đá, mắt mở to nhìn cô.

Nhẽ ra cô không nên kể với cậu ấy. Giờ thì sao rồi, cô nằm một đống trên người cậu ấy chỉ sau vài phút tiết lộ bí mật sâu kín nhất của mình, một bí mật có thể khắc hoạ chính xác chân dung một kẻ mất trí.

Làm thế nào cô lại muốn hôn cậu ấy đến vậy trong tình cảnh này chứ?

Tim cô đập như không thể đập nhanh hơn được nữa. Và rồi cô nhận ra: Cô cảm nhận được cả hai trái tim của họ, đập vì nhau. Một kiểu nói chuyện liều lĩnh mà không cần dùng tới ngôn từ.

“Cậu thực sự nhìn thấy chúng ư?” Daniel thì thầm.

“Phải,” cô thì thầm đáp trả, mong muốn đứng dậy và rút hết mọi điều nói từ nãy tới giờ lại. Nhưng cô không thể dịch chuyển khỏi khuôn ngực của Daniel được. Cô cố gắng đọc suy nghĩ của cậu ấy—điều mà bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ nghĩ đến một chốn dành cho kẻ loạn trí như cô. “Để tôi đoán nhé,” cô rầu rĩ nói. “Giờ thì cậu chắc chắn tôi phải chuyển đi. Tới một trại tâm thần chứ gì.”

Cậu đẩy mình ra khỏi cô, để cô nằm đó mặt đối mặt với tảng đá. Ánh mắt cô lướt nhìn lên đôi chân cậu, phần thân trên của cậu rồi đến gương mặt cậu. Cậu ấy đang chăm chú nhìn về phía khu rừng.

“Chuyện này chưa từng xảy ra trước đây,” cậu nói.

Luce chống tay đứng dậy. Thật bẽ mặt khi cứ nằm đó một mình. Cộng với việc cậu ấy tỏ ra chưa từng nghe thấy cô nói gì.

“Chuyện gì chưa từng xảy ra? Trước đây cái gì?”

Cậu quay về phía cô, hai tay ôm lấy hai má cô. Cô nín thở. Cậu ấy ở quá gần. Đôi môi cậu ấy ở quá gần với môi cô. Luce tự véo đùi mình một cái để

chắc chắn rằng cô đang không mơ. Cô đang rất tỉnh.

Rồi, cậu ấy gần như bức bản thân ra xa. Cậu đứng trước cô, thờ gấp gáp, hai cánh tay cứng nhắc buông xuống hai bên người.

“Nói lại cho tôi nghe cậu thấy những gì.”

Luce quay mặt về phía hồ nước. Làn nước trong veo màu thiên thanh đang tấp nhẹ vào bờ, cô thật muốn trắm mình xuống đó. Lần trước, Daniel đã làm thế khi mọi chuyện trở nên quá khản nghệt với cậu. Vậy thì tại sao cô không thể làm như thế chứ?

“Có thể chuyện đó khiến cậu kinh ngạc,” cô nói. “Nhưng với tôi thì đứng đây và nói về mình như một kẻ hoàn toàn mất trí là chuyện quá đổi bình thường.” Đặc biệt là nói với cậu.

Daniel không nói gì nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt cậu đang trùm lấy mình. Khi cuối cùng cô cũng lấy đủ dũng khí liếc lại cậu, thì cậu đang nhìn cô bằng một vẻ kỳ quái, chất chứa bao phiền muộn và âm ảm— cái nhìn khiến khoé mắt cậu và màu xám đặc biệt của con người trở thành sắc buồn sầu thảm nhất mà Luce từng thấy. Cô cảm thấy như thể mình đã làm gì đó khiến cậu ấy thất vọng. Nhưng đó là câu chuyện u ám kinh hoàng của cô kia mà. Tại sao Daniel lại là người trông khốn khổ, kiệt sức đến thế chứ?

Cậu tiến đến gần cô, cúi người xuống cho đến khi mắt cậu xoáy thẳng vào mắt cô. Luce hầu như chưa kịp định thần đón nhận nó. Nhưng cô cũng không thể nhúc nhích nổi cơ thể. Bất cứ điều gì xảy ra phá vỡ được trạng thái thôi miên này đều tùy thuộc vào Daniel—người vẫn đang áp sát vào cô, đầu nghiêng sang một bên sát vào cô, mắt từ từ nhắm lại. Đôi môi cậu tách ra. Hơi thở của Luce bị nghẹn lại trong họng.

Cô cũng nhắm mắt lại. Cô cũng nghiêng đầu sát vào cậu. Và cô cũng hé mở đôi môi mình.

Và cô chờ đợi.

Nụ hôn cô khát khao đã không đến. Cô mở mắt bởi vì chẳng có gì xảy ra, ngoại trừ tiếng xào xạc qua những tán lá cây. Daniel đã đi. Cô thờ dài, tiu ngịu nhưng không hề ngạc nhiên.

Điều kỳ lạ là cô gần như có thể trông thấy con đường Daniel chạy về qua khu rừng. Như thể cô là một giống loài đi săn có khả năng định vị hướng rơi của một cái lá và để nó dẫn đường cho mình đến với Daniel vậy. Ngoại trừ việc, trong cô giờ chẳng còn gì ngoài một con đường mòn Daniel bỏ lại khi vừa choàng tỉnh dậy, một con đường to lớn hơn, rõ ràng hơn, đồng thời cũng kín đáo hơn. Như thể là một ánh sáng tím soi đường cho cậu ấy đi qua khu rừng vậy.

Giống như thứ ánh sáng màu tím cô nhìn thấy trong cả thời gian thư viện bị cháy. Cô đang nhìn thấy gì đó. Cô đứng vững trên tảng đá và nhìn quanh một hồi, cô dụi mắt. Như khi nhìn lại, mọi thứ vẫn như vậy: Trong tầm nhìn của cô—cứ như cô đang nhìn qua hai tròng kính với bản năng hoang dại—những cây sồi và lớp bụi phủ bên dưới chúng, kể cả đàn chim líu lo hót trên những cành cây—mọi thứ trông nghiêng ngả, lung lay. Và không chỉ lung lay như thế, vạn vật còn đắm chìm trong thứ ánh sáng tím mờ ảo nhưng dường như phát ra một tiếng ngâm nga khe khẽ không rõ lắm.

Cô quay phắt lại, hoảng sợ đối diện với nó, kinh hãi khi hiểu ra thế nghĩa là gì. Có chuyện gì đó xảy ra với cô và cô không thể kể với ai về nó. Cô cố gắng tập trung vào hồ nước nhưng kể cả mặt hồ cũng dần trở nên tối lại và càng lúc càng khó nhìn.

Cô còn lại một mình. Daniel đã bỏ cô lại. Và ở vào địa vị của cậu ấy, ứng phó với chuyện này, cô cũng không biết phải làm thế nào—hay cần gì—để tìm ra lối thoát. Khi mặt trời lặn xuống sau núi và mặt hồ trở thành một màu xám chì, Luce chiếu ánh mắt về phía khu rừng. Cô thở gấp, không chắc nên thấy thất vọng hay nhẹ nhõm. Nó vẫn là một khu rừng như mọi khu rừng khác, không có luồng sáng tím hay tiếng ngâm nga run rẩy. Không một dấu hiệu nào cho thấy Daniel có mặt ở đó cả.

CHƯƠNG 13. ĐẾN TẬN CÙNG CHÂN TƯỞNG

Luce có thể nghe rõ tiếng đôi giày hiệu Converse của mình nện mạnh xuống sàn đá. Cô có thể cảm nhận rõ cơn gió nồm ẩm kéo giật chiếc áo phông cô đang mặc. Cô gần như còn có thể nếm thấy vị nhựa đường nóng chảy mới rải trên một phần mặt đường dẫn đến khu để xe. Nhưng khi vòng tay quanh hai tạo vật với dáng vẻ tất tả đứng gần ngay cánh cổng ngôi trường Kiếm và Thánh Giá vào buổi sáng thứ Bảy, cô quên hẳn tất cả những điều đó.

Cô chưa từng vui mừng khi được ôm bố mẹ mình đến thế này.

Trong mấy ngày qua, cô luôn thấy hối hận về những cảm giác, thái độ lạnh lẽo, xa cách như hôm ở bệnh viện, và cô không muốn lặp lại sai lầm đó lần nữa.

Bố mẹ suýt ngã khi cô ôm chầm lấy họ. Mẹ bắt đầu rúc rích cười còn bố thì ghì chặt lấy cô trong vòng tay theo kiểu cách của một ông bố mạnh mẽ. Trên cổ bố đeo một chiếc máy ảnh. Rồi họ đứng thẳng lên, giữ con gái cách một tầm tay. Họ có vẻ muốn nhìn thấy gương mặt tươi tỉnh của con gái mình nhưng ngay khi vừa đẩy cô ra để ngắm, mặt họ xù xuống. Luce đang khóc rưng rức.

“Con yêu, có chuyện gì vậy?” bố hỏi cô, đặt tay lên đầu cô.

Mẹ mở chiếc bóp to tướng màu xanh dương và lôi ra một túi giấy. Tròn mắt, bà đung đưa nó trước mũi Luce rồi hỏi, “Bố mẹ đã ở đây rồi. Mọi chuyện ổn cả, phải không nào?”

Không, chẳng có gì ổn hết.

“Sao hôm trước bố mẹ lại không đưa con về nhà?” Luce hỏi, tự dưng thấy tức giận và tủi thân vô cùng. “Sao bố mẹ lại để họ mang con quay lại đây chứ?”

Mặt bố trắng bệch. “Lần nào nói chuyện với hiệu trưởng, ông ấy cũng nói con đang hồi phục rất tốt, có thể quay về học, vẫn bình thường như khi

có chúng ta. Họ bảo con chỉ bị đau họng vì nhiễm khói và bị sưng một cục bé ở sau đầu. Bố mẹ nghĩ chỉ thế thì ổn.” Bố liếm môi.

“Còn gì nữa không?” mẹ hỏi.

Một cái nhìn trao đổi giữa bố và mẹ cho biết họ cũng đã đôi co về chuyện này. Mẹ khẩn khoản đề nghị được sớm đến thăm lần nữa. Còn ông bố chu đáo nhưng nghiêm khắc của Luce thì kiên quyết phản đối.

Thật chẳng có cách nào giải thích cho bố mẹ hiểu chuyện xảy ra đêm hôm đó thế nào hay kể cho họ nghe cô đã phải trải qua những gì từ bấy đến giờ. Cô bị đưa thẳng lại trường dù đó chẳng phải lựa chọn của cô. Về mặt thể chất, cô ổn. Nhưng đâu chỉ có thể chất, còn nhiều thứ khác cũng quan trọng—như cảm xúc, tâm lý, như tình cảm nữa chẳng hạn—cô không khỏi cảm thấy cứng nhắc đến vô cảm.

“Chúng ta chỉ đang cố làm theo nguyên tắc,” bố giải thích với Luce, đời bàn tay to bản xuống, nắn nắn cổ cô. Sức nặng từ đôi bàn tay ông làm lệch hẳn tư thế của cô, tạo nên một cảm giác không hề thoải mái, nhưng đã quá lâu rồi cô mới được gần gũi với những người cô yêu thương thế này, cô không dám nhúc nhích. “Vì chúng ta chỉ muốn điều tốt nhất cho con thôi,” bố nói thêm. “Chúng ta phải tin vào bọn họ”—ông làm điệu bộ huơ huơ tay về phía dãy nhà kinh khủng xám xịt quanh trường cứ như thể chúng đại diện cho cô Randy, cho ngài Hiệu trưởng Udell và những người còn lại trong trường vậy—“tin rằng họ biết họ đang nói những gì.”

“Họ không biết đâu,” Luce lên tiếng, liếc xéo về những dãy nhà xấu xí và bãi sân vắng vẻ. Cho đến giờ, chẳng cái gì trong ngôi trường này có nghĩa lý với cô cả.

Nhân tiện, đây chính là cái bọn họ gọi là Ngày Hội Phụ Huynh. Họ khoa trương một cách thái quá về chuyện học viên ở đây may mắn làm sao mới có được đặc quyền gặp gỡ chính những người thân ruột thịt của mình. Và còn nữa, chưa đầy mười phút nữa là tới giờ ăn trưa vậy mà xe của bố mẹ Luce là chiếc xe duy nhất trong bãi để xe.

“Nơi này đúng là một trò bịp,” cô nói, giọng nghe cay nghiệt đến nỗi bố mẹ cô phải nhìn nhau đầy bối rối.

“Luce, con yêu,” mẹ nói, đưa tay vuốt tóc cô. Luce nhận thấy bà vẫn chưa quen với độ ngắn của mái tóc. Những ngón tay bà vẫn vuốt theo bản năng theo chiều dài mái tóc xưa, xuống tận lưng Luce. “Bố mẹ chỉ muốn có một ngày yên bình với con. Bố còn chuẩn bị toàn những món ăn con thích đấy.”

Bố bẽn lễn giơ lên một tấm vải chắp caro màu mè và một cái giỏ mây kiểu có nắp đậy mà Luce chưa từng thấy trước đây. Thường mỗi khi cả nhà đi picnic, chuẩn bị cũng không cầu kỳ thế, chỉ mang theo mấy cái túi giấy đựng đồ ăn mua từ cửa hàng và một miếng bọt cũ toạc nham nhờ để trải trước bãi cỏ trước nhà.

“Có đậu bắp muối không ạ?” Luce kêu lên, giọng hờn hờ như quay trở về làm cô nhóc Lucy ngày nào. Ai cũng có thể thấy bố mẹ cô đang rất cố gắng làm vui lòng cô con gái thân yêu của họ.

Bố gật đầu. “Còn có cả trà ngọt và bánh quy với nước cốt trắng. Phomat yến mạch rắc phủ hạt tiêu, đúng theo cách con thích. À,” ông nói, “và còn thêm một thứ nữa.”

Mẹ thò tay vào bóp lấy ra một cái phong bì dày cùng cục, dán kín màu đỏ choét rồi đưa nó cho Luce. Trong một vài giây ngắn ngủi, một cơn đau vô hình lại trôi lên gặm nhấm ruột gan Luce khi cô nhớ lại những bức mail cô vẫn hay nhận được. Đồ sát nhân bệnh hoạn. Phù thủy máu lạnh.

Nhưng khi Luce nhìn lại những chữ viết tay ngoài phong bì, mặt cô rạng ngời một nụ cười ngoác đến tận mang tai.

Callie.

Cô xé phong bì và lôi ra một tấm thiệp in tấm ảnh đen trắng hình hai bà lão đang chỉnh tóc làm dáng. Bên trong là những dòng thư tay to cỡ cộ, tròn trịa của Callie viết sin sít đến từng inch tấm thiệp. Còn có vài mẫu giấy rời viết nguệch ngoạc vì cô nàng hết chỗ viết trên tấm thiệp.

Luce thân mến,

Vì thời gian nói chuyện qua điện thoại của chúng ta ngắn đến nỗi bịch (Cậu làm ơn làm phước xin họ cho gọi nhiều hơn tí không được à? Rõ là bất công mà), cho nên tớ mới phải tìm đủ kiểu cổ điển xem cái nào hợp với cậu và cuối cùng xài chiêu viết thư kể lể này. Đọc thì cậu sẽ thấy từng câu

từng chữ là những chuyện xảy ra với tớ trong vòng hai tuần qua. Bất kể cậu có thích hay không thì . . .

Luce áp chặt cái phong bì vào ngực mình, miệng vẫn toe toét cười, háo hức được ngồi ngấu nghiêng hết bức thư ngay sau khi bố mẹ cô về nhà. Callie vẫn còn nhớ đến cô, chưa bỏ cô. Và bố mẹ thì đang ngồi ngay bên cạnh cô. Dường như lâu lắm rồi cô mới cảm thấy được quan tâm đến thế. Cô vươn tay ra và siết chặt lấy tay bố.

Một hồi chuông om sòm thối khiến bố mẹ cô giật mình nhảy dựng lên. “Chỉ là chuông báo đến giờ ăn thôi ạ,” cô giải thích; bố mẹ có vẻ nhẹ nhõm hẳn. “Đi nào bố mẹ, con muốn giới thiệu với bố mẹ một người.”

Khi ba người họ đi qua khu đỗ xe nóng hầm hập và mịt mù để đến bãi sân trường, nơi đang tổ chức sự kiện Ngày Hội Phụ Huynh, Luce bắt đầu nhìn cả ngôi trường qua con mắt của bố mẹ cô. Cô lại chú ý tới cái mái vồng xuống của khu nhà hành chính và dãy những cây đào cần cỗi sắp lụi, hắc mùi quả chín nẫu cạnh khu nhà thể chất. Cái cách những cánh cổng sắt của nghĩa địa còn chống chịu được dưới hàng lớp gỉ sắt nâu vàng bám bên trên. Cô nhận ra rằng, chỉ mới có hai tuần trôi qua, cô đã thấy hoàn toàn quen thuộc với những khung cảnh chường mắt ở trường Kiếm và Thánh Giá này rồi.

Bố mẹ trông gần như kinh hoàng. Bố làm cử chỉ có vẻ quan tâm tới một dây nho lụi đang quấn tằm thân tàn tạ của nó quanh hàng rào bị bung từng mảnh bao lồi ra vào bãi sân.

“Đó là cây nho trắng,” ông nhận định, mặt mày nhăn nhó vì hể cứ thấy một cây nào đó què quặt, ông cũng cảm thấy đau đớn thay.

Mẹ thì lấy cả hai tay giữ chặt cái bóp ở trước ngực, hai khuỷu tay thò ra nín chịu—đây cũng là tư thế bà đứng lúc phát hiện ra mình đang ở khu lân cận, chỗ bà nghĩ rất dễ bị trấn lột. Và bố mẹ vẫn chưa hề thấy những con nhả xà. Bố mẹ cô, những phản đối kịch liệt những thứ nhỏ nhặt như việc cô dùng webcam, chắc chắn sẽ rất ghét ý tưởng giám sát học viên mọi lúc mọi nơi ở cái trường này.

Luce muốn tránh để bố mẹ mình tiếp xúc với những chuyện đã man ở trường Kiếm và Thánh Giá bởi vì cô đã phát hiện ra cách làm sao để chế

ngự—đôi khi thậm chí còn đánh bại được—hệ thống quản lý ở đây. Vào đúng cái ngày Arriane dạy cho cô một khoá vượt chướng ngại vật—như là chạy thật nhanh qua trường khiến mọi máy camera loạn lên, ắc-quy ngắt mạch thì chúng hoặc “chết đứ đừ” hoặc sẽ bị “thay thế” nhằm tạo ra những điểm mù quanh trường một cách hiệu quả. Bố mẹ cô không cần phải biết tất cả những thứ đó, họ chỉ cần chơi vui vẻ bên cô một ngày là đủ.

Penn đang đu đưa chân trên mấy cái ghế khán đài, Luce đã hẹn gặp cô nàng ở đó vào buổi trưa. Cô nàng đang cầm một chậu hoa cúc.

“Penn này, đây là bố mẹ tớ, Harry và Doreen Price,” Luce nói, đưa tay ra làm điệu bộ giới thiệu. “Bố, mẹ, còn đây là—”

“Pennweather Van Syckle-Lockwood,” Penn nói thật kiểu cách, giơ chậu hoa ra bằng cả hai tay. “Cám ơn vì đã cho cháu tham dự bữa ăn với mọi người.”

Hoàn toàn lịch sự, bố mẹ Luce chỉ gật gù và mỉm cười, không hề hỏi một câu nào về hoàn cảnh gia đình Penn, điều mà Luce vẫn chưa kịp giới thiệu trước.

Đó là một ngày quanh mây, ẩm áp khác. Rặng liễu xanh mướt phía trước thư viện uyển chuyển đung đưa trong cơn gió hiu hiu và Luce hướng bố mẹ ngồi chỗ mà rặng liễu đã che đậy hết những vết đen đầy muội và những cửa sổ bị vỡ vì đám cháy. Khi họ trải tấm vải xuống một bãi cỏ khô ráo, Luce kéo Penn sang một bên.

“Cậu thế nào rồi?” Luce hỏi, biết rõ trong lòng rằng nếu mình là người ngồi đây cả ngày tiếp chuyện với bố mẹ mọi người chứ không phải bố mẹ mình thì cô sẽ cần một nguồn an ủi lớn lao.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Penn lắc lư cái đầu một cách hạnh phúc. “Năm nay vui hơn năm ngoái nhiều!” cô nàng nói. “Và đó là vì có cậu đấy. Tớ sẽ chẳng có ai ngồi cùng hôm nay nếu cậu không tới.”

Lời biết ơn bất ngờ của Penn khiến Luce ngạc nhiên giây lát rồi đưa mắt nhìn một lượt mông sên trong xem mọi người làm gì với cái ngày này. Bất chấp một nửa khu để xe còn trống hoác, Ngày Hội Phụ Huynh cũng dần có không khí.

Molly ngồi trên tấm vải trải gần đó, giữa một người đàn ông và một người đàn bà mặt nhìn như khi, ngẫu nhiên gặm một cái đùi gà tây. Arriane thì đang ngồi trên cái ghế khán đài, cúi người xuống thì thầm với một bà chị trông hầm hờ với mái tóc hồng đậm đến hoa mắt. Có vẻ như đây là chị gái cô nàng. Hai người họ bắt gặp ánh mắt của Luce và Arriane cười toe, vẫy tay với cô song lại quay lại với bà chị thì thầm tiếp chuyện gì đó.

Roland mở hẳn đại tiệc với một quần thể người ngồi ăn trưa quanh một tấm ga trải giường vĩ đại. Họ cười đùa rầm rộ, vài đứa trẻ con trong đó còn nghịch ngợm ném thức ăn vào nhau. Họ đã có một khoảng thời gian vui vẻ cho tới khi cái lỗi-vẫn-còn-ngô như một trái lựu đạn bay vèo tí nữa đùng trúng Gabbe, đang đi ngang qua bãi sân. Cô nàng gắt lên quát Roland lúc dẫn đường cho một ông lão lớn tuổi, vỗ vỗ vào khuỷu tay ông khi họ đang đi tới hàng ghế nghỉ xếp quanh khu vực sân bãi.

Daniel và Cam thì mất tích một cách đáng chú ý—và Luce không thể hình dung ra nổi gia đình của cả hai người họ trông thế nào. Cô hãy còn giận và ngượng sau vụ Daniel cho cô ăn dưa bở bên bờ hồ, và giờ thì cô ao ước được thấy, chỉ cần thoáng thấy thôi cũng được, một ai đó có họ hàng với cậu. Nhưng rồi, nhớ lại tờ hồ sơ mỏng dính của Daniel trong kho lưu trữ, Luce tự hỏi cậu ấy liệu có còn giữ liên lạc với người bà con nào nữa không.

Mẹ Luce xúc pho-mát yến mạch ra bốn cái đĩa còn bố cô rắc hạt tiêu tươi đã được xay nhỏ lên phía trên mỗi đĩa. Sau miếng đầu tiên, Luce đã cảm thấy như miệng phát bóng, đúng theo cách cô thích. Penn thì có vẻ không quen với loại thức ăn đặc trưng của Georgia đã nuôi lớn Luce. Trông cô nàng như phát hoảng khi thấy đậu bắp muối nhưng ngay khi cắn một miếng, cô nàng liền trao cho Luce một nụ cười duyệt hàng đầy ngạc nhiên.

Bố mẹ mang cho Luce tất cả những món cô thích, thậm chí cả kẹo hạt dẻ hồ đào của hiệu thuốc dưới khu nhà cô. Bố mẹ nhai nhồm nhoàm đầy miệng, có vẻ vui vẻ vì đó là thức ăn thay vì những câu chuyện chết chóc.

Lẽ ra Luce nên hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi được ở bên bố mẹ và để mọi chuyện trôi tuột theo từng ngụm trà ngọt chứa đầy hương vị vùng Georgia thân thương. Vậy nhưng cô lại cảm thấy mình như một đứa con

dối trá vì cứ giả vờ như bữa ăn trưa vui vẻ này là rất bình thường ở trường Kiếm và Thánh Giá. Cả một ngày giả tạo.

Nghe thấy một tràng vỗ tay yếu ớt, ngắn ngủi, Luce mới ngẩng đầu nhìn lên hàng ghế khán đài, nơi Randy đang đứng cạnh ngài Hiệu trưởng Udell, đến tận thời điểm này Luce mới được diện kiến tận mắt. Cô nhận ra ông từ bức chân dung lơ mờ một cách khác thường treo ngoài sảnh chính của trường, nhưng giờ thì cô đã hiểu ra, hoạ sỹ vẽ bức chân dung đó ắt hẳn phải là một thiên tài. Penn từng nói với cô rằng hiệu trưởng chỉ xuất hiện vào đúng một ngày trong năm—Ngày Hội Phụ Huynh—còn lại không có ngoại lệ nào. Còn lại ông ẩn cư trong biệt trang hoang đảo của riêng mình, không bước chân ra ngoài lấy nửa bước kể cả có học sinh nào mất mạng đi chẳng nữa. Hai bên má ông chảy xệ xuống che hết cả cằm và đôi mắt lơ lơ thì nhìn chăm chăm vào đám đông nhưng lại chẳng có vẻ tập trung vào gì cả.

Randy đứng bên cạnh ông, hai chân đi bít tất dài, dạng bằng vai. Một nụ cười nhẹ như không quét qua gương mặt Randy còn ngài Hiệu trưởng đang thấm mồ hôi trên trán bằng một chiếc khăn ăn. Hai người họ đứng ra chủ trì sự kiện hôm nay nhưng có vẻ họ cũng mất khá nhiều công sức.

“Chào mừng đến với Ngày Hội Phụ Huynh, tổ chức lần thứ một-trăm-năm-mười-chín, một sự kiện thường niên của trường Kiếm và Thánh Giá,” ngài Hiệu trưởng Udell nói vào chiếc micro

“Ông ấy đùa à?” Luce thì thào với Penn. Thật khó có thể tưởng tượng nổi Ngày Hội Phụ Huynh được tổ chức trong suốt thời tiền chiến.

Penn đảo mắt. “Chắc chắn là lỗi in ấn đấy. Tớ đã bảo họ kiểm cho ông ấy một cái kính lão mới mà họ không nghe.”

“Nhà trường lên hẳn lịch cho một ngày dài, vui vẻ cho học viên với gia đình họ đấy ạ, bắt đầu bằng bữa trưa picnic nhàn nhãn này—”

“Bình thường chúng cháu chỉ được ăn trong mười chín phút,” Penn chen vào nói với bố mẹ Luce đang cứng đờ người cạnh đấy.

Luce mỉm cười, nói qua đầu Penn, “Penn đùa ấy mà.”

“Tiếp theo đây quý vị phải chọn tham gia hoạt động nào. Giáo viên sinh học duy nhất, giỏi nhất của chúng tôi, cô Yolanda Tross, sẽ trình bày bài giảng về quần thể thực vật Savannah mọc trong khuôn viên trường tại thư

viện. Huấn luyện viên Diante sẽ giám sát các cuộc thi chạy gia đình đầy thân thiện ngay trên bãi cỏ này. Và thầy Stanley Cole sẽ dẫn một tua tham quan đầy tính lịch sử quanh khu nghĩa trang các anh hùng liệt sỹ ghi công của trường. Hôm nay sẽ là một ngày hết sức bận rộn. À, và còn,” ngài Hiệu trưởng Udell nói với một nụ cười đúng điệu, đầy răng, “các vị sẽ phải bị sát hạch đấy.”

Đó chỉ là một câu đùa nhạt nhẽo và cũ rích nhằm kiếm được ít trận cười đồng tình từ một nhóm các gia đình tham gia sự kiện hôm nay. Luce đảo mắt sang Penn. Nỗ lực bày trò gây cười này ngụ ý rõ ràng là các bậc phụ huynh đến đây chỉ để cảm thấy an lòng hơn về quyết định giao con cái mình vào tay các giáo viên trường Kiểm và Thánh Giá. Nhà Prices cũng cười hòa theo nhưng mắt vẫn đưa sang Luce như cầu cứu về cách giải quyết tình huống.

Sau bữa trưa, các gia đình khác quanh bãi sân thu dọn đồ nghề picnic của họ và thu quân vào nhiều góc khác nhau. Luce có cảm giác là có một số rất ít người thực sự hoà mình vào trong không khí ngày hội trường này.

Chẳng ai theo cô Tross vào thư viện cả, hoạ chăng chỉ có Gabbe với người ông của mình trèo lên một bao tải khoai tây đặng cuối sân.

Luce không biết Molly, Arriane hay Roland đã trốn đi đâu cùng gia đình họ và cô cũng chưa nhìn thấy Daniel đâu cả. Cô biết quá rõ bố mẹ mình đang thất vọng vì họ thấy chẳng có gì trong trường này và cũng chẳng tham gia bất cứ hoạt động nào mà trường đã vạch ra cả.

Vì tua tham quan thầy Cole dẫn có vẻ ít gò bó nhất, Luce đề nghị bố mẹ gói ghém nốt đồ đạc còn lại và theo thầy đến cổng nghĩa địa.

Khi họ đang băng qua bãi sân, Arriane quăng người xuống khỏi mấy cái ghế khán đài giống như một vận động viên điệu nghệ đu mình trên thanh xà kép. Cô nàng tung người xuống ngay trước mặt bố mẹ Luce.

“Xin chào000,” cô nàng ngâm nga, thể hiện hết mình cái điên của bản thân.

“Bố mẹ a,” Luce nói, bóp mạnh vai họ, “đây là Arriane, một người bạn tốt của con.”

“Còn đây”—Arriane chỉ tay vào cô gái cao cao với quả đầu hồng rực, đang chậm rãi đi xuống mấy bậc thang trên khán đài, “là chị tớ, Annabelle.”

Annabelle bỏ qua bàn tay đang chìa ra của Luce, nhào vào ôm cô trong vòng tay rộng mở, hết sức thân tình. Luce có thể cảm nhận được xương họ gò vào nhau răng rắc. Cái ôm mãnh liệt kéo dài đủ lâu để khiến Luce nảy sinh suy nghĩ có chuyện quái gì thế nhưng ngay lúc cô bắt đầu thấy không thoải mái, Annabelle thả cô ra.

“Được gặp em thật tuyệt,” chị ta nói, nắm lấy tay Luce.

“Em cũng vậy,” Luce khách sáo nói, liếc xéo Arriane một cái.

“Hai người có tham gia tua tham quan của thầy Cole không?” Luce hỏi Arriane vẫn đang đứng ngó Annabelle như thể chị ta có vấn đề.

Annabelle há miệng định nói nhưng Arriane nhanh như cắt chặn họng chị mình. “Quý thân ơi, không đâu,” cô nàng nói. “Mấy cái hoạt động này chán không thể tả, còn hơn con gián.” Cô nàng đánh mắt liếc bố mẹ Luce. “Không tham gia nổi.”

Annabelle nhún vai. “Bọn chị sẽ bắt kịp em nếu có cơ hội!” chị ta còn nói với theo Luce trước khi bị Arriane lôi xềnh xệch đi.

“Họ có vẻ tốt đấy nhỉ,” mẹ nói bằng một giọng dò la mỗi khi muốn Luce giải thích chuyện gì đó.

“Hừm, sao cái chị kia lại vồn vã với cậu quá thế?” Penn hỏi.

Luce nhìn Penn rồi lại nhìn bố mẹ mình. Chẳng lẽ cô còn phải đề phòng, trước mặt họ, cả sự thật là có ai đó thích mình sao?

“Lucinda!” thầy Cole gọi to, thầy đang đứng với dáng vẻ khá là nhàn rỗi tại công nghĩa địa cũng là điểm xuất phát, vẫy vẫy tay. “Đằng này này!”

Thầy Cole siết chặt tay của cả bố mẹ Luce đầy thân ái, thậm chí còn xúc động vỗ mạnh vai Penn. Luce đang cố gắng quyết định xem liệu mình nên thấy khó chịu vì thầy Cole cũng tham gia Ngày Hội Phụ Huynh hay nên thấy ấn tượng bởi sự nhiệt tình giả tạo của thầy. Nhưng rồi điều thầy nói khiến cô sửng sốt.

“Năm nào tôi cũng luyện tập cho ngày này,” thầy thì thào. “Cơ hội được dẫn các học viên đi hít thở không khí trong lành và diễn giải về tất cả

những gì kỳ thú của nơi này—ôi, tôi cực kỳ yêu thích việc này. Thật khó để giáo viên một trường cải huấn như tôi dẫn được một tua tham quan thật sự. Bởi vì chẳng ai thèm tham gia cái tua này của tôi mọi năm trước cả, cho nên các vị biết đấy, đây gần như là tua mở hàng của tôi—”

“À, chúng tôi rất hân hạnh,” bố hào sảng nói, cười thật tươi với thầy Cole. Ngay lập tức Luce nhận ra đó không chỉ là kiểu nói như đại bác vờ nòng thời Nội chiến của bố. Ông cảm thấy rõ thầy Cole là một người thành thực, thẳng thắn. Và bố cô chính là một người đánh giá người khác giỏi nhất cô từng biết.

Rồi hai người đàn ông dẫn đầu đoàn xuống sườn dốc dẫn tới lối vào nghĩa địa. Mẹ Luce để giỏ đựng đồ ăn picnic lại chỗ cổng và trao cho Luce với Penn một trong nụ cười kiểu cách của bà.

Thầy Cole giơ tay lên vẫy để thu hút sự chú ý của mọi người. “Đầu tiên, là một số thông tin ngoài lề. Mọi người”—thầy nhướn mày—“đoán thử xem thứ gì cổ kính nhất trong nghĩa trang này?”

Trong khi Luce và Penn nhìn xuống chân mình—lảng tránh ánh mắt của thầy như khi ở trên lớp—bố Luce kiễng chân lên để nhìn cho rõ mấy bức tượng thuộc hàng lớn nhất ở đấy.

“Một câu hỏi mọo thôi!” Thầy Cole thét lớn vỗ vỗ vào những cánh cổng sắt được chạm khắc hết sức tinh xảo. Phần trước của những cánh cửa này được người chủ sở hữu trước cho xây dựng vào năm 1831. Người ta nói vợ của ông chủ đó, bà Ellamena, có một khu vườn rất đẹp và bà muốn thứ gì đó bảo vệ những cây cà chua của mình khỏi lũ gà rừng.” Thầy cười phì nói tiếp. “Đó là vào thời tiền chiến. Và cẩn thận mấy chỗ đó, đất sụt đấy. Đi tiếp nào!”

Khi họ bước đi tiếp, thầy Cole liến thoắng hết chuyện này tới chuyện kia về kiến trúc của khu nghĩa địa rồi thì những bài trí mang tính lịch sử đi kèm theo đó, và người “nghệ sỹ”—thầy thậm chí còn dùng cụm từ ba hoa đó—người đã nghĩ ra ý tưởng về bức điêu khắc quái vật có cánh đặt trên khối đá nguyên nằm chính giữa khu này. Bố Luce tới tấp xối cho thầy Cole những câu hỏi trong khi mẹ cô lần sờ đỉnh những bia mộ chạm trổ đẹp nhất và cứ lẩm bẩm “Ôi trời” mỗi khi bà dừng lại để đọc những dòng đề khắc trên bia.

Penn lê bước theo sau bà, có lẽ đang ước ao có được một gia đình riêng trong ngày này. Luce đi cuối đoàn, ngấm ngấm xem mọi chuyện sẽ ra sao nếu mình cô dẫn bố mẹ đi một tua riêng tư quanh nghĩa địa.

Chỗ này là nơi con chịu phạt cấm túc lần đầu tiên

Đây là nơi bức tượng thiên thần bằng cẩm thạch đổ xuống suýt nữa lấy mạng con.

Còn đây là nơi một chàng trai ở trường cải huấn, mà bố mẹ sẽ không bao giờ chấp nhận nổi, dẫn con đến một buổi picnic kỳ lạ nhất đời con.

“Cam,” thầy Cole gọi to khi dẫn đoàn khách của mình vòng quanh tảng đá nguyên khối ở giữa khu đất.

Cam đang đứng với một người đàn ông cao dong dỏng, tóc màu tối đóng bộ vét đen chỉnh tề. Không ai trong số họ nghe thấy thầy Cole gọi và cũng chẳng nhìn thấy đoàn khách tham quan đang lẻo đẻo theo sau thầy. Họ đang nói thầm chuyện gì đó và hướng về phía cây sồi làm điệu bộ như thể câu chuyện rất phức tạp, điệu bộ mà Luce vẫn thấy giáo viên nghệ thuật của mình thường làm khi các học sinh diễn mãi không nổi một phân đoạn trong vở kịch.

“Hai bố con em nhập chuyển tham quan của tôi muộn hả?” thầy Cole hỏi Cam, lần này còn to giọng hơn. “Hai người bị lỡ khá nhiều rồi đấy nhưng vẫn còn hai địa điểm thú vị nữa tôi chắc mình có thể trình bày được.”

Cam chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía đoàn tham quan rồi quay lại nhìn người đồng hành của mình, đang lộ một vẻ thích thú ra mặt. Luce không nghĩ người đàn ông, với vẻ ngoài dong dỏng, âm trầm và đẹp một cách cổ điển, tay đeo một chiếc đồng hồ vàng to bự đó đủ già để làm bố Cam. Nhưng cũng có thể ông ta trẻ hơn tuổi. Ánh mắt Cam lướt qua chiếc cổ trần của Luce và vụt lên một thoáng thất vọng. Cô đỏ mặt vì cô có thể cảm thấy mẹ mình quan sát được toàn cảnh và đang tự hỏi không biết có chuyện gì xảy ra.

Cam tảng lờ thấy Cole và tiến thẳng tới chỗ mẹ Luce, cầm tay bà lên hôn trước khi bất kỳ ai kịp giới thiệu. “Quý cô đây chắc hẳn là chị gái của Luce,” cậu nói với một vẻ hết sức phóng đãng.

Bên trái Luce, Penn cúi mặt vào khuỷu tay và thì thầm chỉ vừa đủ cho Luce nghe, “Làm ơn nói với tớ có ai đó thật buồn nôn đi.”

“Không, em không thể tham gia tua tham quan của thầy được,” Cam lên tiếng thông báo, nháy mắt với Luce và lùi lại đúng lúc bố Luce bước lên. “Nhưng thật vui”—cậu lia mắt nhìn từng người nhà Luce, không để ý tới Penn—“vì được gặp mọi người ở đây. Đi nào, bố.”

“Ai vậy?” mẹ thì thào hỏi Luce khi Cam và bố, hay bất cứ ai, của cậu, mất hút khỏi khu nghĩa địa.

“Ồ, chỉ là một trong những người ái mộ Luce thôi mà bác,” Penn nói, cố vực bầu không khí lên nhưng khổ nỗi lại làm mọi chuyện tệ hơn.

“Một trong những?” bố dòm sát mặt Penn hỏi.

Trong thứ ánh nắng của buổi chiều muộn, lần đầu Luce thấy một vài cọng xám trong mớ râu của bố cô. Cô không muốn phí những khoảnh khắc cuối cùng của ngày hôm nay cho việc thuyết phục bố đừng lo về chuyện lũ con trai ở trường cải huấn.

“Không có gì đâu mà bố, Penn đùa đấy thôi.”

“Bố mẹ muốn con phải thật cẩn thận, Lucinda,” bố dặn.

Luce nghĩ về điều Daniel đề cập đến—một cách khá nghiêm chỉnh—hôm trước. Rằng có lẽ cô hoàn toàn không nên học ở trường Kiếm và Thánh Giá này. Và đột nhiên cô có ước muốn mãnh liệt là mang chuyện đó ra nói với bố mẹ, năn nỉ cầu xin bố mẹ đưa cô đi thật xa khỏi nơi này.

Nhưng cũng những ký ức ngày hôm đó với Daniel lại kiềm giữ những câu từ đang chực vọt ra từ miệng cô. Cái chạm giữa lan làn da khiến cô rùng mình khi cô ngã vào cậu bên bờ hồ, cái cách đôi khi ánh mắt cậu trĩu nặng một nỗi buồn sâu thẳm nhất mà cô từng biết. Nó khiến cô mang một cảm giác điên rồ nhưng cũng rất thật đó là để được ở bên Daniel thêm một chút thì ở lại ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này cũng đáng. Chỉ còn chờ xem mọi chuyện sẽ tiến triển tới đâu.

“Mẹ ghét nói tạm biệt,” mẹ thở hắt ra, xen ngang những dòng tâm tưởng của con gái mình rồi thật nhanh dang tay ôm cô vào lòng. Luce nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay của cô, mặt chảy dài. Cô không biết làm thế nào mà

buổi chiều lại qua nhanh đến vậy, làm thế nào mà đã lại đến giờ bố mẹ phải đi rồi.

“Con sẽ gọi cho bố mẹ vào thứ Tư chứ?” bố hỏi, hôn lên cả hai má cô theo cách mà bên nhà nội, gốc Pháp của ông vẫn thường làm.

Khi tất cả cùng quay lại khu để xe, bố mẹ nắm chặt tay Luce. Bố mẹ lần lượt ôm cô thật chặt rồi hôn không ngừng nghỉ. Khi họ bắt tay Penn và chúc cô mọi điều tốt lành, Luce trông thấy một camera ghi hình gắn trên cái cột gạch gắn một hộp điện thoại đập vỡ ở lối ra. Đây chắc hẳn là một thiết bị giám sát kết nối với hệ thống nhân xà, bởi vì camera đang ghi hình, dõi theo nhất cử nhất động của họ. Cái này không có trong hướng dẫn của Arriane và chắc chắn không phải một nhân xà bị đui. Bố mẹ Luce không để ý thấy gì—và có lẽ thế lại hay.

Họ đi mà vẫn ngoái lại đến hai lần vẫy tay với hai cô gái đang đứng ở cửa ra vào của sảnh chính. Bố quay tay mở cửa con xe Chrysler New Yorker cổ lỗ đen xì của ông và hạ cửa xe xuống.

“Bố mẹ yêu con,” ông nói to đến nỗi Luce cảm thấy ngượng nếu không buồn khi thấy họ đi.

Luce vẫy tay đáp lại. “Cám ơn bố mẹ,” cô thì thầm với chính mình. Vì kẹo hạt dẻ hồ đào và đậu bắp muối. Vì đã đến đây với con cả ngày. Vì đã cho Penn cùng đi với cả nhà mà không hỏi bất cứ điều gì. Vì vẫn yêu con bất chấp sự thật là con làm bố mẹ thấy sợ.

Khi đèn chiếu hậu của chiếc xe biến mất ở khúc cua, Penn vỗ vỗ lưng Luce. “Tớ đang nghĩ là sẽ qua xem bố tớ thế nào.” Cô đá mũi giày xuống đất và bẽn lễn nhìn Luce. “Cậu có muốn đi cùng không? Nếu không thì tớ cũng hiểu, cứ coi như nó bao gồm trong tua tham quan lúc này—” Cô nàng ngửa ngón cái chỉ về khu đất trống của nghĩa địa.

“Tất nhiên là tớ đi rồi,” Luce nói.

Hai đứa đi trên đường vành đai bao quanh khu nghĩa địa, men theo mép cao của con đường cho tới khi tới được một góc vắng xa phía đông, nơi Penn dừng trước một ngôi mộ.

Một ngôi mộ khiêm tốn, sơn trắng và được phủ bởi một lớp lá thông đã ngả màu vàng nâu. Penn quỳ gối xuống và bắt đầu phủi sạch chúng đi.

STANFORD LOCKWOOD, trên bia chỉ khắc một dòng giản dị, NGƯỜI CHA TUYỆT VỜI NHẤT THẾ GIAN.

Luce có thể nghe thấy giọng Penn đờm buồn khi nhắm đọc câu đề, cô cảm thấy mắt mình rưng rưng. Cô không muốn để Penn thấy—dù gì thì cô vẫn còn cả bố mẹ. Nếu có ai khóc lúc này thì đó nên là... Penn đang khóc. Penn cố che giấu bằng những tiếng sụt sịt khe khẽ và chùi nước mắt vào vạt áo len tả tơi của mình. Luce cũng quỳ gối xuống và bắt tay giúp Penn phủi đám lá thông. Penn vòng tay ôm bạn mình, chặt hết mức có thể.

Khi Penn buông tay và cảm ơn Luce, cô nàng lôi từ trong túi áo ra một bức thư.

“Tớ thường viết cho bố cái gì đó,” cô nàng giải thích.

Luce muốn để Penn có khoảng lặng riêng với bố nên cô đứng dậy, lùi lại vài bước và quay đầu, đi thẳng xuống sườn dốc dẫn đến trung tâm của nghĩa địa. Mắt cô vẫn còn hơi nhoè nhưng vẫn có thể nhìn thấy ai đó đang ngồi một mình trên tảng đá nguyên khối. Phải. Một chàng trai đang ngồi ôm gối ở đó. Cô không tưởng tượng nổi làm thế nào mình lại tới đó nhưng, cậu ấy đã ở đó rồi.

Trông cậu thật cứng nhắc và cô đơn cứ như thể cậu đã ngồi đó cả ngày hôm nay vậy. Cậu không thấy Luce và Penn. Cậu dường như chẳng nhìn thấy gì. Nhưng Luce cũng không cần phải tới quá gần nhìn vào đôi mắt xám tím đó để biết coi đây là ai.

Trước nay Luce vẫn đi tìm kiếm điều gì có thể lý giải vì sao hồ sơ của Daniel lại ít đến vậy, những bí mật gì có trong cuốn sách của ông tổ cậu đã biến mất trong thư viện, tâm trí cậu trôi đi đâu vào cái ngày cô hỏi cậu về gia đình cậu. Tại sao cậu đối với cô vừa nóng bỏng vừa lạnh lẽo, luôn luôn như vậy.

Sau một ngày đầy cảm xúc với bố mẹ mình, những suy nghĩ này gần như khiến Luce khụy xuống trong nỗi buồn. Daniel chỉ có một mình trên cõi đời này.

CHƯƠNG 14. NHÀN CỬ VI

Trời mưa cả ngày thứ Ba. Những đám mây đen kịt ùn ùn kéo đến từ đằng tây, dày đặc phủ khắp vùng trời phía trên ngôi trường, khiến đầu Luce càng trở nên u ám hơn. Những trận mưa như trút nước đổ xuống theo từng cơn thất thường—phùn ròi trút ròi dồn dập xối xả—trước khi ngớt dần rồi lại bắt đầu quay vòng như thế. Học viên trong trường thậm chí còn không được phép ra ngoài trời trong giờ nghỉ, đến cuối giờ toán, Luce trở nên bất thường một cách kỳ quái.

Cô tự nhận ra điều đó khi bài ghi chép của cô chuyển từ những định lý đầy giá trị học thuật và dần biến thành thế này:

Ngày 15 tháng Chín: Nhận được ngón giữa chào mừng từ D

Ngày 16 tháng Chín: Bức tượng đổ, D chạy đến che chở, bảo vệ mình (phụ chú: một mình cậu ấy tự tìm lối thoát); ngay sau đó D bỏ đi luôn.

Ngày 17 tháng Chín: Có khả năng bị D hiểu lầm khi tham dự bữa tiệc đêm của Cam. Vô tình nghe lỏm và biết được mối quan hệ của D và G (còn chưa xác định)

Nhìn lại những dòng này, mới chỉ là đoạn đầu của một hồi ký đáng đở mặt. Daniel, cậu ấy thật nóng bỏng mà cũng thật lạnh lẽo. Có thể nào cậu cũng có cùng cảm nhận như thế về cô—mặc dù, nếu bị hỏi dồn, Luce sẽ khần khảng ngụy biện rằng những điểm kỳ lạ của cô đều được phát sinh để đáp lại tương ứng với từng điểm kỳ lạ của Daniel.

Không. Đó đích thị là một kiểu lý luận vòng vo mà cô không muốn dính tới. Luce không muốn bày ra hay chơi bất kỳ trò nào. Cô chỉ muốn được ở bên cậu ấy. Chỉ vậy thôi, và cô cũng không biết tại sao lại vậy. Hay, làm thế nào mọi chuyện lại thành ra như vậy. Hay, ở bên cậu ấy để làm gì, có nghĩa lý gì chứ. Mọi điều cô biết cô biết, bất chất tất cả, cậu ấy là người duy nhất trong tâm trí cô. Người duy nhất cô quan tâm đến.

Cô đã nghĩ nếu mình điếm lại đầy đủ những lần chạm mặt cậu và bị cậu đẩy ra, có khả năng sẽ tìm hiểu ra nguyên do về thái độ thất thường kỳ quái

của Daniel. Nhưng cái danh sách nằm dưới ngòi bút này chỉ khiến cô thêm chán nản. Cô vo trang giấy lại thành cục tròn.

Khi chuông báo vang lên giải thoát cho họ khỏi một ngày dài, Luce nhanh chân chạy ra khỏi lớp. Thường thì cô chờ để cùng đi với Arriane hay Penn, sợ hãi khoảnh khắc lúc chia tay với họ vì sau đó cô sẽ phải một mình đối diện với những suy nghĩ mông lung. Nhưng hôm nay thì khác, cô không cảm thấy muốn gặp bất kỳ ai cả. Cô hy vọng có khoảng lặng riêng của mình. Cô chỉ ngã ra một cách chắc chắn khiến mình không nghĩ đến Daniel nữa: bơi thật nhiều, thật tập trung và chỉ một mình.

Trong khi những người khác kéo nhau quay về phòng ký túc của mình thì Luce kéo mũ trùm đằng sau chiếc áo len đen của mình lên che đầu và lao vào cơn mưa, nhanh nhanh để đến khu bể bơi.

Khi nhảy xuống khỏi những bậc thang của toà nhà Augustine, cô đâm thẳng vào cái gì đó cao cao, đen đen. Là Cam. Khi cô xô cậu ra, một chồng sách ngất ngưỡng nghiêng ngả trên tay cậu và rồi đổ ụp xuống con đường lát ướt át với hàng chuỗi những tiếng lộp bộp. Cậu cũng đang trùm đầu bằng chiếc mũ đen sau áo choàng và tai nghe nhạc đang phát nhạc âm ỉ bên tai cậu. Hẳn cậu cũng không thấy cô đi tới. Cả hai người họ, đều đang ở trong thế giới riêng của mình.

“Cậu không sao chứ?” Cam hỏi, đặt một tay lên lưng cô.

“Mình ổn,” Luce đáp. Cô thiếu chút nữa là vấp ngã. Cuối cùng, chồng sách của Cam lại là vật thể thân.

“Giờ thì chúng ta va vào nhau, làm sách rơi tứ tung, liệu bước tiếp theo có phải là cùng nhặt sách rồi tình cờ chạm tay không nhỉ?”

Luce bật cười. Khi cô đưa cho cậu một trong những cuốn sách, cậu nắm lấy tay cô và siết chặt. Nước mưa thấm ướt đầm mái tóc đen, đọng thành giọt và chảy xuống hàng lông mi dài, dày của cậu. Nhìn Cam lúc này, thực sự rất quyến rũ.

“Từ ‘ngượng’ trong tiếng Pháp nói thế nào nhỉ?” Cậu đột nhiên hỏi.

“Ừm, là gêné,” Luce lên tiếng đáp, rồi chợt cảm thấy có chút gênée trong người. Cam vẫn níu giữ bàn tay cô trong tay mình. “Đợi đã, không phải cậu được điểm A bài kiểm tra tiếng Pháp hôm qua sao?”

“Cậu để ý à?” Cam hỏi bằng một chất giọng kỳ quái.

“Cam,” Luce nói, “mọi chuyện ổn chứ?”

Cam ngả người về phía cô và gạt một giọt nước đang chảy dọc từ sống mũi của cô xuống. Ngón trỏ của cậu chạm vào cô, khiến cô rùng mình và bỗng nghĩ lại thứ cảm giác tuyệt vời và ấm áp nếu được ôm trong vòng tay đó, như lúc ở đám tang của Todd.

“Mình không thể thôi nghĩ về cậu,” Cam nói. “Mình muốn nhìn thấy cậu. Mình đã chờ cậu quay lại hôm tang lễ nhưng có người bảo cậu đi mất rồi.”

Luce có cảm giác Cam biết cô đã đi cùng ai. Và cậu đang muốn để cô biết là cậu biết điều đó.

“Mình xin lỗi,” cô nói, gần như phải hét lên trong một tràng sấm rền. Giờ thì cả hai cùng ướt sũng dưới cơn mưa như trút nước.

“Đi nào, phải thoát khỏi cơn mưa này đã.” Cam kéo cô lại phía hàng mái hiên dưới toà nhà Augustine.

Luce phóng mắt qua vai cậu nhìn về phía khu nhà thể chất, cô muốn tới đó, không phải ở đây hay bất cứ nơi nào với Cam. Chí ít là không phải lúc này. Đầu cô bốc lên một mớ rối rắm, và cô cần một khoảng không gian, một quãng thời gian riêng—cách xa khỏi mọi người—để sắp xếp lại chúng.

“Mình không được,” cô nói.

“Vậy lát nữa thì sao? Tối nay được chứ?”

“Được, để sau đi.”

Cam cười tươi. “Mình sẽ qua phòng cậu.”

Cậu khiến cô sửng sốt, bất ngờ kéo cô vào người mình, dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, và dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô. Luce ngay lập tức cảm thấy dịu lại, như thể bị trúng tà hay gì đó đại loại vậy. Và trước khi cô kịp có thêm bất kỳ cảm xúc gì nữa, Cam đã buông cô ra và chạy nhanh về phía ký túc xá.

Luce lắc lắc đầu mình và chậm chậm quay sang hướng nhà thể chất, chạy. Rõ ràng là cô phải sắp xếp lại không chỉ những chuyện với Daniel.

Có điều, mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ, thậm chí có thể còn vui nữa, ành thời gian với Cam vào tối nay. Nếu mưa ngớt, chắc chắn cậu ấy sẽ

dẫn cô tới một nơi bí mật nào đó của ngôi trường, trở nên đáng tin cậy và tuyệt vời cũng không kém phần dịu dàng theo đúng phong cách của cậu. Cam khiến cô cảm thấy mình là một người đặc biệt. Cô mỉm cười.

Khi cô đặt những bước chân cuối cùng vào Quý Bà Tạo Dáng (là cái tên Arriane đặt cho khu nhà thể chất), ban quản lý bảo tồn của nhà trường đang bắt tay vào đánh vật với lũ sẵn dây. Chúng bò trườn phủ cả mảng lớn xanh rờn khắp bên ngoài toà nhà nhưng mới bị xử lý một nửa và những dây leo xanh rì đung đưa từ trên xuống giống như những xúc tu quấn quanh những cánh cửa ra vào. Luce phải cúi xuống luồn người qua vài dây tua dài loằng ngoằng mới vào được bên trong.

Trong nhà thể chất vắng hoe và khá yên ắng so với những trận sấm sét bên ngoài. Hầu như không có bóng điện nào bật. Cô còn chưa hỏi xem liệu có được dùng nhà thể chất ngoài giờ không nhưng cửa vào không khoá và hơn thế, không có ai ở đó để ngăn cô cả.

Trong dãy hành lang mù mờ, cô đi ngang qua cuộn giấy da viết chữ Latin cổ đặt trong tủ kính và bức điêu khắc cỡ nhỏ sao chép từ bức pietà.

Cô dừng lại trước cánh cửa vào phòng thể dụng dụng cụ, nơi cô từng mục sở thị Daniel nhảy dây. Thở dài. Thật là một ghi chép tuyệt vời thêm vào danh sách của mình.

Ngày 18 tháng Chín: D buộc tội mình bám đuôi cậu ấy.

Hai ngày sau đó:

Ngày 20 tháng Chín: Penn rủ rê mình vào cuộc bám đuôi D thật sự. Mình đồng ý.

Ôi. Cô đang tự đào hố chôn mình. Và còn nữa, cô không thể cản nổi bản thân. Đứng giữa dãy hành lang, cô đông cứng lại. Ngay lúc đó cô hiểu ra tại sao cả ngày hôm nay lại nghĩ đến Daniel nhiều hơn bình thường, và cảm thấy mâu thuẫn về Cam hơn. Đêm qua cô đã mơ về cả hai người họ.

Cô lạc đường trong một đám sương xám, có ai đó nắm lấy tay cô. Cô quay lại, nghĩ rằng đó là Daniel. Nhưng đôi môi mà cô đặt lên, thật dễ chịu và mềm mại đó, lại không phải của cậu ấy. Mà là của Cam. Cậu hôn cô thật nhiều, thật dịu dàng và cứ mỗi khi Luce lén nhìn cậu, đôi mắt xanh lá thắm

thăm ấy lại mở to, xoáy nhìn đáp trả, rồi cậu hỏi cô điều gì đó mà cô không thể trả lời được.

Và rồi Cam bỏ đi, đám sương mù cũng tan, Luce thấy mình bị bọc chặt trong vòng tay của Daniel, nơi cô thực sự muốn ở. Cậu cúi xuống thật sát và hôn cô dữ dội, như thể cậu đang giận dữ và cố thể, mỗi lần đôi môi cậu rời xa, dù chỉ nửa giây, cô lại cảm thấy khát cháy cổ, khiến cô muốn oà lên khóc. Lần này, cố chắc chắn chúng là một đôi cánh, cô để chúng bao quanh người mình như một tấm chăn. Cô muốn chạm vào chúng, quấn chúng thật kín quanh cô và Daniel nhưng ngay sau đó lớp nhung êm mượt dần mở ra, quay lại vị trí của chúng. Daniel dứt môi khỏi cô, ngẩng gương mặt cô, chờ đợi phản ứng của cô. Cô không thể hiểu thứ cảm giác sợ hãi kỳ lạ đang bùng lớn dần trong từng góc ngách cơ thể mình. Nhưng rồi nó ập đến, khiến cô ấm nóng một cách khó chịu và rồi, bỗng rất đến cùng cực—cho đến khi cô không còn có thể chịu được nữa. Đó cũng là lúc cô bừng tỉnh lại: Khoảnh khắc cuối cùng trong giấc mơ, Luce thấy chính mình héo khô lại và vỡ vụn ra—và rồi tan thành mây khói.

Cô tỉnh dậy người đẫm mồ hôi—tóc tai, gối ngủ, bộ đồ ngủ đều ướt đẫm và thành linh khiến cô lạnh run. Cô nằm lại đó, run rẩy, cô đọc chờ đợi tia sáng đầu tiên của ngày mới.

Luce rũ nước trên người, chà chà hai ống tay áo sũng nước mưa cho ấm. Hẳn rồi. Giấc mơ để lại cô một mình với ngọn lửa trong tim và cái lạnh buốt xương tuỷ mà cô không thể điều hoà nổi suốt ngày hôm nay. Đó là lý do tại sao cô tới đây để bơi, để điều chỉnh lại cơ thể và trí óc mình.

Lần này, dùng đến chiếc đồng hồ đen đếm giờ quả thực rất phù hợp, cô còn nhớ mang theo một cặp kính bơi nữa. Cô mở cửa vào phòng bơi và trèo lên đứng trên bục nhảy một mình, hít vào một bùm không khí ấm ướt thoang thoang mùi clo. Không có các học viên khác làm phân tâm, cũng không có tiếng còi the thé của cô Diante, Luce có thể cảm nhận được một không khí khác lạ trong căn phòng đã từng là nhà thờ này. Một điều gì đó thiêng liêng, tôn nghiêm. Có thể chỉ vì phòng bơi này quá lộng lẫy, tráng lệ kể cả khi nước mưa vẫn đang xối xả hắt vào phòng qua những cửa sổ kính màu rạn vỡ. Kể cả khi không có nến thả sáng trên bệ thờ khảm đỏ. Luce

cổ mường tượng trong đầu quanh cảnh của nơi này trước khi bẽ bơi thay thế cho những hàng ghế ngồi cầu nguyện. và cô mỉm cười. Cô thích cái ý tưởng được bơi bên dưới tất thấy những cái đầu đang cúi gục cầu nguyện.

Cô kéo kính bịt vào mắt và nhảy xuống. Nước rất ấm, ấm hơn nhiều so với nước mưa ngoài kia, những tiếng sấm rền vang nghe cũng thật vô hại và xa xăm khi cô ngụp đầu lặn trong nước.

Cô nhào người ra xa và bắt đầu làm nóng người bằng động tác bơi trườn chậm chậm.

Cơ thể nhanh chóng thả lỏng và sau một vài vòng bơi khởi động, Luce tăng tốc và bắt đầu tư thế bơi bướm quen thuộc của mình. Cô cảm thấy cái nóng tê rần lan toả khắp tứ chi và cố làm dịu nó. Đây đích xác là thứ cảm giác của cô sau giấc mơ. Hoàn toàn trùng khớp.

Nếu cô có thể nói chuyện với Daniel. Chỉ nói chuyện. Một cuộc trò chuyện thực sự mà không bị cậu chặn họng hay bị khuyên nên chuyển trường hay chuẩn mất trước khi cô định nói ra điều muốn nói. Có thể cách này sẽ khả thi. Có lẽ phải bắt cậu ấy trối lại và dán băng dính vào mồm thì may ra cậu ấy mới chỵ nghe cô nói.

Nhưng rồi cô sẽ nói gì đây? Tất cả những điều cô muốn nói là thứ cảm giác lạ lùng toát ra từ cậu ấy mà cô cảm nhận được, điều mà, nếu nghĩ kỹ về nó, cô sẽ nhận ra nó chẳng can hệ gì tới việc họ phải gặp nhau và nói chuyện cả.

Vậy nếu cô có thể bắt cậu ấy đến bên hồ nước kia thì sao? Cậu ấy chính là người đã ngụ ý đó là nơi của bọn họ. Lần này, cô có thể dẫn cậu ấy đến đó và phải cực-kỳ-cẩn-thần để không làm bất cứ chuyện gì khiến cậu ấy thấy kỳ quái.

Nhưng, cũng sẽ không được đâu.

Thật dớ dẩn. Cô xoay người bơi tiếp. Cô cần phải bơi. Chỉ tập trung vào bơi mà thôi. Cô phải bơi đến khi nào thấy mệt rã rời, đến độ không thể nghĩ nổi điều gì nữa, đặc biệt là Daniel. Cô phải bơi đến tận lúc—

“Luce!”

Đến tận lúc bị phá ngang. Bởi Penn, hiện đang đứng bên cạnh gờ bể bơi.

“Cậu làm gì ở đây thế?” Luce hỏi, quẫy nước bắn tung toé.

“Cậu mới là người đang làm gì ở đây đây?” Penn hỏi lại. “Từ khi nào lại tự nguyện rèn luyện thể dục thể thao vậy? Tớ không thích mặt mới này của cậu tí nào.”

“Sao cậu tìm được tớ?” Luce còn không nhận ra cho tới khi cô nói ra những từ ngữ thẳng thừng cộc cằn đó, giống như cô đang cố lảng tránh Penn vậy.

“Cam chỉ cho tớ đây,” Penn nói. “Chúng tớ đã có một cuộc trò chuyện hoàn chỉnh. Lạ thật đấy. Cậu ấy muốn biết cậu có ổn không.”

“Đúng là lạ thật.” Luce đồng tình.

“Không,” Penn nói, “chuyện lạ ở đây là cậu ấy đến chỗ tớ và có một cuộc nói chuyện hoàn chỉnh từ đầu tới cuối với tớ. Quý ngài Nổi tiếng và tớ. Có cần tớ miêu tả tường tận nỗi kinh ngạc của tớ cho nghe không? Chuyện là, cậu ấy thực ra cũng tốt đấy chứ.”

“Ừ thì cậu ấy tốt.” Luce tháo cặp kính bơi khỏi đầu.

“Tốt với cậu í,” Penn nói. “Cậu ấy quá tốt với cậu đến nỗi lén trốn ra ngoài mua tặng cậu sợi dây chuyền—mà cậu chẳng bao giờ đeo.”

“Tớ đeo nó một lần rồi mà,” Luce biện minh. Nhưng đó là sự thật. Năm đêm trước, sau khi bị Daniel bỏ lại bên hồ lần thứ hai, cô còn lại một mình mơ hồ về sự hiện diện của cậu ấy. Cô không lắc nổi hình ảnh đó ra khỏi đầu mình và cũng không ngủ nổi. Vì vậy cô đã dậy thử đeo sợi dây chuyền. Cô thấy buồn ngủ khi tay vẫn đang nắm chặt dây gần sát cổ và tinh dậy thấy nó nóng ấm trong tay mình.

Penn huơ huơ ba ngón tay trước mặt Luce như muốn nói, Xin chào? Vậy ý cậu muốn nói là . . . ?

“Ý tớ muốn nói là,” cuối cùng Luce cũng nói, “tớ không hề hợt đến độ chỉ đi tìm một chàng trai mua quà cho mình đâu.”

“Không hề hợt ấy hả?” Penn hỏi giễu. “Vậy tớ dám liệt kê một danh sách những lý do không hề hợt khiến cậu cứ đâm đầu vào cái gã Daniel kia nhá. Thế có nghĩa là không có kiểu Cậu ấy có đôi mắt điểm xám dễ yêu nhất à hay là Ô chua chua, nhìn những cơ bắp của cậu ấy uốn lượn dưới ánh mặt trời kia .”

Luce phải chặn ngay cái giọng nhại cao vút của Penn và cái cách cô nàng dùng cả hai tay ôm chặt tim mình kia lại. “Cậu ấy cứ hiện lên trong đầu tớ,” cô nói, tránh nhìn vào mắt Penn. “Tớ giải thích thế nào được chứ.”

“Ừ, cậu ta hiện lên và bảo cậu đáng bị ăn quả bơ à?” Penn lắc đầu.

Luce chưa từng kể với Penn những lúc cô ở một mình với Daniel, những lúc cô nhìn thấy một ánh quan tâm trong mắt cậu ấy dành cho mình. Vì vậy Penn không thực sự hiểu cảm giác của cô. Chúng quá riêng tư cũng quá phức tạp để có thể mang ra giải thích.

Penn cúi xuống trước mặt Luce. “Xem này, tớ tới tìm cậu chủ yếu là vì muốn kéo cậu tới thư viện hoàn thành nhiệm vụ họ-hàng-thân-thích nhà Daniel.”

“Cậu tìm ra cuốn sách rồi à?”

“Không hẳn,” Penn đáp, giơ tay ra giúp Luce lên khỏi mặt nước. “Kiệt tác của ông lão Grigori kia vẫn còn là nhiệm vụ tối mật nhưng tớ đã, đại để là hack hệ thống tìm kiếm riêng của cô Sophia và tìm thấy đôi điều. Tớ nghĩ cậu sẽ thấy đôi điều ấy hay ho cỡ nào.”

“Cám ơn cậu,” Luce nói, nắm lấy tay Penn lên khỏi mặt nước. “Tớ đang cố không tỏ ra vồ vập một cách thái quá về Daniel đây.”

“Thế nào cũng được,” Penn đáp. “Nhanh nhanh lên lau khô người đi. Chúng ta phải chạy ra ngoài cơn mưa kia và tớ không có ô đâu đấy.”

Lau khô người và mặc lại bộ đồng phục của mình, Luce theo Penn tới thư viện. Phần phía trước thư viện bị chặn lại bởi những đoạn băng dây vàng mà cảnh sát chằng ra vì vậy hai đứa phải luồn qua một khoảng hẹp giữa khu danh mục thẻ và khu sách tham khảo. Bên trong vẫn bốc mùi khét của lửa, và giờ cảm tạ những bình phun cứu hoả và cơn mưa kia, còn ám thêm mùi ẩm mốc nữa.

Luce đưa mắt tìm nơi đặt bàn làm việc của cô Sophia đầu tiên, giờ đã cháy thành than, toạ thành một vòng tròn gần như hoàn hảo dưới lớp đá lát cũ kỹ ở giữa thư viện. Mọi thứ trong vòng bán kính mười lăm bước chân đều bị di dời. Còn mọi thứ đằng sau đấy thật kỳ lạ là không hề bị tổn hại gì.

Cô quản thư hiện không có ở đây nhưng một chiếc bàn với bảng tên bên trên được đặt ngay cạnh nơi xảy ra hoả hoạn. Chiếc bàn ngoại trừ một chiếc

đèn bàn mới, một bình đựng bút và một tập giấy nhớ màu xám, còn lại trông trơ trụi đến đáng thương.

Luce và Penn trao nhau một cái nhìn mặt trước khi tiếp tục đi tới khu máy tính ở đằng sau. Khi họ đi qua khu tự học, nơi lần cuối họ thấy Todd, Luce liếc nhìn bạn mình. Penn vẫn hướng mặt về phía trước nhưng khi Luce vươn tay ra, nắm lấy bàn tay cô bạn thì nhận được một cái siết thật chặt đáp lại.

Hai đứa kéo hai cái ghế vào ngồi túm tụm trước một máy tính ở gần cuối, Penn gõ tên đăng ký của mình. Luce đưa mắt nhìn quanh để chắc chắn không có ai ở gần đấy.

Một bảng báo lỗi đỏ chót hiện lên trên màn hình.

Penn rên rỉ.

“Gì thế?” Luce hỏi.

“Sau bốn giờ chiều, cần phải có giấy phép đặc biệt mới được vào mạng.”

“Đó là lý do làm sao mà cứ đến tối chỗ này lại vắng thế.”

Penn thọc tay vào balô của mình. “Mình để cái mật mã mã hoá kia ở đâu rồi nhỉ?” cô nàng lăm bẫm với chính mình.

“Cô Sophia,” Luce nói, chỉ về phía cô quản thư, người đang băng qua lối đi nhỏ giữa hai hàng kệ sách trong chiếc áo cánh vừa vặn màu đen và chiếc váy quần lửng bó màu xanh nõn. Đôi hoa tai của cô ấy lấp lánh phía trên hai bờ vai, trên vành tai, che dưới tóc cô ấy lấp ló một chiếc bút chì. “Ở đây ạ,” Luce thì thầm cao giọng.

Cô Sophia liếc mắt về phía hai đứa. Hai tròng kính của cô ấy trượt xuống sống mũi, và với hai chồng sách ở cả hai bên tay, cô không còn rảnh tay mà cất chúng trở lên kệ nữa. “Ai đó?” cô ấy hỏi, đi lại gần.

“Ồ, Lucinda đó à? Cả Pennyweather nữa,” cô ấy nói giọng nghe mệt mỏi. “Chào hai em.”

“Chúng em tự hỏi liệu cô có thể cho chúng em mật khẩu sử dụng máy tính được không ạ?” Luce hỏi, chỉ tay vào thống báo lỗi trên màn hình.

“Các em không vào mạng tìm bạn chat đấy chứ hả? Trò đấy không tốt chút nào đâu.”

“Không đâu thưa cô, bọn em đi tìm thông tin nghiêm túc đấy ạ,” Penn nhanh nhẩu đáp. “Cô giúp bọn em với.”

Cô Sophia nhào người qua mở khoá chiếc máy tính. Những ngón tay thoăn thoắt gõ một mặt phím dài ngoằng, dài nhất mà Luce từng thấy. “Các em có hai mươi phút thôi đấy,” cô gia hạn thẳng thừng và bỏ đi.

“Thế là quá đủ rồi,” Penn thì thào. “Tớ tìm được một bài phê bình về cuốn Những Người Giám Sát đó, vậy nên cho đến khi lục tìm được cuốn sách gốc, ít nhất chúng ta cũng có thể đọc xem nó viết về cái gì.”

Luce cảm thấy có ai đó ở đằng sau họ liền quay ra và thấy cô Sophia đã trở lại đang đứng đó. Luce nhảy dựng lên. “Em xin lỗi,” cô giải thích. “Em không biết lại là cô nên giật mình ạ.”

“Không, không, cô mới phải xin lỗi,” cô Sophia nói. Cười cười gằn như khiến cặp mắt biến mất. “Gần đây mọi chuyện nặng nề quá, kể từ khi xảy ra vụ cháy. Nhưng cô không có lý do gì lại khiến nỗi buồn phiền của bản thân lan cả sang hai cô học trò hứa hẹn nhất của cả.”

Cả Luce và Penn lúc đó đều không biết phải nói gì. Hai đứa thì có thể giúp nhau vui vẻ hơn sau trận hoả hoạn. Nhưng còn việc an ủi cô quản thư xem chừng có vẻ hơi khó đối với họ.

“Cô cứ cố làm cho mình bận rộn, nhưng . . .” cô Sophia đột ngột dừng lại, thở dài náo nức.

Penn đưa mắt nhìn Luce đầy bối rối. “À, bọn em có lẽ cần người giúp việc tìm kiếm này đấy ạ, nếu cô có—”

“Cô giúp được!” cô Sophia kéo thêm cái ghế thứ ba đến trước chiếc máy tính. “Cô thấy là các em đang tìm hiểu về Những Người Giám Sát,” cô ấy nói khi đọc qua vai hai đứa. “Grigori là một gia tộc có tầm ảnh hưởng lớn. Và cô tình cờ được biết một dữ liệu về bên giáo hoàng. Để xem cô có thể lấy ra những gì nào.”

Luce gằn như tắc thở vì cái bút chì cô đang nhá nhá trong miệng. “Em xin lỗi nhưng mà, có phải cô vừa nói nhà Grigori không ạ?”

“Phải mà, những nhà sử gia có những ghi chép về họ từ thời Trung Cổ. Họ là . . .” Cô ấy ngừng lại, gõ vài từ khoá. “Kiểu như một hội nghiên cứu,

thuyết giảng cho những tín đồ tân thời. Họ chuyên nghiên cứu một loại truyền thuyết về các thiên thần tội lỗi.”

Cô Sophia chen vào giữa Luce và Penn và Luce kinh ngạc nhìn những ngón tay cô ấy chạy đua trên bàn phím. Hệ thống tìm kiếm vật lộn một hồi, cuối cùng cũng hiện ra hàng loạt những tiêu đề, hết nguồn dẫn này tới nguồn dẫn khác, tất cả đều là về gai tộc Grigori. Tên dòng họ nhà Daniel có ở khắp nơi, kín cả màn hình. Luce cảm thấy có chút u u mê mê.

Quang cảnh trong giấc mơ đêm hôm trước bỗng quay trở lại: đôi cảnh xoè rộng, cơ thể cô nóng dần lên cho tới khi bùng cháy rồi tan thành mây khói.

“Cũng có những loại thiên thần khác để nghiên cứu nữa hả cô?” Penn tò mò hỏi.

“Ô, chắc rồi—đó là một lĩnh vực khá rộng của văn học đấy,” cô Sophia giải thích trong khi đánh máy. “Có những loại trở thành quỷ. Chúng bị Chúa đày xuống trần gian và là những kẻ phản bội, chạy theo những phụ nữ phạm tục.” Cuối cùng những ngón tay của cô ấy cũng dừng lại. “Một thói quen cực kỳ xấu đấy.”

Penn nói tiếp, “Những quý ông Giám Sát viên này có mối liên quan nào tới anh chàng Daniel Grigori của chúng ta không nhỉ?”

Cô Sophia mấp máy đôi môi màu hoa cà của mình. “Có khả năng. Tôi cũng có bản khoản nhưng giờ cương vị tôi cũng khó mà đào sâu vào chuyện riêng của các học trò, chắc các em cũng hiểu?” Gương mặt xanh xao của cô Sophia cau lại một vẻ nghiêm nghị lúc nhìn xuống đồng hồ đeo tay của mình. “Tôi hy vọng mình đã cung cấp đủ thông tin cho dự án của các em. Tôi không làm mất thời gian của các em nữa.” Cô ấy chỉ tay vào mặt đồng hồ hiện lên trên màn hình máy tính. “Các em còn chín phút nữa.”

Khi cô Sophia quay người đi đến đầu thư viện, Luce nhìn theo tư thế hoàn hảo của cô ấy. Cô ấy đi như thể có một cuốn sách đặt trên đầu giữ thăng bằng vậy. Có vẻ như việc giúp hai cô học trò cưng của mình khiến cô ấy vui vẻ hơn một chút nhưng cùng lúc ấy, Luce lại cảm thấy chẳng biết phải làm gì với mớ thông tin vừa tìm thấy về Daniel cả.

Penn thì biết. Cô nàng đang nguệch ngoạc ghi ghi chép chép với vẻ điên tiết.

“Còn có tám phút ba mươi giây thôi nhá,” Penn thông báo cho Luce, đưa cho cô một cái bút cùng một mẫu giấy. “Nhiều thông tin thế này, sẽ có ý nghĩa hơn trong tám phút ba mươi giây đấy. Bắt tay vào viết đi.”

Luce thở dài và làm theo lời Penn. Đó là một trang Web học thuật được thiết kế mờ nhạt với một đường viền thanh mảnh màu xanh dương đóng khung nội dung bên trong với nền màu be. Trên đầu trang là một dòng tiêu đề xấu tệ font chữ bóng: GIA TỘC GRIGORI.

Chỉ đọc cái tên đó thôi, Luce cũng cảm thấy da mình như ấm lên.

Penn trở bút vào màn hình, nhắc Luce quay về với nhiệm vụ chính yếu.

Người nhà Grigori không ngủ. Có vẻ đúng; trông Daniel lúc nào cũng mệt mỏi. Nhìn chung họ rất trầm mặc. Chuẩn. Đôi khi nói chuyện đối với cậu ấy cứ như phải cạy mồm ra vậy. Trong những năm thập niên tám-mười

Màn hình tắt nhóm đen xì. Thời gian đã hết.

“Cậu ghi được nhiều không?” Penn hỏi.

Luce cầm mẫu giấy của mình trong tay. Thật là thảm hại. Những gì cô có là thứ không thể nhớ nổi, một dòng nguệch ngoạc: lớp lông viền quanh đôi cánh.

Penn lườm cô một cái. “Rồi, tớ có thể thấy cậu có tiềm năng trở thành một trợ lý tìm kiếm thông tin xuất chúng đấy,” cô nàng nói, nhưng rồi lại cười ngay. “Có khi lát nữa chúng ta chơi trò GHÉP THÔNG TIN được đấy.” Cô nàng cầm mảnh giấy của mình với kha khá ghi chép trong đó. “Không sao, chừng này đủ để dẫn chúng ta tới nhiều nguồn thông tin khác.”

Luce nhét mẫu giấy vào túi ngay cạnh tờ danh sách ghi lại những lần cô từng gặp Daniel đã bị vò thành cục. Cô bắt đầu trở nên giống bố rồi, ông không thích ở nơi nào quá xa cái máy cán giấy của mình cả. Cô cúi xuống tìm thùng rác và thoát thấy một đôi chân đang đi qua những hàng kệ sách, tiến về phía mình.

Đối với cô mà nói, dáng đi ấy quá sức quen thuộc. Cô ngồi trở lại ghế—hay chính là dồn hết nỗ lực để ngồi lại được ghế—và thế là cùng đầu nghe đến cốp một cái vào bàn để máy vi tính.

“Au,” cô rên rỉ, xoa xoa chỗ vừa bị đụng, đúng chỗ cô bị đập đầu hôm xảy ra hoả hoạn.

Daniel đứng yên cách đó vài feet. Biểu cảm của cậu như nói, điều cuối cùng cậu muốn làm trên cõi đời này là chạy ngay lại xem cô thế nào. Chí ít cậu cũng tới sau khi máy tính tự động tắt nguồn. Cậu không cần phải biết là cô vẫn đang bám đuôi cậu, còn hăng hái năng nổ hơn cả trước đây.

Nhưng Daniel dường như nhìn qua cô; đôi mắt xám tím của cậu vừa chuyển mục tiêu, qua vai cô, xoáy sâu vào thứ gì đó—hoặc là ai đó.

Penn chọc chọc vào vai Luce rồi chĩa ngón cái về người đang đứng phía sau họ. Cam đang ngả người qua ghế của Luce và cười thật tươi với cô. Một tia sét bên ngoài loé sáng khiến Luce thành linh chồm lên nhảy vào vòng tay Penn.

“Chỉ là một cơn bão,” Cam nghiêng đầu nói. “Nó sẽ qua nhanh thôi. Thật đáng tiếc. Bởi vì trông cậu thật dễ thương lúc hoảng hốt.”

Cam vươn tay ra. Cậu bắt đầu từ vai cô rồi men theo bờ vai, những ngón tay cậu lướt dọc cánh tay cô rồi dần xuống tới bàn tay. Mắt cô xao động, cảm giác này thật sự rất dễ chịu và khi cô mở tay mình ra, trong đó đã có một chiếc hộp nhưng nhỏ màu đỏ sậm. Cam bật mở nó ra, trong một thoáng, Luce nhìn thấy một sắc vàng nhá lên.

“Lát nữa hãy mở nó,” cậu nói. “Khi cậu ở một mình.”

“Cam—”

“Mình sẽ qua phòng cậu.”

“Chúng ta có thể—” Luce đưa mắt nhìn qua Penn, đến con người hiền nhiên đang nhìn chăm chăm họ với vẻ say sưa của một người đi xem phim ngồi hàng ghế đầu.

Cuối cùng cũng có người lôi cô khỏi trạng thái thôi miên đó, Penn vẫy vẫy tay. “Cậu muốn tớ đi hả. Tớ hiểu rồi.”

“Không, cậu ở lại đi.” Cam lên tiếng, nghe ngọt ngào hơn Luce tưởng. Rồi cậu quay lại với Luce. “Tớ đi đây. Nhưng lát nữa—cậu hứa nhé?”

“Chắc chắn rồi.” Cô cảm thấy mặt mình bừng bừng.

Cam cầm lấy tay cô và kéo lại, chiếc hộp cũng vì thế mà vào bên trong túi trái trước quần jean của cô. Chiếc hộp bị ép vào khít người cô và khiến cô rung mình cảm thấy những ngón tay của Cam chạm vào hông mình. Rồi cậu nháy mắt và quay gót đi.

Trước khi cô kịp có cơ hội bắt kịp hơi thở của chính mình, cậu đã quay ngoắt lại. “Còn một thứ cuối cùng nữa,” cậu nói, vòng hai cánh tay ra sau đầu cô và bước lại gần hơn.

Đầu cô ngả ra sau còn cậu ấy lại ngả về trước và, môi cậu ấy đang đặt trên môi cô. Đôi môi cậu mềm mại như mọi lần Luce nhìn ngắm chúng.

Nụ hôn không sâu, chỉ phớt nhẹ nhưng Luce cảm thấy, nó còn hơn thế. Cô không thể thở nổi vì bị kích động tinh thần, vì bị chấn động thân thể và vì bị quần chúng thương thức, từ đầu đến cuối, không hề có sự chuẩn bị—

“Cái quái gì—!”

Cam quay đầu lại và ngay lúc ấy, cậu cúi gập người, ôm lấy quai hàm của mình.

Daniel hiện đứng ngay sau Cam, xoa xoa cổ tay mình. “Đừng có đụng vào cô ấy.”

“Không nghe mày nói gì,” Cam nói, từ từ đứng thẳng dậy.

Ôi. Chúa. Ôi. Họ đang đánh nhau. Trong thư viện. Vì cô.

Và rồi, chỉ trong một khắc, Cam đã lao về phía Luce. Cô hét lên khi vòng tay Cam bắt đầu siết chặt lấy mình.

Nhưng Daniel nhanh tay hơn. Cậu đánh Cam thật mạnh và xô Cam vào bàn máy tính. Cam gấn lên một tiếng khi Daniel nắm lấy tóc cậu và đè đầu cậu xuống mặt bàn.

“Tao nói đừng có đụng bàn tay bẩn thỉu của mày vào cô ấy, đồ khốn thối tha.”

Penn thét lên, nhặt hộp đựng bút của mình lên và kiễng chân lên bức tường. Luce nhìn thấy cô nàng giơ cái hộp đựng bút vàng xin lên một, rồi hai rồi ba lần trong không trung. Đến lần thứ tư, nó mới với đến được để xoay chiếc camera nhỏ xíu màu đen quay vào trong tường. Ống kính máy quay bị xoay chệch về bên trái, hướng vào một chồng sách cao ngồng.

Lúc đó, Cam đã hất được Daniel ra khỏi người mình và họ lại quay ra tiếp tục vật lộn, chân họ cọ sát xuống sàn nhà bóng láng.

Daniel bắt đầu cúi xuống trước cả khi Luce nhận ra Cam đang cuộn mình lại. Nhưng Daniel vẫn không đủ nhanh. Cam hạ thủ một cú đấm đo ván ngay dưới mắt Daniel. Daniel bị bật ra sau dưới sức mạnh của cú đấm, xô Luce và Penn vào sát bàn máy tính. Cậu quay lại và khễ rên rĩ xin lỗi trước khi lão đảo quay về với cuộc chiến.

“Ôi, Chúa ơi, dừng lại đi!” Luce bật khóc, ngay trước lúc cậu lao vào Cam.

Daniel giáp lá cà với Cam, tung một loạt những cú đấm điên cuồng vào hai vai và hai bên mặt Cam.

“Cảm giác tuyệt thật,” Cam lầm bầm, lắc lắc cái cổ giống như các võ sỹ quyền anh hay làm. Vẫn giữ nguyên thế chủ động, Daniel ngoắc tay quanh cổ Cam. Và siết chặt.

Cam phản công lại bằng cách đập và lưng mình cùng Daniel vào một giá sách cao lêu đêu. Cú va chạm phát ra tiếng động lớn, lớn hơn cả tiếng sấm sét bên ngoài trời.

Daniel càu nhàu và buông tay khỏi Cam. Cậu ngã ụch xuống sàn.

“Còn chiêu nào nữa không, Grigori?”

Đầu Luce quay cuồng khi nghĩ đến việc cậu ấy không đứng dậy nổi nữa. Nhưng Daniel chống mình đứng dậy nhanh chóng.

“Tao sẽ cho mày thấy,” cậu rít lên. “Ra ngoài.” Rồi cậu ấy bước nhanh về phía Luce, nói rồi quay đi ngay. “Cậu thì ở lại đây.”

Và thế là cả hai chàng trai lao ra khỏi thư viện bằng lối cửa thoát hiểm phía sau mà Luce từng thoát ra trong đêm hoả hoạn. Cô và Penn đứng chết trân tại chỗ. Rồi họ quay ra nhìn nhau, mồm há hốc.

“Đi nào,” Penn nói, kéo Luce về phía khung cửa sổ nhìn ra ngoài bãi sân. Họ gi mắt vào sát cửa kính, chùi chùi lớp sương mờ do hơi thở họ tạo ra bám trên kính.

Trời vẫn đang mưa to. Khung cảnh bên ngoài tối đen như mực, ngoại trừ ánh sáng phát ra từ những cửa sổ thư viện. Mặt đất lầy lội và trơn tuột, thật rất khó để nhìn thấy bất cứ thứ gì trong thời tiết thế này.

Hai dáng người chạy hết tốc lực ra giữa bãi sân. Ngay lập tức cả hai đều ướm sững. Họ đôi co một hồi rồi bắt đầu nhào vào vật nhau. Những nắm tay của họ lại vung lên.

Luce bám chặt vào bậu cửa sổ và thấy Cam ra tay trước, bổ nhào tới, dùng vai mình húc vào Daniel. Sau đó rất nhanh vòng chân đá thẳng vào mạn sườn cậu ấy.

Daniel đổ nhào xuống, tay ôm chặt bên thân vừa đi đá. Đứng dậy đi. Luce cầu trời cho cậu ấy đứng lên được. Cô cảm thấy như chính mình vừa bị đá vậy. Cứ mỗi lần Cam đả thương Daniel, cô đều cảm thấy nỗi đau ấy, như thấm vào tận xương cốt mình.

Cô không thể xem nổi nữa rồi.

“Daniel suýt nữa thì trượt chân,” Penn thông báo cho Luce thì thấy cô quay mặt đi. “Nhưng cậu ấy đã vọt ngay dậy được và dốc hết sức đâm thẳng vào mặt cam. Tuyệt cú!”

“Cậu còn thương thức được à?” Luce hỏi, giọng kinh hoàng.

“Ngày xưa tớ với bố vẫn hay xem Giải UFC^[17] mà,” Penn thủng thẳng nói. “Xem ra cả hai người bọn họ đều học qua nhiều thể loại võ thuật đấy. Ô, lừa đòn đẹp đấy, Daniel!” Đang cao hứng bỗng cô nàng làu bàu. “Ai, chán thế.”

“Sao vậy?” Luce lại ló mặt ra nhìn. “Cậu ấy bị thương à?”

“Bình tĩnh tí đi,” Penn nói. “Có ai đó đến can họ thôi mà. Vừa lúc Daniel sung lại.”

Penn nói đúng. Có vẻ như thầy Cole đang chạy bộ quanh trường. Khi chạy tới chỗ trận chiến, thầy đứng yên nhìn họ một lúc, gần như bị thôi miên bởi cái cách hai chàng trai đánh nhau.

“Làm gì đi chứ,” Luce thì thảo, thấy trời đất như điên đảo.

Cuối cùng, thầy Cole bắt hai kẻ phá phách bằng cách tóm lấy gáy họ. Ba người họ vung văng một hồi cho tới khi Daniel giăng ra được. Cậu giật mạnh tay phải thầy Cole rồi xoay người một vòng khiến bùn bắn tung toé đến mấy lần.

“Thật là ấn tượng, Daniel,” Luce nói như mĩa. Nhưng đúng là như vậy.

Thầy Cole như đang đề nghị được giải thích. Cậu vẫy tay một cách kích động về phía Luce và Penn khiến hai đứa đứng im, gục đầu xuống. Cam là người đầu tiên bỏ chạy. Cậu ta chạy dạt khỏi bãi sân hướng về phía ký túc xá và rồi mất hút.

Thầy Cole đặt một tay lên vai Daniel. Luce khát khao muốn biết họ nói những gì với nhau, không biết liệu Daniel có bị phạt hay không. Cô muốn chạy ngay đến bên cậu nhưng Penn đã chặn cô lại.

“Tất cả chỉ vì một miếng nữ trang. Nhưng dù sao, Cam đưa cậu cái gì thế?”

Thầy Cole bỏ đi và Daniel chỉ còn lại một mình, đứng dưới ánh sáng từ rọi xuống từ cột đèn treo phía trên, cậu ngược nhìn trời mưa.

“Tớ không biết,” Luce nói với Penn lúc rời khỏi bậc cửa sổ. “Cho dù nó có là cái gì, tớ cũng không muốn nó nữa. Nhất là sau chuyện vừa rồi.” Cô đi lại phía bàn máy tính và lôi cái hộp từ túi quần ra.

“Nếu cậu không mở thì để tớ,” Penn nói. Cô nàng cạy mở cái hộp rồi đưa mắt nhìn Luce đầy bối rối.

Sắc vàng mà họ thoáng thấy lúc này không phải là trang sức. Chỉ có hai thứ ở bên trong cái hộp: một miếng gảy guitar màu xanh lá khác của Cam và một miếng giấy nhỏ màu vàng kim.

Hãy gặp mình sau giờ học ngày mai. Mình sẽ đợi ở chỗ cánh cổng.

CHƯƠNG 15. HANG CỌP

Đã lâu lắm rồi Luce không soi mình trong gương. Cô chưa từng ngại thấy hình ảnh phản chiếu của mình cả—đôi mắt màu nâu lục nhạt trong veo này; hàm răng đều tăm tắp này; hàng lông mi dày này; và cả suối tóc dày đen nhánh nữa. Nhưng đó là khi ấy. Khi ấy là trước mùa hè năm ngoái.

Sau khi mẹ cắt xén tía tót hết mái tóc mình, Luce bắt đầu tránh nhìn vào gương. Không chỉ bởi vì mái tóc ngắn cũn đó; mà Luce không nghĩ cô còn thích cái tôi của mình nữa, vì thế cô không muốn nhìn thấy bất kỳ bằng chứng nào. Cô bắt đầu nhìn xuống hai bàn tay mình khi rửa chúng trong phòng tắm. Cô nhìn thẳng khi đi qua những cửa kính màu và tránh nhìn trực diện vào tấm gương trong hộp phấn bỏ túi.

Nhưng hai mươi phút trước lúc được Cam hẹn gặp, Luce đứng trước tấm gương trong phòng tắm nữ của toà nhà Augustine. Cô thấy mình cũng ổn. Tóc cô cuối cùng cũng dài ra, những lọn tóc cũng vì thế bắt đầu xoắn xoắn trở lại. Cô kiểm tra răng miệng rồi nghiêm người đứng nhìn chăm chăm vào chính mình trong gương như thể đang nhìn mình phản chiếu trong mắt Cam. Cô phải nói với cậu ấy một chuyện, một chuyện hết sức quan trọng cho nên, cô muốn chắc chắn dáng vẻ của mình trông phải thật chuẩn mực đủ khiến cậu ấy thấy cô nghiêm túc.

Cam hôm nay không tới lớp. Daniel cũng vậy, vì thế, cô cho rằng thầy Cole đã phạt cấm túc hai người bọn họ. Hoặc như thế hoặc là họ đang nghỉ dưỡng thương. Nhưng Luce không nghi ngờ gì việc Cam vẫn sẽ chờ gặp cô hôm nay.

Cô không muốn gặp cậu ấy. Không muốn chút nào. Nội chuyện nghĩ về việc cậu ấy tung năm đấm vào Daniel cũng đã khiến cô xót ruột xót gan rồi. Nhưng ngay từ đầu cũng chính tại cô nên họ mới đánh nhau. Chính cô đã kéo Cam vào cuộc—và việc cô làm thế dù có là vì cô bối rối hay vì mơ tưởng hảo huyền hay do có chút ít thích thú, giờ chẳng thành vấn đề nữa rồi. Hôm nay cô sẽ nói thẳng với cậu ấy là: Giữa họ chẳng có gì.

Cô hít một hơi thật sâu, kéo chiếc váy xuống ngang hông rồi mở cửa nhà tắm đi ra.

Nhanh chân đi đến chỗ cánh cổng, cô không thấy Cam đâu. Nhưng rồi, cô biết thật khó để nhìn thấy bất cứ thứ gì đằng sau khu vực để xe với kiến trúc đồ sộ này cả. Luce còn chưa ra cổng trường lại một lần nào kể từ khi nhà trường cho sửa chữa nâng cấp chỗ này, và cô thấy ngạc nhiên vì mức độ phức tạp của việc chạy ngang qua khu để xe đang lạnh tanh bành này. Cô bước tránh những vũng bùn và cố né hệ thống máy dò, tay xua xua khói bốc từ đám nhựa đường lên, trông chúng dường như chẳng thể tan nổi.

Vẫn chưa có dấu hiệu nào của Cam. Trong một thoáng, cô thấy mình thật ngốc, có cảm giác như bị chơi khăm. Những cánh cổng kim loại cao vời vợi lỗ rỗ đầy những gỉ sắt đỏ vàng. Luce nhìn qua chúng, vào rừng cây du già cổ kính, rậm rạp ở phía bên kia đường. Cô bẻ khớp ngón tay, nghĩ lại cái lần Daniel bảo cậu ghét khi trông thấy cô làm thế. Nhưng cậu ấy không ở đây để mà khó chịu; không ai biết cả. Rồi cô để ý thấy một mảnh giấy được gấp có đề tên mình. Nó được ghim vào thân cây mộc lan to, màu xám bên cạnh cái hộp điện thoại đập vỡ.

Mình sẽ cứu cậu thoát khỏi Buổi Giao Lưu tối nay. Trong khi những học viên khác tụ tập ở buổi tái diễn lại Cuộc Nội Chiến—đáng tiếc phải nói thế—cậu và mình sẽ đi thác loạn. Một chiếc ô tô đen với biển đăng ký vàng sẽ đưa cậu tới chỗ mình. Đến lúc đó, chúng ta có thể cùng hít thở không khí trong lành.

Luce ho vì một bụm khói nhựa đường. Chưa tính đến không khí trong lành nhưng liệu có cái xe ô tô đen nào lái vào tận trong trường mà đón được cô đi hả giờ? Lại còn đưa cô tới chỗ cậu ấy, cứ như kiểu cậu ấy là một bậc đế vương, người chỉ cần nghĩ tới việc tuyển mỹ nữ nào là mỹ nữ đó sẽ được mang đến ngay? Mà dấu sao thì, cậu ta đang ở đâu mới được chứ?

Những chuyện này chẳng ăn nhập gì với kế hoạch của cô cả. Cô đồng ý gặp Cam chỉ vì muốn nói với cậu ấy rằng cậu ấy tiến tới quá nhanh mà cô thì lại không thấy mình hợp với cậu ấy chút nào. Bởi vì—dù cô sẽ không bao giờ nói với cậu ấy—vào đêm hôm trước, cứ mỗi lần cậu ấy đấm trúng

Daniel, có gì đó trong cô lại nao nao và rồi sôi sục. Rõ ràng là cô cần phải giải quyết chuyện nhỏ này với Cam ngay từ trong trứng nước. Cô giữ sợi dây chuyền vàng Cam tặng ở trong túi áo. Đã đến lúc trả nó lại cho cậu ấy rồi.

Trừ việc, bây giờ cô lại có cảm giác ngu ngốc vì lẽ cho rằng Cam không muốn nói chuyện. Hẳn là cậu ấy phải chuẩn bị mọi thứ cho cuộc gặp chứ. Cậu ấy chính là người như vậy mà.

Tiếng bánh xe quay chậm dần khiến Luce quay đầu lại. Một chiếc ô tô mui kín màu đen quay đầu dừng lại trước cổng trường. Cửa kính màu bên phía tài xế cũng từ từ hạ xuống và một bàn tay rậm lông thò ra, cầm lấy ống nghe từ hộp điện thoại bên ngoài cổng. Sau một hồi, ống nghe được đặt trở lại chỗ cũ và viên tài xế bấm ngả vào vô-lăng chờ.

Cuối cùng, tiếng ken két từ hai cánh cổng kim loại vang vọng và chiếc xe phóng vào, dừng lại ngay trước mặt cô. Cửa xe nhẹ nhàng mở ra. Cô sẽ phải lên xe và đi tới nơi có-trời-mới-biết-là-nơi-nào để gặp Cam sao?

Lần cuối cô đứng cạnh những cánh cổng này là để tạm biệt bố mẹ. Nhớ họ trước cả khi họ rời đi, cô đã vẫy tay với họ chính tại chỗ đang đứng đây, ngay cạnh hộp điện thoại vỡ bên trong cổng trường—và cô còn nhớ, cô có chú ý tới một trong những chiếc camera an ninh công nghệ cao. Loại camera có chức năng dò tìm những vật chuyển động, phóng to mọi cử động đó lên. Cam không thể chọn một chỗ tồi tệ để đón cô lên xe hơn chỗ này được nữa.

Bất thành linh, cô nhìn thấy hình ảnh dự báo về một căn phòng biệt giam dưới hầm tối. Những bức tường xi-măng với cả bầy gián bò lên chân cô. Không ánh sáng mặt trời. Mọi người trong trường vẫn tung tin đồn về cặp tình nhân nọ, Jules và Philip, những kẻ mất tăm mất tích như bốc hơi kể từ khi rủ nhau bỏ trốn. Phải chăng Cam muốn thử xem Luce muốn gặp cậu tới cỡ nào, có tới cỡ phải mạo hiểm bước chân ra khỏi trường ngay trước tầm nhìn của nhân xà không?

Chiếc xe vẫn nổ máy trên đường lái trước mặt cô. Sau một hồi thấy cô chẳng có động tĩnh gì, viên tài xế—một người đàn ông lực lưỡng, đeo kính mát, có một cái cổ dày còn mái tóc thì lại đang mỏng dần—chìa tay ra.

Trong tay ông ta có một phong thư nhỏ, màu trắng. Luce lưỡng lự một lát trước khi bước lên đón lấy phong thư từ tay ông ta.

Thư của Cam. Một tấm thiệp lụa màu ngà sậm với tên cậu được in nổi trên nền vàng xỉn ở góc dưới bên trái.

Đáng lẽ mình phải nói trước với cậu, nhân xà đã bị bịt mắt rồi. Cứ nhìn xem. Mình đã lo vụ đó, cũng như mình sẽ lo chua toàn cho cậu. Hẹn gặp lại cậu, mong là vậy.

Bịt mắt? Cậu ấy muốn nói tới—? Cô trừng mắt nhìn thẳng vào nhân xà. Cam không nói bừa. Một miếng băng keo màu bạc được cắt tròn sao cho bít vừa khít ống kính của chiếc camera. Luce không biết những thứ này sẽ được việc thế nào hay mất bao lâu ban quản lý trường phát giác ra nhưng một cách kỳ lạ, cô thấy nhẹ nhõm khi Cam đã xử gọn nó. Cô không thể tưởng tượng nổi Daniel cũng đi xa được đến mức này.

Tối nay chắc cả Callie và bố mẹ đều ngóng điện thoại của cô. Luce đã đọc mười trang thư của Callie tới ba lần và cô ghi nhớ tất cả những chi tiết buồn cười trong chuyến đi chơi cuối tuần của bạn mình tới Nantucket nhưng, cô vẫn chưa biết trả lời thế nào cho những câu hỏi của Callie về cuộc sống của mình ở trường Kiếm và Thánh Giá này cả. Nếu giờ cô quay vào trong và cầm ống nghe lên, cô sẽ chẳng biết phải kể với Callie hay với bố mẹ cô thế nào về những rắc rối u ám, kỳ quái mà cô gặp phải trong mấy ngày gần đây. Tốt hơn hết là không nói gì với họ cả, hoặc chính là không nói gì cho tới khi cô tự giải quyết xong xuôi mọi chuyện theo cách này hay cách khác.

Cô trượt vào ghế sau bọc da màu ngà hết sức sang trọng của chiếc xe và thắt dây an toàn. Viên tài xế cho xe lăn bánh trong im lặng.

“Chúng ta đi đâu đấy?” cô hỏi ông ta.

“Tới một con rạch nằm dưới hạ nguồn sông. Ngài Briel thích những nơi thôn dã. Cứ ngồi yên và thư giãn đi, cưng. Sẽ tới ngay thôi.”

Ngài Briel? Gã này là ai? Luce chưa bao giờ thích bị khuyên là thư giãn đi cả, nhất là khi nó cho cô cảm giác đó là một lời cảnh báo đừng hỏi thêm bất kỳ điều gì nữa. Thôi thì đành, cô khoanh hai tay trước ngực, nhìn ra

ngoài cửa kính xe và cố quên đi tông giọng của tên tài xế khi gã gọi cô là “cứng.”

Qua lớp kính màu của cửa xe, những cái cây bên ngoài và mặt đường xám xịt bên dưới trông như thể màu nâu. Tại khúc cua có biển chỉ đường chỉ hướng tây là đến Thunderbolt, chiếc xe liền rẽ sang hướng đông. Họ đang đi dọc con sông men xuống bãi đá. Thịnh thoảng khi họ đi chệch xuống gần bờ sông, Luce có thể trông thấy dòng nước màu nâu lơ lửng đang dập dềnh bên cạnh họ. Hai mươi phút sau, chiếc xe đi chậm dần rồi dừng lại trước một quán bar cũ kỹ bên bờ sông.

Quán bar ấy được làm từ gỗ, đang mục đi và chuyển sang xám xịt, có một tấm bảng úng nước chình ình trước cửa ra vào đề STYX với những chữ cái màu đỏ lờm chờm do được sơn bằng tay. Một sợi dây treo đầy những cờ hiệu quảng cáo bia được buộc dàn hàng ngang vào thanh xà bằng gỗ dưới mái nhà lợp tôn, một kiểu trang hoàng xoàng xĩnh cho những cuộc vui. Luce đang ngồi nghiên cứu những hình ảnh in trên một bảng hiệu hình tam giác—in những cây cọ và những cô gái da rám nắng mặc bikini đang cầm những chai bia đưa lên cái miệng tươi như hoa của mình—và tự hỏi lần cuối cùng có một cô gái thật đặt chân đến nơi này là khi nào.

Có hai gã đàn ông trung niên phong cách punk rock đang ngồi hút thuốc trên chiếc ghế băng hướng ra phía mặt nước. Quả đầu chia ngọn giữa một mớ rũ những sợi tóc xuống vàng trán từng trái của họ, bộ quần áo da xấu xí, bản thủ cũng toát lên một vẻ từng trải không kém, trông chúng như được mặc từ hồi punk rock lên ngôi. Biểu cảm lãnh đạm trên hai gương mặt đen sạm, uế oải của họ khiến toàn bộ khung cảnh thêm điêu tàn. Con đầm lầy ven đường cao tốc bắt đầu lấn dần lên khiến lớp nhựa đường úng nước, con đường phần nào cũng gia nhập hội đầm lầy với đầy cỏ và bùn vương trên bề mặt. Luce chưa bao giờ đến gần những con đầm đến vậy.

Cô ngồi đó, mông lung nghĩ ngợi xem sẽ làm những gì một khi bước xuống khỏi chiếc xe này, mà dù cho có nghĩ ra hay không thì cánh cửa của quán bar Styx cũng bật mở và Cam ung dung bước ra. Cậu tự tại nghiêng người dựa vào cửa trước, chân nọ vấp sang chân kia. Cô biết Cam không

thể trông thấy mình qua lớp kính màu của cửa ô tô nhưng cậu ấy giơ tay lên như thể nhìn thấy cô và đang gọi cô lại bên mình.

“Sẽ chẳng đến đâu cả,” Luce lẩm bẩm trước khi cảm ơn viên tài xế. Cô mở cửa và đón nhận lời chào mặn mà vị muối từ một luồng gió bạt qua khi cô trèo lên bậc thang tam cấp để lên hiên nhà bằng gỗ của quán bar.

Mái tóc rối của Cam rũ xuống quạt qua gương mặt cậu, đôi mắt xanh lá ánh lên một vẻ điềm tĩnh kỳ lạ. Một bên tay áo phong đen của Cam kéo lên tận vai và Luce có thể thấy một vết cắt thành sẹo in mịn trên bắp tay cậu. Bỗng tay cô chạm vào sợi dây chuyền vàng trong túi áo của mình. Nhớ kỹ vì sao mà lại có mặt ở đây.

Khuôn mặt Cam chẳng tỏ một dấu hiệu nào về trận chiến tối hôm trước, điều đó làm cô không khỏi nghi, gần như ngay lập tức, liệu Daniel có vậy không.

Cam nhìn cô vẻ dò hỏi, lưỡi cậu liếm nhẹ bờ môi dưới của mình. “Mình đang tự tính xem không biết sẽ cần đến bao nhiêu chai giải sầu nếu hôm nay cậu cho mình leo cây,” Cam nói, dang rộng hai tay tạo dáng một cái ôm. Luce bước vào vòng tay đó. Cam quả thật là người khiến người khác khó có thể nói ‘không’ kể cả khi chính cô cũng không hoàn toàn chắc cậu ấy muốn gì.

“Mình không bỏ bom cậu đâu,” cô nói, rồi ngay tức khắc cảm thấy tội lỗi vì cô biết lời này nói ra chỉ vì mặc cảm trách nhiệm trong cô, không phải vì một buổi hẹn lãng mạn như ý Cam. Cô ở đây chỉ vì một lý do duy nhất là muốn nói với Cam rằng cô không muốn có gì giữa mình và cậu ấy cả. “Thế, nơi này là thế nào? Còn nữa, từ khi nào cậu có cả dịch vụ xe hơi thế?”

“Theo sát nhé, nhóc,” cậu nói, coi câu hỏi của cô như một lời khen, như thể cô thích được vào ngay bên trong quán bar bốc mùi như một cái bồn rửa bị tắc ấy lắm vậy.

Đối với những chuyện thế này, Luce không giỏi ứng phó. Callie lúc nào cũng bảo rằng cô là kẻ vô năng trong việc đập thẳng vào mặt đối phương và cũng vì thế, cô luôn bị vướng vào những tình huống dở dở ương ương với bọn con trai, những kẻ mà cô đơn giản chỉ cần nói ‘không’. Luce rụng rời.

Cô phải thoát ngay khỏi nó, thứ cảm giác đang chiếm dần lấy lồng ngực cô. Cô thò tay vào túi và lôi sợi dây ra. “Cam.”

“Ồ, tuyệt, cậu mang nó theo.” Cam đón lấy sợi dây chuyền từ tay cô và xoay người cô lại. “Để mình đeo lên cho cậu nhé.”

“Không, đợi—”

“Được rồi,” Cam nói. “Thật sự rất hợp với cậu. Nhìn xem này.” Cậu dẫn cô đi dọc theo lớp gỗ lát sàn cột kệ tới bên cửa sổ quán bar, nơi rất nhiều ban nhạc từng tới đây trình diễn ký lưu niệm lên đó. NHỮNG ĐỨA TRẺ GIÀ ĐẦU. CHÌM TRONG HẬN. NHỮNG KẺ PHÁ GIA. Luce thà ngắm chúng còn hơn nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình. “Thấy không nào?”

Cô không thể nhìn thấy những đường nét của mình qua ô kính điểm đầy bùn li ti nhưng mặt dây chuyền lại đang lấp loá trên làn da ấm áp của cô. Cô áp tay lên nó. Nó thật đáng yêu. Và cũng thật đặc biệt, với hình một con rắn đang uốn mình bỏ lên được chạm khắc thủ công trên chính giữa mặt dây. Nó không giống với bất kỳ trang sức nào có trong những gian chợ địa phương bán đồ lưu niệm thủ công mỹ nghệ chặt chém khách du lịch, hàng thì bày ở Georgia nhưng là làm tại Philippin. Phản chiếu qua ô cửa kính, đằng sau cô là bầu trời đậm sắc da cam của cây kem hiệu Popsicle, bị vỡ vụn bởi những đụn mây mỏng tang màu hồng.

“Về chuyện tối qua . . .” Cam mở lời. Nhìn vào tấm kính, cô có thể lơ mơ trông thấy đôi môi hồng đào của cậu ấy đang mấp máy qua vai mình.

“Mình cũng muốn nói với cậu về chuyện tối qua,” Luce nói, đứng sang bên cạnh Cam. Cô lúc này có thể thấy phần trên cùng hình xăm mặt trời phát sáng ở phía sau gáy cậu ấy.

“Vào trong đã,” cậu nói, đẩy lưng cô hướng về cánh cửa kính phía trước đã long một bên bản lề. “Chúng ta có thể nói chuyện trong đó.”

Tiện nghi bên trong quán bar đều bằng gỗ với thứ ánh sáng duy nhất phát ra từ vài cây đèn bàn màu cam mờ nhạt. Trên tường treo những bộ gạc sừng nai đủ hình dạng, kích cỡ và phía trên quán treo lơ lửng một con báo gêpa đã bị nhồi bông, dáng vẻ như muốn vồ người bất cứ lúc nào. Một bức hình ghép phai màu đề dòng chữ TRỤ SỞ CÂU LẠC BỘ SĂN NAI HẠT

PULASKI 1946—65 là vật trang trí duy nhất khác biệt ở trên tường, trưng phải đến cả trăm gương mặt bầu dục, cười nhũn nhận phía trên những chiếc nơ đeo cổ nhạt nhòa. Máy hát tự động đang bật bài Ziggy Stardust, một người đàn ông với cái đầu cạo trọc, mặc quần da đang lắc qua lắc lại, ông ta nhảy một mình ở giữa bục sân khấu nhỏ của quầy bar. Ngoài Luce và Cam ra, ông ta là người duy nhất ở nơi này.

Cam chỉ tay vào hai chiếc ghế đầu. Lớp đệm da bọc màu xanh lá đã bục dọc một đường chính giữa ghế, bọt biển màu kem ngà bên trong lò ra giống như những viên bóng ngói ồ ạt bắn nổ. Có một chiếc cốc đã vỡ đi phân nửa trên mặt chiếc bàn mà Cam chỉ. Thứ nước trong đó màu nâu nhạt, pha với đá, hơi lạnh khiến bên ngoài chiếc cốc lấm chấm nước.

“Cái gì vậy?” Luce hỏi.

“Rượu lậu vùng Georgia đấy,” Cam đáp, hớp một ngụm. “Không phải ứng cửa viên cho lính mới đâu.” Khi cô liếc nhìn cậu, cậu mới nói tiếp, “Mình ở đây cả ngày nay.”

“Giỏi thật,” Luce khen giễu, lần sờ mặt dây chuyền. “Cậu là ông lão bảy mươi đấy à? Ngồi trong quán bar cả ngày ư?”

Trông Cam không có vẻ gì là say xỉn nhưng cô không hề thích cái ý tưởng mình đi cả chặng đường đến đây để rồi nói mình chẳng muốn dính líu gì tới cậu ấy, sẽ thật khó để Cam có thể tiếp nhận chuyện đó trong tình cảnh này. Cô cũng bắt đầu suy ngẫm xem làm sao để trở về trường được. Cô thậm chí còn chẳng biết đây là nơi nào nữa.

“Ôi,” Cam vò đầu. “Người đẹp của những buổi cấm túc, Luce, không ai nhớ đến cậu trong suốt giờ giao lưu đâu. Mình nghĩ mình xứng đáng được hưởng thêm chút thời gian làm bồi phí.” Cam nghiêng đầu hỏi. “Vậy thực ra là chuyện gì phiền hà cậu vậy? Vì nơi này ư? Hay vì trận đánh nhau tối qua? Hay vì một sự thật rành rành là chúng ta không có ai phục vụ?” Cậu cố ý cao giọng ở mấy từ cuối, nói đủ to để khiến một gã phục vụ khổng lồ, lực lưỡng đẩy cửa chạy ra từ nhà bếp đằng sau quầy bar. Gã có mái tóc dài, nhiều lớp tía với tóc mái chia lung tung và những hình xăm trông giống những dải tóc bện chạy dọc từ trên xuống khắp cánh tay gã. Người gã vạm vỡ đầy cơ bắp, nặng phải đến ba trăm pound.

Cam quay lại nhìn cô cười. “Cậu uống gì nào?”

“Mình không cần,” Luce đáp, “Kỳ thực mình không có thức uống ưa thích.”

“Cậu đã uống sâm-panh trong bữa tiệc đêm ngày trước của mình,” Cam nhớ lại. “Xem ai để ý này?” Cậu đẩy nhẹ cô bằng vai mình. “Loại sâm-panh tốt nhất ở đây,” cậu nói với gã phục vụ, kẻ vừa quay đầu đi đã văng ra một tràng cười cạnh khốe.

Chẳng có ý hỏi cô hay thậm chí liếc mắt qua xem thử cô đã đủ tuổi chưa, gã phục vụ cúi người xuống một cái tủ lạnh nhỏ xíu có cánh cửa trượt bằng kính. Những vỏ chai va vào nhau kêu leng keng khi gã moi và moi sâu vào trong. Sau một hồi khá lâu, gã mới lại trồi lên với một chai Freixenet nhỏ xíu trong tay. Và hình như có cái gì vàng cam bám quanh đáy chai.

“Tôi không chịu trách nhiệm cái này đâu nhá,” gã nói, đưa chai rượu ra.

Cam bật mở nút chai đến bốp một tiếng rồi nướn mày nhìn Luce. Cậu rót rượu Freixenet bằng vẻ chúc mừng vào cốc uống rượu.

“Mình muốn xin lỗi,” cậu lên tiếng trước. “Mình biết mình có hơi quá tay. Và tối qua, không hiểu có chuyện gì với Daniel, mình không thấy thoải mái về điều đó cho lắm.” Cậu chờ Luce gật đầu để nói tiếp. “Thay vì cả giận, đáng lý mình nên nghe cậu. Cậu mới là người mình quan tâm, không phải hẳn ta.”

Luce nhìn những bong bóng sủi lên trong cốc rượu của cô, nghĩ rằng nếu cô có thể nói thẳng, cô đã nói Daniel mới là người cô quan tâm, chứ không phải Cam rồi. Cô phải nói với Cam. Nếu cậu ấy cảm thấy ân hận vì đã trót không nghe lời cô tối qua thì có thể bây giờ, cậu ấy sẽ nghe. Cô cầm cốc lên nhấp một chút trước khi vào chuyện.

“Ô, gượng đã.” Cam cầm lấy tay cô chặn lại. “Cậu không thể uống mà không chạm cốc vì điều gì đó.” Cậu nâng cốc lên và nhìn cô chăm chú. “Chúc mừng vì điều gì đây? Cậu chọn đi.”

Cửa trước của quán bar bật mở toang và hai gã đàn ông ngồi hút thuốc ngoài hiên đã quay vào. Gã cao hơn có mái tóc đen bóng mượt, mũi hếch

và những móng tay bẩn thỉu nhìn Luce một cái rồi tiến về phía hai người họ.

“Chúng ta chúc mừng gì đây nhỉ?” Gã đánh mắt liếc cô đều cáng, nhào người xuống khiến cốc rượu đang nâng lên trong tay cô sóng sánh. Gã ngả người sát lại và cô có thể cảm thấy phần thịt bên hông gã đang áp vào người mình qua lớp vải flanen của chiếc áo sơmi gã mặc. “Đêm đầu trốn ra ngoài chơi hả bé yêu? Giờ giới nghiêm là mấy thế?”

“Chúng tôi đang chúc mừng việc ông sẽ bị đá ra ngoài ngay bây giờ.” Cam nói hoà nhã vui vẻ như thể vừa mới thông báo đây là tiệc sinh nhật Luce vậy. Cậu dán cặp mắt xanh lá của mình vào gã, kẻ đang nhe những cái răng nhỏ xíu, nhọn hoắt và nhai đầy mồm kẹo cao su.

“Ra ngoài hử? Chỉ khi tao dắt con bé theo.”

Gã định tóm lấy tay Luce. Sau cái cách bị kỳ đà xử lý giữa trận đánh với Daniel, Luce mong Cam có chút can cứ để mà nổi cơn tam bành. Nhất là khi cậu ấy đã ngồi uống cả ngày ở đây. Nhưng, Cam vẫn tỉnh táo đến đáng ngạc nhiên.

Tất cả những gì cậu làm là đánh văng bàn tay của gã kia bằng một lực nhanh, gọn và không hề nương tình như thể một con sư tử gạt bay một con chuột vậy.

Cam dõi theo gã kia bị văng ra sau đến vài bước. Cam lắc lắc bàn tay mình, nét mặt uể oải, nhàm chán rồi vuốt ve chỗ cổ tay sưng nửa bị gã kia tóm của Luce. “Thật xin lỗi cậu. Cậu đang nói, về chuyện tối qua?”

“Mình đang nói là . . .” Luce cảm thấy máu đang dồn lên đến mặt. Thẳng phía trên đầu Cam, một mảng khoảng không rộng, tối đen như mực tách mở ra, kéo căng về phía trước tự động vươn ra cho tới khi trở thành một cái bóng lớn nhất, đen nhất cô từng thấy. Một luồng khí lạnh rét buốt toả ra từ tâm điểm của cái bóng, Luce có cảm giác sương giá như bọc lên cả những ngón tay của Cam, và vẫn lan dọc lên da cô.

“Ôi. Chúa. Oi,” cô thì thào không ra hơi.

Có tiếng chai lọ vỡ khi gã kia đập mạnh cốc bia của gã vào đầu Cam.

Thật chậm, cam đứng dậy khỏi ghế và lắc lắc đầu cho những mảnh thủy tinh vỡ rơi khỏi tóc mình. Cậu quay lại đối mặt với gã kia, kẻ cũng

phải gấp đôi tuổi Cam, cao hơn cậu khoảng vài inch.

Luce thu người trong chiếc ghế đầu đang ngồi, chùn lại trong nỗi sợ những chuyện xảy ra giữa Cam với gã kia. Và cả nỗi sợ mọi chuyện sẽ diễn ra với cái bóng đen kịt chết chóc đang bành trướng lẫn át khoảng không trên đầu họ.

“Thôi đi nha,” gã phục vụ khổng lồ nói gọn lọn một câu, còn không buồn dứt mắt khỏi cuốn tạp chí Chiến đấu của mình.

Ngay lập tức, gã kia giận quá mất khôn lao vào Cam, cậu thì vẫn đang tung những cú đấm xua ruồi như thể đang đánh phủ bụi một đứa bé vậy.

Luce không phải người duy nhất sửng sốt bởi thái độ điềm nhiên như không đó của Cam: người đàn ông mặc quần da nhảy nhót khi này cũng đang co rúm người tựa sát vào cái máy hát. Và sau khi gã đàn ông tóc đen bóng mướt đấm Cam một vài lần thì chính gã cũng phải lùi lại, thủ thế đầy bối rối.

Trong lúc đó, cái bóng trườn lên tới tận mái nhà, những xúc tu đen tối của nó dài dần như thể đám cỏ dại và thả từ từ xuống đầu họ. Luce chững lại và cúi sâu xuống vừa lúc Cam thủ thế cú đấm cuối cùng của cái gã như xớ mớ kia.

Và rồi, cậu quyết định phản công.

Chỉ là một cái búng nhẹ đơn thuần từ những ngón tay của cậu, như thể Cam đang phủi bay một chiếc lá úa vậy. Một phút, gã đó còn áp sát tận mặt Cam nhưng khi những ngón tay Cam chạm đến ngực đối phương, gã đó liến bấn ra xa—người như bị nhấc bổng lên và trong không trung, những vỏ chai bia rỗng văng tứ tung quanh người gã, cho tới khi lưng gã đập mạnh vào bức tường đối diện ở gần cái máy hát.

Gã xoa xoa đầu mình, rên rỉ, cúi gập người, thu mình chuẩn bị đứng lên.

“Sao cậu làm được như thế?” mắt Luce mở to thao láo.

Cam tảng lờ cô, quay lại phía gã lùn hơn, sẵn chắc hơn gã kia và nói, “Người tiếp theo?”

Gã nọ giơ hai tay lên. “Tôi không liên quan mà,” nói rồi lùi luôn.

Cam nhún vai, bước về phía gã đầu rồi túm lấy lưng áo gã, nâng gã dậy khỏi sàn nhà. Tay chân hăn quơ quào vô ích trong không trung, trông hệt

như một con rối. Rồi, bằng một cái hất tay đơn giản, Cam quăng gã trở lại bức tường trước mặt. Gã gần như dính chặt vào đó khi Cam thả lỏng toàn thân, thụi một trận mưa đấm vào gã và nhắc đi nhắc lại, “Tao đã bảo là ra ngoài!”

“Đủ rồi!” Luce hét lên nhưng không ai trong bọn họ chịu nghe hay để tâm đến lời cô. Luce cảm thấy nôn nao, khó chịu. Cô muốn dút mắt khỏi cái mũi đầy máu và đấm bả kẹo cao su của cái gã đang bị ghim dính trên tường kia, gây ra bởi thứ sức mạnh cỡ siêu nhân của Cam. Cô muốn nói với cậu ấy thôi quên đi, cô sẽ tự tìm cách về lại trường. Cô muốn, nhất trong tất cả, được thoát khỏi cái bóng kinh khiếp đang phủ khắp trần nhà và chảy men xuống tường kia. Cô chộp lấy túi của mình và chạy vào màn đêm—

Và lao thẳng vào vòng tay của người nào đó.

“Cậu không sao chứ?”

Là Daniel.

“Làm sao cậu tìm được tôi ở đây?” cô hỏi, không nao núng, vùi mặt vào bờ vai cậu. Cô không muốn nước mắt trào ra từ an ủi những cảm xúc hỗn loạn trong cô lúc này.

“Đi nào,” cậu ấy nói. “Phải đưa cậu ra khỏi đây đã.”

Không quay đầu lại, cô trượt tay mình vào bàn tay Daniel. Cảm giác ấm áp lan lên cánh tay rồi toả khắp cơ thể cô. Và rồi hai hàng lệ bắt đầu chảy dài. Thật chẳng công bằng tí nào khi cô cảm thấy an toàn giữa lúc những cái bóng ở gần thế này.

Daniel như đang rất bức tức. Cậu kéo cô ra khỏi khu đất rất nhanh, cô gần như phải chạy hết tốc lực mới theo kịp.

Cô cô không muốn ngoái đầu lại nhìn khi vẫn cảm thấy những cái bóng đang tràn ra ngoài cánh cửa quán bar và hoà vào không khí. Nhưng rồi, cô cũng không cần phải làm thế. Chúng lượn thành một dòng chảy chắc nịch trên đầu cô, mút hết ánh sáng trên đường chúng qua. Cứ như thế cả thế giới này bị xé thành hàng tỉ mảnh ngay trước mắt cô. Mùi lư huỳnh mục rữa hôi thối nồng nặc trước mũi cô, tồi tệ hơn bất cứ mùi gì cô từng ngửi thấy.

Daniel cũng đưa mắt nhìn lên, quắc mắt duy chỉ có việc cậu trông như đơn thuần đang nhớ xem đã đỗ xe ở đâu. Nhưng rồi, điều kỳ lạ nhất đã xảy

ra. Những cái bóng chùn lại phía sau, bốc hơi trong trận mưa bóng đen đúa, tự phân nhỏ rồi tung toé khắp nơi.

Luce thu dần đồng từ hai mắt trong sự khó tin vô ngần. Làm thế nào mà Daniel xử được chúng? Cậu ấy không làm vậy, đúng không?

“Sao vậy?” Daniel hỏi, sao lãng như không hề để ý. Cậu mở cửa bên cửa cho khách ngồi của con xe Taurus station wagon trắng trông như xe thùng. “Có gì sao?”

“Chúng ta không đủ thời gian để tôi liệt kê hết những chuyện sao sao này,” Luce nói, ngồi thụt xuống ghế. “Xem kìa.” Cô chỉ tay về phía lối vào quán bar. Cánh cửa vừa bật mở ra cho Cam. Chắc hẳn cậu ta lại vừa xử xong một gã nào nữa nhưng trông cậu ta chẳng giống vừa đánh nhau xong gì cả. Năm tay cậu ta đang nắm chặt.

Daniel nở một nụ cười tự mãn rồi lắc lắc đầu. Luce thắt dây an toàn nhưng tra mãi tra mãi mà vẫn không vào khoá, phải đến tận lúc Daniel với sang kéo tay cô qua một bên. Cô nín thở khi những ngón tay cậu sượt qua bụng mình. “Chỗ này có cái chốt,” cậu nói khẽ, cài dây an toàn cho cô.

Cậu khởi động rồi chậm chậm lùi xe lại, khựng lại khi lái ngang qua cửa ra vào quán bar. Luce không thể nghĩ ra nổi cái gì để nói với Cam nhưng thật hoàn hảo khi Daniel hạ cửa kính xe xuống, điềm đạm nói, “Buổi tối vui vẻ nhé, Cam.”

“Luce,” Cam gọi giật lại, đi thẳng tới chỗ chiếc xe. “Đừng làm thế. Đừng đi cùng hắn. Kết cục sẽ không hay đâu.” Cô không thể nhìn thẳng vào mắt Cam, thứ duy nhất khiến cô biết đang níu kéo cô trở lại. “Mình xin lỗi.”

Daniel hoàn toàn bỏ qua Cam và cứ thế lái xe đi. Con đầm phủ đầy mây khói trong chiều chạng vạng và khu rừng ở phía trước họ trông còn mờ ảo hơn nữa.

“Cậu vẫn chưa cho tôi biết làm thế nào tìm được tôi ở đây,” Luce nhắc lại, “Hay làm thế nào cậu biết tôi sẽ đi gặp Cam. Hay cậu lấy đâu ra chiếc xe này.”

“Nó là của cô Sophia,” Daniel giải thích, bật đèn chiếu khi những tán cây phủ kín con đường trước mặt họ khiến nó chìm vào màn đêm đen đặc.

“Cô Sophia cho cậu mượn xe á?”

“Sau nhiều năm sống trong khu ổ chuột ở Los Angeles,” cậu nhún vai, nói, “cậu sẽ biết một vài trò ảo thuật nếu muốn ‘mượn’ xe.”

“Cậu chôm xe cô Sophia?” Luce trở giọng giễu cợt, tự hỏi không biết cô quản thư sẽ điểm thêm những gì về sự tiến bộ này vào hồ sơ của cô.

“Chúng ta sẽ trả nó lại,” Daniel nói. “Hơn nữa, cô ấy cũng đang bận rộn với buổi tái diễn lại thời Nội Chiến tối nay. Tôi ngờ rằng cô ấy còn chẳng biết xe mình đã bốc hơi nữa kìa.”

Lúc bây giờ, Luce mới nhận ra trang phục Daniel đang mặc. Cô ngó chăm chăm vào bộ quan phục lính Liên Bang màu xanh hải quân với một cái dải băng bằng da màu nâu lỗ bịch quàng chéo trước ngực cậu. Cô kinh hãi những cái bóng, Cam và toàn bộ khung cảnh rừng mình đó, đến nỗi không kịp chú ý đến Daniel.

“Đừng có cười,” Daniel nạt, cố nén cười trong giọng nói. “Tối nay cậu vừa có một Buổi Giao Lưu tồi tệ nhất trong năm đấy.”

Luce không thể đừng nổi bản thân mình: Cô với tay sang và cài lại một trong những chiếc cúc áo của Daniel. “Thật ngại quá,” cô đáp, kéo dài giọng nhại kiêu nói của người miền Nam. “Tôi chỉ vừa mới khuếch trương sức hút của mình thôi mà.”

Môi Daniel khẽ cong lên một nụ cười nhưng rồi ngay sau đó cậu lại thờ dài. “Luce. Điều cậu làm tối nay—mọi thứ có thể trở nên tồi tệ lắm đấy. Cậu có biết không?”

Luce nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, bức bối vì bầu không khí đột ngột ủ ê trở lại. Một con cú rúc to, mắt mở tháo láo nhìn theo họ từ cành cây phía sau.

“Tôi không định đến đây,” cô nói, cảm thấy đúng là như thế. Giống như cô bị Cam lừa đi thì đúng hơn. “Tôi ước tôi đã không đến,” cô trầm ngâm thêm vào, tự hỏi không biết những cái bóng biến đâu hết rồi.

Daniel đập mạnh nắm tay vào vô lăng khiến cô giật nảy người. Cậu ấy nghiêng răng và Luce ghét cái cảm giác mình là người khiến cậu ấy tức giận.

“Tôi thật không thể tin được là cậu lại cặp với hã,” Daniel nói.

“Tôi không phải,” cô phản bác. “Lý do duy nhất tôi đến đây là để nói với cậu ấy . . .” Điều này thật vô nghĩa. Cậu với Cam ư? Nếu Daniel mà biết cô và Penn dành gần như toàn bộ thời gian rảnh để tìm kiếm thông tin về gia đình của cậu mà thôi, cậu ấy cũng sẽ lại điên tiết lên như thế này thôi.

“Cậu không phải giải thích,” Daniel nói, khoát tay. “Dẫu sao, đó cũng là lỗi tại tôi.”

“Lỗi của cậu?”

Vừa lúc Daniel ngoặt khỏi con đường và rẽ chiếc xe, dừng lại tại một khúc cụt đầy sỏi cát. Cậu tắt đèn pha đi và họ cùng đưa mắt nhìn ra biển. Bầu trời tối tối mang sắc màu như một quả mận chín, đỉnh những con sóng đặng xa kia in hằn lên một mảng màu bạc lấp loá. Đám cỏ marram^[18] rạp mình trong gió tạo nên một loại thanh âm vun vút hoang dại đến bi tàn. Những bầy mòng biển rời rạc đậu thành hàng dài dọc theo thanh rào chắn trên bãi biển mà rìa lông.

“Chúng ta lạc rồi sao?” cô hỏi

Daniel không trả lời cô. Cậu xuống xe, đóng cửa lại rồi hướng thẳng mặt biển mà đi. Luce chờ đợi trong mười giây khổ sở, dõi mắt theo dáng hình ngày càng nhỏ dần trên nền trời chạng vạng tím, trước khi nhảy ra khỏi xe và chạy theo cậu ấy.

Gió thổi mạnh khiến mái tóc rối tung xoà xuống mặt cô. Những con sóng dâng lên dội vào bờ, lôi theo hàng dài những vỏ sò và tảo biển mỗi khi rút xuống. Khí nóng ẩm nhờ nước biển cũng trở nên lạnh hơn. Mọi thứ tạo nên một cảnh biển hoang vu dữ dội.

“Có chuyện gì vậy, Daniel?” cô lại hỏi, bước nhanh trên cồn cát, cảm giác đi trên cát quả nhiên rất nặng. “Chúng ta đi đâu đây? Còn nữa, mới này cậu bảo lỗi tại cậu, là có ý gì?”

Cậu quay lại nhìn cô. Dáng vẻ của cậu thất thế như một kẻ chấp nhận thua cuộc, bộ quần phục cậu mặc nhăn nhúm và đôi mắt xám lãnh đạm thì rũ xuống. Tiếng gầm của những con sóng gần như lấn át hoàn toàn những âm thanh thoát ra từ miệng cậu.

“Tôi cần chút thời gian để suy nghĩ.”

Luce lại cảm thấy cái cục nghẹn trong cổ họng mình lần nữa dâng lên. Cô, cuối cùng cũng nín khóc nhưng Daniel khiến toàn bộ chuyện này trở nên khó hiểu và khó chịu. “Thế tại sao lại cứu tôi? Tại sao đi cả chừng đó cây số đến đây chỉ để đón tôi, rồi quát mắng tôi rồi lại lừa tôi đi?” Cô lấy cổ tay chiếc áo phông đen của mình mà chùi mắt, vị mặn của muối biển trên những ngón tay khiến mắt cô ngứa ngáy. “Cũng chẳng khác là mấy so với mọi lần nhưng—”

Daniel mệt mỏi, đập cả hai bàn tay lên trán. “Cậu không hiểu gì hết, Luce.” Cậu lắc đầu. “Những điều—cậu chưa bao giờ làm.”

Không hề có ý tứ khó chịu trong giọng cậu ấy, thực tế còn quá êm ái là đằng khác. Giống như việc cô cứ mơ hồ mà chộp lấy bất cứ thứ gì có liên quan tới cậu. Điều này khiến cô không thể chịu nổi nữa.

“Tôi không hiểu?” cô gằn giọng hỏi. “Tôi không hiểu ư? Vậy để tôi nói cho cậu nghe mấy điều tôi hiểu nhé. Cậu nghĩ cậu thông minh lắm à? Tôi từng nhận học bổng ba năm liền tại một học viện tốt nhất trong nước. Và khi họ đá tôi đi, tôi đã phải làm đơn—làm đơn!—xin họ đừng bôi xấu học bạ xuất sắc của mình.”

Daniel bước đi nhưng Luce cứ đeo bám cậu, tiến lên theo từng bước cậu lùi xuống. Như thế này chắc sẽ dọa cậu ta phát khiếp nhưng vậy thì sao chứ? Chính cậu ta tự chuốc lấy sau chừng ấy lần kẻ cả với cô.

“Tôi biết tiếng Latinh và tiếng Pháp và hồi học trung học từng ba lần liên tiếp đoạt giải thưởng của hội chợ khoa học.”

Cô dồn cậu dựa vào thanh rào chắn trên đường đi và cố ngăn mấy ngón tay mình giơ lên chọc vào ngực cậu. Cô vẫn còn chưa nói hết. “Tôi cũng chơi trò điền ô chữ ngày Chủ Nhật, đôi khi chưa tới một tiếng đã điền xong. Tôi xác định phương hướng rất tốt, gần như không bao giờ nhầm, mặc dù đối với bọn con trai thì không phải lúc nào cũng xác định được tốt như thế.”

Cô nuốt khan và dừng một lát lấy hơi.

“Và thỉnh thoảng tôi cũng là một chuyên gia tâm lý lắng nghe bố mẹ và giúp đỡ người khác. Được chưa? Thế nên đừng có tiếp tục nói theo cái kiểu

cứ như tôi là con ngốc không bằng và đừng có nói là tôi không hiểu gì chỉ vì tôi không thể giải mã nổi cái thái độ thất thường, vô trách nhiệm, trở mặt như trở bàn tay, nói thẳng ra là”—cô ngược nhìn cậu, thở ra—“thực sự đau lòng.” Cô chùi ngay nước mắt vừa trào ra, tức giận chính mình vì quá nôn nóng.

“Thôi đi,” Daniel nói, nhưng bằng chất giọng thật dịu dàng, thật êm ái khiến Luce ngạc nhiên đến chấp hành vô điều kiện.

“Tôi không hề nghĩ cậu ngốc.” Cậu ấy nhắm mắt lại. “Tôi luôn nghĩ cậu là người thông minh nhất tôi từng biết. Và tốt nhất. Và”—cậu nuốt khan, mở hai mắt nhìn thẳng vào cô—“là người con gái xinh đẹp nhất.”

“Xin lỗi?”

Cậu nhìn xa xăm ra biển. “Tôi chỉ là quá mệt mỏi rồi,” cậu nói. Có thể nghe rõ vẻ kiệt quệ trong giọng nói của cậu.

“Vì cái gì?”

Cậu nhìn cô chăm chú, trên khuôn mặt vẽ nên biểu cảm đau buồn nhất, như thể cậu vừa đánh mất thứ gì vô cùng quý giá. Đây chính là Daniel mà cô biết dù cô không thể giải thích được sao lại thế cũng như cảm giác đó từ đâu mà ra. Đây chính là một Daniel mà cô mê đắm.

“Cậu có thể nói cho tôi,” cô thì thầm.

Cậu lắc đầu. Nhưng đôi môi cậu kề quá gần môi cô. Và ánh nhìn trong đôi mắt cậu ấy ẩn chứa sự căm dỗ chết người. Nó gần như, như thể cậu muốn cô chỉ cho cậu thấy làm thế nào trước vậy.

Cả người cô run rẩy trong hồi hộp khi cô kiễng chân, rướn người về phía cậu. Cô đặt tay lên má cậu, cậu chỉ chớp mắt chứ không động đậy. Cô cử động thật chậm, thật chậm như thể có thể dọa cậu giật mình, họ gần nhau đến nỗi thấy rõ đáy mắt của nhau, cô sát lại gần đôi mắt ấy hơn nữa và đặt môi mình lên môi cậu.

Cái chạm môi mềm mại, nhẹ tênh ấy lại chính là tất cả những gì kết nối họ với nhau nhưng, Luce cảm thấy trong cơ thể mình bùng lên một ngọn lửa chưa từng xuất hiện trước đây, và cô biết, cô cần nhiều-hơn-thế-này từ Daniel. Thật quá đáng nếu đòi hỏi cậu ấy có cùng cảm giác này với cô, ôm

trợn cô trong vòng tay mình như cậu ấy từng làm vô số lần trong các giấc mơ của cô, đáp lại cô những nụ hôn đầy ham muốn, thật mạnh mẽ.

Nhưng cậu ấy đã làm vậy.

Hai cánh tay cứng cáp vòng ra sau ôm lấy eo cô. Cậu ép cô vào người mình và cô có thể cảm nhận được một chuỗi kết nối giữa hai cơ thể họ—chân quấn lấy chân, hông tựa vào hông, và hai lồng ngực đập phồng chống đỡ sức nặng của nhau. Daniel đẩy cô dựa vào thanh chắn, ghì chặt cô vào lòng cho đến khi cô không thể cử động được nữa, cho đến khi cậu để cô vào đúng nơi mà cô muốn. Chừng ấy hành động diễn ra liên tiếp nhưng không có lấy một giây ngừng nghỉ trên bờ môi chìm ngập trong mê mẩn của họ.

Sau đó, cậu mới thực sự đáp lại nụ hôn của cô, lúc đầu chỉ dịu dàng dè dặt, tạo nên những thanh âm nôn nóng đáng yêu phảng phất bên tai cô. Và rồi lần theo cảm xuống đến cổ cô, là một nụ hôn dài, ngọt và mượt, khiến cô khẽ rên lên, ngửa đầu ra sau. Cậu kéo nhẹ tóc cô và co mở mắt thoáng nhìn, trong một khắc, những ngôi sao sớm bắt đầu đâm chồi trên nền trời đêm. Cô cảm thấy mình ở gần với Thiên Đàng hơn bao giờ hết.

Cuối cùng, Daniel cũng đáp lại đôi môi của cô, hôn cô mãnh liệt đến vậy—mơn trớn bờ môi dưới của cô không ngừng rồi dùng lưỡi khéo léo tách hai hàm răng của cô. Cô mở miệng mình rộng hơn, liếc lỉnh để cậu thâm nhập càn quét, cũng không sợ lộ ra cho cậu biết cô khát khao cậu đến nhường nào. Điều đó là tương xứng hoàn hảo với nụ hôn cô khao khát được cậu đáp lại này.

Cô cảm nhận được cát trong miệng và dưới những ngón chân, cơn gió mặn nồng khiến da cô sờn gai ốc vì lạnh nhưng trái tim cô giờ đây ngập tràn trong cảm xúc ngọt ngào đầy mê hoặc.

Cô có thể, ngay tại khoảnh khắc này, chết vì Daniel.

Cậu đẩy cô ra, nhìn chăm chăm xuống khuôn mặt cô như thể muốn cô nói gì đó. Cô mỉm cười đáp lại và dịu dàng nhắm nháp bờ môi của cậu, đây đưa mãi không thôi. Cô biết không một từ nào, cũng không có cách nào tốt hơn để diễn tả hết thấy những cảm xúc trong cô, những điều cô muốn.

“Cậu vẫn còn ở đây,” cậu ấy thì thầm.

“Chúng không làm gì nổi tôi đâu.” Cô bật cười.

Daniel lùi lại một bước, nhìn cô bằng một ánh mắt tăm tối, nụ cười của cậu vụt tắt. Cậu bắt đầu đi tới đi lui trước mặt cô, tay ôm lấy trán.

“Sao vậy?” cô hỏi khẽ, kéo kéo tay áo cậu vậy nên cậu quay lại với một nụ hôn nữa. Cậu lướt những ngón tay trên khuôn mặt cô, luồn vào tóc cô rồi vòng ra sau cổ. Cứ như cậu muốn chứng minh cho cô thấy cô không hề mơ.

Phải chăng đây mới đích thực là nụ hôn đầu của cô? Cô không nghĩ mình nên tính Trevor vào cho nên theo cách nào đó thì nụ hôn này đích thực là đầu tiên. Và cô cảm thấy mọi thứ đúng là phải thế, như thế cô là định mệnh của Daniel và cậu ấy là dành cho cô. Mùi của cậu ấy . . . thật đẹp. Đôi môi của cậu ấy co vị ngọt đến nồng nàn. Cậu ấy cao và mạnh mẽ và . . .

Đang trượt khỏi vòng tay của cô.

“Cậu đi đâu vậy?” cô hỏi hoảng hốt.

Hai đầu gối khuynh xuống và cậu thả mình quỳ trong cát, người nhào lên dựa vào thanh chắn bằng gỗ, cậu ngược mắt nhìn đăm đăm vào trời đêm. Nhìn dáng vẻ cậu lúc này, rất đau đơn.

“Em từng nói không gì có thể mang được em đi,” cậu nói, giọng thình như không. “Nhưng chúng đã mang em đi. Có thể chúng chỉ tới muộn một chút thôi.”

“Chúng? Ai cơ?” Luce hỏi, nhìn quanh bãi biển bọc cát hoang vu. “Cam ư? Tôi nghĩ chúng ta đã bỏ cậu ấy lại rồi.”

“Không.” Daniel bắt đầu cất bước dọc theo lối đi gần thanh chắn. Cậu rùng mình. “Không thể nào.”

“Daniel.”

“Nó đang tới.” cậu thì thào.

“Cậu làm tôi sợ đấy.” Luce đuổi theo sau, cố bắt kịp cậu. Nhưng bỗng nhiên, cô có cảm giác cô biết cậu đang nói về điều gì mặc dù cô không hề muốn. Không phải Cam, mà là thứ gì đó, một mối họa khác đe dọa họ.

Luce thấy đầu mình trở nên mù mờ. Những từ ngữ của cậu như khắc khảm vào tâm trí cô, rung một một hồi chuông kỳ quái thức tỉnh cô thế

nhưng lý giải đằng sau chúng lại hoàn toàn vượt quá trí nhớ cô. Như một góc nhỏ cuộn xoáy trong giấc mơ mà cô không thể nhớ nổi.

“Nói tôi nghe đi,” cô nói. “Cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra.”

Cậu quay lại, gương mặt tái nhợt như những cánh mẩu đơn trắng, hai tay giơ lên như đầu hàng. “Tôi không biết phải làm sao để chấm dứt chuyện này,” cậu thì thầm. “Tôi không biết phải làm gì nữa rồi.”

CHƯƠNG 16. ĐI TRÊN DÂY

Luce đứng tần ngần tại hai ngã đường, một rẽ sang nghĩa địa ở phía bắc trường và hai là rẽ sang hồ nước nằm phía nam trường. Mới chập tối và những công nhân xây dựng cũng đã về nghỉ hết rồi. Những vệt sáng cuối ngày rải rác rọi qua những tán sồi đặng sau khu nhà thể chất, ngả những đốm sáng và đổ bóng dài trên con đường cỏ dẫn tới hồ nước. Như thể mời gọi Luce đi theo hướng đó. Cô không chắc mình sẽ đi bên nào. Hai tay cô nắm chặt hai bức thư.

Bức thứ nhất, của cam, là bức thư xin lỗi mà cô mong đợi và lời khẩn thiết xin cô gặp cậu sau giờ học để giải thích mọi chuyện. Bức thứ hai, từ Daniel, không gì hơn ngoài một câu cụt lủn “Gặp tôi tại hồ nước.” Cô không thể đợi thêm được nữa. Môi cô vẫn còn nóng ran vì nụ hôn tối qua của họ. Tâm trí cô không sao quên được những ngón tay cậu luồn vào tóc mình hay đôi môi cậu lướt trên cổ mình.

Những mảnh ký ức còn lại sau đó mơ hồ hơn, như chuyện gì đã diễn ra sau khi cô ngồi bên Daniel trên bờ biển. So với cái cách đôi tay cậu ham muốn cô thể cô chưa đầy mười phút trước, Daniel sau đó gần như kinh hãi không muốn chạm đến cô.

Không gì kéo được cậu ấy ra khỏi trạng thái mù mịt đó. Cậu cứ luôn miệng lẩm bầm cùng một điều gì đó—“Có chuyện gì đó đã xảy ra. Có gì đó đã thay đổi”—và nhìn cô chăm chăm với nét bi thương in sâu trong mắt, cứ như cô là người nắm giữ câu trả lời, cứ như cô hiểu cậu đang nói cái gì vậy. Cuối cùng thì cô buồn ngủ quá, ngả đầu vào vai cậu, mắt lim dim hướng về phía mặt biển tinh khôi.

Mấy tiếng sau cô tỉnh lại thì cậu đã ẵm cô đi lên những bậc thang về phòng cô trong ký túc xá. Cô giật mình nhận ra mình đã ngủ suốt chặng đường về trường—và còn giật mình hơn bởi thứ ánh sáng dịu nhẹ kỳ lạ trên dây hành lang. Nó đã quay lại. Ánh sáng của Daniel. Thứ ánh sáng mà cô thậm chí còn không biết cậu ấy có nhìn thấy không.

Mọi thứ quanh họ như đắm trong thứ ánh sáng tím êm dịu đó. Những ô cửa cửa dán đề-can, tranh ảnh đủ kiểu của các học viên khác như khoác lên mình màu của ánh đèn nê-ông. Những viên đá lát sàn xám xịt dường như cũng tỏa sáng. Ô cửa sổ nhìn về hướng nghĩa chiếu thứ ánh sáng tím nhẹ ấy lên nền trời bên ngoài lờ mờ lấp ló những tia nắng sớm đầu tiên. Hết thấy những cảnh tượng đó đều bị nhẵn xà sẫm soi.

“Chúng ta tiêu rồi,” cô thì thào bằng giọng nửa nơm nớp nửa ngái ngủ.

“Tôi không ngại mấy cái nhẵn xà đó đâu,” Daniel bình thản nói, nhìn theo ánh mắt cô về phía mấy cái camera. Mới đầu, giọng cậu thật nhẹ nhàng nhưng sau đấy cô bắt đầu bắn khoăn về âm điệu bứt rứt trong giọng nói của cậu: Nếu Daniel không lo ngại nhẵn xà ắt hẳn cậu ấy đang lo lắng chuyện khác.

Khi đặt cô nằm xuống giường, cậu phớt nhẹ một nụ hôn lên trán cô và rồi thở thật sâu. “Đừng biến mất trước mắt tôi.” cậu nói.

“Không có cửa đâu.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” Cậu nhắm mắt lại một hồi lâu. “Giờ thì nghỉ ngơi đi—nhưng sáng mai hãy tìm gặp tôi trước giờ học. Tôi muốn nói chuyện với em. Hứa nhé?”

Cô siết chặt bàn tay cậu, kéo cậu lại đòi một nụ hôn cuối. Hai tay ôm lấy khuôn mặt cậu và rồi tan chảy vì sự ngọt ngào ấy. Mỗi khi mắt cô lim dim mở ra đã thấy cậu đang ngắm nhìn mình. Và cô thấy thật mãn nguyện.

Cuối cùng cậu cũng lùi lại, đứng ở ngưỡng cửa nhìn cô chăm chú, ánh mắt cậu vẫn lưu luyến không rời khiến trái tim cô xao động hết như với làn môi cậu mới đó. Khi cậu bước ra ngoài hành lang và đóng cửa phòng lại, Luce đắm mình trong giấc ngủ sâu nhất cô từng có.

Cô ngủ qua cả giờ học sáng hôm sau và tỉnh dậy lúc trời vào chiều, cảm thấy như vừa được tái sinh, cơ thể tràn trề sức sống. Chẳng bận tâm tới việc nghỉ học không có lý do, cô chỉ lo mình ngủ xuyên cả buổi hẹn với Daniel. Cô sẽ tìm cậu sớm nhất có thể và cậu ấy sẽ hiểu thôi.

Khoảng hai giờ chiều, đến lúc cảm thấy mình nên ăn gì đó hoặc có thể tạt qua lớp học tôn giáo tin ngưỡng của cô Sophia, cô mới miễn cưỡng bò ra khỏi giường. Cũng chính khi đó, cô nhìn thấy hai phong thư tuồn dưới

khe cửa vào phòng mình, động lực chính yếu khiến cô lập tức muốn rời phòng.

Cô phải dứt điểm với Cam trước mới được. Nếu cô đi đến hồ nước trước rồi mới đến nghĩa địa, cô biết mình sẽ không bao giờ có thể rời khỏi Daniel được. Nếu cô đến nghĩa địa trước, khát khao gặp Daniel sẽ đủ khiến cô sục sôi, sẽ hối thúc cô phải nói với Cam hết những điều mà trước đó do quá hồi hộp nên không thể nói. Trước khi mọi chuyện trở nên đáng sợ và vượt quá tầm kiểm soát như tối qua.

Cố xua tan nỗi sợ phải gặp lại Cam, Luce bắt đầu băng qua bãi saâ, thẳng tiến tới khu nghĩa địa. Tiết trời lúc chập tối khá ấm áp và không khí thì vẫn vương hơi ẩm. Đây sẽ là một trong những tối oi ả khi mà những cơn gió từ vùng biển xa xôi ngoài kia không đủ mạnh thổi vào để hạ nhiệt nơi này. Ngoài sân trường không có lấy một bóng người, những tán lá im lìm trên những ngọn cây quanh trường. Luce có thể được xem là vật chuyển động duy nhất tại ngôi trường Kiếm và Thánh Giá lúc này. Mọi người có vẻ đã được giải thoát khỏi lớp học, giờ này hẳn đang tụ tập ở nhà ăn mà ăn tối và Penn—có thể cả những người khác nữa—chắc sẽ bận khoản về Luce.

Lúc cô tới, Cam đang ngả lưng tựa vào cánh cổng bảm đầy đại y của khu nghĩa địa. Hai khuỷu tay cậu thoải mái chống lên những cột trụ bằng sắt được chạm khắc hình dây leo, hai vai cậu khôm về phía trước. Cậu đang đá một cây bồ công anh bằng mũi đôi giày đen đế dày của mình. Luce chưa từng thấy dáng vẻ muốn phá hoại đầy của Cam trước đây—hầu hết những lần cô thấy Cam, cậu ấy đều biểu hiện là một người có hứng thú với thế giới xung quanh mình.

Nhưng lần này, cậu thậm chí còn chẳng ngược lên nhìn khi cô bước đến đứng đối diện với cậu. Và khi cậu ngẩng lên, khuôn mặt cậu nhợt nhạt đầy bức bối. Mái tóc cậu ép dẹp xuống và cô ngạc nhiên phát hiện ra cậu cũng dùng dao cạo. Ánh mắt cậu đảo sang gương mặt cô cứ như việc tập trung cao độ vào từng đường nét trên đó cũng đòi hỏi một nỗ lực lớn lao vậy. Trông cậu kiệt sức, không phải vì bị đánh trong trận đấu mà đơn giản như thể cậu chưa ngủ giấc nào suốt mấy ngày nay.

“Cậu đến rồi.” Giọng cậu khàn khàn nhưng cuối câu nói có kèm theo một nụ cười mỉm.

Luce bẻ khớp tay, trộm nghĩ cậu cười thật thiếu niềm nở. Cô gạt đầu và giơ lá thư của cậu lên.

Cậu vươn tay định chạm vào tay cô nhưng cô né tránh, giả bộ như cần đưa tay lên gạt ít tóc mai đang che mắt mình.

“Mình nhận thấy cậu giận mình vì vụ tối qua,” cậu lên tiếng, đẩy mình khỏi cánh cửa đứng thẳng lên. Cậu bước vài bước vào trong nghĩa địa rồi ngồi bắt chân chữ ngũ trên một chiếc ghế băng cẩm thạch ngăn ngùn xám xịt giữa hàng mộ đầu tiên. Cậu phủi đám bụi và lá khô xuống đất rồi vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình.

“Giận?” cô hỏi lại.

“Nhìn chung mọi người tới các quán bar đều vậy.”

Cô ngồi đối diện với cậu, cũng bắt chân chữ ngũ. Ngồi từ đây, cô có thể thấy những cành cao nhất của cây sồi già to lớn xuôi xuống vùng trung tâm của khu nghĩa địa, nơi cô và Cam từng có một buổi chiều picnic, dường như đã từ rất lâu rồi.

“Mình không biết,” Luce nói. “Còn hơn cả bối rối. Là hoảng loạn, mà cũng có thể là thất vọng.” Cô rùng mình khi nhớ lại ánh mắt soi mói của gã đàn ông đó khi gã chộp lấy cô, những cú đấm cường bạo khiến cô chán ghét rồi đến những cái bóng đen thăm thẳm phủ bọc khắp cả vòm trần nhà . . . “Vì sao cậu lại đưa mình tới đó? Cậu biết chuyện gì đã xảy ra khi Jules và Phillip bỏ trốn mà.”

“Jules và Phillip là lũ ngốc, những kẻ bị mấy cái vòng đeo tay giám sát mọi cử động. Lẽ đương nhiên là chúng sẽ bị bắt lại rồi.” Cam cười u tối nhưng nụ cười đó không dành cho cô. “Chúng ta chẳng có gì giống với bọn chúng cả, Luce. Tin mình đi. Ngoài ra, mình cũng không có ý định ầu đả thêm vụ nào nữa đâu.” Cam xoa xoa hai thái dương khiến lớp da quanh vùng trán cử động lên xuống, trông nhăm nheo và mỏng dính. “Mình chỉ không thể chịu được cái cách gã đó nói với cậu, chạm vào cậu. Cậu xứng đáng được nâng niu trân trọng.” Đôi mắt xanh lá của Cam mở to hơn. “Mình muốn là người làm điều đó. Và là người duy nhất.”

Cô vén tóc ra sau vành tai và hít một hơi thật sâu. “Cam, cậu quả thực là một người con trai rất tuyệt—”

“Ồ không.” Cậu lấy hai tay ôm mặt. “Đừng phát biểu một câu hạ-gục-nhanh-tiêu-diệt-gọn mình như vậy. Mình hy vọng cậu không nói rằng chúng ta chỉ nên làm bạn.”

“Cậu không muốn làm bạn với mình à?”

“Cậu biết mình muốn nhiều hơn làm một người bạn của cậu mà,” cậu nói gấp gáp từ “bạn” như thể đó là một từ đáng ghê tởm vậy. “Là Grigori phải không?”

Cô cảm thấy dạ dày mình co rút lại. Cô đoán cũng không quá khó để nhận ra điều này nhưng cô vẫn còn đang bao bọc e ấp trong tình cảm của chính mình vì thế hoàn toàn không có thời gian để tâm xem Cam nghĩ gì về hai người bọn họ.

“Cậu không thực sự biết gì về cả mình lẫn hẳn,” Cam nói, đứng lên và bước đi, “nhưng giờ cậu đã sẵn sàng lựa chọn rồi hả?”

Lời lẽ như đay nghiến càng cho thấy cậu ta vẫn đang phẫn nộ. Nhất là sau chuyện tối qua. Cậu ta dường như nghĩ rằng mình và Daniel hẳn phải có một cuộc tranh tài.

Cậu ta cúi xuống cô đang ngồi trên ghế băng. Gương mặt cậu ta thay đổi—như muốn biện bạch, như tha thiết van xin—khi cậu ta nắm lấy cả hai tay cô.

Luce kinh ngạc nhìn vẻ tổn thương sâu sắc trên mặt cậu. “Mình xin lỗi,” cô nói, người nhích ra thoái lui. “Chuyện cũng vừa mới đây thôi,”

“Chính xác! Chuyện của hai người chỉ mới đây thôi. Thế thì sao, để mình đoán nhé—đêm qua hẳn ta đã đăm đؤối nhìn cậu vô cùng lãng mạn hả. Luce, cậu đang vội vã đưa ra quyết định mà chẳng hề biết những nguy cơ nào đang rình rập đấy. Có thể có . . . rất nhiều nguy cơ.” Cậu ta thờ dãi nhìn cô đầy phức tạp. “Mình có thể làm cậu hạnh phúc.”

“Daniel khiến mình thấy hạnh phúc.”

“Sao cậu có thể nói vậy chứ? Hẳn ta còn chẳng thèm chạm vào cậu.”

Luce nhắm mắt lại, nhớ lại cảm giác hoà quyện hai đôi môi của họ trên bãi biển tối qua. Vòng tay của Daniel quấn quanh người cô. Cả thế giới

dường như ngưng đọng, trở nên hoà hợp và thật an toàn. Nhưng lúc này, khi cô mở mắt ra, Daniel không hề bên cô.

Chỉ còn lại một mình Cam.

Cô hăng giọng. “Cậu ấy đã chạm. Chạm vào mình.”

Hai gò má cô chợt nóng bừng lên. Luce ép hai bàn tai mát lạnh của mình lên hạ hỏa cho chúng nhưng Cam không để ý đến. Hai tay cậu nắm chặt thành nắm đấm.

“Nói rõ đi.”

“Daniel hôn tôi thế nào không phải việc của cậu.” Cô cắn môi giận dữ. Cậu ta đang chế giễu cô.

Cam cười nhạt. “Ồ vậy sao? Mình cũng có thể làm như cái gã Grigori ấy,” cậu ta nói, kéo tay cô và hôn lên đó rồi thô lỗ thả xuống.

“Chẳng có chút gì giống thế cả,” Luce quay đầu đi nói.

“Vậy, thế này thì sao?” Đôi môi Cam lướt qua má Luce trước khi cô kịp gạt cậu ra.

“Không đúng.”

Cam liếm môi. “Cậu định nói là Daniel Grigori thật sự cho cậu một nụ hôn đúng nghĩa mà cậu đáng được hưởng sao?” Có gì đó trong đôi mắt tăm tối của cậu ta bắt đầu biến đổi thành những tia nhìn hiểm ác.

“Phải,” cô đáp, “là nụ hôn tuyệt vời nhất tôi từng có.” Và dù cho đó có là nụ hôn thực sự duy nhất của cô, Luce biết rằng dù đến sáu mươi năm hay một trăm năm nữa được hỏi lại câu hỏi này, cô vẫn sẽ trả lời y như vậy.

“Và rồi cậu đang ở đây,” cam nói, lắc đầu như không thể tin được.

Luce không thích cái cách cậu ta bóng gió trong lời nói. “Tôi ở đây để nói cho cậu biết chuyện giữa tôi và Daniel. Cho cậu biết rằng cậu và tôi—”

Cam phá lên cười, vang vọng, trống rỗng và khô khốc như khuấy động cả khu nghĩa nghĩa địa hoang vắng. Cậu ta cười thật lâu nhưng lại thật giả tạo, rồi cậu đỡ lấy một bên hông và chùi nước mắt chảy ra vì kích động.

“Có gì đáng cười chứ?” Luce tức tối hỏi.

“Cậu chẳng hiểu gì cả,” cậu ta nói, vẫn cười khùng khục.

Cái ngữ điệu câu-sẽ-chẳng-bao-giờ-hiểu của Cam chẳng khác là mấy so với kiểu nói của Daniel tối qua khi mà cậu gần như bấn loạn, luôn miệng

nói một câu “Không thể nào.” Nhưng phản ứng của Luce đối với Cam lại hoàn toàn khác. Khi Daniel né tránh cô, cố đẩy cô ra thì cô lại càng muốn đến gần cậu ấy. Kể cả những lúc họ tranh cãi, cô vẫn khát khao được ở bên Daniel hơn bất cứ mong muốn được ở bên Cam lúc trước. Nhưng khi Cam khiến cô cảm thấy mình như người ngoài, cô lại thấy nhẹ nhõm. Cô không hề muốn thân thiết hơn với cậu ta.

Thực tế, ngay lúc này cô cảm thấy mọi chuyện nên dừng lại thôi.

Cô chịu quá đủ rồi. Nghiến chặt răng, cô đứng dậy và thẳng tiến cánh cổng mà tiến, tức giận với chính mình vì lãng phí quá nhiều thời gian.

Nhưng Cam đã bắt kịp cô, vòng người ra phía trước chặn lối ra của cô. Cậu ta vẫn đang cười cợt, cậu cắn cố nín cười. “Đừng đi,” cậu ta lại cười.

“Để tôi yên.”

“Chưa đâu.”

Trước khi cô kịp cản Cam lại, cậu ta đã ôm chặt cô trong vòng tay mình và ngả người cô ra sau, cường chế toàn thân cô. Đến khi Luce thấy chân mình không chạm mặt đất, cô hét toáng lên, vùng vẫy một hồi nhưng Cam lại mỉm cười.

“Thả tôi ra!”

“Grigori và tôi có một cuộc tranh đua công bằng cũng khá lâu rồi đấy, đúng không nào?”

Luce quắc mắt nhìn, hai tay áp vào ngực cậu ta cố đẩy ra. “Cậu biến đi.”

“Em đang hiểu lầm rồi,” cậu ta nói, kéo mặt cô lại gần mặt mình. Đôi mắt xanh lá như xuyên thấu cô, cô ghét cái cảm giác một phần trong mình vẫn bị chào đón bởi ánh nhìn đó của Cam.

“Nghe này, tôi biết mọi chuyện trở nên điên rồ trong hai ngày gần đây,” cậu ta mở lời bằng một giọng thoang thoảng như không, “nhưng tôi quan tâm đến em, Luce ạ. Vô cùng quan tâm. Đừng chọn hấn trước khi nhận một nụ hôn của tôi.”

Cô cảm thấy vòng tay của Cam đang siết lại quanh người mình và đột nhiên, cô thấy sợ hãi. Họ đang ở ngoài tầm giám sát của ngôi trường và không ai biết cô đang ở đâu.

“Sẽ không thay đổi được gì đâu.” cô nói với Cam, giọng cố bình tĩnh.

“Chỉ một lần này thôi được chứ? Hãy cứ coi như tôi là một người lính và em đang hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi chết của tôi. Tôi hứa, chỉ một nụ hôn thôi.”

Tâm trí Luce vẫn chỉ hướng về Daniel. Cô tưởng tượng ra cảnh cậu ấy đang chờ mình bên hồ, tay liên hồi ném đá xuống mặt nước mà đáng lẽ đôi tay ấy phải dành để ôm cô. Cô không muốn hôn Cam nhưng sẽ thế nào nếu cậu ta không chịu buông tha cô? Nụ hôn này sẽ là một vật thay thế nhỏ nhặt, vô nghĩa. Cách dễ nhất để được giải thoát. Và rồi cô có thể thanh thản quay về bên Daniel. Cam đã hứa rồi.

“Chỉ một thôi—” cô mở miệng nhưng phút chốc đôi môi Cam đã chiếm lấy môi cô rồi.

Nụ hôn thứ hai của cô chỉ mới trong chùng ấy ngày. Nếu nụ hôn của Daniel là đói khát, là tuyệt vọng thì nụ hôn của Cam lại dịu dàng và hoàn mỹ cứ như cậu ta từng tập luyện với hàng trăm cô gái trước cô rồi.

Cô chợt thấy một cảm xúc khó tả dâng lên trong mình, như muốn cô đáp lại, cuồn lấy toàn bộ cơn giận mới vài giây trước và hất tung nó vào hư vô. Cam vẫn ngả cô ra, giữ chặt cô trong vòng tay mình, chống đỡ sức nặng của cô trên đầu gối cậu. Cô có cảm giác an toàn trong vòng tay vững chắc, thao túng của cậu ta. Và đúng là cô cần phải cảm thấy an toàn. Nó như một sự biến đổi từ mỗi giây phút cô dứt nụ hôn khỏi Cam. Cô biết mình đang quên điều gì đó, ai đó—là ai mới được? cô không thể nhớ nổi. Chỉ có nụ hôn ấy, đôi môi của người ấy, và—

Bỗng nhiên, cô cảm thấy mình đang ngã. Cô ngã phịch xuống mặt đất như thể có cơn gió quăng mạnh cô xuống vậy. Dùng hai tay chống người dậy, cô nhìn thấy, cách đó chừng vài inch, gương mặt Cam đang đã tiếp đất. Cô nhăn nhó đau thay cho cậu ta dù chính mình cũng bị ngã.

Ánh nắng buổi xế chiều vạch một dải bụi sáng lấp lánh phủ lên hai dáng người trong khu nghĩa địa.

“Cậu con định hủy hoại cô gái này bao nhiêu lần nữa mới hả đây?” Luce nghe thấy một giọng buồn bã mang âm vực kéo dài kiểu miền nam.

Gabbe ? Cô ngược lên, chớp mắt trong ánh mặt trời sắp tắt.

Gabbe và Daniel.

Gabbe chạy đến đỡ cô đứng dậy nhưng Daniel, cậu ấy thậm chí còn chẳng buồn nhìn đến cô.

Luce thầm nguyện rủa chính mình. Cô không thể nghĩ ra nổi điều gì có thể tệ hơn—việc Daniel nhìn thấy cô hôn Cam hoặc—cô dám chắc—Daniel sẽ lại đánh nhau với Cam nữa.

Cam đứng dậy đối mặt với họ, hoàn toàn không để ý tới Luce. “Được rồi, ai trong hai người sẽ lên lần này đây?” cậu ta gầm gừ.

Lần này?

“Tôi,” Gabbe nói, bước lên phía trước đứng chống nạnh. “Đây là lần đầu đánh với tôi để tranh giành người yêu đấy Cam cục cưng. Cậu sẽ làm thế nào đây?”

Luce lắc ma-nhđầu. Chắc là Gabbe đang đùa rồi. Đây chắc chắn là một trò chơi gì thôi. Nhưng trông Cam chẳng có dáng vẻ của một người tham gia trò chơi cả. Cậu ta nhe răng ra hăm hè, đảo mắt sang hai ống tay áo của mình, giơ hai nắm đấm lên thủ thế và tiến lên.

“Lại nữa sao Cam?” Luce quát lên. “Tuần này cậu đánh nhau vẫn chưa đủ sao?” Cậu ta cứ như lên cơn nghiện, lại còn định đánh cả con gái nữa.

Cậu nhếch mép cười với cô. “Lần thứ ba, con số ba bao giờ cũng đầy mê hoặc,” cậu ta nói bằng một giọng tàn nhẫn. Cậu ta quay lại đúng lúc Gabbe tung một cú đá cao ngang hàm.

Luce nhảy giật về phía sau lúc Cam ngã xuống. Cậu ta nhắm chặt mắt vì đau và cánh tay co lên phòng ngự mặt. Đứng thủ thế nhìn xuống đối thủ, Gabbe không hề tỏ ra lúng túng như thế cô nàng vừa đỡ xong một mẻ bánh đào hoàn hảo từ lò nướng ra vậy. Cô nàng ngăm ngúa móng tay mình và thở dài.

“Thật là đáng thương cho bộ móng mới sửa của tôi nếu phải dùng tay mà đánh cậu. Cho nên là,” Gabbe than thở rồi co chân đá liên tiếp vào bụng Cam, mỗi cú đá giống như một đứa trẻ đang thảng trò chơi điện tử của mình.

Cam loạng choạng cúi người đỡ đòn. Luce còn không thấy nổi mặt cậu ta—hiện đang vui trong hai đầu gối co quắp—nhưng vẫn nghe thấy cậu ta rên rỉ và hồng hộc thở.

Luce đứng dậy, hết nhìn Gabbe rồi lại nhìn sang Cam và ngược lại, không thể giải nghĩa nổi chuyện đang diễn ra trước mắt mình. Cam cao to, tạng người phải gấp đôi Gabbe nhưng Gabbe có vẻ cao tay hơn. Mới ngày hôm qua, Luce còn trông thấy rõ Cam đánh bại một gã khổng lồ trong quán bar. Và tối hôm trước nữa, bên ngoài thư viện, Daniel và Cam đánh còn ngang sức ngang tài. Luce kinh ngạc nhìn Gabbe, đang cột tóc cao kiểu đuôi ngựa bằng một cái nơ màu cầu vồng. Lúc này cô nàng đã gò chặt cam xuống đất và vịn cánh tay cậu ta ra sau. “Sao hả chú em?” cô nàng chế nhạo. “Chỉ cần một từ thần kỳ thôi, bé ngoan. Ta sẽ tha cho.”

“Còn lâu,” Cam nằm trên đất vẫn cố bật lại.

“Ta cũng đang mong chú nói câu đấy,” Gabbe nói rồi cúi đầu Cam xuống đất, thật mạnh.

Daniel đặt tay lên cổ Luce. Cô dựa vào người cậu thả lỏng và quay lại nhìn, sợ hãi khi thấy biểu tình trên mặt cậu. Chắc hẳn giờ này cậu ấy phải ghét cô lắm.

“Xin . . . xin lỗi,” cô nói lí nhí, “Cam, cậu ấy—”

“Sao em lại tới đây gặp hẳn ta?” giọng Daniel như dồn nén cả đau thương và giận dữ vào làm một. Cậu nắm lấy cằm cô nâng lên, bắt cô phải nhìn mình. Những ngón tay cậu lạnh lẽo mơn man làn da cô. Đôi mắt cậu lúc này tuyền một màu tím, không còn chút sắc xám nào đọng lại.

Môi Luce run run. “Em nghĩ mình có thể tự lo liệu được. Thẳng thắn nói chuyện với Cam để anh và em có thể ở bên nhau mà chẳng phải lo nghĩ gì nữa.”

Daniel khịt mũi như muốn cười khiến Luce nhận ra câu mình vừa nói nghe thật ngốc.

“Nụ hôn vừa nãy . . . ,” cô phân trần, vịn vẹo hai bàn tay. Cô muốn lôi bằng được điều cần nói ra khỏi miệng. “Đó là một sai lầm kinh khủng.”

Daniel nhắm mắt lại và quay đi. Lần thứ hai cậu định mở miệng nói gì đó nhưng rồi có lẽ nghĩ tốt nhất là im lặng nên thôi. Cậu vò tóc bằng hai bàn tay và lắc lư. Nhìn cậu như thế, Luce sợ cậu sẽ khóc mất. Cuối cùng, cậu kéo cô vào vòng tay mình.

“Anh giận em sao?” Cô vùi mặt vào ngực cậu và hít hít dư vị ngọt ngào toả ra theo làn da cậu.

“Tôi chỉ mừng là đã đến đúng lúc.”

Tiếng rên rỉ của Cam chen ngang khiến hai người họ quay qua nhìn. Và rồi nhìn mặt. Daniel nắm lấy tay Luce, cố kéo cô ra xa nhưng cô không thể sút mắt khỏi Gabbe, hiện đang khoá đầu Cam mà chẳng cần thở lấy hơi một cái. Còn Cam, trông tươi tắn đến thảm hại. Nhưng điều đó cũng chẳng mang lại nghĩa lý gì.

“Có chuyện gì vậy Daniel?” Luce thì thào hỏi. “Làm sao Gabbe có thể đá Cam như đá quả bóng thế? Sao cậu ta chịu để Gabbe đánh?”

Daniel nửa thở dài nửa phì cười. “Hắn ta không chịu. Những gì em nhìn thấy là một ví dụ đơn giản cho những việc cô nàng đó có thể làm.”

Cô lúc lắc đầu. “Em vẫn không hiểu. Làm sao mà—”

Daniel vuốt nhẹ má cô. “Em đi dạo với tôi một lát nhé?” cậu hỏi. “Tôi sẽ cố giải thích mọi chuyện nhưng tôi nghĩ em nên ngồi xuống thì hơn.”

Luce cũng có một số chuyện tự trong lòng muốn biết rõ về Daniel. Hay, nếu không được giải thích rõ ràng thì chí ít cũng được đề cập qua loa trong cuộc nói chuyện, để xem liệu cậu có dấu hiệu suy nghĩ rằng cô là một kẻ loạn trí hay không. Ánh sáng tím đó, là một chuyện. Và cả những giấc mơ mà cô không thể—và cũng không muốn—chấm dứt nữa.

Daniel đưa cô tới một khu khác của nghĩa địa, nơi Luce chưa từng thấy trước đây, một khoảng đất bằng phẳng, rộng thoáng có hai cây đào cùng độ lớn. Hai thân chúng khom khom hướng vào nhau tạo thành một khoảng trống có hình thù giống hình trái tim ở phía dưới những tán cây.

Daniel dẫn cô xuống dưới hai cành cây có mấu trông kỳ lạ rồi nắm lấy tay cô, lần xếp cho những ngón tay cô khớp với cậu.

Buổi tối ngoại trừ tiếng dế kêu thì thật yên tĩnh. Luce tưởng tượng các học viên khác lúc này đang ở trong phòng ăn. Xúc khoai tây nghiền vào khay đồ ăn của họ, chen chân trong căn phòng chật chội đó mà xì xụp uống sữa bằng ống hút. Thật đáng ngạc nhiên là cô và Daniel giờ đây lại đang ngồi ở một không gian khác biệt hoàn toàn với cả trường. Chẳng có gì

ngoài vòng tay của cậu đang quấn lấy cô, mái tóc cậu toả sáng dưới ánh tà dương, đôi mắt xám ấm áp của cậu ấy—mọi thứ dường như thật xa vời.

“Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu,” cậu nói, ấn mạnh hơn như thể đang mát-xa những ngón tay cho cô, cứ như làm vậy là có thể nặn ra câu trả lời vậy. “Có quá nhiều chuyện tôi muốn nói với em và phần mở đầu rất quan trọng.”

Hết thảy những gì cô muốn nghe cậu nói chỉ là một lời tỏ tình đơn giản. Cô cũng rõ hơn ai hết, Daniel có điều khó nói, điều gì đó sẽ phải giải thích rất nhiều về bản thân cậu nhưng vẫn rất khó để truyền đạt cho Luce.

“Hay chúng ta chơi trò tin-tốt-và-tin-xấu đi được không?” Luce đề nghị.

“Ý hay. Vậy em muốn nghe tin nào trước?”

“Phần đông mọi người đều muốn nghe tin tốt trước.”

“Có lẽ vậy,” cậu nói. “Nhưng em là một thế giới khác xa với phần đông kia.”

“Được thôi, thế thì em chọn tin xấu trước vậy.”

Daniel cắn môi. “Vậy hứa với tôi là đừng có bỏ đi trước khi được nghe tin tốt đấy.”

Cô thậm chí còn chẳng nghĩ tới chuyện bỏ đi nữa là. Không phải bây giờ, giờ là lúc cậu sẽ chẳng còn đẩy cô ra xa cậu nữa. Không phải lúc cậu đang tình nguyện giải đáp cả danh sách những nghi vấn đã ám ảnh cô trong suốt mấy tuần qua.

Cậu đặt hai tay cô lên ngực mình và giữ chúng vào đúng trái tim cậu. “Tôi sẽ nói với em sự thật,” cậu nói. “Em sẽ không tin tôi nhưng em đáng được biết. Kể cả nếu điều đó có giết chết em.”

“Được rồi.” Luce cảm thấy bên trong mình như có cái máu giật thót một cái nhói đau, đầu gối cô cũng bắt đầu run run. Cô mừng vì Daniel ấn cô ngồi xuống.

Cậu bước tới bước lui rồi lấy một hơi dài. “Trong Kinh thánh . . .”

Luce rên rỉ than. Cô không thể kiềm lại được; cô tự động có phản ứng như vậy mỗi khi dự buổi nói chuyện ngày Chủ nhật của nhà trường. Ngoài ra, cô muốn nói chuyện về hai người họ chứ không phải nghe truyện Thánh

kinh giảng đạo. Kinh thánh chẳng ghi chép gì về mấy câu hỏi về Daniel mà cô cần lời giải đáp cả.

“Cứ nghe đã,” Daniel nói, bắn một tia nhìn vào cô. “Trong Kinh thánh, em hẳn phải biết Chúa đã làm thế nào để ràng buộc nhân loại phải yêu Người bằng cả tâm hồn? Làm thế nào mà nó lại là một ràng buộc vô điều kiện và không thể tránh được?”

Luce nhún vai, “Em đoán vậy.”

“Ừm—” Daniel dường như đang cố lựa cho đúng từ. “Ràng buộc đó không chỉ ứng cho riêng con người.”

“Ý anh là sao? Còn ai nữa? Động vật à?”

“Đôi khi là vậy,” Daniel nói, “Giống như con rắn vậy. Nó bị nguyên rủa sau khi xúi giục Eve ăn trái cấm. Bị nguyên phải bò sát mặt đất mãi mãi.”

Luce rùng mình nghĩ về Cam. Con rắn. Cuộc picnic của bọn họ. Sợi dây chuyền. Cô sờ sờ lên cái cổ trần trổng trơn của mình, mừng thầm vì đã tháo bỏ nó.

Daniel vuốt mái tóc cô, lướt xuống cổ cô và dừng lại ở giữa hai vành xương quai xanh. Cô thở dài, ngây ngất vì hạnh phúc.

“Tôi đang cố nói là . . . Em có thể nói tội cũng là một kẻ bị nguyên rủa, Luce ạ. Tôi bị nguyên rủa từ lâu lắm rồi.” Cậu nói như thể từng câu từng từ đều mang vị đắng chát. “Tôi từng có lần lựa chọn, một lựa chọn mà tôi tin tưởng—và tôi vẫn tin, mặc dù—”

“Em không hiểu,” cô lắc đầu nói ngắn gọn.

“Tất nhiên là em không hiểu rồi,” cậu đáp cũng hết sức ngắn gọn, ngồi bệt xuống chỗ trống bên cạnh cô. “Và tôi thì không có một trình tự nào ngắn gọn đơn giản để có thể nói thật dễ hiểu cho em được.” Cậu vò đầu, hạ giọng xuống mức như đang nói cho chính mình nghe. “Nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là cố gắng giải thích. Cho dù là chuyện có chẳng đi đến đâu đi nữa.”

“Được rồi,” cô nói. Cậu khiến cô thấy bối rối và cậu hầu như chưa nói gì với cô hết. Nhưng cô cố tỏ ra ít tủi thân nhất có thể.

“Tôi đã yêu,” cậu giải thích tiếp, cầm lấy tay cô và nắm thật chặt. “Hết lần này tới lần khác. Và lần nào cũng đều kết thúc trong bi kịch.”

“Hết lần này tới lần khác.” Những từ ngữ đó khiến cô khó chịu. Luce nhắm chặt mắt và rút tay lại. Cậu ấy cũng từng nói với cô chuyện này rồi. Ngày hôm đó bên hồ. Rằng cậu đã chia tay người yêu. Rằng cậu thất tình. Nhưng sao bây giờ còn đi tìm thêm các cô khác nữa? Thật đau và lúc này còn đau hơn nữa, giống như một vết thương bị khắc lên xương cốt vậy. Cậu siết chặt những ngón tay cô.

“Nhìn tôi này,” cậu nói như van nài. “Đây mới là phần khó nói.”

Cô mở mắt ra.

“Người mà tôi yêu hết lần này tới lần khác đó chính là em.”

Cô nín thở và rời như tan theo sương khói, nhưng rồi chúng lại tụ thành một hình dạng, cười khúc khích.

“Phải rồi, Daniel,” cô nói, bắt đầu chống tay định đứng lên. “Oa, anh thật sự bị nguyền đấy. Chuyện này nghe thật kinh khủng.”

“Nghe này.” Cậu dùng lực mạnh kéo cô lại khiến đôi vai cô rung lên. Mắt cậu nhá lên những ánh tím và cô có thể nhận thấy cậu đang rức giận. Thì sao, cô cũng giận mà.

Daniel ngược nhìn vòm lá của cây đào như thể tìm kiếm sự giúp đỡ. “Tôi van em, hãy để tôi giải thích.” Giọng cậu run rẩy. “Vấn đề không phải ở chỗ yêu em.”

Cô thở một hơi thật sâu. “Vậy thì là gì?” Cô ước mình có thể nghe, ước mình có thể mạnh mẽ hơn để không cảm thấy bị tổn thương. Daniel trông như đã đau đớn thay cho cả hai người họ vậy.

“Tôi bị nguyền phải sống bất tử,” cậu cố gắng thốt ra.

Những tán cây xào xạc quanh họ và Luce để ý thấy một dải mờ nhạt của cái bóng lượn lờ trong đáy mắt mình. Không phải cuộn xoáy kết tụ đen đúa ghê tởm như ở quán bar tối qua, là mà một lời cảnh báo. Cái bóng vẫn tiếp tục giữ khoảng cách, hờ hững lờn vờn quanh góc tối của khu đất, nhưng nó vẫn đang chờ. Chờ đợi cô. Luce cảm thấy một cơn giá buốt cùng cực chạy dọc sống lưng mình. Cô không thể xoá tan nổi cái cảm giác có thứ gì đó khổng lồ, đen đặc như màn đêm, thứ gì đó cuối cùng cũng kéo đến.

“Xin lỗi,” cô nói, kéo ánh mắt về lại với Daniel. “Anh có thể, ừm, nói lại lần nữa được không?”

“Tôi bị nguyên phải sống bất tử,” Daniel nhắc lại. Luce vẫn thấy mông lung nhưng cậu vẫn tiếp tục nói, một dòng từ ngữ từ miệng cậu tuôn ra. “Tôi phải sống, phải nhìn những đứa trẻ sinh ra, lớn lên và đi tìm tình yêu. Tôi phải nhìn những đứa trẻ đó có con của riêng chúng rồi già đi. Tôi phải nhìn chúng chết. Tôi bị trừng phạt, Luce, bị buộc phải nhìn cảnh đó lặp đi lặp lại. Với tất cả mọi người ngoại trừ em.” Ánh mắt cậu trong veo phẳng lặng. Giọng cậu hạ xuống mức thì thầm. “Em không yêu—”

“Nhưng...” cô thì thầm đáp lại. “Em đã yêu mà.”

“Em không có con và không già đi, Luce.”

“Tại sao không?”

“Cứ mỗi mười bảy năm em lại xuất hiện.”

“Làm ơn—”

“Chúng ta gặp nhau. Chúng ta luôn luôn gặp nhau, và bằng cách nào đó chúng ta luôn bị đẩy đến với nhau, dẫu cho tôi ở bất kỳ đâu, dẫu cho tôi có làm cách nào để giữ khoảng cách với em đi chẳng nữa. Chẳng thể làm thế nào được. Em vẫn luôn tìm thấy tôi.”

Cậu nhìn chăm chăm xuống hai bàn tay đang nắm chặt của mình, trông như muốn nắm cái gì đó, không thể ngược mắt lên nhìn được.

“Và cứ mỗi khi gặp lại, em luôn mê muội yêu tôi—”

“Daniel —”

“Tôi có thể cự lại em hoặc bỏ trốn khỏi em hoặc cố hết sức không đáp lại tình cảm của em, nhưng lần nào cũng vậy, chẳng thay đổi được gì. Em phải lòng tôi và tôi đến với em.”

“Điều đó kinh khủng đến thế sao?”

“Vì nó giết chết em.”

“Thôi đi!” cô khóc oà. “Anh đang cố làm gì chứ? Dọa cho em chạy à?”

“Không.” Cậu thành thật. “Dù gì thì cũng chẳng có tác dụng mà.”

“Nếu anh đã không muốn ở bên em...” cô nói, hy vọng tất cả chuyện này chỉ là một trò đùa tinh vi, một lời cuối cùng chấm dứt cả cuộc nói chuyện vô nghĩa, và phi lý này. Đó không thể là sự thật được. “... chắc cũng phải có một câu chuyện nào để tin hơn chứ?”

“Tôi biết em không tin tôi. Đó là lý do tại sao đến tận bây giờ tôi cũng không thể nói với em được khi mà đáng lý tôi phải nói cho em biết. Bởi vì tôi nghĩ mình hiểu những quy tắc và chúng ta đã hôn, và giờ thì tôi chẳng còn hiểu nổi chuyện gì nữa.”

Những câu từ từ đêm hôm trước của Daniel như văng vẳng bên tai cô: Tôi không biết phải làm sao để chấm dứt chuyện này. Tôi không biết phải làm gì nữa rồi .

“Bởi vì chúng ta hôn nhau.”

Cậu gật đầu.

“Anh hôn em và sau khi hôn xong, anh đã rất ngạc nhiên.”

Cậu lại gật đầu, giữ một vẻ tế nhị trên gương mặt có chút bẽn lễn.

“Anh hôn em,” Luce tiếp tục, tìm cách tổng hợp tất cả thông tin lại, “và anh nghĩ là em sẽ không thể sống được vì thế à?”

“Dựa trên những kinh nghiệm trước,” giọng cậu ào ào. “Thì đúng vậy.”

“Thật điên rồ,” cô thốt lên.

“Lần này vấn đề không phải ở chỗ nụ hôn và ở ý nghĩa của nó. Trong vài kiếp, chúng ta có thể hôn nhưng phần lớn thì không thể.” Cậu vuốt ve má cô và cô phải nén xuống cảm giác dễ chịu mà cử chỉ đó đem lại. “Tôi phải thú nhận rằng, tôi thích những kiếp sống mà chúng ta có thể hôn được hơn.” Cậu nhìn xuống. “Mặc dù chính điều đó khiến em biến mất nên lại càng khó khăn với tôi hơn.”

Cô những muốn nổi giận với cậu. Vì đã dựng nên một câu chuyện kỳ quái trong khi họ đáng lẽ phải ở trong vòng tay của nhau. Nhưng có gì đó mơ hồ, giống như một cơn ngứa râm ran trong tâm trí cô, mách cô đừng bỏ chạy khỏi Daniel lúc này mà hãy cố bám trụ lại nghe được càng nhiều càng tốt.

“Khi anh mất em,” cô nói, cố hình dung ra một từ chuẩn. “Làm sao chuyện ấy xảy ra được? Tại sao lại thế?”

“Nó phụ thuộc vào em, vào phần ký ức về quá khứ em nhớ lại có nhiều không, vào việc em biết đến tôi như thế nào, tôi là ai.” Cậu giơ hai tay lên nhún vai. “Tôi biết điều này nghe có vẻ cực kỳ—”

“Điên rồ?”

Cậu mỉm cười. “Tôi định nói là mơ hồ. Nhưng tôi cố gắng không giấu em bất kỳ điều gì. Đây quả thực là một chuyện hết sức nhạy cảm. Đôi khi, trong quá khứ, chỉ những chuyện thế này thôi cũng . . .”

Cô nhìn môi cậu chờ đợi những con chữ hiện ra nhưng cậu không nói gì thêm.

“Giết em sao?”

“Tôi định nói là ‘làm tan vỡ trái tim tôi.’”

Nỗi đau của cậu hiện lên rõ ràng và Luce muốn an ủi cậu. Cô có thể cảm thấy chính mình buồn bã, điều gì đó trong cô lôi kéo cô tiến lên. Nhưng cô không thể. Đích xác là cái cảm giác khi cô chắc chắn rằng Daniel biết về ánh sáng tím dịu êm đó. Rằng cậu liên quan đến tất cả những chuyện đó.

“Anh là gì?” cô hỏi. “Một kiểu—”

“Tôi cứ lang thang khắp thế gian này với một ý niệm trong đầu là nhất định em sẽ xuất hiện. Tôi vẫn luôn đi tìm em. Nhưng rồi sau đó, khi tôi bắt đầu lẩn trốn em—lẩn trốn trái tim tan nát không thể tránh khỏi của mình—thì em lại bắt đầu tìm đến tôi. Cũng chẳng mất nhiều thời gian để nhận ra cứ mỗi mười bảy năm, em đều xuất hiện.”

Sinh nhật mười bảy tuổi của Luce là vào cuối tháng Tám, hai tuần trước khi cô nhập học trường Kiếm và Thánh Giá này. Đó là một buổi sinh nhật rầu rĩ, chỉ có Luce, bố mẹ cô và một chiếc bánh gatô mua từ cửa hàng. Không có nến trong tình cảnh đó. Vậy còn gia đình cô thì sao? Họ có quay lại sau mỗi mười bảy năm không?

“Vẫn chưa đủ lâu để tôi có thể vượt qua lần gặp em trước,” cậu nói. “Chỉ đủ lâu để tôi lại thiếu cảnh giác thêm lần nữa thôi.”

“Vậy là anh biết em sẽ lại xuất hiện?” cô hỏi mập mờ. Nhìn cậu rất nghiêm túc nhưng cô vẫn không thể tin cậu cho nổi. Cô không muốn tin.

Daniel lắc đầu. “Không phải cái ngày em xuất hiện. Không giống như thế. Em còn nhớ phản ứng của tôi khi thấy em không?” Cậu ngẩng đầu nhìn lên như thể đang vẽ lại cảnh tượng đó trong đầu. “Cứ mỗi lần thế, vào mấy giây đầu tiên tôi đều rất phấn chấn. Tôi quên đi cả chính mình. Và rồi tôi nhớ ra.”

“Phải rồi,” cô nói thật chậm rãi. “Anh cười và sau đó . . . đó là lý do anh giơ ngón giữa lên với em à?”

Cậu cau mày.

“Nhưng nếu chu kỳ đó diễn ra vào mỗi mười bảy năm như anh nói,” cô nói tiếp, “thì anh vẫn biết là em sẽ xuất hiện. Anh phải cảm nhận được chuyện đó chứ.”

“Nó khá phức tạp, Luce à.”

“Em nhìn thấy anh vào ngày đó trước khi anh thấy em. Anh đang cười với Roland bên ngoài toà nhà Augustine. Anh cười vui vẻ đến nỗi khiến em phát ghen. Nếu anh biết tất cả những chuyện đó, Daniel à, nếu anh thông minh đến độ có thể tiên đoán trước được khi nào em xuất hiện và khi nào em chết và mọi chuyện sẽ khiến anh khổ đến thế nào, thì làm sao anh có thể cười được như vậy? Em không tin anh,” cô nói, cảm thấy giọng mình run run. “Không tin bất cứ điều gì trong chuyện này hết.”

Daniel nhẹ nhàng áp ngón cái gạt đi nước mắt của cô. “Thật là một câu hỏi xuất chúng, Luce. Tôi khâm phục khi nghe em hỏi điều đó. và tôi ước mình có thể giải thích rõ hơn cho em. Tất cả mọi điều tôi có thể nói là: Cách duy nhất để tồn tại mãi mãi là trân trọng từng khoảnh khắc. Đó là tất cả những gì tôi đang làm.”

“Mãi mãi,” Luce nhắc lại. “Lại thêm một điều nữa em không hiểu.”

“Không sao. Tôi cũng không thể cười như thế được nữa. Ngay khi em xuất hiện, tôi cũng thay đổi luôn rồi.”

“Cái đó chẳng nói lên điều gì cả,” cô cãi, muốn rời đi trước khi trời quá tối. Nhưng câu chuyện của Daniel không có vẻ gì là lỗ bịch cả. Kể từ khi đến ngôi trường này, lúc nào cô cũng bán tin bán nghi mình bị điên. Cô giận giữ hạch sách Daniel.

“Chẳng có sách nào chỉ ra cách giải thích chuyện này với người con gái bạn yêu cả,” cậu biện minh, luồn những ngón tay vào tóc cô mà vuốt. “Tôi đã là hết sức có thể. Tôi muốn em tin tôi, Luce. Tôi cần phải làm gì để em tin tôi?”

“Kể chuyện khác đi,” cô cay đắng nói. “Chuyện gì dễ tin hơn ấy.”

“Chính em từng nói em cảm thấy như đã biết tôi còn gì. Tôi đã phải cố phủ nhận chừng nào có thể bởi vì tôi biết mọi chuyện sẽ lại tái diễn.”

“Đúng là em có cảm thấy như đã biết anh ở đâu đó rồi,” cô xác nhận. Giọng nói của cô lúc này như đông lại trong sợ hãi. “Đâu đó là như ở siêu thị, trại hè hay gì đó. Không phải cái gì mà kiếp trước .” Cô lắc đầu. “Không... không thể tin được.”

Cô đưa tay lên bịt chặt hai tai. Còn Daniel, lại gỡ hai tay cô xuống.

“Trái tim em biết rằng đó là sự thật mà.” Cậu bóp mạnh hai đầu gối của cô và nhìn sâu vào đáy mắt cô. “ Em đã biết khi tôi theo em đến tận đỉnh Corcovado ở Rio, khi em muốn đến gần xem cho rõ tượng Chúa cứu thế. Em đã biết khi tôi mang em đi hai dặm đường mệt nhọc để đến Sông Jordan sau khi em bị ốm bên ngoài thành Jerusalem. Tôi đã bảo em đừng có ăn những quả chà là đó. Em đã biết khi em làm y tá chăm tôi ở Ý trong Đại chiến Thế giới lần thứ nhất và cả trước đó khi tôi trốn trong hầm nhà em trong suốt cuộc thanh lọc toàn thành St. Petersburg của Nga hoàng. Khi tôi trèo vào tòa tháp của em trong lâu đài ở Scotland suốt thời Cải cách và nhảy với em hết bản nhạc này tới bản nhạc khác tại lễ đăng quang của nhà vua ở cung điện Versailles. Em là người phụ nữ duy nhất mặc màu đen. Rồi cuộc xâm lược thuộc địa ở Quintana Roo và cuộc diễu hành phản đối chính phủ ở Cape Town nơi cả hai chúng ta cùng phải qua đêm trong nhà tù. Lễ khai mạc Nhà hát Globe tại Luân Đôn. Chúng ta cùng ngồi ghế hàng vip. Và khi tàu của tôi bị hỏng ở Tahiti, em đã ở đó cũng như lúc em xuất hiện khi tôi là một tù nhân ở Melbourne, rồi là một kẻ móc túi ở Nimes thế kỷ mười tám, rồi một thầy tu ở Tibet. Em xuất hiện ở khắp mọi nơi, luôn luôn và sớm hay muộn em đều cảm nhận được tất cả những chuyện tôi vừa nói với em đây. Nhưng em không để bản thân mình chấp nhận chuyện này là sự thật.”

Daniel ngừng lại để lấy hơi và nhìn qua cô đang nhòa đi trong suy tưởng. Và rồi cậu với đến, áp bàn tay mình vào đầu gối cô, lại lần nữa truyền cho cô sức nóng như thiêu đốt.

Cô nhắm mắt lại và khi mở chúng ra, cô thấy Daniel đang cầm trong tay một bông mẩu đơn trắng muốt đến hoàn mỹ. Nó gần như đang phát sáng.

Cô ngó quanh xem Daniel hái nó ở đâu, thế nào mà trước đó cô lại không để ý thấy. Chỉ có cỏ dại và những quả cây rụng thối rữa trên mặt đất. Cô chạm vào bông hoa, hai người họ cùng nhau cầm nó.

“Em đã biết khi em hái những bông mẫu đơn trắng này mỗi ngày trong tháng hè năm đó ở Helston. Nhớ chưa nào?” cậu nhìn cô chăm chú, cậu đang cố nhìn thấu cô. “Không,” cậu thờ dài sau một chốc. “Hẳn là em không nhớ rồi. Tôi thật ghen tỵ với em đấy.”

Nhưng khi nghe cậu ấy nói vậy, làn da Luce bắt đầu ửng lên như thể đáp lại những từ ngữ mà bộ não cô không thể hình dung ra nổi. Một phần trong cô đến lúc này không còn dám chắc thêm bất cứ điều gì nữa.

“Tôi làm tất cả những chuyện này,” Daniel nói tiếp, rướn người vào gần cô cho tới khi trán họ chạm nhau, “vì em là tình yêu của tôi, Lucinda. Với tôi, em luôn tồn tại.”

Môi dưới của Luce run lên. Hai bàn tay cô thả lỏng trong tay Daniel. Những cánh hoa rời ra rơi qua những kẽ ngón tay họ xuống mặt đất.

“Vậy sao trông anh lại buồn đến thế?”

Như vậy là quá nhiều với câu chuyện mở đầu. Cô nghiêng người tránh Daniel và đứng dậy, phủi hết lá khô và cỏ dại trên quần áo. Đầu cô quay quay. Cô đã từng có kiếp trước ư?

“Luce.”

Cô vẫy tay chào cậu. “Em nghĩ em cần đi chỗ nào đó, một mình, để nằm nghỉ.” Cô chống toàn bộ sức nặng cơ thể vào cây đào bên cạnh. Cô cảm thấy không khoẻ chút nào.

“Em không khoẻ,” Daniel nói, đứng lên đỡ lấy tay cô.

“Không cần.”

“Tôi xin lỗi.” Daniel thờ dài. “Tôi không biết mình mong đợi chuyện gì nữa, khi nói với em tất cả. Đáng lẽ ra tôi không nên...”

Cô chưa từng nghĩ giây phút này sẽ tới, giây phút cô muốn thoát khỏi Daniel, nhưng cô cần phải làm thế. Cái cách cậu ấy nhìn cô, cô có thể đoán ra cậu muốn cô nói là cô sẽ tới tìm cậu sau, họ sẽ nói thêm về chuyện này, nhưng cô không còn chắc đó có phải là ý hay không nữa. Cậu càng nói, cô càng cảm thấy có gì đó thức tỉnh bên trong mình—thứ gì đó cô không chắc

bản thân đã sẵn sàng đón nhận chưa. Cô không còn cảm thấy mình điên rồ nữa—và cô cũng không chắc Daniel có thể hay không. Đối với ai đi chẳng nữa, câu chuyện của cậu ấy khi nói ra sẽ chẳng mang lại bất kỳ ý nghĩa nào. Nhưng với Luce cô lại không chắc về điều đó, nhưng sẽ ra sao nếu câu chuyện của Daniel là câu trả lời cho mọi chuyện trong cả cuộc đời cô sau này? Cô không biết nữa. Cô giờ đây còn cảm thấy sợ hãi hơn trước kia rất nhiều.

Cô giật tay khỏi tay cậu và bắt đầu đi về phía ký túc xá của mình. Đi được mấy bước, cô dừng lại là từ từ quay đầu nhìn.

Daniel đứng đó bất động. “Sao vậy?” cậu ghéch cằm lên hỏi.

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, giữ một khoảng cách với cậu. “Em đã hứa sẽ ở lại cho đến khi nghe được tin tốt.”

Gương mặt Daniel nhẹ nhõm dần ra thành một nụ cười. Nhưng lại có những nét lo âu trong biểu cảm của cậu. “Tin tốt là”—cậu ngừng lại, cẩn thận lựa từ để nói—“tôi đã hôn em và em vẫn còn đây.”

CHƯƠNG 17. CUỐN SÁCH MỞ

Luce ngã sụp xuống chiếc giường khiến tấm nệm lò xo cũ kỹ rung lên bần bật. Sau khi bỏ chạy khỏi nghĩa địa—và Daniel—cô gần như lấy hết sức bình sinh mà chạy về phòng. Cô thậm chí còn chẳng thèm bật đèn lên thế nên mới bị vấp mạnh chân vào ghế. Cô cuộn tròn người lại như quả bóng và nắm chặt bàn chân đau điếng. Ít nhất đó còn là nỗi đau thể xác mà cô có thể ứng phó được, thứ gì đó hiện hữu rõ ràng và thuộc về thế giới thực này. Cô mừng vì cuối cùng cũng được ở một mình.

Bỗng có tiếng gõ cửa phòng cô.

Cô còn chưa kịp định thần.

Luce mặc kệ tiếng gõ cửa. Cô không muốn gặp ai hết, và cho dù là ai đi nữa cũng sẽ biết mà bỏ đi. Lại một tiếng gõ nữa. Hơi thở nặng nề và khò khè, có cả tiếng hỗn hển hắng giọng nữa.

Là Penn.

Cô không muốn gặp Penn vào lúc này. Cô càng không muốn tỏ ra điên rồ nếu phải cố giải thích tất cả sự việc xảy đến với cô trong vòng hai mươi từ giờ trở lại đây hoặc phát điên lên mà cố trưng ra một bộ mặt thản nhiên như không và giấu nhem mọi chuyện đi.

Cuối cùng, Luce nghe thấy tiếng bước chân của Penn rời đi trên dãy hành lang. Cô thở phào một hơi mà ngay sau đó đã biến thành tiếng thút thít dai dẳng và cô đọc.

Cô rất muốn trách Daniel vì đã công kích vào thứ cảm xúc mất-kiểm-soát bên trong cô này, và trong một chốc, cô thử tưởng tượng đến một cuộc sống không có cậu ấy. Ngoại trừ điều đó là không thể. Giống như việc cố nhớ lại ấn tượng đầu tiên về ngôi nhà sau khi bạn sống ở đó một thời gian dài. Daniel đối với cô, cũng đáng quý như vậy. Và giờ đây cô phải tìm bằng được cách hoá giải mọi chuyện kỳ quái mà cậu ấy nói với cô tối nay.

Nhưng chỉ mới nghĩ đến đó, cô đã lại quay cuồng trong những câu chuyện cậu kể về những khoảng thời gian họ ở bên trong trong quá khứ. Có thể Luce không nhớ chính xác được những khoảnh khắc cậu ấy miêu tả hay

những địa danh cậu ấy nhắc đến, nhưng theo một cách kỳ lạ, những chuyện đó không gây ngạc nhiên là mấy. Tất cả những chuyện ấy lại có gì đó thân quen vô cùng.

Ví như chẳng hiểu sao cô luôn ghét quả chà là. Chỉ cần nhìn thấy chúng thôi, cô cũng có cảm giác buồn nôn rồi. Cô bắt đầu mề nheo là cô bị dị ứng cho nên mẹ cũng không nhét chúng vào bánh nướng nữa. Và cô lúc nào cũng van vì bố mẹ cho cô đến Brazil bằng mọi giá dù cô không thể giải thích được tại sao mình muốn tới đó. Lại còn những bông mẫu đơn trắng nữa chứ. Daniel từng đến bệnh viện tặng cô một bó mẫu đơn sau vụ cháy thư viện. Chúng luôn luôn có gì đó khác thường nhưng lại rất thân thuộc.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ phòng cô xám xịt màu chì chỉ còn vài áng mây trắng lững thững trôi qua. Phòng cô tối đen nhưng những bông hoa nở rộ nhạt nhòa bên bậu cửa sổ phòng cô lại lơ mờ nổi lên. Chúng ngụ ngay ngắn trong lọ đã một tuần nay rồi và không có lấy một cánh hoa héo úa.

Luce ngồi dậy và hít lấy mùi hương ngọt ngào của chúng.

Cô không thể trách cứ gì Daniel. Phải, đúng là chuyện cậu ấy kể nghe thật điên rồ nhưng cậu ấy cũng không làm gì sai—chính cô mới là người hết lần này tới lần khác đến bên cậu ấy mà nói chắc rằng họ đã từng gặp nhau. Và không chỉ có vậy. Cô cũng chính là người nhìn thấy những cái bóng, là người luôn dính líu vào những cái chết của những người vô tội. Cô đã cố không nghĩ tới Trevor và Todd lúc Daniel bắt đầu nói về cái chết của chính cô—làm thế nào cậu ấy có thể nhìn cô chết nhiều lần đến thế. Nếu chẳng hay có thước nào đo được điều ấy thì Luce rất muốn hỏi xem liệu Daniel từng bao giờ có cảm giác phải chịu trách nhiệm chưa. Vì đã để mất cô. Liệu cuộc sống hiện thực của cậu ấy có đầy bí mật, xấu xa và hơn cả là cảm giác tội lỗi như cô phải đối mặt hàng ngày không.

Cô thả người ngồi thụt sâu xuống cái ghế tựa, bằng cách nào đó đã trôi tuột ra giữa căn phòng. Au. Khi lần xuống bên dưới, tay cô mò được vật gì đó cứng cứng mà cô vừa ngồi lên, một cuốn sách dày.

Luce lò dò đến bên tường và bật nhẹ công tắc đèn rồi nheo mắt trong ánh sáng huỳnh quang lơ nhờ. Cô chưa từng thấy cuốn sách trong tay mình

trước đây. Nó có bìa màu xám nhạt với những góc sần và lớp keo màu nâu vụn ra ở đáy của gáy sách.

Những người Giám sát: Thần thoại về Châu Âu thời kỳ Trung cổ.

Cuốn sách của tổ tiên nhà Daniel.

Nó nặng và ám mùi khói. Cô lôi tờ giấy nhẵn được kẹp ở bìa trước cuốn sách.

Ừ, tớ đã tìm được chìa khoá phụ và vào phòng cậu mà không được phép. Xin lỗi nhé. Nhưng chuyện này là KHẨN CẤP!!! Và tớ không thể tìm được cậu ở đâu cả. Cậu đã đi đâu? Cậu cần phải xem cái này sau đó chúng ta cần họp mặt bàn bạc. Khoảng một giờ nữa tớ sẽ lại qua. Cứ cẩn thận ngâm cứu đi.

Chụt choẹt,

Penn

Luce để mẫu nhãn bên cạnh lọ hoa và mang cuốn sách lại giường. Cô ngồi xuống, hai chân đung đưa bên mép giường. Chỉ cầm cuốn sách trong tay thôi cũng khiến cô có một cảm giác kỳ lạ, ấm áp lan toả dưới làn da mình. Cuốn sách trong tay cô dường như có sức sống.

Cô mở nó ra, thấp thỏm xem có phải đọc những mục lục đầy những con chữ học thuật cứng nhắc hay đào bới trong mớ số trắng ở đằng sau trước khi tìm được bất cứ điều gì lơ mờ liên quan tới Daniel.

Cô chẳng cần giở quá trang tiêu đề là bao.

Dán bên trong bìa trước của cuốn sách là một bức hình cũ màu nâu đỏ. Đó là một tấm danh thiếp hình kiểu cổ, được in trên giấy nhũ vàng. Ai đó viết nguệch ngoạc bằng bút mực ở bên dưới: Helston, 1854 .

Một sức nóng truyền đi khắp làn da cô. Cô cởi phắt cái áo len đen qua đầu, chỉ mặc mỗi áo ba lỗ mà vẫn thấy nực.

Giọng nói của Daniel khi nãy vang vọng từ góc sâu nhất trong tâm trí cô. Tôi bị nguyên phải sống bất tử, cậu ấy đã nói vậy. Cứ mỗi mười bảy năm em lại xuất hiện. Em phải lòng tôi và tôi đến với em . Và nó giết chết em.

Trái tim cô đập mạnh.

Em là tình yêu của tôi, Lucinda . Với tôi, em luôn tồn tại.

Luce tìm thấy một bức hình được dán bên trong cuốn sách. Bố cô, một chuyên gia tìm tòi nghiên cứu nhiếp ảnh sẽ phải kinh ngạc về độ bảo trì quá tốt của tấm hình, giá trị của nó phải cao đến mức nào.

Luce, mặt khác, lại chăm chú ngắm những người bên trong bức hình. Bởi vì, nếu mọi lời mà Daniel nói không phải sự thật thì cái này cũng chẳng ío nghĩa lý gì hết cả.

Một người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc cắt gọn nhạt màu và đôi mắt còn nhạt màu hơn, tư thế hết sức lịch thiệp trong chiếc áo vét đen phong độ. Chiếc cằm nghếch lên và hai bên gò má cương nghị khiến cho vẻ ngoài vốn đã thanh lịch của ông ta lại càng thêm cao quý, nhưng chính đôi môi của ông ta mới khiến Luce để ý. Chính xác là nụ cười của ông ta, kết hợp với ánh nhìn trong đôi mắt, chừng đó biểu cảm chính là những gì Luce đã thấy trong tất cả những giấc mơ của mình mấy tuần gần đây. Và, qua hai ngày nay, cô đã thấy tận mắt người thật.

Người đàn ông này giống y hệt Daniel. Là Daniel, người đã nói yêu cô —và rằng cô đã đầu thai hàng tá lần rồi. Là Daniel, người nói biết bao điều mà Luce không muốn nghe và rồi phải bỏ chạy. Là Daniel, người cô đã bỏ lại dưới gốc đào trong nghĩa địa.

Có lẽ họ chỉ giống hệt nhau vậy thôi. Một người họ hàng xa chẳng hạn, có khi chính là tác giả cuốn sách, người đã truyền lại gen của mình thẳng tắp xuống cho Daniel trong cây phả hệ của dòng họ cũng nên.

Ngoại trừ việc người đàn ông trong bức hình ngồi bên cạnh một phụ nữ trẻ trông cũng quen đến giật mình.

Luce gí sát cuốn sách vào mặt, mê mải ngắm chân dung người phụ nữ. Cô ấy mặc một bộ váy lụa bông diềm xếp nếp màu đen, bó sát từ thân trên đến eo và phồng dần từng lớp rộng xuống bên dưới. Găng ống màu đen phủ kín đến hai cổ tay cô ấy, để lộ những ngón tay trần trắng nõn. Những chiếc răng nhỏ xinh hé lộ giữa đôi môi đang nở nụ cười nhã nhặn. Cô có làn da mịn và sáng hơn người đàn ông. Đôi mắt sâu thẳm được viền quanh bởi hàng lông mi dày. Suối tóc đen tuyền dày mượt sóng đến tận thắt lưng.

Phải mất một lúc Luce mới nhớ mà thở ra nhưng vẫn không khỏi căng thẳng dán chặt mắt vào cuốn sách. Người phụ nữ trong bức hình này ư?

Là cô.

Hoặc Luce đúng và ký ức của cô về Daniel là từ chuyến đi bị lãng quên tới thành phố Savannah, nơi họ ăn vận sang trọng rồi chụp mấy kiểu ở Buồng Chụp Ảnh Tự Động Lấy Ngay mà cô không nhớ—hoặc là Daniel đã kể sự thật.

Luce và Daniel đã quen biết nhau lâu lắm rồi.

Từ những khoảng thời gian khác biệt hoàn toàn.

Cô thờ không ra hơi nữa. Cả cuộc sống của cô chòng chênh giữa những cơn sóng tâm tưởng dữ dội, mọi thứ đều biến thành những câu hỏi—những cái bóng đen đúa ghê tởm ám theo cô, cái chết khủng khiếp của Trevor, những giấc mơ.

Cô phải đi tìm Penn. Nếu có ai đó giải thích được tất thảy những chuyện vô lý này, thì đó chỉ có thể là Penn. Kẹp cuốn sách cổ bí hiểm đó dưới cánh tay, Luce rời phòng và phi như bay tới thư viện.

Thư viện thật ấm áp và vắng vẻ nhưng có gì đó trên những cái trần nhà cao vợi và những hàng kệ sách kéo dài như vô tận kia khiến Luce thấy thấp thỏm lo sợ. Cô nhanh chân bước tới bàn tiếp tân mới, trông vẫn thật khô khan và thiếu sức sống. Cô lướt qua những danh mục thẻ chưa dùng đến chòng đồng ở đó và khu sách tham khảo dài dằng dặc cho tới khi đến được chỗ những chiếc bàn dài trong khu học nhóm.

Thay vì Penn, Luce lại thấy Arriane ở đó, đang chơi cờ vua với Roland. Cô nàng gác cả chân lên ghế và đội cái mũ lưỡi trai sọc. Tóc cô nàng ẹp dưới mũ và Luce lần nữa để ý thấy, lần đầu tiên kể từ sau buổi sáng hôm đó cắt tóc cho Arriane, vết sẹo bóng láng, trắng như cẩm thạch dọc dài trên cổ cô nàng.

Arriane đang tập trung cao độ vào bàn cờ. Một que sôcôla đang ngúng nguẩy giữa hai môi khi cô nàng suy tính nước đi tiếp theo. Roland thì xoắn xoắn mở tóc xoắn của mình thành hai cái cu ở trên đầu. Cậu ta sắc mắt liếc dè chừng Arriane, ngón út gõ nhẹ vào một quân cờ.

“Chiếc tướng nhà cu,” Arriane mừng rỡ reo lên, gạt đổ quân vua của Roland vừa lúc Luce dừng lại trước bàn của họ. “Lululucinda,” Arriane ngân nga, mắt ngược lên nhìn. “Cậu chơi trốn tìm với tớ đấy phỏng.”

“Không phải đâu.”

“Tớ có nghe nói một số chuyện về cậu,” Arriane nói khiến Roland phải ngẩng đầu lên chăm chú nghe. “Không nhiều lời, không viện cớ. Thế có nghĩa là ngồi xuống và khai ra. Mau.”

Luce gì chặt cuốn sách vào trước ngực. Cô không muốn ngồi xuống. Cô muốn lòng sục khắp cái thư viện này để mà tìm Penn. Cô không thể nói chuyện gì với Arriane được—nhất là trước mặt Roland đang dọn mớ đồ của cậu ta lấy chỗ trống bên cạnh cho cô ngồi.

“Cùng ngồi đi,” Roland lên tiếng.

Luce miễn cưỡng ngồi xuống mép ghế. Cô sẽ chỉ ngồi lại mấy phút thôi. Đúng là đã mấy ngày nay cô không gặp Arriane và xét theo tình cảnh bình thường thì cô thật sự thấy nhớ phong cách kỳ lạ của cô bạn này.

Nhưng hiện tại hoàn toàn không phải tình cảnh bình thường và Luce cũng không thể nghĩ đến chuyện gì hơn ngoài trừ tấm hình trong cuốn sách.

“Vì tớ vừa xử món cờ vua với Roland xong nên chúng ta chơi trò mới nào. Trò ‘ai đã thấy bức ảnh phạm tội của Luce hôm trước’ thế nào?” Arriane châm chọc, bắt chéo hai tay lên bàn.

“Cái gì?” Luce nháy dựng lên. Cô đờ chặt tay xuống bìa cuốn sách, cảm thấy rõ sự căng thẳng của mình bao trùm bầu không khí. Đáng lẽ ra cô không nên mang bức hình tới đây.

“Cho cậu đoán ba lần,” Arriane đảo mắt, nói như hạ lệnh. “Molly đã chộp được cảnh cậu lên một con xe đen ngày hôm qua sau giờ học.”

“À.” Luce thở dài.

“Nó định mách lẻo với Randy,” Arriane tiếp tục. “May mà tớ ra tay kịp thời. Hừm.” Cô nàng bật tay tanh tách. “Nào, giờ thì phiên cậu báo ân lại bằng cách nói cho tớ nghe—họ bắt cậu đi gặp bác sỹ tâm thần ngoài trường à?” Cô nàng hạ thấp giọng xuống mức thì thào và gõ gõ bộ móng xuống mặt bàn. “Hay là cậu trốn đi gặp người yêu hử?”

Luce liếc nhìn Roland, kẻ đang ngồi yên lặng nhìn cô.

“Đều không phải,” cô thành thật. “Tớ chỉ ra ngoài một lát để nói chuyện với Cam. Nó không hẳn là—”

“Bingo! Trả tiền đi, Arri,” Roland cười nhả nhỏ, kêu lên. “Nợ tớ mười đô nhé.”

Quai hàm Luce trề xuống.

Arriane vỗ vỗ tay cô an ủi. “Không có gì to tát đâu, bọn này chỉ cá cược một tí cho xôm chuyện thôi mà. Tớ cá là cậu trốn đi với Daniel. Roland thì chọn Cam. Cậu hại ngân khố của tớ rồi đấy Luce. Tớ không thích thế đâu.”

“Tớ cũng có gặp Daniel mà,” Luce nói, cũng không biết vì sao cô lại cảm thấy cần đính chính lại chuyện đó. Chẳng nhẽ cuộc đời họ chẳng còn gì hay ho để làm hơn là tùm tùm tán phét xem cô làm gì khi rảnh à?

“Ô,” Roland kêu lên thất vọng. “Ly kỳ rồi đây.”

“Roland.” Luce quay sang cậu ta. “Tớ muốn hỏi cậu vài điều.”

“Cứ nói đi.” Cậu ta rút ra một cuốn sổ nhỏ và một cây bút từ trong túi chiếc áo sọc đen trắng của mình. Cậu ta cầm bút thẳng trên cuốn sổ như một anh bồi chực ghi yêu cầu của khách hàng. “Cậu muốn gì nào? Cà phê? Rượu? Tớ chỉ lấy mấy thứ khó nhằn vào thứ Sáu hàng tuần thôi nhé. À, hay cậu muốn tạp chí đồ trụ?”

“Chuốc lá?” Arriane xung ý kiến, ngọng lú ngọng lô vì mãi nhai que sôcôla trong miệng.

“Không.” Luce lắc đầu. “Không phải mấy thứ đó.”

“Được rồi, vậy là yêu cầu đặc biệt. Tớ để danh mục đồ trong phòng rồi.” Roland nhún vai. “Cậu có thể qua đó xem sau—”

“Tớ không cần cậu lấy gì cho tớ cả. Tớ chỉ muốn biết—” Cô nuốt khan. “Cậu là bạn của Daniel đúng không?”

Cậu ta lại nhún vai. “Tớ không ghét con trai.”

“Nhưng cậu có tin cậu ấy không?” cô hỏi. “Ý tớ là nếu cậu ấy nói với cậu điều gì đó nghe thật điên rồ, làm sao cậu có thể tin cậu ấy chứ?”

Roland nheo mắt nhìn cô, dường như bị khựng lại trong giây lát nhưng Arriane đã nhanh như cắt nhảy lên bàn ngồi, chân đung đưa bên cạnh Luce. “Vậy chính xác thì chúng ta đang nói về cái gì đây?”

Luce đứng dậy. “Thôi bỏ đi.” Lẽ ra cô không nên đề cập đến chuyện này. Cả mớ hỗn loạn những chi tiết vụn vặt cứ cùng lúc ập đến cô. Cô vớ lấy cuốn sách trên bàn. “Tớ phải đi đây,” cô nói. “Xin lỗi đã làm phiền.”

Cô đẩy cái ghế vào và bỏ đi. Bước chân cô nặng nề mà lại như mơ hồ, đầu cô đã quá tải rồi. Một luồng gió khẽ thổi qua khiến phần tóc phía sau gáy cô phập phồng, cô liền đảo dác nhìn ngó xem có phải những cái bóng không. Chẳng có gì hết. Chỉ là cái cửa sổ cao tít gần trần thư viện để mở. Chỉ là một chiếc tổ chim nhỏ xíu rúc trong góc mở hẹp của cửa sổ. Đưa mắt rà soát khắp thư viện lần nữa, Luce mới thấy thật khó để tin vào đôi mắt mình. Chẳng có dấu hiệu nào của chúng cả, không thấy những cái tua đèn xì ghê tởm hay cả mảng trời xám xịt khuấy động đến rùng rợn ở trên đầu—nhưng Luce có thể cảm nhận được sự ngột thở đặc trưng của chúng, gần như ngửi được mùi lưu huỳnh mẫn mẫn của chúng ở trong không khí. Chúng ở đâu nếu không theo ám cô? Cô luôn nghĩ đến chúng mỗi khi phải ở một mình. Cô chưa từng nghĩ xem liệu những cái bóng có đi đến những nơi khác, làm những chuyện khác—dẫn vật những người khác hay không. Có phải Daniel cũng nhìn thấy chúng không?

Rẽ vào góc phòng thẳng tới những buồng máy tính ở cuối thư viện, Luce cứ nghĩ sẽ tìm thấy Penn ở đó, cô đi nhanh và va mạnh vào cô Sophia. Hai người đều suýt ngã, cô Sophia phải tóm lấy Luce để giữ thăng bằng. Cô ấy mặc một chiếc quần jean thời trang và áo cánh dài màu trắng với một chiếc áo len đỏ đính hạt cườm quấn quanh vai. Gọng kính kim loại ánh xanh gắn với một sợi dây xoắn hạt cườm nhiều màu vòng quanh cổ. Luce ngạc nhiên khi nhận thấy lực bàn tay của cô ấy thật mạnh.

“Xin lỗi cô,” Luce lẩm bẩm.

“Sao thế, Lucinda, có chuyện gì à?” Cô Sophia áp bàn tay lên trán Luce. Mùi phấn rôm trẻ em từ hai tay cô ấy xộc vào mũi Luce. “Trông em không được khỏe.”

“Luce nuốt khan, ước rằng mình đừng có phát khóc lên chỉ vì cô quản thư tỏ ra quan tâm đến mình. “Em không khỏe.”

“Cô biết mà,” cô Sophia nói. “Em không lên lớp hôm nay và cũng không tham dự buổi Giao lưu tối quan. Em có cần đi khám bác sỹ không? Nếu cái hộp đồ y tế của cô không bị cháy ra tro thì cô đã cho em cặp nhiệt độ ngay được rồi.”

“Không, vâng, em không biết nữa.” Luce giơ cuốn sách ra trước mặt cô quản thư và dự định nói với cô Sophia mọi chuyện, bắt đầu từ đâu là từ khi nào đây?

Chỉ là, cô thấy không cần thiết. Cô Sophia liếc cuốn sách một cái, thờ dãi và trao cho Luce ánh mắt thông hiểu. “Cuối cùng thì em cũng tìm ra nó, phải không? Lại đây, chúng ta nói chuyện.”

Đến cả cô quản thư cũng biết nhiều hơn Luce về cuộc sống của chính cô. Những kiếp sống ư? Cô không thể hiểu nổi nó thì có ý nghĩa gì và làm sao lại có thể như vậy được.

Cô đi theo cô Sophia tới một chiếc bàn ở góc cuối khu tự học. Liếc qua, cô vẫn có thể nhìn thấy Arriane và Roland từ đây nhưng chí ít họ cũng không thể nghe được gì từ đây.

“Làm thế nào em tìm được đến tận cuốn sách này?” Cô Sophia vỗ vỗ tay Luce và đẩy gọng kính của mình lên. Đôi con ngươi nhỏ như hai viên ngọc trai đen hấp háy đằng sau cặp kính. “Đừng lo. Em không gặp rắc rối gì đâu, em thân mến.”

“Em không biết nữa. Penn và em đã đi tìm nó. Thật là ngu ngốc. Chúng em nghĩ tác giả cuốn sách này hẳn có họ hàng gì đó tới Daniel nhưng cũng không chắc lắm. Cứ khi nào chúng em đi tìm nó thì nó lại đang ở diện bị kiểm tra. Rồi thì, tối nay em về phòng, Penn đã để nó lại trong phòng em —”

“Vậy là Pennyweather cũng biết về nội dung của nó à?”

“Em không biết,” Luce lắc đầu nói. Cô có thêm cảm thấy mình đang huyền thuyên nhưng lại không thể bắt bản thân im đi được. Cô Sophia giống như một người bà thông tuệ và lập dị mà Luce chưa từng có. Người bà thật sự của cô thì lúc nào cũng chỉ chăm chăm một mong ước được mua sắm thả phanh trong cửa hàng tạp hoá. Hơn nữa, cảm giác được nói hết ra với một ai đó thật tuyệt. “Em vẫn chưa tìm thấy bạn ấy, chỉ vì em đi gặp Daniel và thường thì cậu ấy hành xử rất kỳ quặc nhưng tối qua cậu ấy lại hôn em và chúng em ở bên ngoài cho đến khi—”

“Gượng đã, em thân mến,” cô Sophia nói, có chút cao giọng, “nhưng em vừa mới nói Daniel Grigori đã hôn em ư?”

Luce bịt miệng bằng cả hai tay. Cô không thể tin là mình lại lỡ miệng nói ra chuyện đó với cô Sophia. Hẳn cô đã mất tự chủ thật rồi. “Em xin lỗi, chuyện đó quả thật là ko đúng đắn. Và thật đáng xấu hổ. Em cũng không biết sao mình lại làm thế.” Cô lấy tay quẹt quẹt hai má nóng bừng.

Trời cũng đã về khuya. Đi quang qua khu tự học, Arriane oang oang nói với Luce, “Cám ơn vì đã nói với tớ!” Mặt cô nàng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhưng cô Sophia kéo sự chú ý của Luce về với mình khi cô ấy lấy cuốn sách trong tay Luce. “Nụ hôn của em và Daniel không đơn thuần chỉ là ‘không đúng đắn’, em thân mến, nó thường là bất khả thi.” Cô ấy vuốt cằm và ngược mắt nhìn trần nhà. “VẬY CÓ NGHĨA . . . ôi, không lẽ nào lại . . .”

Những ngón tay của cô Sophia bắt đầu thoăn thoắt lật giở cuốn sách, dò từng trang với một tốc độ phi thường.

“Cô nói ‘thường thì’ là có ý gì ạ?” Luce chưa từng cảm thấy xa rời cuộc sống thực tại như thế này.

“Quên nụ hôn đi.” Cô Sophia vẫy vẫy tay trước mặt Luce khiến cô sửng sốt. “Còn chưa qua một nửa chuyện. Nụ hôn chẳng có ý nghĩa gì trừ phi . . .” Cô ấy lẩm nhẩm một mình rồi lại quay về với việc dò những trang sách.

Cô Sophia biết gì chứ? Nụ hôn của Daniel là tất cả đối với cô. Luce mông lung dõi theo những ngón tay bay của cô Sophia cho đến khi một trang sách đập vào mắt cô.

“Lật lại,” Luce kêu lên, giơ tay ngăn cho cô Sophia dừng lại.

Cô Sophia từ từ ngả người sang ngó khi Luce lật lại những trang sách mỏng, phai. Đây rồi. Cô áp tay mình lên tim. Ở lề trang sách có hàng loạt những bức vẽ phác thảo bằng loại mực đen nhất. Phác họa qua loa nhưng được vẽ bởi một đôi tay hào hoa, khéo léo. Bởi một người thực sự tài ba. Luce đưa những ngón tay chạm vào những hình vẽ phác đó, lướt theo từng đường nét của chúng. Những đường cong trên bờ vai người phụ nữ, nhìn từ đằng sau, mái tóc cô ấy được búi thấp. Hai đầu gối trần mềm mại bắt chéo lên nhau, kéo lên cái eo thon mờ ảo. Cổ tay thon dài chìa ra một bàn tay đầy những cánh hoa mẫu đơn trắng, to.

Những ngón tay Luce bắt đầu run rẩy. Một cục ứ nghẹn đang dâng lên trong cổ họng cô. Cô không biết tại sao thứ này, vượt qua cả những chuyện

cô được mắt thấy tai nghe hôm nay, lại đẹp—lại bi đến vậy—đủ khiến nước mắt cô trào ra. Bờ vai, đầu gối, eo thon này... tất cả đều là của cô. Và cô biết—hết thảy những đường nét này đều do chính tay Daniel họa.

“Lucinda.” cô Sophia trông rất lo lắng, từ từ dịch chiếc ghế ra khỏi bàn. “Em—em vẫn thấy ổn đấy chứ?”

“Ôi, Daniel,” Luce thì thào, bỗng dưng muốn được ở bên cậu ấy ghé gối. Cô gạt nước mắt.

“Hắn ta bị nguyên rủa, Lucinda,” cô Sophia đột nhiên nói bằng một giọng lạnh lùng. “Cả hai người các người.”

Nguyên rủa. Daniel cũng từng nói cậu ấy bị nguyên rủa. Suy cho cùng mọi chuyện cậu ấy nói cũng chỉ có từ này là điểm chính. Nhưng cậu ấy ám chỉ bản thân. Chứ không phải cô.

“Nguyên rủa ư? Luce nhắc lại vu vơ. Chỉ là, cô không muốn nghe thêm bất kỳ điều gì nữa. Những gì cô muốn làm bây giờ là đi tìm cậu ấy.

Cô Sophia búng tay cái tách trước mặt Luce. Luce chạm phải đôi mắt của cô Sophia, chằm chằm, uể oải, ánh cười mơ màng.

“Người vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn,” cô Sophia lẩm bẩm. Cô ấy đóng cuốn sách lại thật mạnh, khiến Luce định thần lại và rồi đặt tay lên mặt bàn. “Cậu ta có nói gì với em nữa không? Sau khi hôn ấy mà?”

“Cậu ấy nói với em,” Luce mở miệng. “Nghe rất điên rồ.”

“Mọi chuyện vẫn thường như vậy.”

“Cậu ấy nói hai chúng em, chúng em là một đôi tình nhân bất hạnh.” Luce nhắm chặt mắt, nhớ lại hàng dài những chuyện ở nhiều kiếp trước mà cậu ấy kể. Lúc đầu cái suy nghĩ đó khiến cô thấy xa lạ nhưng bây giờ cô thấy mình dần quen với nó, cô nghĩ đây hẳn là một chuyện tình lãng mạn nhất từng có trong lịch sử nhân loại. “Cậu ấy nói về tất cả những khoảng thời gian chúng em yêu nhau, ở Rio và Jerusalem, ở Tahiti—”

“Đúng là nghe có hơi điên thật,” cô Sophia nói. “Vậy là, tất nhiên, em sẽ không tin cậu ta chứ hả?”

“Ban đầu thì em không tin,” Luce nói, nhớ lại về sự nóng nảy bất đồng của hai người họ dưới gốc cây đào. “Cậu ấy mở màn bằng việc lôi Kinh

thánh ra, khiến bản năng của em trỗi dậy, em không muốn nghe—” Cô cắn vào lưỡi. “Không có ý gì đâu ạ. Ý em là, em nghĩ lớp học của cô rất hay.”

“Không cần phải thế. Người ta vẫn thường rụt rè né tránh những quan điểm đạo đức tôn giáo ở lứa tuổi của em mà. Em cũng như mọi người thôi, Lucinda.”

“Ồ.” Luce bẻ khớp tay. “Nhưng em không có quan điểm đạo đức tôn giáo. Bố mẹ em không tin vào nó nên—”

“Ai cũng có niềm tin vào một thứ gì đó. Chắc em cũng đã làm lễ rửa tội rồi chứ?”

“Chưa ạ, nếu cô không tính cái bể bơi được xây dưới khu cầu nguyện của nhà thờ đằng kia,” Luce bẽn lẽn nói, trở ngón cái ngược về phía nhà thể chất của trường Kiểm và Thánh Giá.

Đúng là cô có mừng lễ Giáng sinh, cô cũng tới nhà thờ ít lần, và kể cả cuộc sống của cô khiến chính cô và những người quanh cô phải khổ sở thì cô vẫn tin tưởng rằng có ai đó hoặc điều gì đó ngoài kia đáng để tin vào. Với cô thì chỉ cần chừng đó là đủ rồi.

Qua căn phòng, cô nghe thấy tiếng động lớn. Cô ngẩng đầu nhìn thì thấy Roland ngã khỏi ghế. Lần cuối cô liếc nhìn sang đó, cậu ta đang ngả người ra, ngồi bấp bênh bằng hai chân sau của cái ghế và bây giờ xem ra trọng lực trái đất đã chiến thắng.

Khi cậu ta laọng choạng suýt ngã, Arriane đã chạy lại giúp. Cô nàng nhìn qua chỗ Luce và vẫy tay loạn xạ. “Cậu ta ổn!” cô nàng kêu lên vui mừng. “Dậy đi!” cô nàng nói rõ to với Roland.

Cô Sophia vẫn ngồi im với hai tay đặt trên đùi dưới gầm bàn. Cô ấy hắng giọng vài lần, lật lại bìa trước của cuốn sách và lướt tay qua tấm hình rồi nói, “Cậu ta còn tiết lộ thêm gì nữa không? Em có biết Daniel là ai không?”

Từ từ ngồi thẳng lại trên ghế, Luce hỏi lại, “Cô biết ạ?”

Cô quản thư nói giọng cứng nhắc. “Tôi nghiên cứu về mấy thứ này. Tôi là một học giả. Tôi không vướng mắc vào những vấn đề tầm thường của trái tim.”

Đó là những lời cô Sophia nói—những mọi thứ từ tĩnh mạch đang đập dọc cổ cô ấy cho đến những giọt mồ hôi lấp lánh không thấy rõ lắm tấm trên trán cô ấy nói với Luce rằng câu trả lời cho câu hỏi của cô là phải .

Trên đầu họ, chiếc đồng hồ cổ khổng lồ màu đen đã điểm đến số mười một. Chiếc kim giây run rẩy nỗ lực chạy về đúng chỗ của nó. tiếng chuông điểm giờ vang lên thật lâu, chen ngang vào cuộc nói chuyện của họ. Luce chưa từng để ý tiếng đồng hồ lại to đến thế. Lúc này, cứ mỗi tiếng chuông lại khiến cô nhức nhối. Cô đã không ở bên Daniel quá lâu rồi.

“Daniel nghĩ rằng . . . ,” Luce bắt đầu nói. “Tôi qua, lúc chúng em trao nhau hôn đầu, cậu ấy nghĩ em sẽ chết.” Cô Sophia trông không có vẻ gì ngạc nhiên như Luce tưởng. Luce lại bẻ khớp tay. “Nhưng điều đó thật điên rồ, phải không ạ? Em chẳng biến đi đâu hết.”

Cô Sophia tháo kính xuống và day day hai con mắt nhỏ tin hin của mình. “Chỉ bây giờ thôi.”

“Ôi Chúa ơi,” Luce thì thào, cảm nhận thấy một cơn hãi hùng y như lúc cô phải bỏ lại Daniel ở nghĩa địa. Nhưng sao lại thế? Có điều gì đó cậu ấy chưa nói với cô—điều gì đó mà cô biết nó có sức mạnh khiến cô hoặc là sợ hãi gấp bội hoặc là bớt sợ hơn. Điều gì đó cô biết là đã tồn tại sẵn trong mình nhưng cô lại không tin vào nó. Sẽ không tin cho đến khi cô thấy lại khuôn mặt của cậu ấy.

Cuốn sách vẫn để mở lộ ra tấm hình. Trên đó, nụ cười của Daniel trông thật lo âu, như thể cậu ấy biết—vì cậu ấy nói mình luôn như vậy—cái gì đang lẩn khuất quanh đó. Cô không thể tưởng tượng nổi cậu ấy còn phải trải qua những gì lúc này. Để mở lại trang sử thần bí lạ kỳ mà họ đã sẽ chia với nhau—chỉ để nhận lại phản ứng kịch liệt của cô. Cô phải đi tìm cậu ấy.

Cô đóng cuốn sách lại và kẹp nó dưới cánh tay mình. Rồi cô đứng dậy và đẩy ghế vào.

“Em định đi đâu?” Cô Sophia lo lắng hỏi.

“Tìm Daniel.”

“Tôi sẽ đi với em.”

“Không,” Luce lắc đầu, hình dung ra cảnh mình chạy đến ôm chàng lấy Daniel với cô quản thư của trường chạy theo phía sau. “Cô không cần phải

đi đâu ạ. Thật sự không cần.”

Cô Sophia đang tất bật với việc cúi xuống buộc lại dây hai chiếc giày của mình. Rồi cô ấy đứng lên và đặt một tay lên vai Luce.

“Tin tôi đi,” cô ấy nói, “Tôi nên đi. Trường Kiếm và Thánh Giá nổi tiếng với tinh thần bảo vệ học viên. Em không nghĩ là chúng tôi lại để học viên tùy ý chạy quanh trường vào giờ này chứ?”

Luce đành miễn cưỡng dẫn cô Sophia cùng đi đến cổng trường. Cô âm thầm rên rỉ. Sao không mang nốt toàn bộ người trong trường đi cùng luôn, để mọi người tha hồ hưởng thụ vở kịch vui này? Molly thì có thể chụp ảnh, Cam đánh nhau thêm trận nữa. Sao không bắt đầu luôn tại đây đi, rồi kéo Arriane với Roland vào—cô nhận ra khi ngược lên nhìn, hai người bọn họ đã biến mất.

Cô Sophia, sách cầm trong tay, đã hăm hở dẫn đầu tới cửa trước của thư viện rồi. Luce phải chạy theo bắt kịp cô ấy, vọt nhanh qua khu danh mục thẻ, tấm thảm Ba Tư bị cháy xém cạnh bàn tiếp tân và những khung kính chứa đầy hiện vật của cuộc Nội Chiến ở khu vực đặc biệt bên chái phía đông, nơi cô nhìn thấy Daniel vẽ khu nghĩa địa vào đêm đầu tiên cô tới thư viện này.

Họ bước ra ngoài màn đêm ẩm ướt. Một đám mây vương qua che phủ mặt trăng và cả ngôi trường chìm trong bóng tối đen đặc. Rồi như thể trong tay có la bàn, Luce cảm thấy mình được dẫn thẳng tới những cái bóng. Cô biết chính xác chúng đang ở đâu. Không phải trong thư viện nhưng cũng không xa đây lắm.

Cô cũng không thể trông thấy chúng nhưng cô có thể cảm nhận được chúng, đang ngày càng trở nên tồi tệ hơn. Một cảm giác ngứa ngáy, ghê sợ, ám ảnh bao trùm làn da cô, thấm vào tận xương cốt và máu cô giống như axit. Lẫn khuất sục sạo rồi kết tụ lại khiến cả khu nghĩa địa—và cả khu phía sau đó—nồng nặc mùi lưu huỳnh tanh hôi của chúng. Chúng hiện giờ đã trở nên to hơn, mạnh hơn trước rồi. Dường như không khí trong cả ngôi trường giờ đây đã ám thứ mùi mục rữa hôi hám ghê tởm của chúng.

“Daniel ở đâu?” Cô Sophia lên tiếng hỏi. Luce nhận ra rằng mặc dù cô quản thư biết kha khá về chuyện quá khứ nhưng gần như mù tịt về những

cái bóng. Điều này khiến Luce cảm thấy sợ hãi và cô độc, cảm thấy phải chịu trách nhiệm với bất cứ chuyện gì có thể xảy ra.

“Em không biết,” cô nói, cảm thấy như không thể hít thở đủ oxy trong bầu không khí ngột ngạt, nhầy nhụa đêm nay. Cô không muốn nói những điều mà cô biết sẽ đưa họ đến gần hơn—rất gần—với mọi thứ đe dọa đến cô. Nhưng cô phải đến bên Daniel. “Em bỏ cậu ấy lại nghĩa địa.”

Họ nhanh chân băng qua bãi sân trường, tránh những vũng bùn còn đọng lại từ trận mưa rào hôm trước. Chỉ còn vài ngọn đèn sáng trong khu ký túc xá phía bên phải họ. Qua những ô cửa sổ có chấn song, Luce nhìn thấy một đứa con gái mà cô biết đang mê mải đọc một cuốn sách. Họ học cùng mấy lớp buổi sáng. Cô ta có vẻ ngoài trông khắc khổ với cái mũi xỏ khuyên và tiếng nhảy mũi nhỏ xíu—nhưng Luce chưa từng nghe cô ta nói chuyện. Cô không thể biết nổi cô ta đang đau khổ dẫn vật hay vui sướng hưởng thụ cuộc sống nữa. Luce tự ngẫm vào giây phút này: Nếu cô được đổi vị trí với cô gái đó—người chẳng bao giờ phải lo nghĩ về kiếp trước của mình, hay những cái bóng ma quỷ, hay về cái chết của hai cậu trai vô tội—liệu cô có đổi không?

Khuôn mặt của Daniel—cái cách khuôn mặt ấy tắm trong thứ ánh sáng tím dịu nhẹ khi cậu ấm cô về phòng sáng nay—hiện ra trước mắt cô. Mái tóc vàng óng của cậu. Ánh mắt dịu dàng mà tinh tường của cậu. Cái cách môi cậu chạm vào cô mang cô rời xa khỏi mọi bóng tối. Vì cậu ấy, cô có thể chịu đựng tất cả những chuyện này, thậm chí hơn thế nữa cũng được.

Chỉ là, nếu cô biết hơn thế nữa là hơn bao nhiêu.

Cô và cô Sophia đi nhanh về phía trước, qua những dãy ghế khán đài cọt kẹt trên bãi sân, rồi qua cả sân bóng. Cô Sophia quả thực sung sức. Luce sẽ thấy lo ngại về tốc độ của họ nếu người phụ nữ này không chạy trước cô mấy bước.

Luce kéo lê đôi chân mình. Nỗi sợ phải đối mặt với những cái bóng giống như một cơn cuồng phong thổi ngược từ từ cản cô lại. Và khi cô còn trụ lại được thì một trận lợm giọng ào ạt dâng lên cho cô biết rằng cô vừa vặn nhìn thấy những thứ tăm tối kia có thể làm được những trò gì.

Tại công nghĩa đại, hai cô trò dừng lại. Luce run rẩy, tự ôm chặt lấy người, thảm bại trong việc che giấu nỗi sợ của bản thân. Một cô gái đang đứng quay lưng lại với họ, nhìn chăm chăm xuống khu mờ mả bên dưới.

“Penn!” Luce gọi, vui mừng vì tìm thấy bạn mình.

Khi quay lại với họ, mặt Penn nhìn tái mét. Cô nàng mặc một chiếc áo gió màu đen, bất chấp trời nóng, cặp kính của Penn mờ đi dưới làn hơi nước vì độ ẩm quá cao. Penn đang run rẩy, hệt như Luce.

Luce thở hổn hển. “Có chuyện gì vậy?”

“Tớ tới tìm cậu,” Penn nói, “và rồi một đám người chạy đằng này. Họ chạy xuống đây.” Cô nàng chỉ về phía những cánh cổng. “Nhưng tớ kho-o-ông thể.”

“Cái gì vậy?” Luce hỏi. “Cái gì ở dưới đó?”

Nhưng kể cả có hỏi, cô cũng biết cái gì ở dưới đó, cái mà Penn không bao giờ có thể thấy. Nhưng cái bóng đen đặc quánh đang dụ dỗ Luce đến với chúng, và Luce thì hoàn toàn cô độc.

Penn chớp mắt lia lịa. Cô nàng trông vô cùng khiếp hãi. “Không biết,” cuối cùng cô nàng cũng lên tiếng. “Ban đầu tớ nghĩ đó là pháo hoa. Nhưng chẳng có gì bắn lên trời cả.” Penn rùng mình. “Có gì đó rất tồi tệ sắp xảy ra. Tớ không biết đó là gì nữa.”

Luce hít vào một hơi và ho sặc sụa vì hít phải một bụm lớn lưu huỳnh. “Làm sao, Penn? Làm thế sao mà cậu biết?”

Cánh tay Penn rung lên dữ dội khi cô nàng chỉ tay xuống vùng trũng trung tâm của khu nghĩa địa. “Nhìn thấy cái đó không?” cô nàng nói. “Có gì đang lập lòe dưới đó.”

CHƯƠNG 18. CUỘC CHIẾN BỊ CHÔN VÙI

Luce nhìn xuống thứ ánh sáng đang lập loè dưới đáy khu nghĩa địa và bắt đầu phi như bay thẳng xuống đó. Cô lao nhanh qua những bia mộ vỡ, bỏ lại Penn và cô Sophia títt đằng sau. Cô không quan tâm tới những cành sồi sắc nhọn, to tướng vặn xoáy cào xước hai cánh tay và mặt mình khi chạy, hay những lùm cỏ dại rậm rì bện rễ ngang chân mình.

Cô phải xuống dưới đó.

Ánh trắng bạc nhợt nhạt le lói chút ánh sáng mờ ảo nhưng, vẫn còn một nguồn sáng nữa—phát ra từ đáy nghĩa địa. Đích đến của cô. Trông nó như một cơn bão phát sáng khổng lồ, phủ quanh bởi một lớp mây khói dày đặc. Chỉ là nó đang diễn ra trên mặt đất.

Những cái bóng đang cảnh cáo cô, cô nhận ra, trong mấy ngày gần đây. Bây giờ bóng tối của chúng đã biến thành một thứ mà ngay cả Penn cũng thấy được. Và những người chạy đến đó hẳn cũng vì chú ý thấy nó. Luce không biết điều này có ý nghĩa gì. Nhưng nếu Daniel cũng xuống đó với thứ ánh sáng hiếm ác ấy, thì tất cả là lỗi tại cô.

Phối của cô như cháy khô nhưng cô vẫn lao về phía trước với hình ảnh Daniel đang đứng dưới gốc đào trong đầu. Cô không thể dừng lại cho đến khi cô tìm thấy cậu ấy—bởi vì dẫu sao cô đến đây cũng là để tìm cậu ấy, để chìa cuốn sách ra trước mặt cậu và oà lên mà rằng cô đã tin cậu rồi, rằng một phần trong cô vẫn luôn tin cậu nhưng cô quá sợ hãi để có thể chấp nhận quá khứ vô lý của bọn họ. Cô muốn nói với cậu rằng cô sẽ không để nỗi sợ lấn át mình nữa, không phải lúc này, không một lần nào nữa. Bởi vì cô biết thứ gì đó, hiểu rằng nó sẽ mang cô đi thật xa, xa đến nỗi không bao giờ có thể quay lại được. Thứ gì đó hoang dại và kỳ quái khiến cho những chuyện trong quá khứ của họ vừa đáng tin lại vừa khó có thể tin được. Cô biết Daniel là ai—không, là gì mới đúng. Một phần trong cô đã tự nhận thức ra điều này—rằng cô từng có những kiếp sống trước và vẫn luôn yêu

Daniel. Chỉ là, cô đã không hiểu điều có nghĩa gì, mọi chuyện diễn ra—từ việc cô bị hút vào cậu ấy đến những giấc mơ của cô—cho tới tận bây giờ.

Nhưng tất cả những điều đó chẳng còn là gì nữa nếu cô không thể xuống đó kịp thời để tìm ra cách nào đó xua tan những cái bóng. Cũng sẽ chẳng còn gì nữa nếu chúng bắt được Daniel trước cô. Cô lao qua từng hàng mộ dốc đứng nhưng đáy nghĩa địa vẫn còn cách quá xa.

Đằng sau cô, có tiếng chân rầm rập. Tiếp theo đó là một tiếng hét the thé.

“Pennyweather!” Đó là cô Sophia. Cô ấy đang đuổi theo Luce, quay đầu gọi với lại phía sau, nơi Luce nhìn thấy Penn đang cẩn thận trèo qua một bia mộ bị đổ. “Em còn chậm hơn cả Giáng sinh!”

“Không!” Luce kêu lên. “Penn, cô Sophia, đừng xuống đây!” Cô không thể chịu tội vì đẩy thêm bất kỳ người nào khác vào những cái bóng.

Cô Sophia giữ chặt lấy một tấm bia màu trắng bị lung lay và nhìn chăm chăm lên bầu trời như không nghe thấy Luce nói gì. Cô ấy giơ hai cánh tay khẳng khiu lên như thể che chắn cho bản thân. Luce nheo mắt nhìn màn đêm và hít một ngụm khí. Có gì đó đang tiếng về phía họ, rõ ràng không khí tạo nên một luồng gió lạnh.

Ban đầu cô tưởng đó là những cái bóng nhưng thứ này khác hẳn và còn đáng sợ hơn, giống như tấm màn nham nhở, uốn éo chứa đầy bóng tối, lọc qua những đốm sáng trên bầu trời. Cái bóng này được dệt nên từ hàng triệu mảnh đêm đen nhỏ tí. Một cơn bão hỗn loạn và chấn động của bóng đêm đang phình ra mọi phía.

“Châu chấu à?” Penn như khóc òa.

Luce rùng mình. Tấm màn nhưng nhúc đó vẫn còn cách họ một khoảng xa nhưng tiếng nó phát ra vang vọng ngày càng lớn dần tình theo từng giây. Nghe như tiếng đập cánh của hàng nghìn con chim vậy. Giống như bóng tối hẳn học bao trùm càn quét trái đất vậy. Nó mà cũng có thể là tất cả chúng sẽ cùng tấn công cô tối nay.

“Thế này không ổn!” Cô Sophia vẫn huyên thuyên nói với lên trời. “Phải ra lệnh cho mấy thứ này chứ!”

Penn chạy đến thờ dốc bên cạnh Luce và hai đứa nhìn nhau hoang mang. Mồ hôi chảy thành giọt xuống đến miệng Penn và cặp kính gọng tím của cô nàng trượt xuống dưới cái nóng lớp nhờn trơn tuột

“Cô ấy bán loạn rồi,” Penn thì thầm, chĩa ngón cái về phía cô Sophia.

“Không đâu.” Luce lắc đầu. “Cô ấy hiểu chuyện đấy. Và nếu cô Sophia mà còn sợ nữa thì cậu không nên ở đây, Penn.”

“Tớ á?” Penn hỏi lại, giọng bối rối, chắc hẳn vì ngay từ ngày đầu Luce nhập học, Penn đã luôn là người chỉ dẫn cho Luce. “Tớ nghĩ cả hai chúng ta đều không nên ở đây.”

Ngược Luce nhói lên một nỗi đau hệt như hồi cô phải nói lời tạm biệt với Callie. Cô lảng ra khỏi Penn. Giữa họ bây giờ đã có một vết rạn, một vực sâu chia cắt họ, chính bởi quá khứ của Luce. Cô ghét phải thú nhận việc này, ghét cả việc phải lảng tránh Penn nữa nhưng cô biết, sẽ tốt hơn và an toàn hơn nếu họ tách ra từ đây.

“Tớ phải ở lại,” cô nói, hít một hơi thật sâu. “Tớ phải đi tìm Daniel. Cậu nên quay lại ký túc xá đi Penn. Làm ơn.”

“Nhưng cậu và tớ,” Penn nói bằng giọng khàn khàn. “Chúng ta là những người duy nhất—”

Trước khi có thể nghe nửa cuối của câu nói đó, Luce đã lấy đã lao nhanh về phía đáy nghĩa địa. Thẳng đến chỗ lảng mộ nơi cô từng thấy Daniel ngồi suy tư vào buổi tối Ngày Hội Phụ Huynh. Cô trèo qua tấm bia mộ cuối cùng rồi trượt xuống một lớp bồi bết rữa ẩm ướt cho đến khi mặt đất bằng phẳng hiện ra. Cô dừng lại trước một cây sồi không lồ ở chính giữa đáy nghĩa địa.

Nóng, nản và sợ, ba thứ cảm xúc hoà quyện làm một, cô ngả người tựa vào thân cây.

Và rồi, qua những tán lá cây, cô nhìn thấy cậu ấy.

Daniel.

Cô dồn toàn bộ không khí trong phổi thở ra, hai đầu gối như muốn quy xuống. Nhìn cậu ấy từ khoảng cách này, khuôn mặt nghiêng mờ ảo trong bóng tối, thật đẹp và uy nghiêm, cho cô hay rằng mọi điều Daniel ám chỉ

đến—kể cả chuyện quan trọng cô vừa tự khám phá ra—mọi thứ đều là sự thật.

Cậu ấy đang đứng trên đỉnh lăng mộ, hai tay khoanh trước ngực, ngược nhìn lên nơi mà đám mây châu chấu điên loạn đó vừa vụt qua. Ánh trăng nhạt nhòa in hằn bóng người cậu làm khuyết một mảng tối đang nhận chìm cả vòm mái phẳng rộng của hầm mộ. Cô chạy thẳng đến chỗ cậu, len lỏi qua lớp rêu Tây Ban Nha đang lúc lắc và những bức tượng cổ nghiêng ngả.

“Luce!” Cậu nhìn thấy cô khi cô đến gần bệ lăng mộ. “Em đang làm gì ở đây thế hả?” Giọng cậu không chỉ ra dấu hiệu vui mừng nào khi thấy cô—chỉ có sự kích động và kinh hoàng trong đó.

Đó là lỗi của em, cô muốn khóc khi tiến đến bệ lăng mộ. Và em đã tin rồi, em tin vào câu chuyện của chúng ta. Hãy tha thứ cho em vì đã bỏ anh lại. Em sẽ không bao giờ như thế nữa. Còn một điều cô muốn nói với cậu ấy nữa. Nhưng cậu đang đứng một khoảng xa phía trên cô và tiếng động hỗn loạn kinh khiếp phát ra từ những cái bóng quá lớn, bầu không khí đặc quánh đến khó có thể khiến cậu ấy nghe thấy cô nói gì từ phía dưới này.

Lăng mộ được làm từ đám cẩm thạch rắn chắc. Nhưng có một mảng vỡ lớn ở một trong những bức phù điêu chạm khắc hình con công và Luce dùng luôn chỗ đó làm bàn đạp để nhảy lên. Mặt đá lạnh lẽo nay cứ hễ được chạm vào lại ấm lên. Hai lòng bàn tay nhể nhại mồ hôi của cô trượt mấy lần khi cô gồng mình leo lên đỉnh. Đến bên Daniel, người sẽ phải tha thứ cho cô.

Cô mới chỉ leo được vài bước lên tường lăng mộ thì một bàn tay đã túm lấy vai cô. Cô lao vào rồi thở hổn hển khi nhìn thấy đấy là Daniel và co buông tay. Cậu ấy túm được cô, hai cánh tay vòng quanh hai vai cô trước khi cô kịp rơi tuột xuống đất. Nhưng mòi một khắc trước thôi, cậu ấy chỉ là một cậu chuyện hoàn chỉnh chưa được kể.

Cô vùi mặt vào bờ vai cậu. Trong khi sự thật vẫn còn khiến cô sợ hãi thì gọn trong vòng tay cậu lại cho cô cảm giác như biển tìm thấy bờ, như một lữ khách trở về sau một chuyến đi dài, gian nan, xa vạm dậm—cuối cùng cũng về đến nhà.

“Em chọn đúng thời điểm đẹp mà quay lại đây,” cậu nói. Cậu mỉm cười nhưng nụ cười lại nặng trĩu lo âu. Đôi mắt cậu vẫn nhìn qua cô, hướng lên bầu trời.

“Anh cũng thấy nó phải không?” cô hỏi.

Daniel chỉ nhìn cô mà không trả lời. Môi cậu run lên.

“Tất nhiên là anh phải thấy rồi,” cô thì thầm, bởi vì mọi thứ cùng diễn ra một lúc. Những cái bóng, chuyện tình của cậu, quá khứ của họ. Một tiếng nấc nghẹn bật ra từ trong cô. “Làm sao anh có thể yêu được em?” cô nức nở. “Làm thế nào anh có thể chịu được một người như em chứ?”

Cậu lấy hai tay ôm mặt cô. “Em nói về cái gì vậy? Làm sao cô có thể nói thế được?”

Trái tim cô bùng lên đập liên hồi.

“Bởi vì . . .” Cô nuốt khan. “Anh là một thiên thần.”

Hai cánh tay cậu chùng xuống. “Em vừa nói gì?”

“Anh là một thiên thần, Daniel, em biết điều đó,” cô nói, thấy như mọi cảm xúc đang tuôn ra trong cô, lũ lượt, ò ạt cho đến khi tất ủa trào hết ra. “Đừng có nói em bị điên nhé. Em từng mơ rất nhiều về anh, những giấc mơ ấy quá thật đến nỗi không thể quên, những giấc mơ ấy khiến em yêu anh trước cả khi anh nói được một câu tốt đẹp với em.” Ánh mắt Daniel vẫn không thay đổi. “Trong những giấc mơ ấy, anh có một đôi cánh và anh đã đưa em lên cao tận trời xanh mà em không hề nhận ra và khi em biết thì em đã ở đó rồi, giống như ở trong vòng tay của anh hàng nghìn lần trước đây.” Cô cụng trán mình vào trán Daniel. “Nó giải thích rất nhiều điều—về dáng đi uyển chuyển thanh nhã của anh và về cuốn sách mà tổ tiên anh đã viết. Tại sao không ai đến thăm anh trong Ngày Hội Phụ Huynh. Cái cách mà cơ thể anh lành bênh khi anh bơi. Và tại sao, khi anh hôn em, em có cảm giác như được tới Thiên Đàng.” Cô ngừng lại lấy hơi. “Và tại sao anh lại sống bất tử. Một chuyện duy nhất nó không giải thích được là anh làm cái quái gì với em. Bởi vì em chỉ là em mà thôi.” Cô lại ngược nhìn bầu trời, cảm nhận thấy thứ bùa chú tăm tối của những cái bóng phủ xuống. “Và em cảm thấy tội lỗi rất nhiều.”

Mặt Daniel chẳng có còn chút huyết sắc nào. Và Luce chỉ có thể đưa ra một kết luận duy nhất. “Anh cũng không biết tại sao nữa hả?” cô nói.

“Tôi không hiểu vì cái gì mà em vẫn ở đây.”

Cô chớp mắt, gật đầu đầy đau khổ và rồi bắt đầu quay người rời đi.

“Không!” Daniel kéo cô trở lại. “Đừng đi. Chỉ là em chứ từng—chúng ta chưa từng tiến xa đến thế này.” Cậu nhắm mắt lại. “Em sẽ nói lại chứ?” cậu hỏi, gần như ngượng ngùng. “Em sẽ nói lại cho tôi nghe tôi là gì?”

“Anh là một thiên thần,” cô nhắc lại thật chậm rãi từng từ, ngạc nhiên khi thấy Daniel nhắm chặt mắt mà vẫn kêu lên vì hài lòng, gần như lúc họ hôn nhau vậy. “Em phải lòng một thiên thần.” Lúc này cô mới là người muốn nhắm mắt lại mà rên lên. Cô nghiêng đầu ngó. “Nhưng trong giấc mơ của em, đôi cánh của anh—”

Một luồng gió nóng rít lên bên cạnh họ, gần như đẩy mạnh cô ra khỏi vòng tay Daniel. Cậu lấy thân mình che chắn cho cô. Đám mây châu châu bóng đêm đã định hình trụ trên một vòm cây phía sau khu nghĩa địa và đang tạo nên tiếng kêu xèo xèo trong những tán lá cây. Giờ chúng đã phát triển thành một khối khổng lồ.

“Ôi, Chúa ơi,” Luce thì thào. “Em phải làm cái gì đó. Em phải ngăn chúng lại—”

“Luce.” Daniel vượt nhẹ má cô. “Nhìn tôi này. Em không làm gì sai cả. Và, em chẳng thể làm được gì”—cậu chỉ tay—“cái đó đâu.” Cậu lắc đầu. “Tại sao em lại có suy nghĩ đến chuyện tội lỗi được chứ?”

“Bởi vì,” cô đáp, “cả đời em, luôn thấy những cái bóng—”

“Đáng lẽ tôi phải làm gì đó khi nhận thấy chúng hồi tuần trước ở bên hồ. Đó là lần đầu tiên trong mọi kiếp sống, em nhìn thấy được chúng—và điều đó khiến tôi thấy sợ.”

“Làm sao mà anh biết được đó không phải lỗi tại em?” cô hỏi, nghĩ về Todd và Trevor. Những cái bóng luôn ám theo cô ngay trước khi xảy ra chuyện gì đó kinh khủng.

Daniel hôn lên tóc cô. “Những cái bóng em nhìn thấy được gọi là các Sứ Giả. Trông chúng kinh dị thế thôi nhưng chúng không thể làm hại em. Tất cả những gì chúng làm là quan sát tình hình, thu thập thông tin và báo về

cho một kẻ nào đó. Những kẻ tọc mạch. Một phiên bản ma quái của hội các nữ sinh trung học.”

“Nhưng còn những cái đó thì sao?” Cô chỉ tay vào những cái cây đang xếp thành vòng quanh nghĩa địa. Những tán cây đang đong đưa rung rinh, trĩu xuống bởi sức nặng của bóng tối đặc quánh âm ỉ.

Daniel điềm tĩnh nhìn chúng. “Đó là những cái bóng do các Sứ Giả triệu hồi. Để chiến đấu.”

Tứ chi Luce ớn lạnh vì sợ. “Kiểu . . . ưm, cuộc chiến kiểu nào?”

“Một cuộc chiến lớn,” cậu nói đơn giản, cảm nghếch lên. “Nhưng giờ chúng chỉ khoa trương thế thôi. Chúng ta vẫn còn thời gian.”

Đằng sau họ có tiếng ho khê khiến Luce giật mình. Daniel cúi đầu chào cô Sophia, người đang đứng dưới cái bóng phản chiếu của lăng mộ. Mái tóc cô ấy bật tung khỏi chiếc cặp, buông xoã trông đầy hoang dại và bất kham, hệt như ánh mắt cô ấy lúc bấy giờ. Rồi có thêm một người nữa bước tới từ phía sau cô Sophia, là Penn. Hai tay cô nàng lèn chặt trong túi áo gió. Mặt cô nàng vẫn đỏ phừng và mái tóc thì bết mồ hôi. Penn nhún vai với Luce như muốn nói tớ chẳng hiểu chuyện quái gì đang diễn ra nhưng tớ không thể bỏ mặc cậu được. Luce thậm chí còn không nhận ra mình đàn mím cười.

Cô Sophia bước lên trước và chìa cuốn sách ra. “Lucinda của chúng ta đã tự mày mò khám phá ra hết rồi.”

Daniel xoa xoa cằm. “Em đã đọc cái thứ cổ lỗ đấy à? Không bao giờ nên viết nó ra mới đúng.” Cậu nói bằng một giọng bẽn lẽn—nhưng Luce lại ghép thêm được một miếng trong bộ xếp hình của họ vào đúng chỗ.

“Anh đã viết nó,” cô nói. “Và phác họa vào lề các trang sách. Và dán tấm hình của chúng ta vào đó.”

“Em đã tìm thấy tấm hình,” Daniel nói cùng một nụ cười trên môi, kéo cô vào gần mình hơn như thể việc nhắc tới bức hình mang lại cả một miền ký ức. “Tất nhiên rồi.”

“Cũng tốn chút ít thời gian để hiểu chuyện nhưng khi em nhìn thấy chúng ta từng hạnh phúc thế nào, có gì đó mở bung ra trong em. Và rồi em biết.”

Cô vòng hai tay quanh cổ cậu và kéo khuôn mặt cậu lại gần mình, không buồn quan tâm tới cô Sophia và Penn đang đứng đó. Khi đôi môi Daniel chạm vào môi cô, toàn bộ khu nghĩa địa tăm tối, đáng sợ chợt biến mất—cả những bia mộ mòn vẹt và tấm lưới bọc những cái bóng đang bám quanh những cành cây; thậm chí cả mặt trăng và những vì sao trên kia cũng nhòa đi.

Lần đầu cô nhìn thấy bức hình ở Helston đó, cô đã rất sợ. Ý nghĩ về tất cả những chuyện kiếp trước của cô tồn tại—thật quá hoang đường. Nhưng lúc này đây, trong vòng tay của Daniel, cô lại cảm thấy mọi chuyện ăn khớp với nhau đến từng ly, những phiên bản Luce từ kiếp này đến kiếp khác sẽ chỉ yêu một Daniel mà thôi. Tình yêu đong đầy—trào ra từ trái tim và tâm hồn cô tràn ngập khắp cơ thể cô và lấp đầy khoảng trống giữa họ.

Và cô cuối cùng cũng được nghe những điều cậu ấy nói khi họ cùng nhìn những cái bóng: rằng cô không làm gì sai cả. Rằng cô không có lý do gì để phải thấy tội lỗi cả. Liệu đó có thể là sự thật? Cô có vô tội trong cái chết của Trevor và Todd như cô vẫn luôn tin tưởng không? Giây phút cô tự hỏi bản thân, cô biết rằng Daniel đã nói mình cô sự thật. Và cô có cảm giác như mình vừa bước ra khỏi một cơn ác mộng dài đằng đằng. Cô không còn cảm giác là một con bé với mái tóc lờm chờm, mặc quần áo đen đúa lưng thùng, không còn lúc nào cũng ngờ nghệch, sợ hãi khu nghĩa địa mục rữa và có thể ngụ tại ngôi trường cải huấn này vì một lý do tốt đẹp hơn.

“Daniel,” cô gọi, nhẹ nhàng đẩy đôi vai cậu ra để có thể nhìn ngắm khuôn mặt cậu. “Tại sao không nói với em chuyện anh là thiên thân sớm hơn? Tại sao chỉ toàn nói đến chuyện bị nguyên rủa?”

Daniel nhìn cô lo lắng.

“Em không giận đâu.” Cô bảo đảm với cậu. “Chỉ muốn hỏi thế thôi.”

“Tôi không thể nói với em,” cậu nói. “Mọi chuyện đều liên quan lẫn nhau. Cho tới tận bây giờ, tôi cũng không dám tin là em có thể tự mình khám phá ra chuyện này. Nếu tôi vội vã nói với em hoặc chọn sai thời điểm, em sẽ lại biến mất và tôi sẽ lại phải chờ đợi. Tôi đã đợi quá lâu rồi.”

“Bao lâu?” Luce hỏi.

“Không lâu đến mức có thể quên rằng em là vô giá. Đáng để tôi hy sinh tất cả và đáng để tôi chịu đựng mọi nỗi đau.” Daniel nhắm mắt lại một hồi. Sau đó cậu nhìn sang Penn và cô Sophia.

Penn đang ngồi dựa lưng vào một tấm bia mộ màu đen phủ đầy rêu phong. Hai đầu gối co lên tận cằm và cô nàng thì đang ngồi say sưa gặm móng tay. Cô Sophia thì đứng chống nạnh cạnh đó. Nhìn dáng vẻ cô ấy như có điều gì muốn nói.

Daniel lùi lại và Luce cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua họ. “Tôi vẫn sợ rằng bất cứ lúc nào em cũng có thể—”

“Daniel—” Cô Sophia kêu lên bất bình.

Cậu vẫy tay ý muốn cô ấy im lặng. “Chúng ta ở bên nhau, không đơn giản như những gì em muốn đâu.”

“Rõ là không rồi,” Luce nói. “Ý em là, anh là thiên thần nhưng giờ thì em đã biết điều đó—”

“Lucinda Price.” Lần này đết lượt Luce trở thành mục tiêu trút cơn giận của cô Sophia. “Những gì cậu ta nói với em, em sẽ không muốn biết đâu,” cô ấy cảnh cáo. “Và còn Daniel, cậu không có quyền, điều đó sẽ giết chết cô bé—”

Luce lắc đầu, bối rối bởi lời nói của cô Sophia. “Em nghĩ em có thể sống sót qua một sự thật nho nhỏ .”

“Sự thật đấy không nho nhỏ chút nào đâu,” cô Sophia nói, tiến lên trước chen vào giữa hai người họ. “Và em sẽ không sống qua nỗi nó. Như em đã không thể sống qua hàng nghìn năm kể từ lần Lưu Đày đó.”

“Daniel, cô ấy đang nói về chuyện gì thế?” Luce vòng qua cô Sophia đến bên Daniel nhưng cô quản thư đã cản cô lại. “Em có thể tự lo liệu được,” Luce nói, thấy mình điếm tĩnh bạo dạn khác thường. “Em không muốn bị bưng bít thêm nữa. Em yêu Daniel.”

Đó là lần đầu tiên cô to tiếng với người khác. Nỗi hối hận duy nhất của cô là đã nói thẳng ba từ quan trọng nhất ấy với cô Sophia, thay vì nói với Daniel. Cô quay qua cậu. Ánh mắt cậu sáng lấp lánh. “Đúng thế,” cô nói. “Em yêu anh.”

Bốp. Bốp. Bốp. Bốp.

Tiếng vỗ tay lớn mà chậm rãi phát ra từ phía sau họ trong những lùm cây. Daniel tháo lui và hướng thẳng về phía rừng cây, tư thế cứng nhắc, khi Luce cảm thấy nỗi sợ trước đây cuộn cuộn dâng lên, cảm thấy chính mình bị ăn mòn bởi nỗi sợ những gì Daniel nhìn thấy trong những cái bóng kia, nỗi sợ những thứ cậu nhìn thấy trước cô.

“Ôi, hoan hô. Hoan hô! Thật tình, cảm động đến tim gan luôn đấy—mà nhắc mới nhớ dạo này chẳng có gì làm tôi cảm động đến thế, buồn thật.”

Cam bước ra vùng sáng. Đôi con người của cậu ta được viền quanh bởi một bóng sáng dày đặc, lờ mờ ánh vàng và nó chiếu sáng gương mặt cậu ta dưới ánh trắng, khiến cậu ta trông giống một con mèo hoang.

“Thật là ngọt ngào đến lợm giọng,” cậu ta nói. “Và mày cũng yêu cô ấy—đúng không, cậu bé tập yêu? Đúng không nào, Daniel?”

“Cam,” Daniel cảnh cáo. “Đừng có làm thế.”

“Làm cái gì?” Cam vặc lại, giơ cánh tay trái lên cao. Cậu ta búng ngón tay cái tách và một ngọn lửa nhỏ cỡ lửa châm diêm, bùng cháy trong không khí ngay trên tay cậu ta. “Ý mày là cái này à?”

Tiếng búng tay của cậu ta như quanh quất, như luẩn quẩn quanh những bia mộ trong nghĩa địa, như to dần rồi nhỏ dần khi nó vọng lại và vang lên. Luce đầu Luce nghĩ âm thanh không chỉ là tiếng vỗ tay đơn thuần, nó giống như một thính phòng ma quái đầy những bóng đen đang vỗ tay nhạo báng tình yêu của Luce và Daniel, như cái cách Cam đã làm. Nhưng rồi cô nhớ lại những tiếng đập cánh vang rền như sấm mà cô thấy lúc trước. Cô nín thở khi âm thanh đó tạo thành một định dạng như sự di chuyển của hàng nghìn mẫu bóng đen. Bầy bóng đen có hình dạng châu chấu một lần nữa ào lên biến mất vào khu rừng phía sau.

Tiếng kêu của chúng quá lớn khiến Luce phải bịt chặt hai tai. Trên nền đất, Penn cũng đang cúi đầu vào giữa hai đầu gối của mình. Nhưng Daniel và cô Sophia thì đứng yên dõi mắt lên bầu trời khi thứ tạp âm đó to lên và biến đổi. Nó bắt đầu nghe như tiếng những bình tưới rào rào phun nước hay tiếng huýt gió của hàng nghìn con rắn.

“Hay là cái này?” Cam hỏi, nhún vai khi bóng đen góm guốc, vô dạng đó đậu xuống quanh người cậu ta.

Những con côn trùng đó bắt đầu lớn dần và vỡ kén, trở nên lớn hơn bất cứ con côn trùng nào, nhều xuống những giọt giống như keo và rồi định dạng thành những cơ thể phân đốt. Rồi như thể chúng học được cách sử dụng phần thân thể đen tối của mình khi định hình, chúng từ từ nâng thân thể bằng vô số những cặp chân và tiến lên phía trước, giống như những con bọ ngựa to bằng kích cỡ con người.

Cam chào mừng chúng khi chúng di chuyển quanh cậu ta. Ngay lập tức chúng biến thành một đội quân bóng đêm đồ sộ và thiện chiến phía sau Cam.

“Tao xin lỗi,” cậu ta nói, vỗ vỗ lòng bàn tay vào trán. “Nhưng mày vừa mới bảo tao đừng làm thế này à?”

“Daniel,” Luce thì thào. “Chuyện gì đang diễn ra thế?”

“Sao mày không chấm dứt trò trì hoãn này lại đi?” Daniel thét vào Cam.

“Ô, thì. Mày cũng biết người ta nói gì về những thời kỳ tuyệt vọng rồi đấy.” Cam nhếch mép cười. “Và nhìn mày đắp lên cơ thể cô ấy những nụ hôn thiên thần hoàn hảo của mày, nó khiến tao cảm thấy thật là tuyệt vọng.”

“Im đi, Cam!” Luce hét lên, chán ghét vì đã từng để cậu ta chạm vào mình.

“Lúc khác đi.” Mắt cam đảo sang nhìn cô. “À mà phải rồi, bọn này sẽ đánh nhau đấy em yêu. Lại nữa. Vì em đấy.” Cậu ta vuốt cằm và nheo mắt lại. “Lần này chắc đánh nhau to hơn, tôi nghĩ vậy. Chắc sẽ có nhiều thương vong hơn đây. Ráng chịu nhé.”

Daniel vòng tay ôm Luce lại. “Nói tao biết, tại sao, Cam. Mày nợ tao nhiều đấy.”

“Mày biết tại sao mà,” Cam gầm lên, chỉ tay vào Luce. “ Cô ấy vẫn còn đây. Dù là cũng chẳng còn lâu nữa.”

Cậu ta chống hai tay vào hông và cả bầy bóng đen hung nhúc, nay biên dạng thành những con rắn phình to lên không ngừng, trườn dọc lên người cậu ta, quấn quanh cánh tay cậu ta giống như những chiếc vòng xuyên. Cam mê mải vuốt ve đầu một con lớn nhất trong bầy.

“Và lần này, tình yêu của mày lại bị đất hoá thành cát bụi là tốt nhất . Thấy không, lần này mọi chuyện đều khác.” Cam cười rạng rỡ và Luce

nghĩ mình cảm thấy Daniel có một thoáng run lên.

“Ô, ngoại trừ một thứ vẫn như vậy— và tao phát hiện ra một điểm yếu trong dự đoán của mày, Grigori.” Cam bước lên. Quân đoàn bóng đen của cậu ta cũng theo đó dịch lên, khiến Luce và Daniel cùng Penn và cô Sophia phải dịch xuống. “Mày sợ,” cậu ta nói, chỉ thẳng vào Daniel. “Còn tao thì không.”

“Đó là vì mày chẳng còn gì để mất,” Daniel bật lại. “Không đời nào tao lại đổi chỗ với mày.”

“Hmmm,” Cam ra vẻ ngẫm nghĩ, gõ nhẹ lên cằm mình. “Chúng ta sẽ xem xét việc đó.” Cậu ta nhìn quanh, cười gằn. “Tao có phải đánh vằn ra cho mày nghe không? Phải, Tao nghe nói lần này mày có thứ gì đó lớn hơn để mất. Thứ gì đó sẽ khiến việc hủy hoại cô ấy vui hơn nhiều.”

“Mày đang nói cái gì vậy?” Daniel hỏi.

Bên trái Luce, cô Sophia há miệng và hú lên một tràng dài hoang dã. Cô ấy vẩy hai tay điên loạn trên đầu, cử động như đang nhảy giật cục, mắt cô ấy gằn như trong suốt. Hai môi cô ấy co giật và Luce kinh hãi nhận ra cô ấy đang nói bằng lưỡi.

Daniel túm lấy tay cô Sophia mà lắc. “Không, cô hoàn toàn đúng: Nó chẳng có nghĩa lý gì hết,” cậu thì thào và Luce nhận ra cậu ấy hiểu thứ ngôn ngữ kỳ lạ của cô Sophia.

“Anh biết cô ấy nói gì sao?” Luce hỏi.

“Xin cho phép bọn này phiên dịch cái,” một giọng nói quen thuộc vang lên từ nóc lăng mộ. Là Arriane. Đứng bên cạnh cô nàng là Gabbe. Cả hai bọn họ dường như phát sáng phía sau và được bao bọc trong thứ ánh sáng bạc kỳ lạ. Họ nhảy từ trên đó xuống cạnh Luce mà không phát ra một tiếng động nào.

“Cam đúng đấy, Daniel,” Gabbe nói nhanh. “Lần này có gì đó rất khác, cái gì đó về Luce. Vòng tròn đó có thể bị phá vỡ—và không phải cách chúng ta muốn. Ý tôi là nó có thể kết thúc.”

“Có ai nói cho tôi biết các người đang nói về cái gì không,” Luce nói chen vào. “Cái gì khác biệt? Phá vỡ thế nào? Còn nữa, có gì bị đe dọa trong cuộc chiến này?”

Daniel, Arriane và Gabbe, tất cả cùng nhìn cô chăm chăm một hồi như thể cố nhớ ra cô, như thể họ biết cô từ đâu đến nhưng cô thay đổi hoàn toàn trong chốc lát khiến họ không còn nhận ra khuôn mặt của cô nữa.

Cuối cùng Arraien cũng lên tiếng. “Đe dọa ấy à?” Cô nàng xoa xoa vết sẹo trên cổ mình. “Nếu chúng thắng—đúng là Địa Ngục trần gian. Ngày tận thế của thế giới mà ai cũng biết rồi đấy.”

Những hình thù đen kịt rít lên quanh Cam, vật nhau và nhai lẫn nhau như một kiểu khởi động làm nóng người bệnh hoạn và tàn ác.

“Còn nếu chúng ta thắng thì sao?” Luce cố gắng cất lời hỏi.

Gabbe nuốt khan rồi nghiêm trọng nói, “Chúng tớ cũng chưa biết.”

Bỗng nhiên Daniel nhảy lùi ra xa khỏi Luce và chỉ vào cô. “Cô-cô ấy không . . . ,” cậu lấp bắp, lấy tay bịt miệng. “Nụ hôn,” cuối cùng cậu cũng nói, bước lên nắm lấy tay Luce. “Cuốn sách. Đó là lý do vì sao em có thể —”

“Sang mục B luôn đi, Daniel,” Arriane giục. “Nghĩ nhanh lên. Lòng kiên nhẫn là một đức tính tốt và cậu biết Cam cảm thấy thế nào về mấy chuyện này mà.”

Daniel siết chặt cánh tay Luce. “Em phải đi ngay. Em phải ra khỏi đây ngay.”

“Cái gì? Tại sao?”

Cô đưa mắt nhìn Arriane và Gabbe cầu cứu rồi lùi ra xa họ khi một quầng sáng bạc lấp lánh bao trùm cả nóc lằng mộ. Giống như một dải đom đóm kéo dài vô tận vừa được giải thoát khỏi một chiếc bình khổng lồ. Quầng sáng đó phủ xuống Arriane và Gabbe, khiến ánh mắt họ bừng sáng. Nó khiến Luce nhớ lại những bông pháo hoa—vào ngày mừng Bốn tháng Bảy^[19], lúc ánh pháo vừa phát nổ, cô nhìn vào mắt mẹ và thấy những bông pháo hoa phản chiếu trong đó, những tia sáng óng ánh bạc nổ bùng cứ như mắt mẹ là một tấm gương vậy.

Chỉ là, những quầng sáng lấp lánh này không tan thành khói giống như pháo hoa. Khi chúng trùm lên những ngọn cỏ trên nền nghĩa địa, chúng phát ra những ánh quang ngũ sắc lung linh huyền ảo. Chúng không mang

hình dạng con người nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra. Những tia sáng rực rỡ, lộng lẫy đến huy hoàng. Nhìn những tạo vật mê hồn như vậy Luce ngay tức khắc biết đó là đội quân thiên thần, ngang sức ngang tài với lực lượng bóng tối hùng mạnh phía sau Cam. Quân đoàn ánh sáng này quá sức đẹp đẽ và thần thánh—một vầng hào quang toả sáng bao quanh thuần khiết đến độ khiến người ta cảm tưởng chỉ nhìn thẳng vào cũng làm chúng vấy bẩn, giống như vẻ đẹp lộng lẫy của mặt trời bị che khuất hay có thể đó chính là Thiên Đàng. Cô lẽ ra nên cảm thấy lẩn nguyền mới phải, được cùng chiến tuyến với lực lượng chắc chắn bất bại trong trận chiến này. Nhưng cô lại bắt đầu thấy nôn nao.

Daniel áp một tay lên má cô. “Cô ấy hơi sốt.”

Gabbe vỗ nhẹ lên cánh tay Luce và cười tươi rạng rỡ. “Không sao đâu, các tình yêu,” cô ấy nói và kéo tay Daniel đi. Chất giọng miền Nam của Gabbe có gì đó khiến người ta thấy yên lòng. “Chúng mình sẽ xử lý chuyện này. Nhưng giờ cậu phải đi thôi.” Gabbe nhìn qua vai cô, xoáy vào bầu bóng đen đe dọa phía sau Cam.

Daniel kéo Luce vào lòng mình, ôm cô lần cuối trước khi cô rời đi.

“Tôi sẽ lo cho cô bé,” cô Sophia nói ro. Cuốn sách vẫn được kẹp chặt dưới nách cô. “Tôi biết một chỗ trú an toàn.”

“Đi đi,” Daniel nói. “Tôi sẽ tìm em ngay khi tôi có thể. Hứa với tôi là phải chạy khỏi nơi này và, đừng nhìn lại.”

Luce có quá nhiều câu hỏi trong đầu. “Em không muốn rời xa anh.”

Arriane bước chen vào giữa họ và đẩy Luce một cái mạnh và dứt khoát hướng cổng nghĩa địa. “Xin lỗi, Luce,” cô nàng nói. “Đến lúc phải để lại chiến trường cho bọn này rồi. Bọn này vốn là dân chuyện nghiệp mà.”

Luce cảm thấy bàn tay Penn trượt vào tay mình, ngay lúc họ chạy đi. Nháo nhào chạy về phía cổng nghĩa địa, nhanh như khi cô cầm đầu chạy đi tìm Daniel vậy. Quay lại chặng đường phủ bụi trơn tuột. Quay lại với những nhánh cây sồi sắc nhọn, lờm chờm, với những đồng bia mộ vỡ nằm ngổn ngang. Họ trèo qua những tảng đá và ào xuống con dốc. Một làn gió nóng thổi tung tóc cô và khối không khí đặc quánh vẫn đóng mảng trong phổi cô. Mặt trăng không đủ lực để dẫn đường cho cô và thứ ánh sáng dưới

đáy nghĩa địa cũng đã không còn nữa. Cô không hiểu có chuyện gì đang diễn ra. Tất thấy những chuyện này. Và không không hề thích cái cách mọi người mập mờ với mình như thế.

Một mảng tối đổ ụp xuống nền đất ngay trước mặt cô, mặt đất tách ra thành một rãnh sâu đầy đá nhọn. Luce và Penn phanh lại vừa kịp lúc. Cái rãnh rộng phải bằng chiều cao của Luce và sâu như . . ., cô không thể nhìn thấy cái đáy đen ngòm của nó. Hai bên bờ rãnh phát tiếng lèo xèo và sỏi bọt.

Penn hỗn hên nói. “Luce. Tớ sợ.”

“Đi theo tôi nào các cô gái,” cô Sophia gọi.

Cô ấy dẫn họ chạy sang phải quanh vào những ngôi mộ tối om trong khi những luồng hơi gió nối tiếp nhau khò khè sau lưng họ. “Chỉ là âm thanh của cuộc chiến thôi,” cô ấy gắt gỏng như thể một hướng dẫn viên du lịch lạ việc. “Nó sẽ kéo dài lâu đấy, tôi e là vậy.”

Luce cau mày mỗi khi nghe thấy những âm thanh đó nhưng cô vẫn tiếp tục chạy về phía trước cho đến khi hai bắp chân của cô căng và nóng lên, cho đến khi Penn tụt lại khóc thét phía sau cô. Luce quay lại và thấy bạn mình bị vấp ngã, mắt trợn ngược lên.

“Penn!” Luce gào lên, vươn tay ra đỡ trước khi Penn ngã xuống. Thật nhẹ nhàng, Luce đỡ Penn dậy khỏi mặt đất và xoay người Penn lại. Rồi cô ước mình không làm như vậy. Một bên vai Penn bị một cái gì đó tối đen và sắc nhọn sượt qua. Nó cắt vào da Penn để lại một vết đen thẫm bốc ra thứ mùi như mùi thịt cháy.

“Có tẹo lăm không?” Penn thì thào giọng khàn khàn, mắt chớp lia lịa, thất bại rõ ràng trong việc cố ngẩng đầu lên tự xem vết thương của mình.

“Không,” Luce lắc đầu, nói dối. “Chỉ là một vết cắt thôi.” Cô nuốt khan, cô gắng đùn cái cục ứ nghẹn đang dâng lên chực ộc ra trong cô khi cô giật mạnh tay áo màu đen bị sờn rách của Penn. “Tớ có làm cậu đau không?”

“Tớ không biết,” thờ khò khè. “Tớ chẳng cảm thấy gì hết.”

“Các cô gái, sao phải nghi thế này?” giọng gấp rút của cô Sophia vang lên.

Luce ngược lên nhìn cô Sophia, mong cô ấy đừng nói cánh tay Penn trông tệ đến mức nào.

Cô ấy không nói. Cô ấy gật đầu một cái mau lẹ với Luce rồi đuổi hai cánh tay xuống dưới Penn, nâng Penn dậy như một bà mẹ bế con mình lên giường ngủ vậy. “Được rồi,” cô ấy nói. “Giờ thì nhanh đi thôi.”

“Cô.” Luce chạy theo cô Sophia, đang bế Penn như thể vác một bịch lông vũ. “Làm sao mà cô . . .”

“Đừng hỏi gì hết, cho đến khi chúng ta chạy xa khỏi chỗ này,” cô Sophia nói.

Chạy xa. Điều Luce không muốn nhất trên đời là xa rời khỏi Daniel. Và sau đó, họ lao qua cổng khu nghĩa địa, khi đứng trên khu đất bằng phẳng của bãi sân, cô không thể kìm nổi nữa. Cô ngoái lại nhìn. Và cô lập tức hiểu ra tại sao Daniel bảo cô đừng nhìn lại.

Một cột lửa cuộn xoắn màu bạc vàng bùng lên từ dưới đáy nghĩa địa đèn ngòm. Đường kính của nó phải rộng bằng cả khu nghĩa địa, một dải sáng bản hàng trăm feet lên không trung và kết đặc lại thành những đám mây. Những cái bóng đen xì đón nhận dải sáng đó, thi thoảng lại tẽ những cái tua góm ghiếc của mình ra cuốn chặt lấy luồng sáng, và rít lên trong đêm. Khi những dải cuộn xoắn đó biến đổi thì lại có thêm ánh sáng bạc, ánh sáng vàng, một bản xướng âm đơn độc hoà vào không trung, tràn ngập và như không bao giờ dứt, hùng vĩ như tiếng thác nước đổ. Những âm vực thấp gầm gừ đe dọa trong đêm. Những âm vực cao xuyên suốt cả không gian quanh họ. Đó là một thiên trường ca lớn nhất, hài hoà đến hoàn hảo nhất từng được biết đến trên trần gian. Nó đẹp và đáng kinh hãi, cùng lúc mọi thứ đều ngập trong mùi lưu huỳnh.

Tất cả mọi người trong bán kính hàng dặm quanh đó chắc hẳn sẽ nghĩ thế giới đến ngày tận thế rồi. Luce không còn biết nghĩ gì nữa. Trái tim cô như tắc nghẽn lại.

Daniel bảo cô đừng nhìn lại là vì cậu biết nếu thấy khung cảnh này, cô nhất định sẽ muốn quay lại bên cậu.

“Ồ, không được,” cô Sophia nói, túm lấy gáy Luce và kéo cô chạy băng qua bãi sân trường. Khi họ tới được khu nhà thể chất, Luce mới nhận ra cô

Sophia vẫn đang vác Penn từ nãy đến giờ, và chỉ bằng một tay.

“Cô là gì thế ạ?” Luce hỏi khi cô Sophia thả cô vào cánh cửa đôi của nhà thể chất.

Cô quản thư lôi từ trong túi chiếc áo len đan đính hột màu đỏ của mình ra một chiếc chìa khoá dài và đút nó vào một mảng tường gạch ở phía trước phòng nghỉ, trông chẳng có vẻ gì là một cánh cửa cả. Lối đi dẫn tới một chiếc cầu thang dài âm trầm mở ra và cô Sophia ra hiệu cho Luce đi lên những bậc thang đó trước.

Mắt Penn nhắm nghiền. Hoặc là Penn bị bất tỉnh hoặc là quá đau đến nỗi không mở nổi mắt. Dù thế nào, Penn cũng đang im lặng đến khác thường.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Luce hỏi. “Chúng ta cần ra khỏi đây ngay. Xe của cô đâu rồi ạ?” Cô không muốn làm Penn sợ nhưng họ cần tới chỗ bác sỹ. Ngay lập tức.

“Im lặng, nếu em biết điều gì là tốt cho mình.” Cô Sophia nhìn vết thương của Penn và thở dài. “Chúng ta sẽ đến căn buồng duy nhất ở nơi này, nơi không bị báng bổ bởi những thứ phàm tục. Nơi chúng ta có thể yên ổn một mình.”

Cùng lúc đó, Penn bắt đầu rên rỉ trong tay cô Sophia. Máu từ vết thương của Penn chảy thành dòng đen, đặc xuống sàn đá cẩm thạch bên dưới.

Luce nhìn trừng trừng chiếc cầu thang dốc đứng. Cô không thể nhìn thấy đích đến của nó. “Em nghĩ vì tình trạng của Penn, chúng ta nên ở dưới này. Chúng ta cần sớm tìm người giúp.”

Cô Sophia thở dài và đặt Penn nằm xuống nền đá, nhanh chóng đi ra khoá cánh cửa trước mà họ vừa bước vào. Luce quỳ gối bên cạnh Penn. Cô bạn Penn lúc này trông thật nhỏ bé và yếu ớt. Trong ngọn đèn mờ toả ra từ những giá đèn bằng sắt được chạm khắc tinh tế treo phía trên đầu, Luce chỉ ít cũng có thể trông thấy vết thương của Penn tệ đến thế nào.

Penn là người bạn duy nhất ở trường Kiến và Thánh Giá này mà Luce thật sự có liên hệ, là người bạn duy nhất mà cô cảm thấy gần gũi, an toàn. Sau khi Luce chứng kiến Arriane, Gabbe và Cam có khả năng gì, vài chuyện cũng rõ ràng. Nhưng có một điều: Penn là người duy nhất ở trường Kiến và Thánh Giá này giống cô.

Ngoại trừ việc Penn mạnh mẽ hơn Luce. Thông minh hơn và hạnh phúc hơn và cả khoan dung hơn nữa. Penn chính là lý do khiến Luce có thể sống qua mấy tuần đầu ở cái trường cải huấn khi gió này. Nếu không có Penn thì ai mà biết giờ này Luce vất vưởng nơi đâu chứ?

“Ôi, Penn.” Luce thở dài. “Cậu sẽ không sao đâu. Tớ và cô Sophia sẽ tìm người chữa cho cậu.”

Penn vô thức lăm bắm gì đó khiến Luce lo lắng. Luce quay lại cô Sophia, người đang đi đóng toàn bộ cửa sổ trong phòng giải lao, từng cái từng cái một.

“Cô ấy đã lịm dần đi,” Luce gấp gáp nói. “Chúng ta cần phải gọi bác sỹ ngay.”

“A, phải phải,” cô Sophia nói, nhưng có gì đó trong âm điệu của cô ấy nghe thật lơ đãng. Dường như cô ấy đang tập trung cao độ vào việc che kín mọi kẽ hở trong toà nhà như thể những cái bóng từ nghĩa địa đang trên đường nhào đến đây vậy.

“Luce à?” Penn thì thào. “Tớ sợ lắm.”

“Đừng sợ.” Luce siết chặt bàn tay Penn. “Cậu can đảm lắm mà. Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ, cậu vững vàng như núi đá vậy.”

“Cho tôi xin đi,” giọng cô Sophia vang lên phía sau cô, một giọng nói cộc cằn cô chưa từng nghe cô ấy nói. “Con nhỏ này oặt như cọng bún vậy.”

“Sao cơ?” Luce hỏi đầy bối rối. “Cô nói vậy là có ý gì?”

Đôi mắt tròn và sáng của cô Sophia nheo lại thành một vạch đen mảnh. Gương mặt cô ta lúc này dúm dỏ những nếp nhăn và rồi cô ta lắc đầu cay đắng. Sau đó, rất chậm, từ ống tay chiếc áo len đan của mình, cô ta lôi ra một con dao găm dài bằng bạc. “Con nhỏ đó chỉ khiến chúng ta chậm lại thôi.”

Mắt Luce trợn trừng khi nhìn cô Sophia giơ con dao găm cao lên đầu. Cô choáng váng, Penn không còn nhận thức được chuyện gì đang diễn ra nhưng Luce thì hiểu rất rõ.

“Không!” cô gào lên, vươn tay ngăn cánh tay cô Sophia lại, làm lệch hướng con dao. Nhưng cô Sophia biết mình đang làm gì và đã khéo léo giữ

tay Luce lại, dùng tay không cầm dao đẩy cô sang một bên trong khi tay còn lại rạch một đường ngang cổ họng Penn.

Penn rên lên và rồi ho sặc sụa, hơi thở của Penn trở nên khò khè. Hai mắt Penn trợn ngược lên trong hốc mắt như cái cách cô ấy vẫn làm khi mãi suy nghĩ gì. Ngoại trừ lần này, cô ấy không nghĩ gì cả, cô ấy đang chết dần. Cuối cùng, ánh mắt Penn bắt gặp mắt Luce. Rồi chúng đại dần và hơi thở của Penn cũng tắt dần.

“Lộn xộn nhưng mà cần thiết,” cô Sophia nói, lau sạch lưỡi dao vào chiếc áo len đen của Penn.

Luce nhảy lùi ra sau, hai tay bịt chặt miệng, không thể hét cũng không thể dứt mắt khỏi người bạn đang chết dần của mình, càng không thể nhìn người phụ nữ mà cô nghĩ là cùng phe với mình. Bất chợt, cô nhận ra lý do tại cô Sophia chốt chặt tất cả các cửa ra vào và cửa sổ trong phòng nghỉ. Không phải để kìm ai ở bên ngoài, mà là để giữ cô ở bên trong.

CHƯƠNG 19. NGOÀI TÂM MẮT

Trên bậc thang cuối cùng là một bức tường gạch phẳng lặng. Những ngõ cụt luôn khiến Luce sợ hãi vì có cảm giác bị giam giữ và lần này còn đáng sợ hơn bởi một con dao đang kề sát cổ họng cô. Cô liếc mắt xuống những bậc thang mà họ vừa trèo lên. Đứng từ đây mà ngã xuống, hẳn sẽ rất lâu và đau.

Cô Sophia lại nói thứ ngôn ngữ bằng lưỡi, làu bàu gì đó dưới hơi thở của mình khi khéo léo thoải mái mở thêm một cánh cửa ẩn khác. Cô ta đẩy Luce vào trong một phòng thờ tin hin và khoá cánh cửa đằng sau họ lại. Bên trong lạnh cóng và ngập mùi của bụi phấn. Luce phải khó khăn lắm mới thở được, mới nuốt xuống nổi mấy bụm nước bọt quánh lại trong miệng.

Penn không thể chết được. Tất cả những chuyện này không thể thế được. Cô Sophia không thể độc ác đến thế được.

Daniel đã nói là hãy tin cô Sophia. Cậu ấy nói hãy đi cùng cô Sophia cho tới khi cậu ấy tìm đến Luce.

Cô Sophia chẳng buồn bận tâm tới Luce, chỉ đi quanh căn phòng, thắp hết ngọn nến này tới ngọn nến khác, quỳ gối trước mỗi ngọn nến và tiếp tục nói như cầu kinh bằng thứ ngôn ngữ mà Luce không hiểu đó. Ánh sáng lung linh của những ngọn nến cho thấy căn phòng thờ khá sạch sẽ và được giữ gìn tốt, điều đó có nghĩa là chưa lâu lắm từng có người ở đây. Nhưng liệu có chắc cô Sophia là người duy nhất trong trường này giữ chìa khóa mở cánh cửa ẩn này không? Còn ai có thể biết đến sự tồn tại của nơi này nữa chứ?

Lớp ngói đỏ lợp trần xiêu vẹo và xù xì. Những tấm thảm rộng phai màu phủ khắp những bức tường, họa hình ảnh những sinh vật nửa người nửa cá kỳ quái đang chiến đấu dưới mặt biển sục sôi. Có một bệ thờ nhỏ sơn trắng ở phía trước và vài hàng ghế gỗ cầu nguyện đơn giản xếp dàn trên nền đá xám. Luce điên cuồng ngó quanh tìm lối thoát nhưng không có thêm cánh cửa nào mà cũng chẳng có lấy một cái cửa sổ.

Chân Luce run lên vì hoảng loạn và sợ hãi. Cô còn đang đau đớn cùng cực vì Penn, bị phản bội và phải nằm lại một mình dưới chân cầu thang.

“Sao cô lại làm thế?” cô hỏi, quay lưng lại với cánh cửa ra vào hình vòm. “Tôi đã tin cô.”

“Thế thì đó là lỗi tại người thôi cứng,” cô Sophia nói, hung bạo vịn cánh tay Luce. Rồi con dao găm lại kề sát cổ cô khi cô bị đẩy lên lối đi giữa các dãy ghế trong phòng thờ. “Tin tưởng là một hành động bất cần nhất. Tệ hơn, đó là đường ngắn nhất để ta tự đi vào cõi chết.”

Cô Sophia đẩy Luce thẳng đến bệ thờ. “Giờ thì ngoan ngoãn nằm xuống nhé?”

Cũng bởi con dao kề quá sát cổ họng nên Luce đành phải làm theo những gì cô ta bảo. Cô cảm thấy có gì lạnh lạnh ở trên cổ mình nên đưa tay lên sờ thử. Khi chìa tay ra nhìn, những đầu ngón tay lấm chấm màu đỏ của máu vì bị dao cứa vào. Cô Sophia phạt mạnh tay Luce xuống.

“Người nghĩ thế là tệ à, người nên tự mình xem xem đã bỏ lỡ mất điều gì bên ngoài,’ cô ta nói khiến Luce rùng mình. Daniel đang ở ngoài đó.

Bệ thờ là một chiếc bục vuông màu trắng, một phiến đá cũng chẳng lớn hơn Luce bao nhiêu. Cô cảm nhận được cái lạnh giá và tuyệt vọng nằm lên trên đó, tưởng tượng ra những hàng ghế cầu nguyện dưới kia đầy những con chiên lơ mơ đang chờ xem cuộc tra tấn cô diễn ra.

Nhìn thẳng lên, cô thấy một cái cửa sổ trong căn phòng thờ sâu hoắm này, một miếng kính màu lớn hình hoa hồng giống như cửa giếng trời trên trần nhà. Nó có một hoa văn hình hoa loẵng ngoẵng với những bông hồng màu đỏ và tím nổi trên nền xanh nước biển. Nó hẳn sẽ đẹp hơn nhiều với Luce nếu cảnh tượng này ở bên ngoài.

“Xem nào, mình nên làm . . . à phải rồi!” Cô Sophia với tay xuống dưới bệ thờ rồi kéo ra một đoạn dây thừng dày và dài. “Giờ thì đừng có ngụy ngữ nhé,” cô ta nói, hươ hươ con dao về phía Luce. Rồi cô ta dùng dây cột chặt Luce vào bốn cái lỗ khoan trên mặt bệ thờ. Đầu tiên buộc vào mỗi bên cổ chân sau đấy là hai bên cổ tay. Luce cố không tỏ ra uất ức khi bị trói như một vật hiến tế thế này. “Hoàn hảo,” cô Sophia nói, kéo mạnh những nút buộc rối rắm của mình kiểm tra lần cuối.

“Cô đã lên kế hoạch tất cả những chuyện này,” Luce kinh hãi nhận ra.

Cô Sophia nở nụ cười rạng rỡ, tươi tắn như hôm đầu tiên Luce chạy vào thư viện. “Ta có thể nói chẳng có gì cá nhân trong chuyện này cả, Lucinda, nhưng kỳ thực thì, cũng có,” cô ta khúc khích cười. “Ta đã chờ giây phút được một mình với người như thế này lâu lắm rồi.”

“Tại sao?” Luce phần uất hỏi. “Cô muốn gì ở tôi?”

“Người, ta muốn loại trừ người,” cô Sophia lạnh lùng nói. “Còn Daniel, ta muốn giải thoát cho cậu ta.”

Cô ta bỏ mặc Luce trên bệ thờ và đi tới bục giảng kinh gần dưới chân Luce. Cô ta nhắc cuốn sách của nhà Grigori lên đặt trên bục giảng kinh và bắt đầu lật trang thoăn thoắt. Luce nhớ lại khoảnh khắc cô giở cuốn sách ra và lần đầu nhìn thấy khuôn mặt mình gần ngay mặt Daniel. Nhớ lại làm thế nào mà cuối cùng cô cũng ngộ ra cậu ấy là một thiên thần. Cô chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng lạ thay, cô lại có cảm giác chắc chắn rằng bức hình đó có nghĩa là cô và Daniel có thể ở bên nhau.

Nhưng giờ thì không thể được nữa rồi.

“Người chỉ ngồi đó mà mê muội cậu ấy, phải không?” cô Sophia hỏi. Cô ta sập mạnh cuốn sách lại và đấm mạnh lên bìa sách. “Vấn đề chính là đây.”

“Có chuyện gì với cô vậy?” Luce gồng mình chống lại những sợi thừng đang trói chặt cô vào bệ thờ. “Sao cô lại quan tâm tới việc Daniel và tôi yêu nhau thế nào hay ai là người phải lòng trước nhất chứ?” Con mụ tâm thần này chẳng có gì liên quan tới hai người họ cả.

“Ta rất muốn nói lời này với bất kỳ kẻ nào nghĩ rằng đặt định mệnh tất cả linh hồn bất diệt của chúng ta vào tay một cặp uyên ương ngựa non mới thật là ý tưởng sáng chói làm sao.” Cô ta hung hăng vung nắm tay run rẩy của mình vào không trung. “Chúng muốn sự cân bằng bị lật lại ư? Ta sẽ cho chúng thấy lật lại thế cân bằng là như thế nào.”

Luce dứt mắt khỏi lưỡi dao. “Cô điên rồi.”

“Nếu để chấm dứt cuộc chiến dai dẳng, vật vã này lại thì ta điên”—ngữ điệu trong giọng nói của cô Sophia ngụ ý Luce là kẻ ngu xuẩn không biết chuyện gì—“có là gì đâu.”

Những điều cô Sophia nói về việc chấm dứt cuộc chiến lại chẳng vương lại trong óc Luce chút ấn tượng gì. Daniel vẫn đang chiến đấu ngoài kia. Những chuyện đang diễn ra trong này chẳng thể so sánh được. Bất chấp việc cô Sophia có theo phe kia hay không.

“Họ nói đó sẽ là Địa ngục trần gian,” Luce thì thào. “Ngày tận thế.”

Cô Sophia bắt đầu cười ha hả. “Xem ra nó là dành cho người đấy. Có ngạc nhiên không khi ta là một tổng những người tốt, Lucinda?”

“Nếu cô ở bên phe tốt,” Luce bật lại, “thì cuộc chiến này chả đáng diễn ra.”

Cô Sophia mỉm cười như thể cô ta đang chờ đợi Luce thốt ra những từ đó. “Cái chết của người có thể là động lực Daniel cần. Một chút động lực để đẩy con tàu đi đúng hướng.”

Luce vắn vẹo trên bệ thờ. “Cô—cô không được làm tôi bị thương.”

Cô Sophia vòng từ phía dưới lên, kề sát mặt vào mặt Luce. Mùi phấn rôm trẻ em giả tạo trên gương mặt bà cô già xộc thẳng vào mũi Luce, khiến cô nghẹn lại muốn ói.

“Tất nhiên là ta sẽ làm rồi,” cô Sophia nói, lúc lắc mái tóc quấn màu bạc xõa xượi hoang dại của mình. “Người chỉ là một kẻ phàm tục dớ dẩn chẳng biết gì.”

“Nhưng tôi chỉ vừa mới quay lại. Daniel nói thế.” Luce nuốt khan. Sau mười bảy năm.

“Ồ, không đâu. Không phải lần này,” cô Sophia nói như diễn giải. “Ngay từ lần đầu người bước chân vào thư viện của ta, ta đã thấy có gì đó trong ánh mắt người nhưng ta chưa thể làm gì được.” Cô ta mỉm cười nhìn xuống Luce. “Ta từng gặp người không biết bao lần trước đây rồi, Lucinda, và hầu như lần nào người cũng là một kẻ thẳng thừng đến phát chán.”

Luce hít vào một hơi, cảm giác bị phanh phui, như thể bị phơi bày trần trụi trên cái bệ thờ này. Daniel luôn luôn gặp lại cô trong những kiếp khác—những những người khác phải chẳng cũng biết cô?

“Lần này,” cô Sophia tiếp tục, “người có gì đó sắc sảo hơn. Đối đáp nhanh trí hơn. Nhưng vẫn chưa là gì cho tới tận đêm nay, một sai lầm đáng yêu của ông bố bà mẹ theo thuyết bất khả tri nhà người.”

“Bố mẹ tôi thì sao?” Luce rít lên giận dữ.

“Ô, là thế này cưng này, lý do mà người quay lại hết lần này tới lần khác ấy là vì những lần đó người được sinh ra và được dẫn dắt bởi niềm tin vào tôn giáo. Lần này, khi bố mẹ người quyết định không làm lễ rửa tội cho người, chúng đã để linh hồn bé xíu của người tự do thành công.” Cô ta nhún vai ra vẻ xúc động. “Không một nghi lễ nào chào đón người, đón nhận người vào những cân bằng của Chúa, không còn sự đầu thai cho Luce bé bỏng nữa. Một kẻ hở nhỏ nhưng cần thiết trong vòng quay cuộc sống của người.”

Có thể nào đây là điều mà Arriane và Gabbe ám chỉ đến lúc ở nghĩa địa chằng? Đầu Luce bắt đầu nhức nhối. Mắt cô hoa lên với một màn những chấm màu đỏ bu quanh và cô nghe thấy tiếng chuông rung nhẹ bên tai. Cô chớp mắt chậm chạp, cảm thấy cả cộng lông nhỏ nhất trên hàng mí mắt cũng nhắm lại như thể có một luồng thổi miên khê thổi qua đầu cô vậy. Cô thấy mừng vì mình đang nằm. Nếu không muốn nói là ngất đi.

Nếu đây thật sự là kết thúc . . . nhưng, không thể nào.

Cô Sophia nhào người lại gần gương mặt Luce, nói đến bắn cả nước ra. “Đêm nay người mà chết—là hết thật sự. Là thế đấy. Tiêu tan hết . Kiếp sống này của người cũng chẳng hơn gì những lần trước: xuân ngốc, ích kỷ, ấu trĩ, một cô công chúa nhỏ được cưng chiều nghĩ là cả thế giới này quay hay ngừng quay phụ thuộc vào việc cô ta có hẹn hò được với anh chàng đẹp trai nào đó ở trường không. Ngay cả đến cái chết của người cũng không thoả mãn được sự chờ đợi, cảm giác khoái trí và mong ước của ta hàng bấy lâu nay, ta vẫn muốn nhâm nhi thưởng thức khoảnh khắc này thêm nữa, khoảnh khắc được giết chết người.”

Luce dõi mắt theo khi cô Sophia giơ con dao lên và chạm ngón tay vào lưỡi dao.

Tâm trí Luce quay cuồng. Cả ngày nay có biết bao nhiêu chuyện cần cái đầu cô thông qua, có quá nhiều người nói với cô những điều khác biệt. Giờ thì một con dao găm đang lơ lửng chọc ghim thẳng xuống tim cô và mắt cô lại nhòa đi lần nữa. Cô cảm thấy áp lực từ mũi dao đang ấn xuống ngực mình, cảm thấy cô Sophia đang thăm dò khắp vùng xương ngực của cô để

tìm ra khoảng trống giữa những khúc xương trên người cô, và cô lại nghĩ cũng có đôi chút sự thật trong lời nói đầy oán hận của cô Sophia. Như việc hy vọng quá nhiều vào cái gọi là tình yêu đích thực—thứ mà cô cảm thấy chỉ hiện ra vồn vện vài khắc trước mắt mình—như vậy có thực sự khờ dại không? Sau hết thấy mọi chuyện, tình yêu đích thực không thể thắng được trận chiến ngoài kia. Thậm chí nó còn không thể cứu cô thoát khỏi việc bị hành quyết trên bệ thờ này.

Nhưng nó vẫn còn đó. Trái tim cô vẫn đập vì Daniel—và đến tận khi nó đổi thay, có gì đó sâu thẳm trong Luce tin vào tình yêu đó, tin vào sức mạnh của nó có thể biến cô trở thành một người con gái tốt hơn mọi kiếp, để cô và Daniel có thể bên nhau tận hưởng cảm giác tuyệt diệu và ngây ngất—

Luce òa khóc khi con dao đâm xuống làn da cô—rồi choáng ngợp khi cửa sổ kính màu phía trên đầu dường như vỡ tan, không gian quanh cô ngập trong ánh sáng và tiếng ồn.

Một tiếng ngân nga mơ ảo mà tuyệt diệu, Một luồng sáng chói lóa.

Vậy là cô đã chết.

Con dao đâm xuống sâu hơn tưởng tượng. Luce như đang di chuyển đến một nơi khác. Làm sao có thể diễn tả nổi những hình thù rực rỡ, trắng sữa lượn lờ phía trên cô, hạ dần xuống từ bầu trời, một thác ánh sáng, hào quang thiên đường chẳng? Thật khó có thể nhìn rõ được cái gì trong thứ ánh sáng bạc ấm áp này. Trượt qua làn da cô, thứ ánh sáng ấy như một tấm vải nhung mềm mại tột cùng, giống như lớp trứng đường phủ lên một chiếc bánh bông lan. Sợi thừng trói quanh tay chân cô được nói lỏng rồi bung ra và cơ thể cô—hoặc có thể là linh hồn cô—được tự do lơ lửng bay lên bầu trời.

Nhưng rồi cô nghe tiếng cô Sophia thốt lên, “Chưa xong đâu. Còn quá sớm đấy!” Cô ta rút con dao khỏi lồng ngực Luce.

Luce chớp mắt lia lịa. Hai cổ tay cô. Không bị trói. Hai cổ chân cô. Tự do. Những mảnh vỡ li ti màu xanh dương, đỏ, xanh lá và vàng của cửa sổ kính màu vương khắp làn da cô, trên bệ thờ và sàn nhà bên dưới. Chúng

ghim da vào khi cô gạt chúng đi, để lại một vết xước rỉ máu trên hai cánh tay cô. Cô nheo mắt nhìn lên cái hốc cửa sổ phía trên trần nhà.

Cô chưa chết, vậy là, cô được cứu. Bởi các thiên thần.

Daniel đã đến cứu cô.

Cậu ấy đâu rồi? Cô chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ. Cô những muốn lùng sục trong quầng sáng đó cho đến khi những ngón tay cô tìm thấy Daniel, vòng quanh cổ cậu và không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ buông cậu ấy ra nữa.

Chỉ có những hình thù sinh động màu trắng sữa đang đổ về phía Luce và phủ quanh cơ thể cô, giống như một căn phòng đầy lông vũ rục rờ vậy. Chúng bao quanh cô, xoa dịu những nơi bị những mảnh kính vỡ cào xước trên cơ thể cô. Những vệt sáng mỏng tang bằng cách nào đó xoá sạch mọi vết máu trên hai cánh tay cô và cả vết đâm nhỏ trên ngực cô, cho tới khi cô hoàn toàn hồi phục.

Cô Sophia chạy đến bức tường đằng xa và cào cấu điên cuồng vào những viên gạch, cố tìm cho ra cánh cửa bí mật. Luce muốn ngăn cô ta lại—để hỏi rõ lý do cho những gì cô ta đã làm, và định làm—nhưng rồi những tia sáng bạc lấp lánh chuyển dần sang sắc tím nhàn nhạt và bắt đầu định hình thành một hình dạng rõ nét.

Một vầng sáng bao trùm cả căn phòng rồi thu dần lại. Vầng sáng ấy còn lộng lẫy hơn cả mặt trời, khiến những bức tường rung lên, những ngọn nến rung rinh và bập bùng trên những giá nến cao lêu đêu bằng đồng. Những tấm thảm kỳ quái vỡ phần phật vào bức tường đá. Cô Sophia co rúm người lại nhưng quầng sáng rục rờ kia lại rung lên như xoa dịu đến tận xương tuỷ Luce. Và khi những tia sáng tụ lại, toả hơi ấm khắp căn phòng, chúng định hình thành một hình dạng, Luce nhận ra và ngay lập tức chìm trong say đắm.

Daniel đứng ngay trước mắt cô, ngay phía trước bệ thờ. Cậu ấy ở trần, chân trần, chỉ mặc độc một chiếc quần lanh trắng. Cậu mỉm cười với cô, rồi nhắm mắt lại và dang rộng hai tay sang hai bên. Sau đó, thật cẩn thận, thật chậm rãi như thể không muốn cô bị choáng ngợp, cậu thở ra thật sâu và đôi cánh bắt đầu dang ra.

Chúng dang ra từ từ, bắt đầu từ hai bả vai của cậu, đâm ra từ sau lưng, cao dần lên, rộng dần ra, dày hơn lên khi chúng co duỗi lên xuống và mở ra hết cỡ. Luce mê mẩn nhìn đường viền uốn lượn quanh đôi cánh, khao khát được vuốt ve chúng bằng tay, bằng má, bằng môi mình. Cả đôi cánh phát ra thứ ánh sáng nhưng huyền ảo sắc rực rỡ. Giống như trong giấc mơ của cô. Chỉ lúc này, nó mới trở thành sự thật, lần đầu tiên cô có thể nhìn tận mắt đôi cánh ấy mà không thấy mù mịt mơ hồ, mà không phải căng mắt ra. Cô có thể chiêm ngưỡng trọn vẹn vẻ lộng lẫy của Daniel.

Cậu ấy vẫn đang phát quang như thể ánh sáng ấy tỏa ra từ bên trong. Cô có thể thấy rõ đôi mắt xám tím và bờ môi đầy đặn của cậu ấy. Hai cánh tay rắn chắc và bờ vai rộng của cậu ấy. Cô có thể vươn ra và đắm chìm trong ánh sáng tình yêu của mình.

Cậu vươn tay ôm lấy cô. Luce nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấy, cứ nghĩ nó hẳn phải cao xa, thiêng liêng đến độ cơ thể phàm tục của cô không chịu nổi. Nhưng không. Nó thật đơn giản, thanh bình, hệt như Daniel.

Cô với tay ra sau lưng cậu để có thể chạm vào đôi cánh ấy. Cô hồi hộp vuốt ve chúng như thể chúng có thể thiêu đốt cô nhưng chúng len lỏi qua những kẽ ngón tay cô, mượt hơn cả thứ nhung mềm mại nhất, hơn cả tấm thảm lông xa hoa nhất. Cô thích tưởng tượng chúng là một đám mây phủ lông tơ, ngập tràn ánh nắng cho cô cảm giác có thể ôm nựng chúng trong lòng bàn tay mình.

“Anh thật . . . lộng lẫy,” cô thì thầm trong lòng ngực Daniel. “Ý em là, lúc nào anh cũng đẹp nhưng cái này thì—”

“Có dọa em sợ không?” cậu thì thầm lại. “Nhìn nó có đáng sợ, có khiến em tổn thương không?”

Cô lắc đầu. “Em nghĩ mình cũng bị dọa,” cô nói, nhớ lại những giấc mơ của mình. “Nhưng nó chẳng làm đau nổi ai đâu.”

Daniel thở phào nhẹ nhõm. “Tôi muốn em cảm thấy an toàn khi ở bên tôi.” Ánh sáng lấp lánh quanh họ cho cảm giác giống như những bông hoa giấy ngập không trung, và Daniel kéo cô về phía mình. “Thế là quá nhiều với em rồi.”

Cô ngửa đầu ra sau và tách hai môi mình ra, tha thiết muốn được hôn Daniel.

Tiếng cửa đóng sầm phá vỡ không khí thân mật quanh họ. Cô Sophia đã tìm được lối ra cầu thang. Daniel gật nhẹ đầu và một hình thù rực sáng liền phóng qua cánh cửa bí mật, đuổi theo cô ta.

“Cái gì vậy?” Luce ngơ ngác hỏi, nhìn theo vệt sáng xẹt qua cánh cửa đang mờ dần.

“Quân viện trợ.” Daniel nói ngắn gọn và lại nâng cằm cô lên.

Và, mặc dù ở bên Daniel cô cảm thấy được yêu, được bảo vệ và an toàn nhưng cô cũng cảm thấy một nhát dao sắc nhọn của những ký ức đen tối không rõ ràng vừa mới xảy ra, và Cam cùng đám thuộc hạ bóng tối hùng mạnh của cậu ta nữa. Vẫn còn quá nhiều những câu hỏi không lời đáp lẩn quẩn trong óc cô, quá nhiều chuyện kinh khủng mà cô thấy mình không sao hiểu nổi. Như cái chết của Penn, Penn tốt bụng, vô tội và đáng thương của cô lại có một kết cục tàn bạo mà vô nghĩa như thế. Hình ảnh của Penn khi ấy lại dâng lên nhấn chìm cô, và đôi môi cô run rẩy.

“Penn không còn nữa, Daniel,” cô thốt lên. “Cô Sophia giết cậu ấy rồi. Và khi này, em còn nghĩ cô ta đã giết em.”

“Tôi không bao giờ để chuyện đó xảy ra.”

“Làm sao anh biết mà tìm em ở đây? Làm thế nào anh luôn biết đường cứu em?” Cô lắc lắc đầu. “Ôi Chúa ơi,” cô thì thầm thật chậm khi sự thật ấy rơi phịch vào cô. “Anh là thiên thần hộ mệnh của em.”

Daniel nửa cười nửa nén lại. “Không hoàn toàn đúng. Dù vậy tôi nghĩ em đang khen tôi.”

Luce đỏ mặt. “Vậy chứ anh là loại thiên thần gì?”

“Giờ tôi giống một loại nửa vời,” Daniel nói.

Đằng sau cậu, quầng sáng bạc trong phòng trải ra và tách làm đôi. Luce quay qua nhìn chúng, tim cô đập rộn lên, khi những tia sáng rực rỡ ấy tụ lại, phát quang quanh Daniel và hai hình dạng riêng biệt khác.

Arriane và Gabbe.

Đôi cánh của Gabbe cũng đang dang ra. Chúng rộng và mượt mà, có kích cỡ lớn gấp ba người Gabbe. Trông chúng như lông tơ với những

đường viền hình vỏ sò mềm mại, giống cánh của những thiên thần trên những tấm thiệp chúc mừng và trong các bộ phim và có màu phớt hồng trên hai đỉnh cánh. Luce để ý thấy chúng đang vỗ nhẹ—và chân Gabbe đang lơ lửng cách mặt đất vài inch.

Đôi cánh của Arriane còn mượt hơn, bóng hơn và có những viền rõ nét hơn, gần giống đôi cánh của một con bướm khổng lồ. Ẩn ẩn hiện hiện, những đôi cánh toả hào quang và phản chiếu những bóng sáng trắng sữa, khiến chúng di chuyển loanh quanh trên nền đá dưới chân họ. Hệt như chính Arriane, chúng kỳ quái và lôi cuốn và thật sự ngông cuồng.

“Đáng lẽ tớ phải nhận ra,” Luce nói, môi cô phớt nhẹ một nụ cười.

Gabbe cười đáp lễ, còn Arriane khẽ nhún gối cúi chào Luce.

“Ngoài kia thế nào rồi?” Daniel hỏi vì nhận ra vẻ lo lắng trên nét mặt Gabbe.

“Chúng ta cần đưa Luce ra khỏi đây ngay.”

Trận chiến. Chẳng phải nó đã kết thúc rồi sao? Nếu Daniel, Gabbe và cả Arriane đều ở đây, hẳn họ đã thắng—phải không nào? Ánh mắt Luce quét qua Daniel. Vẻ mặt cậu ấy như không, chẳng hề lộ ra điều gì.

“Và còn cần ai đuổi theo mục Sophia nữa,” Arriane nói, “Mục ấy chắc không làm chuyện này một mình đâu.”

Luce nuốt khan. “Cô ta cùng phe với Cam à? Cô ta có phải kiểu như ma quỷ không? Hay thiên thần tội lỗi?” Đó là một trong những bài Luce còn nhớ từ khoá học của cô Sophia.

Daniel nghiêng chặt răng. Ngay cả đôi cánh của cậu trông cũng cứng nhắc thịnh nộ. “Không phải ma quỷ,” cậu lẩm bẩm, “nhưng cũng khó lòng là thiên thần. Chúng tôi đã nghĩ cô ta đứng về phía chúng ta. Lẽ ra chúng tôi không được để cô ta tiếp cận đến mức này.”

“Cô ta là một trong hai mươi tư vị bề trên,” Gabbe chêm vào. Gabbe hạ chân xuống chạm đất và thu đôi cánh phớt hồng của mình ra sau lưng để có thể ngồi xuống bệ thờ. “Một địa vị đáng tôn trọng. Cô ta giấu thân phận cũng khá giỏi đấy.”

“Ngay lúc chúng mình tới đây, cô ta gần như phát điên hay sao ấy,” Luce kể. Cô lấy tay xoa xoa lên cổ, chỗ bị con dao găm khóa vào.

“Bọn họ đều bị điên,” Gabbe nói. “Nhưng lại rất tham vọng. Cô ta thuộc một giáo phái bí mật. Đáng lẽ mình phải nhận ra điều ấy sớm hơn nhưng giờ thì các dấu hiệu quá rõ rồi. Họ tự gọi mình là Zhsmaelim. Họ vận y phục giống nhau và tất cả bọn họ đều có một vẻ tao nhã mỉa tã rất rõ rệt. Mình luôn nghĩ họ chỉ tượng trưng thế thôi. Trên Thiên Đàng, không ai bắt bẻ họ quá cả,” Gabbe giải thích cho Luce, “nhưng giờ thì có rồi. Những gì cô ta làm đêm nay là để tập hợp những kẻ bị lưu đày lại. Cô ta hời quá đấy, ngoài Cam và Molly còn được thấy nhiều thiên thần hơn.”

“Vậy ra Molly cũng là một thiên thần tội lỗi,” Luce chậm rãi nói. Trong tất thảy những chuyện cô biết ngày hôm nay, đây là chuyện sáng tỏ nhất.

“Luce, tất cả chúng tôi đều là kẻ mang tội,” Daniel nói. “Chỉ là có những người theo phe này và có những kẻ theo phe khác mà thôi.”

“Còn có ai nữa”—cô nuốt xuống—“ở bên phe kia không?”

“Có Roland nữa,” Gabbe đáp.

“Roland?” Luce sửng sờ. “Nhưng mọi người là bạn với cậu ấy cơ mà. Cậu ấy lúc nào cũng được mọi người tin cậy và rất tốt bụng nữa.”

Daniel chỉ nhún vai. Chỉ có Arriane là trông suy tư. Cô nàng vỗ vỗ hai cánh buồn rầu, đầy xúc động và quạt ra một luồng gió đầy bụi. “Ngày nào đó bọn này sẽ kéo cậu ấy lại,” Arriane trầm giọng nói.

“Còn Penn thì sao?” Luce hỏi, cảm thấy một cục nghẹn mặn chát ứ lên sau họng mình.

Nhưng Daniel lắc đầu, siết chặt tay cô. “Penn không bắt tử. Cô ấy là một nạn nhân vô tội trong một cuộc chiến dai dẳng mà vô nghĩa. Tôi rất tiếc, Luce.”

“Vậy còn trận chiến ngoài kia . . .?” Luce hỏi, giọng cô nghèn nghẹn. Cô không thể cứ thế mà nói về Penn được nữa.

“Chỉ là một trong những trận chiến của chúng mình đánh cược với quỷ dữ thôi,” Gabbe nói.

“Vậy thì, bên nào thắng?”

“Không bên nào cả,” Daniel cay đắng đáp lại. Cậu nhặt một mảnh kính màu từ ô cửa sổ vỡ trên trần nhà lên và ném mạnh nó qua phòng thờ. Nó vỡ vụn thành nhiều mảnh li ti nhưng dường như chẳng làm thuyên giảm chút

nào cơn giận của Daniel. “Chưa bên nào từng thắng cả. Gần như là không thể cho một thiên thần tiêu diệt một thiên thần khác. Chỉ là một trận ẩu đả điên cuồng cho đến khi tất cả thấy mệt và tạm dừng lại để nghỉ.”

Luce điếng người khi một hình ảnh kỳ lạ thoáng vụt qua đầu cô. Daniel bị đâm thẳng vào vai bởi một trong những vết bóng dài, đen xì từng tấn công Penn. Cô mở mắt và nhìn bên vai phải của cậu. Trên ngực cậu có máu.

“Anh bị thương rồi,” cô thì thầm.

“Không đâu,” Daniel nói.

“Cậu ta không thể bị thương, cậu ta—”

“Cái gì trên cánh tay cậu thế, Daniel?” Arriane hỏi, chỉ tay vào ngực cậu. “Máu à?”

“Là của Penn,” Daniel nói thẳng. “Tôi tìm thấy cô ấy nằm dưới chân cầu thang.”

Tim Luce nghẹn lại. “Chúng ta phải chôn Penn,” cô nói. “Cạnh mộ bố cậu ấy.”

“Luce bé nhỏ,” Gabbe đứng dậy nói. “Mình ước chúng ta có đủ thời gian làm việc đó nhưng bây giờ, chúng ta phải đi ngay.”

“Mình sẽ không bỏ cậu ấy lại. Cậu ấy chẳng còn ai nữa.”

“Luce,” Daniel vò đầu nói.

“Cậu ấy đã chết trong tay em, Daniel. Bởi vì em không biết cách nào tốt hơn là đi theo cô Sophia tới cái phòng tra tấn này.” Luce nhìn ba người họ. “Bởi vì chẳng ai trong các người nói với tôi gì hết.”

“Được rồi,” Daniel lên tiếng. “Chúng ta sẽ làm những gì có thể cho Penn. Nhưng cần phải đưa em ra khỏi chỗ này càng xa càng tốt.”

Một luồng gió mạnh thốc xuống từ ô trống trên trần nhà khiến những ngọn nến bập bùng và những mảnh kính vỡ còn lưu lại trên ô cửa sổ rung lắc. Ngay sau đó, một trận mưa vụn kính rơi xuống.

Ngay lúc đấy, Gabbe trượt khỏi bệ thờ và đến đứng cạnh Luce, không mấy may lúng túng. “Daniel nói đúng đấy,” cô ấy mở lời. “Cuộc hoãn chiến chúng tôi đề nghị lần này chỉ dành cho các thiên thần. Và giờ thì quá nhiều kẻ biết về—” cô ấy dừng lại, hắng giọng—“ừm, về biến đổi trong

vấn đề sinh tử của cậu, có vô số kẻ xấu xa bên ngoài kia hứng thú với cậu đấy.”

Đôi cánh của Arriane nâng chủ nhận mình lên khỏi mặt đất. “Và cũng có vô vàn người tốt biết đường mà đến giúp xử chúng,” cô nàng nói, lượn sang đứng cạnh bên kia Luce như để bảo đảm sự an toàn cho cô.

“Tớ vẫn chưa hiểu,” Luce nói. “Sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Sao tớ lại có ý nghĩa đến thế? Chỉ vì Daniel yêu tớ thôi sao?”

Daniel thở dài. “Một phần là vì thế, đơn giản như không.”

“Cậu biết đấy, ai ai cũng khoái ghét một cặp đôi si tình hạnh phúc,” Arriane phụ hoạ.

“Bạn thân mến, chuyện này dài dòng lắm,” Gabbe nói với cô bằng một giọng hoà hoãn.

“Chúng mình chỉ có thể nói cho cậu nghe từng chút từng chút một vào đúng thời điểm thôi.”

“Giống như đôi cánh của tôi vậy,” Daniel nói thêm, “em sẽ phải tự mình nhớ lại tất cả mọi chuyện.”

“Nhưng tại sao chứ?” Luce hỏi. Cuộc nói chuyện này thật bực bội. Cô có cảm giác mình như một đứa trẻ bị nói rằng ‘con sẽ hiểu khi nào con lớn’ vậy. “Sao mọi người không giúp em hiểu chứ?”

“Bọn này có thể giúp,” Arriane, “nhưng không thể cứ thế nhồi cả đồng thứ vào đầu cậu cùng một lúc được. Giống như việc cậu không bao giờ được gọi giật một kẻ mộng du dậy vậy. Quá nguy hiểm.”

Luce vòng tay ôm lấy mình. “Nó sẽ giết chết tớ,” cô nói, nhắc lại những từ bọn họ dùng để điều đình với cô.

Daniel choàng tay quanh người cô. “Trước đây đã từng vậy. Và em cũng chạm trán với cái chết đủ trong một đêm rồi đấy.”

“Thế thì sao? Giờ em chỉ việc rời khỏi trường là được đúng không?” Cô quay lại với Daniel. “Anh sẽ đưa em đi đâu?”

Cặp mày của cậu chau lại và cậu quay mặt lảng tránh ánh mắt của cô. “Tôi không thể đưa em đi đâu được cả. Nó sẽ thu hút quá nhiều sự chú ý. Chúng ta sẽ phải nhờ một ai đó. Một người không phàm trần mà chúng ta có thể tin tưởng.” Cậu nhìn Arriane.

“Để tôi đi đón ông ấy,” cô nàng nói rồi bay lên.

“Em sẽ không rời xa anh đâu,” Luce nói với Daniel. Môi cô run lên dữ dội. “Em chỉ vừa có được anh lại.”

Daniel hôn lên trán cô, thổi một luồng hơi ấm vào cơ thể cô. “Thật may là chúng ta vẫn còn chút thời gian.”

CHƯƠNG 20. TÀNG SÁNG

Bình mình. Khoảnh khắc cuối cùng cô ngắm nhìn tại ngôi trường Kiếm và Thánh Giá này—và cô cũng không biết nó kéo dài bao lâu. Tiếng gục gù của một con chim bồ câu rừng vang lên trên bầu trời nhuộm sắc vàng nghệ khi cô bước qua những ngưỡng cửa đã được rũ sạch đám sương dây của khu nhà thể chất. Thật chậm rãi, cô hướng thẳng về phía khu nghĩa địa, tay trong tay với Daniel. Họ yên lặng khi cùng nhau băng qua bãi sân dợt cỏ dại.

Trước lúc họ rời khỏi căn phòng thờ đó, những người khác cũng đồng loạt thu cánh vào trong. Đó quả là một công việc trang nghiêm và gian khổ khiến họ phờ phạc khi quay lại với hình dạng người. Quan sát quá trình biến đổi ấy, Luce không tin nổi làm thế nào mà những đôi cánh đồ sộ và rực rỡ đến thế lại có thể thu gọn lại còn nhỏ xíu, mong manh và cuối cùng biến mất vào làn da các thiên thần.

Khi việc đó kết thúc, cô chạy tới nhào vào vòng tay trần của Daniel. Lần đầu tiên cậu có vẻ nhu mì, nhạy cảm đung chạm với cô đến vậy. Nhưng làn da của cậu mềm mại và tươi mát như làn da trẻ em vậy. Và trên gương mặt cậu, trên gương mặt của tất cả bọn họ, Luce vẫn có thể thấy rõ ánh sáng bạc toả ra từ bên trong, phát sáng về mọi hướng.

Cuối cùng, họ mang thi thể Penn lên những bậc thang, tới căn phòng thờ, phủ sạch lớp vụn kính trên bệ thờ và đặt Penn nằm lên đó. Họ không thể chôn Penn sáng nay được—nhất là trong khu nghĩa địa đầy những người thường nơi Daniel đã hứa sẽ chôn Penn.

Luce đau khổ khi buộc phải thì thầm những lời cuối cùng với người bạn thân của mình trong căn phòng thờ này. Tất cả những gì cô có thể nghĩ ra mà nói là “Giờ cậu đã được ở bên bố rồi. Tớ tin là ông ấy rất hạnh phúc khi gặp lại cậu.”

Daniel sẽ chôn cất Penn ngay sau khi ngôi trường ổn định lại—và Luce phải chỉ cho cậu vị trí ngôi mộ của bố Penn để Penn có thể yên nghỉ bên cạnh ông. Đó là điều duy nhất và cuối cùng cô có thể làm.

Cô mang một trái tim trĩu nặng khi băng qua bãi sân. Chiếc quần jean và áo ba lỗ cô đang mặc như căng ra và dơ dáy. Móng tay cô cũng cần được cọ sạch và cô mừng vì chẳng có tấm gương nào quanh đây để cô khỏi phải ngắm mái tóc của mình phản chiếu trong đó. Cô có ước muốn mãnh liệt là được quay ngược thời gian lại tối qua—trên hết để có thể cứu Penn—trong khi vẫn giữ lại những ký ức đẹp đẽ. Cơ xúc động lên đến đỉnh điểm khi thân thể của Daniel dần dần hé lộ. Khoảnh khắc cậu xuất hiện trước cô toả hào quang rực rỡ. Chứng kiến những đôi cánh dang rộng của Gabbe và Arriane. Những điều ấy thật tuyệt vời.

Cũng những điều ấy lại dẫn đến cái chết tang thương và hậu quả tăm tối này.

Cô có thể cảm nhận được nó đang phát tán trong bầu không khí, giống như một thứ bệnh dịch. Cô có thể đọc được điều đó từ gương mặt của những người đang lang thang trên bãi sân này. Hãy còn quá sớm để bất kỳ ai trong bọn họ thức tỉnh ở kiếp này của chính họ, điều đó có nghĩa họ hẳn đã nghe và nhìn hay cảm nhận được cuộc chiến diễn ra đêm qua. Họ biết những gì? Liệu có ai chạy đi tìm Penn chưa? Hay tìm cô Sophia? Có bất cứ ai trong bọn họ nghĩ đến chuyện gì đã diễn ra không? Mọi người đều đi có cặp và thì thào trò chuyện dưới hơi thở của chính mình. Luce nóng lòng muốn được nấn ná lại gần nghe lỏm xem họ nói gì.

“Đừng lo.” Daniel nắm chặt tay cô. Cứ bắt chước vẻ ngơ ngác trên mặt họ. Sẽ không ai nghi ngờ chúng ta đâu.”

Dù Luce cảm thấy vô cùng lộ liễu nhưng cậu ấy nói đúng. Không một ai trong đám người qua lại đó dám nhìn hai người họ lâu hơn nhìn những kẻ khác.

Tại cổng nghĩa địa, đèn hiệu xanh và trắng trên nóc xe cảnh sát nhấp nháy, phản chiếu lên những chiếc lá sồi đung đưa phía trên. Lối vào bị chằng những băng dây màu vàng. Luce lại ngó thấy cái bóng đen của Randy in hằn trên mặt đất dưới ánh mặt trời từ trên rọi xuống. Cô ấy đang đi tới đi lui trước cổng nghĩa địa và hét vào cái mic bluetooth gắn trên cổ chiếc áo thể thao nhún nhúm của mình.

“Tôi nghĩ cô nên đánh thức ông ta dậy,” Randy thét the thé vào chiếc mic. “Có chuyện xảy ra ở trường. Tôi đang cố nói với cô... Tôi không biết.”

“Lẽ ra tôi nên báo trước cho em,” Daniel nói với cô khi kéo cô tránh khỏi Randy và ánh đèn nhấp nháy từ những chiếc xe cảnh sát, đi qua rừng sồi bao quanh ba mặt của khu nghĩa địa. “Em sẽ thấy dưới này nhìn lạ đấy. Cách chiến đấu của Cam lộn xộn hơn chúng tôi. Cũng đẫm máu, chỉ là khác hẳn thôi.”

Luce không nghĩ chuyện đó khiến cô hoảng sợ vào lúc này. Vài bức tượng đồ cũng không khiến cô bận tâm lắm. Chúng chỉ ngáng đường khi họ băng qua khu rừng, những chiếc lá khô lạo xạo giòn tan dưới bước chân họ. Luce chỉ nghĩ đến cảnh, đêm qua, những cái cây này bị đám mây châu chấu bóng tối ma quái đó tàn phá, như thế nào. Giờ thì chẳng còn lại tí dấu vết nào của chúng.

Vừa lúc, Daniel chỉ vào một thanh sắt cong vẹo trên hàng rào sắt chạm khắc hoa mỹ của nghĩa địa.

“Chúng ta có thể vào đó mà không bị nhìn thấy. Nhưng phải nhanh lên mới được.”

Bước ra khỏi bóng của những tán cây, Luce dần hiểu ra ngụ ý của Daniel khi nói về nghĩa địa trông khác hẳn là thế nào. Họ đứng trên đường gờ xuống nghĩa địa, không xa mộ của bố Penn, nằm ở góc phía đông, là mấy. Nhưng ngoài mấy feet đất trước mắt mình, họ chẳng thể nhìn được gì thêm nữa. Không phía phía trên khu đất trũng quá u ám, chúng còn chẳng đủ tiêu chuẩn là không khí nữa. Một tấm màn khí dày đặc, xám xịt và nhọn nhọn, Luce thậm chí còn phải dùng hai tay gạt gạt luồng khí đó ra để nhìn đường đi trước mặt.

Cô chà những ngón tay vào nhau. “Đây là—”

“Bụi.” Daniel nói, nắm lấy tay cô khi họ bước đi. Cậu có thể nhìn xuyên qua chúng mà không thấy nghẹt thở hay ho hắng gì như Luce. “Trong chiến trận, những thiên thần không chết. Nhưng những trận chiến của họ để lại một thảm bụi dày quanh đấy.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra với nó?”

“Không nhiều, ngoài việc nó ngăn cản những người bình thường đi vào. Nó sẽ còn đọng lại khá lâu và rồi sẽ có hàng đám người đến nghiên cứu về nó. Có một nhà khoa học điên khùng người Pasadena còn chỉ rằng bụi này do UFO thả xuống.”

Luce rùng mình nhớ lại đám mây bóng tối với đầy những thứ chẳng thể xác định nổi hình thù kia bay lại đây. Nhà khoa học đó cũng không ngoa lắm đâu.

“Bố Penn được chôn cất ở đây,” cô nói, đưa tay lên chỉ khi họ đến gần bia mộ của ông. Cũng kỳ quái hết như đám bụi, cô an lòng khi thấy những ngôi mộ, những bức tượng và những cái cây dưới vùng nghĩa địa này dường như vẫn đứng yên vô sự. Cô quỳ hai gối xuống và thổi sạch đám bụi phủ trên tấm bia mộ mà cô nghĩ là của bố Penn. Những ngón tay cô run run khi quét qua những con chữ đề trên đó, mắt cô rưng rưng.

STANFORD LOCKWOOD

NGƯỜI CHA TUYỆT VỜI NHẤT THẾ GIAN

Phía sau tấm bia mộ của ông Lockwood là một khoảng không hoàn toàn trống trải. Luce đứng dậy và thiếu não dậm chân trên nền đất, cảm thấy chán ghét khi bản thân phải nằm lại đây. Chán ghét vì cô sẽ không thể có mặt ở đây tưởng niệm Penn những giây phút cuối cùng.

Mọi người vẫn thường nói về Thiên Đàng khi có ai đó chết, làm sao họ có thể chắc chắn những người chết sẽ lên đó. Luce chưa từng thấy mình hiểu những quy tắc đó và giờ đây lại càng thấy mình không đủ tư cách nói về chuyện có hay không lên Thiên Đàng sau khi chết.

Cô quay lại với Daniel, nước mắt lưng tròng. Gương mặt cậu sa sầm khi chứng kiến nỗi đau của cô. “Tôi sẽ lo cho cô ấy, Luce,” cậu nói. “Tôi biết em không muốn vậy, nhưng chúng tôi sẽ cố hết sức làm những gì có thể.”

Nước mắt cô trào ra giàn giụa. Luce sụt sịt rồi nấc nghẹn, cô rất muốn Penn quay trở về, muốn đến nỗi cô những tưởng mình phải sụp xuống mặt đất này. “Em không thể bỏ Penn lại, Daniel. Làm sao em có thể chứ?”

Danie nhẹ nhàng lấy tay gạt nước mắt trên mặt cô. “Chuyện xảy ra với Penn thật kinh khủng. Một sai lầm khủng khiếp. Nhưng ngày hôm nay em

ra đi không có nghĩa là em bỏ cô ấy lại.” Cậu đặt tay lên tim Luce. “Cô ấy luôn ở bên em.”

“Nhưng, em vẫn không thể—”

“Em có thể, Luce.” Giọng nói của cậu thật dứt khoát. “Hãy tin tôi. Em không thể biết mình nắm giữ bao nhiêu thứ mạnh mẽ và không thể tưởng tượng nổi đâu Luce.” Cậu ngoảnh đi, hướng mắt sang những cái cây. “Nếu còn điều gì tốt đẹp tồn tại trên thế gian này, em sẽ sớm biết thôi, Luce.”

Một tiếng bíp từ còi báo báo trên xe cảnh sát vang lên khiến họ giật mình. Cánh cửa xe đóng sầm cách không xa nơi họ đứng là bao, họ nghe thấy tiếng chân lạo xạo trên sỏi đá. “Cái quái gì thế này—Ronnie, gọi về trung tâm đi. Báo cảnh sát xuống đây luôn đi.”

“Đi thôi,” Daniel nói, với lấy tay cô. Cô nắm chặt tay cậu, ảm đạm vỗ lên đầu tấm bia đá của ông Lockwood rồi cùng Daniel chạy băng qua những hàng mộ năm gần khu phía tây của nghĩa địa. Họ chạy tới thanh sắt cong vẹo của cái hàng rào sắt chạm trổ hoa mỹ kia, rồi nhanh chóng ngụp lặn ào rừng sồi phía sau.

Một bức tường không khí lạnh ập vào Luce khi họ chạy. Ở những cành cây phía trên đầu họ, cô nhìn thấy ba cái bóng nhỏ nhưng kích động đang treo ngược giống như những con dơi.

“Nhanh lên,” Daniel giục. Khi họ chạy qua đó, những cái bóng lồng lên, rít khe khẽ nhưng dường như biết rằng không nên động vào Luce một khi Daniel ở bên cạnh cô.

“Giờ chúng ta đi đâu?” Luce hỏi khi họ chạy tới rìa khu rừng sồi.

“Em nhắm mắt lại,” cậu nói.

Và cô làm theo. Daniel vòng tay ôm lấy eo cô từ phía sau và cô cảm nhận được khuôn ngực mạnh mẽ của cậu đang áp vào hai bả vai mình. Cậu ấy đang nâng cô lên khỏi mặt đất. Có lẽ là một foot, rồi cao hơn cho tới khi những tán lá mềm mại trên các ngọn cây sượt qua hai vai cô, cù cù vào cổ cô khi Daniel bay qua chúng. Họ vẫn lên cao hơn, cho đến khi cô cảm thấy hai người họ bật tung khỏi những cái cây và chìm đắm trong ánh nắng sớm chói lóa. Được ngắm nhìn mọi thứ bằng chính đôi mắt mình dăng đầy cảm dỗ trong cô—nhưng trực giác mách bảo cô như vậy là quá nhiều. Chính cô

cũng không chắc là mình đã sẵn sàng chưa. Và hơn thế, tận hưởng cảm giác làn khí tươi mới mơn man trên mặt cô và gió sớm len lỏi trong mái tóc cô là đủ rồi. Còn hơn cả đủ nữa. Tự do thanh thản đến tuyệt vời. Giống cảm giác lúc cô được cứu thoát khỏi thư viện, như đang cưỡi sóng trên đại dương vậy. Cô biết chắc một điều là Daniel cũng đang tận hưởng cảm giác đó cùng cô.

“Giờ em có thể mở mắt được rồi,” cậu trầm giọng nói. Luce lần nữa cảm nhận được mặt đất dưới chân mình và nhìn thấy họ đang đứng ở nơi duy nhất cô muốn tới. Phía dưới cây mộc lan gần bên bờ hồ.

Daniel kéo cô sát lại. “Tôi muốn mang em tới đây bởi vì đây là nơi—một trong rất nhiều nơi—nơi tôi thật sự muốn hôn em nhiều tuần trước. Tôi gần như đã lỡ mất khi em thành linh biến mất dưới làn nước.”

Luce nhón chân lên, ngả đầu ra sau để hôn Daniel. Ngày hôm đó, cô cũng muốn hôn Daniel phát điên lên được—và lúc này cô cần phải hôn cậu ấy. Nụ hôn của cậu ấy là thứ duy nhất chân thực với cô, là thứ duy nhất giúp cô thanh thản và nhắc cho cô biết mình còn lý do để tiếp tục sống, dù cho Penn không còn nữa. Sự áp chế dịu dàng từ đôi môi cậu xoa dịu cô, giống như một thứ thức uống ấm nóng giữa mùa đông u ám, khi mọi góc ngách cơ thể cô đều giá lạnh.

Nhưng dường như ngay lập tức, Daniel lùi lại, nhìn xuống cô bằng ánh mắt âm đạm nhất từng có.

“Còn một lý do nữa khiến tôi mang em tới đây. Tầng đá này sẽ dẫn tới con đường mà em cần đi qua để tới một nơi an toàn.”

Luce cụp mắt xuống. “Ra vậy.”

“Không phải vì muốn tốt nên mới chia tay đâu Luce. Tôi hy vọng nó cũng không quá lâu. Chúng ta chỉ là chờ xem sự việc tiến triển thế nào thôi.” Cậu mân mê mái tóc cô. “Xin em đừng lo lắng. Tôi sẽ luôn đến vì em. Tôi sẽ không để em đi cho tới ngày em hiểu ra mọi chuyện.”

“Vậy thì em từ chối hiểu chuyện,” cô nói ngay.

Daniel bật cười khẽ. “Em có nhìn rõ đằng kia không?” Cậu chỉ tay qua hồ nước chùng nứa dậm xuyên một lối mòn nhỏ trong rừng đến một cái gò bằng phẳng phủ đầy cỏ. Luce chưa từng để ý có nó trước đây nhưng bây

giờ cô trông thấy một chiếc máy bay nhỏ màu trắng với những ánh đỏ ở hai bên của nó đang nhấp nháy từ đằng xa.

“Cái đó là cho em à?” cô hỏi. Sau mọi chuyện, hình ảnh của chiếc máy bay khiến cô lúng túng. “Em sẽ đi đâu?”

Cô không thể tin được là mình được rời khỏi nơi đáng ghét này nhưng đây cũng lại chính là nơi cô có thật nhiều trải nghiệm lớn chỉ trong vài tuần lễ ngắn ngủi. Trường Kiếm và Thánh Giá rời đây sẽ thế nào?

“Chuyện gì sẽ xảy ra với nơi này? Và em sẽ nói gì với bố mẹ mình đây?”

“Hiện tại em cố đừng lo nghĩ nhiều. Ngay khi em an toàn, chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện cần thiết. Thầy Cole có thể báo cho bố mẹ em.”

“Thầy Cole ư?”

“Thầy ấy cùng phe với chúng ta, Luce. Em có thể tin thầy ấy.”

Nhưng cô đã từng tin cô Sophia. Cô hầu như không biết gì về thầy Cole. Thầy ấy giống như người bị ám ảnh nghề nghiệp. Và còn cái bộ ria mép đó. Chẳng lẽ cô phải rời xa Daniel và lên chiếc máy bay đó cùng với giáo viên lịch sử của mình sao? Đầu cô căng lên.

“Có một con đường xuôi dòng nước,” Daniel tiếp tục. “Chúng ta có thể lần xuống đi theo nó.” Cậu vòng tay quanh eo cô. “Hoặc là,” cậu đề nghị, “chúng ta có thể bơi.”

Tay nắm chặt tay, họ đứng trên mép tảng đá lớn màu đỏ. Họ vứt giày lại dưới gốc cây mộc lan nhưng lần này, họ sẽ không còn quay lại đó nữa. Luce không nghĩ bơi dưới làn nước hồ lạnh lẽo trong chiếc quần jean và áo ba lỗ này lại cho cảm giác thoải mái, nhưng với Daniel đang mỉm cười bên cạnh cô, mọi điều cô cảm nhận được cũng giống như điều duy nhất cô phải làm lúc này.

Họ cùng giơ tay lên cao và Daniel đếm đến ba. Chân họ rời mặt đất cùng một lúc, cơ thể họ uốn cong trong không trung ở cùng một tư thế nhưng thay vì lao xuống như bản năng Luce mong đợi, Daniel lại dùng những đầu ngón tay của cậu, đưa cô lên cao hơn,

Họ đang bay. Luce đang nắm tay một thiên thần và họ đang bay. Những ngọn cây dường như đang cúi đầu chào họ. Cô cảm thấy cơ thể mình còn

nhẹ hơn cả không khí. Mặt trăng buổi sớm vẫn chưa biến mất vất vưởng trên những ngọn cây cuối đường chân trời. Nó hạ xuống gần hơn như thể Daniel và Luce là thủy triều vậy. Sóng nước vỗ bập bênh bên dưới họ, lấp lánh bạc đầy mời gọi.

“Em sẵn sàng chưa?” Daniel hỏi.

“Em đã sẵn sàng.”

Luce và Daniel lao thẳng xuống mặt hồ sâu thẳm, lạnh giá ấy. Những ngón tay phá vỡ mặt hồ đầu tiên và rồi duỗi tay bơi những dải dài nhất từng có. Luce thở hỗn hển trong cái giá buốt khi họ nổi lên mặt nước, sau đó cô bắt đầu cười lớn.

Tay Daniel lại tìm kiếm tay cô và cậu ra hiệu cho cô cùng trèo lên tảng đá với cậu. Cậu chống người nhảy lên trước rồi với xuống nhắc bổng cô lên. Đám rêu phủ một tấm thảm êm ái, mềm mượt cho hai người trải mình trên đó. Nước nhỏ giọt vương trên ngực cậu. Họ nằm hai bên và quay mặt vào nhau, chống khuỷu tay lên và gác đầu trên đó.

Daniel đặt tay lên eo cô. “Thầy Cole đang đợi chúng ta đến chỗ chiếc máy bay,” cậu nói. “Đây là cơ hội được bên nhau cuối cùng của chúng ta. Tôi nghĩ chúng ta nên nói lời chia tay thật sự ở đây.”

“Tôi sẽ cho em thứ này,” cậu nói thêm, đút tay vào túi và lôi ra một mặt dây chuyền bằng bạc mà cô từng thấy cậu đeo ở trường. Cậu ấn sợi dây vào lòng bàn tay đang mở của cô và cô nhận ra đó là mặt dây chuyền lông ảnh với hình một bông hồng khắc bên ngoài. “Nó thuộc về em,” cậu nói. “Từ rất lâu rồi.”

Luce bật mở mặt dây chuyền ra và thấy một bức ảnh nhỏ xíu bên trong, đằng sau một lớp kính. Đó là bức hình của hai người họ, không hề nhìn vào máy ảnh mà đang nhìn sâu vào đáy mắt nhau và cười hạnh phúc. Mái tóc của Luce mềm mại, giống như bây giờ, còn Daniel thì đeo một chiếc nơ trên cổ.

“Cái này chụp lúc nào vậy?” cô hỏi, tay nắm chặt mặt dây. “Lúc đó chúng ta ở đâu?”

“Tôi sẽ nói cho em biết và lần tới gặp lại em,” cậu nói đơn giản. Cậu giơ sợi dây lên quá đầu cô rồi đeo nó quanh cổ cô. Khi mặt dây chạm vào

xương quai xanh của cô, cô cảm thể cảm nhận được một luồng hơi ấm mãnh liệt truyền qua nó, sưởi ấm cái giá lạnh rét mướt trên làn da mình.

“Em thích nó,” cô chạm tay vào sợi dây thì thầm.

“Tôi biết Cam cũng tặng em một sợi dây chuyền vàng,” Daniel nói.

Luce còn chẳng buồn nghĩ đến nó kể từ lúc Cam ép buộc đeo nó lên cổ cô trong quán bar. Cô không tin nổi rằng chuyện đó mới chỉ xảy ra ngày hôm qua. Chỉ nghĩ đến việc đeo nó thôi cũng khiến cô khó chịu rồi. Cô thậm chí còn không biết sợi dây đó ở đâu ra—mà cô cũng chẳng muốn biết.

“Cậu ra tự ý đeo cho em,” cô nói, cảm thấy tội lỗi. “Em không có—”

“Tôi biết,” Daniel nói. “Bất kể chuyện gì xảy ra giữa em và Cam đều không phải lỗi của em. Bằng cách nào đó hẳn ta níu giữ quá nhiều sức mê hoặc của một thiên thần lúc bị lưu đày. Nó chỉ là lừa dối thôi.”

“Em hy vọng sẽ không bao giờ phải thấy cậu ta nữa.” Cô rùng mình.

“Tôi e là em còn phải gặp nữa đấy. Và còn nhiều hơn nữa những kẻ giống Cam ở ngoài kia. Chỉ cần tin vào chính mình là được,” Daniel nói. “Tôi không rõ sẽ phải mất bao lâu để em nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra với chúng ta trong quá khứ. Nhưng trong thời điểm hỗn loạn này, nếu em cảm thấy bản năng mách bảo mình thế nào, thậm chí đó là điều em nghĩ mình không hề biết, em cũng nên tin vào nó. Em chắc chắn làm đúng.”

“Vậy là tin vào bản thân khi em không thể tin tưởng những ai quanh mình à?” cô hỏi, cảm thấy đây là một phần ý tức trong điều Daniel vừa nói.

“Tôi sẽ cố gắng đến bên để giúp em và tôi cũng sẽ nói hết những gì có thể trước khi đi,” Daniel nói. “Luce, em nắm giữ những ký ức về những kiếp sống trước của mình, dù cho em chưa thể giải phóng chúng. Nhưng nếu em cảm thấy có gì không đúng thì hãy tránh xa.”

“Anh định đi đâu?”

Daniel ngược nhìn bầu trời. “Đi tìm Cam,” cậu nói. “Chúng tôi cần dàn xếp một số chuyện với nhau.”

Ngữ điệu khinh khi trong giọng nói của cậu khiến Luce lo lắng. Cô nhớ lại đám bụi dày đặc mà Cam phủ lại trong nghĩa địa.

“Nhưng anh sẽ quay lại với em,” cô níu kéo, “sau khi xong chuyện chứ? Anh hứa nhé?”

“Tôi—tôi không thể sống nếu thiếu em, Luce. Tôi yêu em. Mọi chuyện không chỉ ở tôi nhưng . . .” Cậu ngập ngừng rồi lắc đầu. “Giờ em đừng lo về chuyện đó nữa. Chỉ cần biết là tôi nhất định sẽ quay lại với em.”

Thật từ từ và thật miễn cưỡng, hai người họ đứng dậy. Mặt trời đã lên đến ngọn cây và chiếu những hình ngôi sao li ti lấp lánh xuống mặt nước. Chỉ còn một khoảng ngắn bơi từ đây đến bờ sông lầy lội bên kia, con đường dẫn họ tới chỗ chiếc máy bay. Luce ước nó kéo dài hàng dặm. Để cô có thể bơi cùng Daniel đến tận khi màn đêm buông xuống. Và cùng ngắm hoàng hôn và bình minh sau đó.

Họ nhảy xuống nước lần nữa và bắt đầu bơi. Luce nhét mặt dây vào trong áo thật chắc chắn. Nếu việc tin vào bản năng của cô mà quan trọng đến thế thì bản năng mách bảo cô rằng không bao giờ được rời xa sợi dây này.

Cô nhìn và kinh ngạc hết lần này tới lần khác, khi Daniel bắt đầu sải tay bơi thật chậm và duyên dáng. Lần này, dưới ánh trăng, cô biết đôi cánh phát quang ngũ sắc mà cô từng thấy qua những giọt nước hoàn toàn không phải do trí tưởng tượng lừa dối cô. Chúng là thật.

Cô đẩy người lên, rẽ nước sải tay bơi. Chỉ lát sau những ngón tay của cô đã chạm đến bờ. Cô chán ghét khi nghe thấy rõ tiếng rì rì của động cơ máy bay ở trên kia. Họ đã tới đích, nơi họ sẽ phải chia tay và Daniel gần như phải lôi cô ra khỏi mặt nước. Cô xa rời cảm giác ướt át và hạnh phúc vì sũng nước và lạnh buốt. Họ đi tới chỗ chiếc máy bay, tay cậu đặt trên lưng cô.

Trước sự ngạc nhiên của Luce, thầy Cole tay cầm một chiếc khăn bông khi nhảy xuống từ buồng lái. “Cô thiên thần nhỏ bảo tôi rằng có lẽ em cần thứ này,” thầy nói, giũ khăn ra giúp Luce và cô nhận lấy nó đầy biết ơn.

“Thầy gọi ai là nhỏ thế?” Arriane thình lình nhảy ra từ sau cái cây, theo sau là Gabbe, giơ ra cuốn sách về Những Người Giám Sát.

“Bọn mình đến để chúc cậu thượng lộ bình an,” Gabbe nói, trao cuốn sách cho Luce. “Cầm lấy này,” giọng Gabbe nhẹ nhàng nhưng nụ cười của cô ấy trông thật nghiêm trang.

“Cho cô ấy món đồ tốt đấy,” Arriane nói, huých khuỷu tay vào Gabbe.

Gabbe lôi ra từ trong balô một bình nước, đưa cho Luce. Cô mở nắp bình ra. Là sôcôla nóng và mùi hương của nó thì không thể tin được. Luce ôm chặt lấy cuốn sách và chiếc bình trong hai cánh tay đã ráo nước của mình, chợt cảm thấy mình chẳng còn thiếu thứ gì nữa. Nhưng cô biết một khi leo lên chiếc máy bay kia, cô sẽ lại cảm thấy trống trải và cô đơn. Cô tựa người vào vai Daniel, tận dụng những giây phút cuối cùng còn được ở bên cậu.

Ánh mắt Gabbe trong veo và mạnh mẽ. “Bọn mình sẽ gặp lại cậu sớm thôi, được chứ?”

Nhưng Arriane lại đánh mắt đi chỗ khác như thể cô nàng không muốn nhìn Luce. “Đừng có làm cái gì ngu ngốc như lao đầu vào cột nhà đấy nhá.” Cô nàng rê rê chân trên đất. “Bọn này cần cậu.”

“Cậu cần tớ ?” Luce hỏi lại. Cô cần Arriane dạy mình cách sống trong trường Kiểm và Thánh Giá. Cô cần Gabbe ngày hôm đó ở bệnh xá. Nhưng sao họ phải cần đến cô?

Cả hai cô gái chỉ đáp lại bằng một nụ cười âm ỉ trước khi quay trở lại khu rừng. Luce quay về phía Daniel, cố quên đi chuyện thầy Cole đang đứng cách đó có mấy feet.

“Tôi sẽ cho các em chút riêng tư,” thầy Cole bắt được sóng, nói. “Luce, bắt đầu khởi động động cơ, có ba phút đến lúc cất cánh. Tôi sẽ gặp lại em trong buồng lái nhé.”

Daniel ôm lấy mặt cô và áp trán mình xuống trán cô. Khi môi họ chạm vào nhau, Luce cố níu giữ lại từng chút từng chút của khoảnh khắc này. Cô cần những ký ức ấy như thể cần không khí vậy.

Bởi vì sẽ ra sao nếu, đến lúc Daniel bỏ đi rồi, mọi chuyện lại bắt đầu giống như một giấc mơ khác? Không hẳn là một cơn ác mộng nhưng là một giấc mơ vô nghĩa. Làm sao cô có thể cảm nhận được những suy nghĩ của chính mình khi phải lòng một kẻ thậm chí không phải con người chứ?

“Đến đây thôi,” Daniel rầu rĩ nói, “Bảo trọng. Hãy để thầy Cole chỉ dẫn cho em tới khi tôi đến được.” Tiếng máy bay rít lên the thé—Thầy Cole đang nhắc họ nhanh lên. “Cố nhớ những gì tôi nói đấy.”

“Phần nào?” Luce hỏi thoáng chút hoang mang.

“Bao nhiêu hay bấy nhiêu—nhưng quan trọng nhất là phần ‘tôi yêu em.’”

Luce sực sật. Giọng cô vỡ òa ra khi cô cố nói điều gì đó. Đã tới lúc phải đi rồi.

Cô chạy lại cánh cửa để mở của buồng lái, cảm thấy những luồng gió nóng thổi từ cánh quạt như quạt mình xuống. Lúc leo lên ba bậc thang, thầy Cole đưa tay ra giúp cô lên. Thầy ấn nút và cái thang rút vào trong máy bay. Cửa buồng lái đóng lại. Cô nhìn vào bảng điều khiển rối rắm trước mặt. Cô chưa từng ngồi trong chiếc máy bay nào nhỏ thế này. Cũng chưa từng ngồi trong khoang lái bao giờ. Có nhiều nút và những đóm sáng nhấp nháy ở khắp nơi. Cô nhìn thầy Cole.

“Thầy biết sử dụng cái này ạ?” cô hỏi, chùi hai mắt bằng chiếc khăn bông.

“Sư đoàn năm mươi chín, Lực lượng không quân Mỹ, hân hạnh phục vụ quý cô.” thầy đáp, làm điệu bộ ngả mũ chào cô.

Luce vụng về cúi đầu chào đáp lễ.

“Vợ tôi lúc nào cũng bảo mọi người là đừng để tôi nhớ lại chuyến bay nào ở Nam,” thầy nói, kéo cái cần số màu bạc về. Chiếc máy bay rùng mình chuyển động. “Nhưng chúng ta sẽ có một chuyến bay dài đấy và tôi thì đang có một khách hàng xinh đẹp.”

“Ý thầy là khách hàng bất đắc dĩ ạ,” cô mau miệng vọt ra.

“Hay đấy.” Thầy Cole huých cô. “Tôi đùa ấy mà,” thầy biện bạch trong nụ cười nòng hậu. “Tôi không có ý bắt em làm vật thí nghiệm đâu.” Cái cách mà thầy quay sang cô cười làm cô nhớ về bố mình mỗi khi họ xem phim hài, và điều đó khiến cô cảm thấy khá hơn chút ít.

Những bánh xe đang chạy ngày một nhanh hơn và “chạy luôn” trước khi chúng kịp co lên. Họ cần sớm cất cánh bằng không sẽ bay thẳng xuống mặt hồ.

“Tôi biết em đang nghĩ gì,” thầy hét to át tiếng gầm của động cơ. “Đừng lo, tôi lái nó suốt ấy mà.”

Và đến khi chạy hết đường bờ hồ lầy lội bên dưới họ, thầy kéo mạnh thanh bẫy ngăn giữa họ và mũi máy bay ghéch lên hướng thẳng lên trời.

Đường chân trời lệch ra ngoài tầm mắt họ một chốc và Luce thấy dạ dày mình đảo đi một cái. Nhưng chỉ lát sau đó, máy bay lấy lại thăng bằng và quanh cảnh trước mắt họ trở lại phẳng lặng với những hàng cây và bầu trời sáng sao trong veo. Bên dưới họ là mặt hồ lấp lánh. Cứ mỗi giây, khoảnh cách lại càng xa hơn. Họ đang bay về phía tây nhưng máy bay đảo một vòng tròn và ngay lúc ấy, cửa sổ bên Luce ngập tràn hình ảnh của khu rừng và Daniel thoáng qua. Cô nhìn chăm chăm vào đó, áp sát mặt vào cửa kính tìm kiếm cậu và trước khi chiếc máy bay bay thẳng trở lại, cô nghĩ mình đã thấy một điểm sáng màu tím nhỏ xíu nhá lên. Cô nắm chặt mặt dây chuyền đang tròn quanh cổ và đưa nó lên môi.

Giờ thì toàn bộ ngôi trường đã nằm bên dưới họ và cả khu nghĩa địa phủ đầy sương bụi cũng ở lại đằng sau. Nơi Penn sẽ được chôn cất. Họ càng lên cao, Luce càng nhìn rõ ngôi trường, nơi bí mật vĩ đại nhất đời cô được hé lộ—mặc dù nó khác xa so với những gì cô tưởng tượng.

“Họ bu đông đỗ lại chỗ ấy rồi,” thầy Cole lắc đầu nói.

Luce không rõ thầy ấy biết bao nhiêu về những chuyện xảy ra đêm qua. Thầy ấy trông thật bình thường nhưng lại dễ dàng đề cập đến chuyện đó.

“Chúng ta đi đâu đây ạ?”

“Một hòn đảo nhỏ cách xa bờ,” thầy đáp, chỉ tay vào khoảng không hướng ra biển, nơi đường chân trời mờ dần thành một đường đen. “Không quá xa đâu.”

“Thầy Cole,” cô nói, “thầy đã gặp bố mẹ me.”

“Họ là người tốt.”

“Liệu em có thể . . . ừm, em muốn nói chuyện với họ.”

“Tất nhiên rồi. Chúng ta sẽ tìm cách.”

“Họ sẽ không thể nào tin vào những chuyện này.”

“Thế em có tin không?” thầy hỏi vặn lại, cười hài hước với cô khi cho máy bay bay cao hơn, giữ thăng bằng trong không trung.

Đúng là thế. Cô phải tin vào chuyện này, tất cả những chuyện này—kể từ lần đầu những cái bóng đen lập lòe cho đến khoảnh khắc đôi môi Daniel tìm thấy môi cô, cho đến khi Penn nằm lại đó, trên bệ thờ cẩm thạch lạnh lẽo của căn phòng thờ. Mọi chuyện đó đều là sự thật.

Làm sao cô có thể chịu được cho đến lúc gặp lại Daniel đây? Cô siết chặt mặt dây chuyền quanh cổ, thứ đã cất giữ những ký ức xuyên thời gian của cô. Ký ức của cô, Daniel từng nhắc cô, phải giải phóng chúng.

Chúng lưu giữ những gì, cô không hề biết, chẳng nhiều hơn điều cô biết về nơi mà thầy Cole đang đưa cô tới là bao. Nhưng cô cảm thấy một chút ít của chuyện gì đó trong căn phòng thờ sáng nay, khi cô đứng bên cạnh Arriane, Gabbe và Daniel. Không lạc lõng và sợ hãi mà lại rất hài lòng . . . nhưng cô dường như có liên quan gì đó, không chỉ với Daniel—mà còn với tất cả bọn họ.

Cô nhìn qua tấm kính chắn gió. Giờ chắc họ đã bay qua những con đầm ngập mặn và con đường cô đã đi xe qua để đến cái quán bar kinh khủng đó gặp Cam và cả bãi cát dài nơi cô lần đầu hôn Daniel. Họ đã bay ra đến biển, đến một nơi nào đó ngoài kia—đích đến tiếp theo của Luce.

Chẳng ai hiện ra mà nói cho Luce biết có còn trận chiến nào nữa không nhưng Luce cảm thấy sự thật đang chảy trong ngwoif mình, rằng họ mới chỉ bắt đầu một chặng đường dài, quan trọng và gian nan.

Cùng với nhau.

Và dù những trận chiến có khủng khiếp hơn hoặc có thể cứu vãn được hoặc là cả hai đi chẳng nữa thì Luce cũng không muốn làm một con cờ lâu hơn nữa. Một cảm xúc kỳ lạ chạy xuyên suốt cơ thể cô—thêm một bước tiến về lại những kiếp sống trước của cô, tất cả tình yêu cô dành cho Daniel trước đây đã đánh mất quá nhiều thời gian.

Điều đó khiến Luce muốn đứng cạnh Daniel và chiến đấu. Chiến đấu để có thể sống đủ lâu, cho đến hết cuộc đời bên cạnh cậu ấy. Chiến đấu cho điều duy nhất cô biết là đúng đắn, là cao quý, là sức mạnh đáng giá mạo hiểm mọi thứ.

Đó là tình yêu.

PHẦN KẾT. HAI NGUỒN SÁNG VĨ ĐẠI

Cả một đêm dài cậu ngắm nhìn cô chìm vào giấc chập chờn trên chiếc võng hẹp bằng vải bạt. Một chiếc đèn lồng màu xanh lá kiểu dùng trong quân đội được treo trên thanh xà gỗ thấp bên trong căn nhà gỗ, rọi sáng rõ từng đường nét trên cơ thể cô. Ánh sáng nhẹ dịu của nó làm nổi bật mái tóc đen bóng đang xo tung trên chiếc gối nằm của cô. Sau khi tắm rửa, đôi má cô trở nên mềm mại và hồng hào.

Cứ mỗi lần sóng biển dậy lên đánh vào bờ biển hoang tàn bên ngoài là cô lại trở người sang bên. Chiếc áo ba lỗ ôm chặt thấy cơ thể cô vì vậy khi chiếc chăn mỏng dùm lại quấn quanh cô, cậu có thể nhìn thấy một vết hóp nhỏ xíu hằn trên bả vai trái mềm mại của cô. Cậu đã từng hôn nó không biết bao nhiêu lần trước kia.

Cứ trở mình trần trọc là cô ấy thở dài trong giấc ngủ, rồi lại thờ ơ, rồi rên rỉ từ một miền xa xăm nào đó trong giấc mơ của mình. Nhưng đó là vì hài lòng hay đau khổ thì cậu không thể biết. Lần thứ hai, cô ấy gọi tên cậu.

Daniel thật muốn bay ngay xuống bên cô. Cậu trú chân bên trên những chiếc hộp đựng đạn được phủ đầy cát cũ kỹ xếp cao tận trên gác mái của căn nhà gỗ trước bãi biển. Nhưng cô ấy không thể biết cậu đang ở ngay đó. Cô ấy không thể biết cậu ở bất cứ đâu gần mình. Hay như những chuyện gì sẽ đến với cô ấy trong vài ngày tới.

Phía sau cậu, trong cái cửa sổ tránh bão in hằn những vệt sương muối, cậu liếc nhìn một cái bóng lướt qua. Thế rồi có tiếng gõ nhẹ vào ô kính cửa sổ. Cố dứt mắt khỏi hình hài nhỏ bé của cô bên dưới, cậu đi thẳng tới bên cửa sổ, mở chốt. Một trận mưa như trút nước ào ào đổ bên ngoài, hợp nhất cùng sóng biển dữ dội. Một đám mây đen che phủ mặt trăng và gạt đi cả ánh sáng trên gương mặt vị khách của cậu.

“Tôi vào được chứ?”

Cam đến muện.

Dù Cam nắm trong tay thứ sức mạnh có thể đơn giản hiện ra từ không khí ngay bên cạnh Daniel nhưng Daniel vẫn mở cửa sổ đủ rộng để cậu ta trèo vào. Quá nhiều lễ nghi phô bày và không cần thiết thời này. Quan trọng là cả hai người họ đều rõ Daniel chào đón Cam.

Gương mặt Cam vẫn lẫn khuất trong bóng tối nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy cậu ta vừa trải qua một hành trình hàng nghìn dặm trong mưa cả. Mái tóc đen và làn da cậu ta ướt sũng. Đôi cánh vàng của cậu ta lúc này chắc nịch và cứng cáp, phần duy nhất của cậu ta đang le lói phát ra ánh sáng. Như thể chúng được làm từ vàng hai mươi tư carat vậy. Dầu cậu ta thu cánh thật gọn ra phía sau lưng khi ngồi lên một chiếc hộp gỗ sập xệ bên cạnh Daniel, đôi cánh của Cam vẫn bị hút về phía đôi cánh bạc ngũ sắc của Daniel. Đó là điều tự nhiên, một sự tín nhiệm không thể giải nghĩa nổi. Daniel không thể dời đi một giây nếu không dứt mắt khỏi dáng hình Luce nằm bên dưới kia.

“Cô ấy ngủ trông thật đáng yêu,” Cam dịu dàng nói.

“Đó là lý do cậu muốn cô ấy chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng hả?”

“Tôi ư? Không bao giờ. Và tôi đã phải giết chết Sophia vì những gì cô ta làm—chứ không để cô ta chạy lung tung trong đêm như cậu đâu nhé.” Cam ngả người về trước, hai khuỷu tay kê lên thanh chắn ngang trên gác xép. Phía bên dưới, Luce quấn chặt chắn quanh cổ mình. “Tôi chỉ muốn cô ấy. Cậu biết lý do rồi đấy.”

“Vậy tôi thật thấy tội nghiệp thay cho cậu. Vì cuối cùng cậu sẽ phải thất vọng thôi.”

Cam đón nhận ánh mắt của Daniel và lấy tay xoa cằm, lặng lẽ cười gằn. “Ôi, Daniel, sự thiện cận của cậu làm tôi bàng hoàng đấy. Cậu cũng vẫn chưa có được cô ấy mà.” Cậu ta lén quét một cái nhìn say mê xuống Luce. “Có thể cậu nghĩ là cậu đã. Nhưng cả hai ta đều hiểu là những gì cô ấy biết còn quá ít.”

Đôi cánh của Daniel căng ra hai bên xương vai cậu nhưng đỉnh cánh vẫn hướng thẳng về phía trước. Gì sát vào Cam. Cậu không thể kiềm lại được.

“Thời gian hoãn chiến là tám mươi ngày,” Cam nói. “Dầu trước đó tôi đã có cảm giác là chúng ta cần đến nhau rồi.”

Nói rồi cậu ta đứng lên, khiến chiếc hộp gỗ rung lên dưới chân mình. Trần nhà cũ kỹ cọt kẹt phía trên khiến mắt Luce lim dim mở nhưng cả hai thiên thần đã thu mình vào trong bóng tối trước khi cô có thể nhận thức được điều gì.

Họ đứng đối mặt nhau, cả hai vẫn giữ vẻ mệt lử sau trận chiến, cả hai cũng biết đó chỉ là dư vị của những chuyện sắp tới.

Thật chậm rãi, Cam chìa bàn tay phải xanh xao của mình ra.

Daniel cũng chìa tay ra.

Và trong khi Luce ở bên dưới nằm mơ về những đôi cánh lộng lẫy nhất đang dang ra—có một đôi cánh cô chưa từng thấy trước đây—thì hai thiên thần đứng trên gác mái bắt tay nhau.

★★★

Chú thích:

---

[1] 1 inch = 25.4 m.

[2] Nguyên bản tiếng Anh, Luce bị đặt biệt danh là Meat Loaf, nghe na ná như Miss Luce, là cách lịch sự gọi tên cô.

[3] 666: con số biểu tượng cho quỷ sa-tăng.

[4] Nguyên văn tên cô giáo lớp sinh học là Ms Tross bị Arriane gọi thành Albatross – nghĩa là con Hải Âu. Còn nguyên văn Arriane viết ở cuối thư câu “rain check” – nghĩa thông thường là “kiểm tra lượng mưa” hàm ý trêu cho hợp với cái tên Hải Âu (là loài chim biển báo bão) nhưng nghĩa thông tục của nó là “Hẹn dịp khác.”

[5] Nguyên văn Waffle day (ngày Bánh Quế) là ngày mọi gia đình quây quần làm bánh quế, ăn vào bữa sáng, bữa trưa hoặc dùng làm tráng miệng. Ngày Bánh quế quốc tế là ngày 25/3 hàng năm. Ngày Bánh quế của nước Mỹ là ngày 24/8 hàng năm, rơi vào dịp hè như Luce nhớ lại.

[6] Rodin: Auguste Rodin (1840-1917) danh họa, điêu khắc gia nổi tiếng người Pháp, có biệt tài dùng đất sét. Ông là điêu khắc gia hàng đầu của Pháp thời bấy giờ, cho đến nay những tác phẩm của ông vẫn được cả thế giới biết đến. Tại Pháp có hẳn một bảo tàng nghệ thuật mang tên ông.

[7] 1 foot = 304.8 mm.

[8] 1 pound = 0.45359237 kg; 50 pound tương đương với gần 23 kg.

[9] BFF = Best Friend Forever.

[10] Nguyên bản Arrine gọi là Pennyloafer theo kiểu lái đùa tên thật của cô – Pennyweather.

[11] Ba bộ phim kinh điển vào những năm 80 – 90, Starman năm 1984, Joe Versus the Volcano (Joe và Ngọn núi lửa) năm 1990 và Weekend at Bernie’s (Kỳ nghỉ cuối tuần) năm 1989 (phim này còn có phần II vào năm 1993).

[12] Simmi: shimmy là một loại động tác nhảy mà cơ thể người nhảy giữ yên, chỉ có đôi vai chuyển động, luân phiên lùi rồi lên, khi vai phải lùi xuống thì vai trái đẩy lên.

[13] Motown: hãng thu âm của Mỹ, thành lập năm 1959. Motown nổi tiếng với dòng nhạc riêng được gọi là “Âm thanh Motown” (The Motown Sound), một thể loại nhạc soul cùng âm hưởng pop đặc trưng.

[14] Dionysus: thần rượu trong thần thoại Hy Lạp.

[15] Nguyên bản Sunday Mass là ngày lễ tổ chức vào ngày Chủ Nhật hàng tuần tại các nhà thờ, tiếng Việt gọi là Lễ Chúa Nhật (người Việt gọi lái từ Chúa Nhật thành Chủ Nhật).

[16] Bức tượng Đức mẹ Maria đỡ di thể Chúa Jesus.

[17] Giải UFC (Ultimate Fighting Championship): Giải vô địch Võ tự do (môn võ đối kháng trên võ đài, đấu sĩ có thể sử dụng bất cứ loại võ nào để chiến đấu).

[18] Nguyên bản beach grass hay marram là loại cỏ trồng bên các bờ biển nhằm ngăn biển xói mòn.

[19] Ngày 4 tháng 7: ngày Quốc khánh Mỹ.